

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

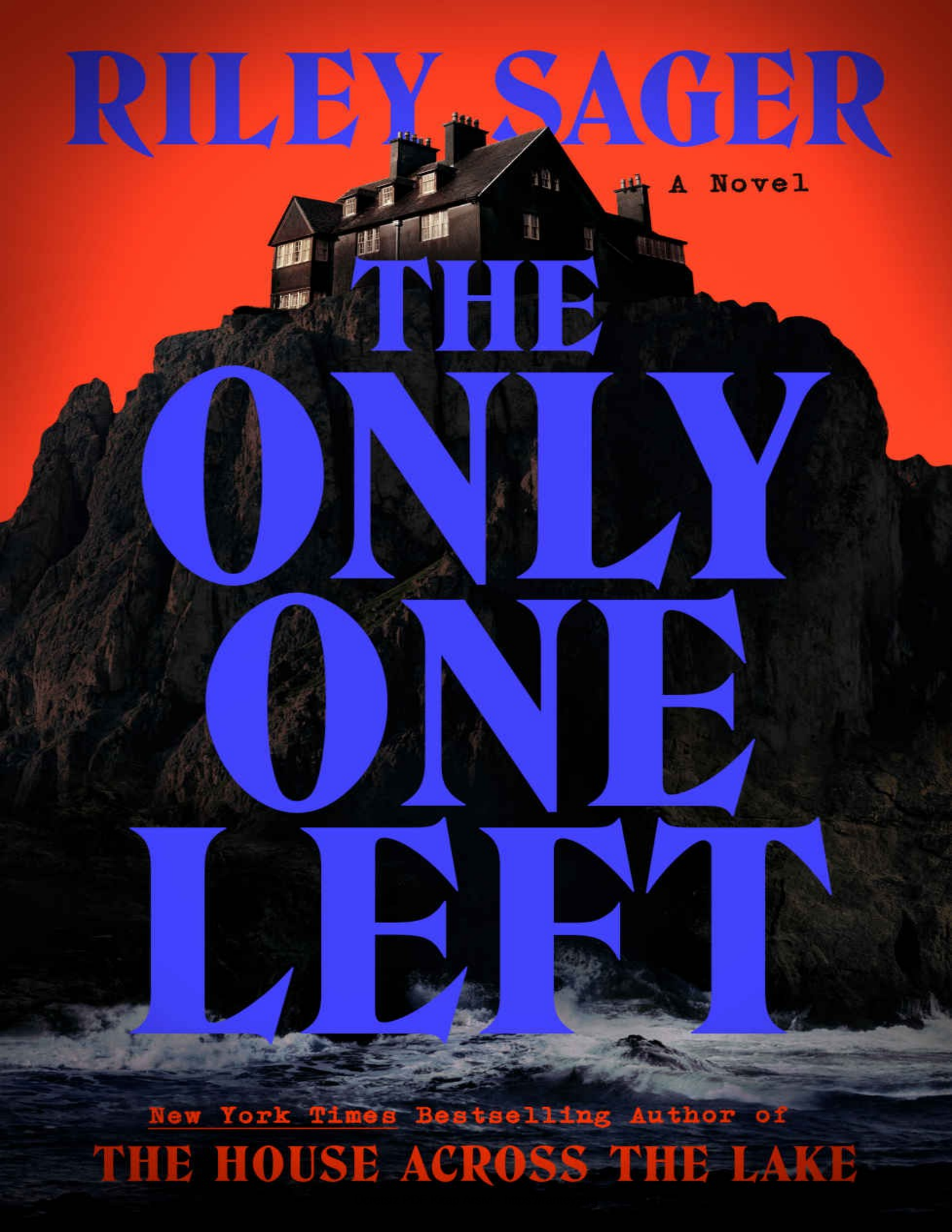
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RILEY SAGER

A Novel

THE
ONLY
ONE
LEFT

New York Times Bestselling Author of
THE HOUSE ACROSS THE LAKE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AYRICA RILEY SAGER TARAFINDAN

Son Kızlar

En Son Yalan

Söylediğimde Her Kapıyı

Kilitle

Ana Sayfa Karanlıktan

Önce Geceyi Yaşayın

Gölün Karşısındaki Ev

THE ONLY ONE LEFT

A NOVEL

RILEY SAGER

DUTTON

DUTTON

An imprint of Penguin Random House LLC p

penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2023 yazar Todd Ritter

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

DUTTON ve D kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. İç mekan

görselleri: Damask duvar kağıdı © Grafik tasarım; duvardaki kan © IS MODE / shutterstock.com

KONGRE KÜTÜPHANESİ YAYIN VERİLERİNDE KATALOGLAMA

için başvuruda bulunulmuştur.

ISBN 9780593183229 (ciltli)

ISBN 9780593474471 (ihracat)

ISBN 9780593183236 (e-kitap)

Kapak tasarımı: Kaitlin Kall

Uçurum görüntüsü Nicol Grespi/EyeEm/Getty; ev ©Imogen Seed/Millennium Images, UK

KİTAP TASARIMI GEORGE TOWNE, E-KITAP İÇİN UYARLAYAN MOLLY JESZKE

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, şirketler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_143818110_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Kapak

Ayrıca Riley Sager

Başlık Sayfası Telif

Hakkı İthafı

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Üçüncü

Dördüncü Beşinci

Altıncı Onaltı

Yedinci Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Onuncu Onbirinci

Oniki Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci Bölüm

Bölüm

YirmiOnyedinci

Onsekizinci

Ondokuzuncu

.

Yirmi Birinci Yirmi
İkinci Yirmi Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Birinci Bölüm
Otuz Bölüm Üçüncü
Yirmi Yirmi Yirmi
Yirmi Yirmi Yirmi
Dokuzuncu Dördüncü
Beşinci Altıncı Yedi
Sekiz Otuzuncu Otuz
Otuz Otuz Otuz Otuz
İkinci
ÜçüncüDördüncüBeşin
ci Altıncı Bölüm Otuz
Bölüm Otuz Bölüm
Otuz Dokuzuncu Yedi
Sekiz Kırk
Bölüm Kırk Bir Bölüm
Kırk Kırk Kırk İki
Bölüm Üç Dört

Teşekkür Yazar
Hakkında

Aileme

(Yine daktilonun başındayız, Lenora tekerlekli sandalyesinde ve ben onun yanında durmuş, sol elini tuşların üzerine koyuyorum. Taze bir sayfa arabada duruyor, dün geceki sayfanın yerini alıyor. Şimdi yüzü masanın üzerinde, konuşmamızın kısmi bir metni olarak hizmet ediyor.

*Sana her şeyi anlatmak istiyorum.
O gece hakkında kimseye anlatmadığım
şeyler.
Çünkü sana güveniyorum.*

*Ama Lenora'ya
güvenmiyorum. Tam
olarak değil.*

Çok az şey yapabiliyor ama çok fazla şeyle suçlanıyor ve ben onu koruma isteğiyle ondan şüphelenme dürtüsü arasında kalıyorum.

Ama bana neler olduğunu anlatmak isterse, dinlemeye hazırım.

Çoğunun yalan olacağından şüphelensem bile.

Ya da daha kötüsü, tamamen korkunç gerçek.

Lenora'nın sol elinin parmakları tuşlara vuruyor. Başlamak için sabırsızlanıyor. Derin bir nefes alıyorum, başımı sallıyorum ve ilk cümleyi yazmasına yardım ediyorum.

En çok hatırladığım şey

En çok hatırladığım şey -hâlâ kâbuslar gördüğüm şey- her şeyin bittiği andı.

Terasa adımımı attığımda rüzgârın uğultusunu hatırlıyorum. Rüzgâr Okyanus, doğrudan bana çarpmadan önce uçurumun üzerinden sıyrılan uğultulu rüzgarlarda. Topuklarımın üzerinde sallanırken, görünmez, taşınmaz bir kalabalık tarafından konağa doğru itildiğimi hissettim.

Olmak istediğim son yer.

Homurdanarak ayağımı yeniden yere bastım ve yağmurdan kayganlaşmış olan terasta ilerlemeye başladım. Yağmur yağıyordu, yağmur damlaları o kadar soğuktu ki her biri bir iğne batmış gibi hissettim. Çok hızlı bir şekilde kendimi içinde bulunduğum sersemlikten kurtulmuş buldum. Birden uyandım ve bir şeyleri fark etmeye başladım.

Geceliğim, kırmızı lekeli.

Ellerim, sıcak ve kanla yapış yapış. Bıçak hala elimde.

O da kanlıydı ama şimdi soğuk yağmurla hızla temizleniyordu.

Beni geri iten rüzgârı itmeye devam ettim, her keskin yağmur nefes nefese kaldım. Önümde fırtınanın coşturduğu okyanus vardı, dalgaları elli metre aşağıdaki uçurumun tabanına çarpıyordu. Sadece bodur mermer korkuluk

Terasın uzunluğu beni denizin karanlık uçurumundan ayırıyordu.

Korkuluklara ulaştığımda çılgınca, garip, boğuk bir ses çıkardım. Yarı kahkaha, yarı hıçkırık.

Sadece birkaç saat önce sahip olduğum hayat artık sonsuza dek yok olmuştu.

Ailem de öyleydi.

Yine de o anda, elimde bıçak, yüzümde sert rüzgâr ve kanla ıslanmış bedenimi döven soğuk yağmurla teras korkuluğuna yaslanmıştım.

sadece rahatlama hissettim. Yakında her şeyden kurtulacağımı biliyordum.

Konağa doğru geri döndüm. Her odadaki her pencere . Sekiz ay önce katlı doğum günü pastamı süsleyen mumlar alev alev yanıyordu. Böyle aydınlatılmış güzel görünüyordu. Zarif. Bütün o paralar tertemiz camların ardında parlıyordu.

Ama görünüşün aldatıcı olabileceğini biliyordum.

Ve doğru şekilde aydınlatılırsa hapisaneler bile güzel görünebilir.

İçeride kız kardeşim çığlık attı. Bir siren gibi yükselip alçalan dehşet dolu çığlıklar. Kesinlikle korkunç bir şey olduğunda duyabileceğiniz türden çığlıklar.

Ki vardı.

Bıçağa baktım, hâlâ elimde sıkılıydı ve artık tertemizdi.

Tekrar kullanabileceğimi biliyordum. Son bir dilim. Son bir bıçak darbesi.

Kendimi bunu yapmaya ikna edemedim. Bunun yerine bıçağı korkuluktan aşağı fırlattım ve aşağıda dalgaların arasında kaybolmasını izledim.

Kız kardeşim çığlık atmaya devam ederken, terastan ayrıldım ve biraz ip almak için garaja gittim.

Bu benim anım ve seni uyandırdığımda rüyamda gördüğüm şey. Çok korktum çünkü sanki her şey yeniden oluyormuş gibi hissettim.

Ama en çok merak ettiğiniz şey bu değil, değil mi?

Herkesin söylediği kadar kötü biri olup olmadığımı bilmek istiyorsun.

Cevabım hayır.
Ve evet.

BİR

T Ofis Ana Cadde'de, bir güzellik salonu ile geriye dönüp baktığımda kehanet gibi görünen bir vitrin arasına sıkışmış durumda. İsim için buraya geldiğimde

İlk iş görüşmemde burası bir seyahat acentesiydi ve vitrininde özgürlük, kaçış ve güneşli gökyüzünü çağrıştıran posterler vardı. Son ziyaretimde, bana açığa alındığım söylendiğinde, boş ve karanlıktı. Şimdi, altı ay sonra, bir aerobik stüdyosu ve bunun neye işaret edebileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Bay Gurlain ofisin içinde, perakende satış için tasarlandığı belli olan bir alanın en ucundaki masanın arkasında beni bekliyor. Rafların, yazar kasaların ve ürün teşhirlerinin bulunmadığı mekân, tek kişinin çalıştığı bir ofis için fazla geniş ve boş. Arkamdan kapanan kapının sesi doğal olmayan bir gürültüyle boş alanda yankılanıyor.

"Kit, merhaba," diyor Bay Gurlain, sesi son ziyaretimde olduğundan çok daha dostça geliyordu. "Seni tekrar görmek çok güzel."

"Aynı şekilde," diye yalan söyledim. Bay Gurlain'in yanında kendimi hiç rahat hissetmedim. Zayıf, uzun boylu ve biraz şahin gibi, bir cenaze evi müdürü için çok iyi geçebilirdi. Ajansın gözetiminde olanların çoğunun bir sonraki durağının genellikle orası olduğunu düşünürsek, bu çok uygun.

Gurlain Evde Sağlık Yardımcıları uzun süreli, yatılı bakım konusunda uzmanlaşmış - Maine'de bunu yapan tek ajanslardan biri. Ofis duvarlarında gülümseyen hemşirelerin posterleri yer alıyor, her ne kadar benim gibi kurum çalışanlarının çoğu yasal olarak hemşire unvanına sahip olmasa da.

O meşum ilk ziyarette Bay Gurlain bana "Sen artık bir bakıcısın," demişti. "Bakıcılık yapmıyorsun. *Bakım* yapıyorsun."

Mevcut hasta bakıcı listesi, Bay Gurlain'in masasının arkasındaki ilan panosunda listeleniyor ve kimin müsait olduğunu ve kimin şu anda bir hastayla birlikte olduğunu gösteriyor.

Benim adım da bir zamanlar onların arasındaydı, her zaman ulaşamazdım, her zaman birileriyle ilgilenirdim. Bununla gurur duyardım. Bana ne zaman ne iş yaptığım sorulsa, en iyi Bay Gurlain taklidimi yapar ve "Ben bir bakıcıyım" diye cevap verirdim. Kulağa asil geliyordu. Takdire değerdı. Bunu söyledikten sonra insanlar bana daha saygıyla baktı ve sonunda bir amaç bulunduğumu düşündüm. Zekiydim ama kimsenin gözünde iyi bir öğrenci değildim, liseyi zorlukla bitirmiştim ve mezun olduktan sonra hayatımda ne yapacağıma karar verememiştim.

Ofisteki daktilo havuzundan kovulduktan sonra annem "İnsanlarla aran iyi," dedi. "Belki hemşirelik senin yapabileceğin bir şeydir."

Ama hemşire olmak daha fazla eğitim gerektiriyordu. Ben de bir sonraki en iyi şey oldum.

Ta ki ben yanlış bir şey yapana kadar.

Şimdi buradayım, endişeli, dikenli ve yorgun hissediyorum. Hem de çok yorgun.

", Kit?" Bay Gurlain diyor ki. "Rahatlamış ve yenilenmişimdir umarım. Ruh için biraz tatil yapmaktan daha iyi bir şey yoktur."

Dürüst olmak gerekirse nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Altı ay önce maaşsız olarak açığa alındıktan sonra rahatlamış hissediyor muyum? Çocukluk odamda uyumak zorunda kalmak ve hayal kırıklığı her etkileşimimizi renklendiren sessiz, kaynayan babamın etrafında parmak uçlarında dolaşmak ferahlatıcı mı? Kurum, eyalet Sağlık ve İnsani Hizmetler Bakanlığı ve polis tarafından soruşturulmak hoşuma gitti mi? Hepsinin cevabı hayır.

Bunları Bay Gurlain'e itiraf etmek yerine, sadece "Evet" diyorum.

"Harika," diye yanıtlıyor. "Artık tüm o tatsızlıklar geride kaldı ve yeni bir başlangıç yapma zamanı geldi."

Kıllanıyorum. Tatsızlık. Sanki her şey küçük bir yanlış anlaşılmaymış gibi. Gerçek şu ki, ajansla on iki yıl geçirmiştim. İşimle gurur duyuyordum. Yaptığım işte iyiydim. *Önemsiyordum*. Ama bir şeyler ters gittiği anda, Bay Gurlain bana anında bir suçlu gibi davrandı. Her ne kadar yaptığım yanlışlardan aklanmış ve tekrar çalışmama izin verilmiş olsa da, tüm bu yaşananlar beni öfkeli ve kırgın bir hale getirdi. Özellikle de Bay Gurlain'e karşı.

Ajansa dönmek planım değildi. Ama yeni iş arayışım tam bir fiyasko oldu. Düzinelerce başvuru formu doldurdum.

İstemediğim ama yine de mülakata çağrılmadığımda yıkıldığım işler. Bir süpermarkette rafları doldurmak. Bir eczanede kasayı yönetmek. Otoyol kenarında oyun alanı olan yeni McDonald's'ta hamburger çevirmek. Şu anda Gurlain Evde Sağlık Yardımcıları benim tek seçeneğim. Bay Gurlain'den nefret etsem de işsiz olmaktan daha çok nefret ediyorum. "Benim için yeni bir görevin mi var?" Bunu olabildiğince çabuk yapmaya çalışarak mümkün olduğunca.

"Biliyorum," diyor Bay Gurlain. "Hasta yıllar önce bir dizi felç geçirdi ve sürekli bakıma ihtiyacı var. Tam zamanlı bir hemşiresi vardı - özel bir hemşire - o da aniden ayrıldı."

"Sürekli bakım. Bu şu demek-"

"Onunla birlikte yaşamanız gerekecek, evet."

Şaşkınlığımı gizlemek için başımı salladım. Bay Gurlain'in beni ilk görevimde yanında tutacağını, bana ajansın bazen yerlilere indirimli olarak sunduğu dokuzdan beşe, yaşlı biriyle bir gün geçirme işlerinden birini vereceğini sanıyordum. Ama bu gerçek bir göreve benziyor.

"Oda ve yemek sağlanacak elbette," diye devam ediyor Bay Gurlain. "Ama günde yirmi dört saat nöbetçi olacaksınız. İhtiyacınız olan herhangi bir izin, siz ve hasta arasında çözülmek zorunda olacak. İlgileniyor musunuz?"

Tabii ki ilgileniyorum. Ama yüzlerce farklı soru beni hemen evet demekten alıkoyuyor. Basit ama önemli bir soruyla başlıyorum.

"İş ne zaman başlayacak?"

"Derhal. Ne kadar süre orada kalacağınıza gelince, eğer performansınız tatmin ediciyse, size ihtiyaç kalmayana kadar orada kalmamanız için bir neden göremiyorum."

Başka bir deyişle, hasta ölene kadar. Evde hasta bakıcı olmanın acımasız gerçeği, bu işin her zaman geçici olduğudur.

"Nerede bulunuyor?" Eyaletin uzak bir bölgesinde olduğunu umarak soruyorum.

Ne kadar uzak, o kadar iyi.

Bay Gurlain, "Şehrin dışında," diyerek bu umutları suya düşürüyor. Bir saniye sonra "Kayalıklarda" diye ekleyince umutlar yeniden canlanıyor.

Kayalıklar. Orada sadece gülünç derecede zengin insanlar yaşıyor, okyanusa bakan kayalıkların tepesindeki devasa evlere yerleşmişler. Oturuyorum

Ellerim kucağında kenetlenmiş, tırnaklarım avuç içlerime batıyor. Bu beklenmedik bir şeydi. Büyüdüğüm köhne çiftlik evini bir anda Cliffs'te bir evle takas etme şansı mı? Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Öyle de olmalı. Bir sorun olmadıkça kimse böyle bir işi bırakmaz.

"Önceki hemşire neden ayrıldı?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor Bay Gurlain. "Bana söylenen tek şey, yerime uygun birini bulmanın bir sorun olduğuydu."

"Hasta . ." Duraksıyorum. En çok kullanmak istediğim kelime bu olsa da zor diyemiyorum. "Özel bakıma ihtiyacı var mı?"

"Sorunun, ne kadar hassas olursa olsun, onun durumu olduğunu sanmıyorum," dedi Mr.

Gurlain şöyle diyor. "Açıkçası mesele hastanın itibarı." Koltuğumda kayıyorum. "Hasta kim?"

"Lenora Hope."

Bu ismi yıllardır duymamıştım. En az on yıldır. Belki de iki. Şimdi duyunca kucağımdan başımı kaldırıp şaşırdım. Şaşırmaktan da öte aslında. Şaşkına döndüm. Daha önce yaşadığımdan emin olmadığım bir duygu. Yine de orada, kafese hapsolmuş bir kuş gibi kaburgalarımın arkasında çırpınan bir tür endişeli şok.

"Lenora Hope mu?"

"Evet," diyor Bay Gurlain burnunu çekerek, sanki birazcık bile yanlış anlaşılmış olmaktan rahatsız olmuş gibi.

"Hâlâ hayatta olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu."

Küçükken Lenora Hope'un gerçek olduğunu bile anlamamıştım. Onun çocuklar tarafından birbirlerini korkutmak için yaratılmış bir efsane olduğunu varsaymıştım. Çocukluğumdan beri unuttuğum okul bahçesi tekerlemesi, hafızama geri dönüyor.

*Lenora Hope on yedi
yaşındayken kız kardeşini
iple astı.*

Bazı büyük kızlar, eğer tüm ışıkları söndürür, aynanın karşısına geçer ve bu duayı okursanız, Lenora'nın kendisinin camda görünebileceğine yemin ederdi. Ve eğer bu olursa, dikkat edin, çünkü bu sıradaki ailenin öleceği anlamına geliyordu. Buna hiç inanmamıştım. Bunun Bloody Mary'nin bir varyasyonu olduğunu biliyordum,

Bu da Lenora Hope'un da gerçek olmadığı anlamına geliyordu.

Gerçeği ancak ergenlik çağında öğrenebildim. Lenora Hope sadece gerçek değildi, aynı zamanda buralıydı ve şehrin birkaç mil dışında bir malikanede ayrıcalıklı bir hayat yaşıyordu.

Ta ki bir gece kendini
kaybedene kadar. *Babasını
bıçakladı. Annesinin mutlu
hayatını aldı.*

"Çok canlı," diyor Bay Gurlain. "Tanrım, çok
yaşlı olmalı."

"Yetmiş bir yaşında."

Bu imkansız görünüyor. Cinayetlerin hep farklı bir yüzyılda işlendiğini düşünmüşümdür. Çember eteklerin, gaz lambalarının, atlı arabaların olduğu bir çağda. Ama Bay Gurlain haklıysa, Hope ailesi katliamı çok uzun zaman önce gerçekleşmemiş demektir.

Kafamda bir hesap yaptım ve cinayetlerin 1929'da işlendiği sonucuna vardım. Sadece elli dört yıl önce. Tarih yerine oturdukça, kafiye'nin son dizeleri de yerine oturuyor.

*"Ben değildim," dedi Lenora
Ama ölmeyen tek kişi o*

Görünüşe göre durum hâlâ böyle. Kötü şöhretli Lenora Hope hayatta, pek iyi değil ve bakıma ihtiyacı var. *Benim bakımına*, eğer görevi istiyorsam. Ki istemiyorum.

"Başka müsait hasta yok mu? Başka yeni hasta yok mu?"

"Korkarım yok," diyor Bay Gurlain.

"Peki diğer bakıcılardan hiçbiri müsait değil mi?"

"Hepsi dolu." Bay Gurlain parmaklarını dikleştiriyor. "Görevle ilgili bir sorunuz mu var?"

Evet, bir sorunum var. Bay Gurlain'in hala suçlu olduğumu düşünmesi, ancak daha fazla kanıt olmadan beni kovmak için yasal bir gerekçesi olmamasıyla başlayan birkaç sorun. Görevden uzaklaştırma beni için, bunu kasabanın kendi Lizzie Borden'ına bakmam için beni görevlendirerek yapmaya çalışıyor.

"Sadece, ben-" Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Yaptıklarını düşününce, Lenora Hope gibi biriyle ilgilenirken kendimi rahat hissedeceğimi sanmıyorum."

Bay Gurlain, "Hiçbir suçtan hüküm giymedi," diyor. "Suçlu olduğu kanıtlanmadığına göre, masum olduğuna inanmaktan başka seçeneğimiz yok. Bunu en çok sizin takdir edeceğinizi düşündüm."

Yandaki aerobik stüdyosunda, ortak duvarın ardında boğuk bir müzik başlar. Olivia Newton-John'dan "Physical". Aerobikle ilgili değil, ama bahse girerim yırtık tişörtler ve bacak ısıtıcılarla çalışan ev kadınlarının umurunda değildir. Onlar sadece orta yaş şişlikleriyle savaşıyorlar para harcamaktan memnundurlar. Benim karşılayamayacağım bir lüks.

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun Kit," diyor Bay Gurlain. "Atamaları ben yaparım, bakıcılar da onları takip eder. Eğer bundan rahatsızlık duyuyorsan, o zaman yollarımızı temelli ayırmamızı öneririm."

Bunu yapmayı çok isterim. Bir işe ihtiyacım olduğunu da biliyorum. Herhangi bir işe.

Neredeyse sıfıra inmiş olan birikimlerimi yeniden oluşturmaya başlamak gerekiyor.

Hepsinden önemlisi, altı aydır benimle neredeyse hiç konuşmayan babamdan uzaklaşmam gerekiyor. Bana yönelttiği son tam cümleyi derimi parçalayacak kadar keskin bir netlikle hatırlıyorum. Mutfak masasındaydı, sabah gazetesini okuyordu, kahvaltısına dokunmamıştı. Gazeteyi yere bıraktı ve ön sayfadaki manşeti işaret etti.

Ona bakarken yüzen bir his beni ele geçirdi. Sanki bunlar bana değil de kötü bir TV filminde beni oynayan birine oluyordu. Makale yıllık fotoğrafımı da içeriyordu. İyi bir fotoğraf değildi. Lise spor salonunda kurulan ve mürekkep noktalarıyla işlendiğinde çamurlu ve gri görünen o mavi fonun önünde gülümsemeye çalışıyordum. Fotoğrafta, tüylü saçlarım o sabahki haliyle tamamen aynı görünüyordu. Yaşadığım şokun etkisiyle ilk aklıma gelen saç stilimi yenilemem gerektiği oldu.

"Söyledikleri doğru değil, Kit-Kat," dedi babam, sanki beni daha iyi hissettirmeye çalışıyormuş gibi.

Ama sözleri harap olmuş yüz ifadesiyle uyuşmuyordu. Bunu benim için değil, kendi iyiliği için söylediğini biliyordum. Kendini bunun doğru olmadığına ikna etmeye çalışıyordu.

Babam gazeteyi çöpe attı ve başka bir şey söylemeden mutfaktan çıktı. O zamandan beri benimle pek konuşmadı. Şimdi o uzun, gergin, boğucu sessizliği düşünüyorum ve diyorum ki, "Yapacağım. Görevi kabul edeceğim."

Kendime o kadar da kötü olmayacağını söylüyorum. Bu iş sadece geçici. En fazla birkaç ay. Yeni bir yere taşınmak için yeterince para biriktirene kadar. Daha iyi bir yere. Buradan uzak bir yere.

"Harika," diyor Bay Gurlain hiç heyecanlanmadan. "Mümkün olan en kısa sürede görev için rapor vermeniz gerekecek."

Lenora Hope'un evini tarif ediyor, bulmakta zorlanırsam aramam için bir telefon numarası veriyor ve Bay Gurlain'den meselenin halledildiğini belirten bir baş işaretini alıyorum. Ayrılırken masasının arkasındaki ilan panosuna gizlice göz atıyorum. Şu anda üç hastabakıcının görevi yok. Yani boşta başkaları *da var*. Bay Gurlain'in bu konuda yalan söylemesinin nedeni aklımdan çıkmıyor.

Protokolü ihlal ettiğim ve ajansın itibarını zedelediğim için hâlâ cezalandırılıyorum.

Ama Maine'de Ekim ayının ısıran havasına doğru kapıyı iterken, bu görevin bana verilmesinin bir başka nedenini düşünüyorum. Havadan daha ürpertici bir sebep.

Bay Gurlain beni seçti çünkü Lenora Hope kimsenin, polisin bile öldürmeme aldırmayacağı tek hasta.

İKİ

(Eşyalarımı toplamam bir saatten az sürüyor. Bir bakıcının hafif eşyalar alması gerektiğini erken öğrendim. Bir tıbbi çanta, bir bavul ve bir kutu.

Bundan fazlasına gerek yok.

Tıbbi çanta işimin aletleriyle dolu. Termometre, tansiyon aleti, stetoskop. Bay Gurlain tarafından ilk işe alındığımda ailem bana siyah deri bir çanta vermişti. On iki yıl sonra, fermuarı sıkışmış ve derisi köşelerinden çatlamış olsa da hala kullanıyorum.

Bavul, bir tuvalet çantası ve kıyafetlerimle dolu. Tatsız tuzsuz pantolonlar ve modası on yıl geçmiş hırkalar. Uzun zaman önce şık olmaya çalışmaktan vazgeçtim. Rahatlık ve tasarruf daha önemli.

Kutu kitaplarla dolu. Çoğunlukla basılı kitaplar. Bir zamanlar anneme aittiler ve doymak bilmez bir okuyucunun sevgi dolu yıpranmışlığını taşıyorlardı.

"Yanında bir kitap varken asla yalnız değilsin," derdi. "Asla yalnız değilsin."

Bu duyguyu takdir etsem de bunun bir yalan olduğunu da biliyorum. Altı aydır etrafım kitaplarla çevrili ve kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Her şey hazır, mutfakın arka kapısına giden yolun açık olduğundan emin olmak için koridora göz atıyorum. Babam öğle yemeği için eve geldi, yakınlarda bir iş sahası olduğunda bazen bunu yapar. Şu anda oturma odasında, La-Z-Boy'una gömülmüş televizyon izliyor ve sandviç yiyor.

Geçtiğimiz altı ay içinde ikimiz de kaçınma konusunda uzmanlaştık. Birbirimizi hiç görmediğimiz haftalar geçti. Ben çoğunlukla odamdan çıkmadım, sadece babamın işte olduğundan, uyuduğundan ya da gereken kız arkadaşıyla dışarıda olduğundan emin mutfaka girdim. Tanıştırılmadık. Onun varlığından haberdar olmamın tek sebebi

Geçen hafta oturma odasında konuşuyorlardı, evde başka bir kadının sesini duyunca şaşırmışlardı. Ertesi gece babam bir okul çocuğu gibi sıvıştı, ya yeniden birileriyle çıkmaya başladığını itiraf etmekten çok korkuyordu ya da yeni kız arkadaşıyla karşılaşmamı göze alamayacak kadar utanıyordu.

Şimdi gizlice dışarı çıkıyorum, arabama iki kez giderken parmak uçlarımda ilerliyorum, biri bavul ve sağlık çantası için, diğeri kitap kutusu için. İkinci seferde Kenny'yi Ford Escort'uma yaslanmış halde buluyorum. Belli ki beni bavulla görmüş ve araştırmak için yan evden çıkmıştı. Elimdeki kutuya bakarak, "Taşınıyor musun?" dedi.

"Şimdilik, evet," diyorum. "Belki sonsuza kadar. Yeni bir görevim var." "Kovulduğunu sanıyordum."

"Askıya alındı. Az önce sona erdi."

"Oh." Kenny kaşlarını çattı. Onun için nadir bir durum. Normalde sadece azgın ve aç bir bakış atar. "Gitmeden önce şipşak yapalım mı?"

Mayıs ayında birlikte yatmaya başladığımızdan beri görmeye alıştığım Kenny *işte bu*. O da benim gibi şu anda işsiz ve ailesiyle yaşıyor. Benim aksime, Kenny sadece 20 yaşında. O benim küçük kirli sırrım. Ya da daha büyük ihtimalle ben onun sırrıyım.

Her şey bir öğleden sonra ikimiz de aynı anda bahçelerimizde tembellik ederken başladı; ben elimde Sidney Sheldon'ın ciltsiz bir kitabı, Kenny'nin elinde bir esrar vardı. "Bugün çalışmıyor musun?" demeden önce çimenlerin üzerinde birkaç kez göz göze geldik.

"Hayır," diye cevap verdim.

"Sen mi?" "Hayır."

Sonra sıkıldığım ve yalnız olduğum için "Bira ister misin?" diye sordum.

Kenny tabii dedi. Bu da içmeye yol açtı. Bu da havadan sudan konuşmaya yol açtı. Bu da oturma odasındaki kanepede öpüşmeye yol açtı.

"Sevişmek mı istiyorsun?" Kenny sonunda söyledi.

Uzaklaştırılmamın üzerinden bir ay geçmişti ve kendime acıyarak onu tattım. Burnunun altında ölü bir tırtıl gibi sarkan bıyığına rağmen fena görünmüyordu. Geri kalanı çok daha iyiydi. Özellikle de sırrım gibi, güçlü ve bronzlaşmış kolları. Çok daha kötüsünü yapabilirdim ve yapmıştım da.

"Elbette," dedim omuz silkerek. "Neden olmasın?"

Bittiğinde, bir daha asla yapmayacağıma yemin ettim. Tanrı aşkına, Kenny doğduğunda on bir yaşındaydım. Anne ve babasının onu hastaneden eve getirdiklerini, annemin ona mırıldandığını, babamın terli avucuna bir zarf dolusu para sıkıştırdığını hatırlıyorum. Ama Kenny iki gün sonra arka kapıda belirdiğinde, artık arayan bir sokak köpeği gibi görünüyordu, onu içeri aldım ve yatak odama yönlendirdim.

Haftada bir, iki, bazen üç kez böyle oldu. Durumu biliyorum. Bu romantizm değil. Çoğu zaman konuşmuyoruz bile. Ve bu konuda kendimi suçlu hissetsem de, uzun ve yalnız günleri atlatmak için okumak dışında bir şeye ihtiyacım olduğunu da biliyorum.

"Babam içeride," diyorum Kenny'ye. "Ve yeni hastam beni bekliyor."

Ona yeni hastanın kim olduğunu söylemiyorum. Söylersem hakkımda ne düşüneceğinden korkuyorum.

Kenny hayal kırıklığını gizlemek için pek bir şey yapmadan, "Tabii, anladım," der. "Görüşürüz, sanırım."

Evine kadar olan kısa mesafeyi yürümesini izliyorum. Arkasına bile bakmadan içeri girdiğinde kalbime bir sızı saplanıyor. Tam olarak üzüntü değil, ama çok yakın bir şey. Sadece seks olabilirdi ve sadece Kenny olabilirdi, ama en azından bir şeydi ve o biriydi.

Şimdi hiçbir şey ve hiç kimse yok.

Eve son bir kez daha girmeden önce kutuyu ve valizi bagaja yerleştiriyorum. Oturma odasında babamı öğlen haberlerini izlerken buluyorum çünkü annem hep öyle yapardı. Bu bir alışkanlık ve Pat McDeere için eski alışkanlıklar zor ölür. Televizyonda Başkan Reagan'ın ekonomiyile ilgili bir konuşma yaptığı ve Just Say No Nancy'nin de yanında dimdik durduğu bir klip var. Hangi partiden olursa olsun tüm politikacılardan nefret eden babam alaycı bir homurtu çıkarıyor.

"Saçmalama, Ronnie," diye mırıldandı, ağzı sandviçle doluydu. "Bir kez olsun benim gibi adamlara yardım edecek bir şey yapmayı dene."

Kapının önünde durup boğazımı temizliyorum. "Baba, ben gidiyorum." "Oh."

Bu kelimenin ardında bir sürpriz yok. Aksine, babam rahatlamış görünüyor.

"İşe geri döndüm," diye ekliyorum, o ayrıntıları sormayınca. "Yeni hastam bir felç kurbanı. Cliffs'in dışında yaşıyor."

Zengin insanların bana birine bakacak kadar güvenmesi fikrinden etkileneceğini ya da en azından ilgisini çekeceğini umarak söylüyorum. Eğer etkilendiyse bile bunu belli etmiyor.

"Tamam," diyor.

Babamın tüm dikkatini çekmenin tek yolunun ona yeni hastamın adını olduğunu biliyorum. Tıpkı Kenny'de olduğu gibi, bunu düşünmüyorum bile. Lenora Hope'a bakacağımı bilmek babamın benim hakkımda daha az düşünmesine neden olacak. Tabii böyle bir şey mümkünse.

"Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?" Onun yerine ben söylerim.

Babam sandviçinden bir ısırık daha alıyor ve başını sallıyor. Dışarıda hissettiğim acı bir tekmeyle geri döndü. Bu sefer daha sert. O kadar sert ki kalbimden bir parçanın kopup midemin derinliklerine düştüğüne yemin edebilirim.

"İki haftada bir kontrol etmeye çalışacağım." "Gerek yok," diyor babam.

Ve tüm söylediği bu.

Bir an kapının önünde durup bekliyorum, umut ediyorum, sessizce daha fazlası için yalvarıyorum. Her şey olur. Güle güle. İyi kurtuluşlar. Siktir git. Beni bir hiç gibi hissettiren bu düşmanca sessizlikten başka bir şey. Hiçten de beter.

Görünmez.

Ben de öyle hissediyorum.

Ondan sonra veda etme zahmetine girmeden ayrılıyorum. Babam bana cevap vermeyi reddettiğinde sessizlikle karşılaşmak istemiyorum.

ÜÇ

Duran Duran arabamın teybinden bangır bangır çalarken, kayalık sahil şeridini kucaklayan bir yolu takip ediyorum, Escort sallanana kadar daha yükseğe tırmanıyorum

ve Atlantik'in dalgalı suları, çok aşağıdaki kum şeritlerine çarpan beyaz bulanıklıklara dönüşüyor. Dikiz aynamda kesinlikle Kayalıklar olan bir bölge var. Sümsük kuşu yuvaları gibi sarp kayalıklara yapışmış, yarısı tuğla duvarların ve sarmaşıkların arkasına gizlenmiş devasa evleriyle adeta eski para çılgınlıkları atıyor.

Diğer yarısı nasıl yaşıyor.

Annem, kuleleri, dul yürüyüşleri ve denize bakan cumbaları olan bu uçurum kenarındaki evleri böyle tarif ederdi.

Aynı fikirde değilim. Diğer yarısının bile Cliffs'te yaşamaya gücü yetmez. Bölge her zaman nadir bulunan bir havaya sahip olmuştur ve olmaya da devam edecektir. Sanki Tanrı onları oraya kendisi yerleştirmiş gibi, herkesin ve her şeyin üzerinde tünemiş olan kaymak tabakaya ev sahipliği yapıyor.

"Yine de buradasın, Kit-Kat," derdi annem. "Bu yerlerden birinde işe girmeye gidiyorsun."

Tekrar söylüyorum, buna katılmıyorum. Gideceğim yer kimsenin aklındaki en iyi yer değil.

Hope's End.

Bugüne kadar sadece Umut Evi olarak anıldığını duymuştum, genellikle de trajik şeyler için kullanılan o sessiz tonda. Artık nedenini biliyorum. Hope's End bana bir mülk için şaşırtıcı derecede kıyametçi bir isim gibi geldi. Özellikle de orada olanları düşününce.

Bilgim tekerlemenin çok ötesine geçmiyor. Winston Hope'un gemicilikten bir servet kazandığını ve malikanesini kayalıklara inşa ettiğini biliyorum.

Bar Harbor ya da Newport'ta değil, kuzey Maine kıyılarında yaşıyordu çünkü buradaki arazi çoğunlukla gelişmemişti ve el değmemiş okyanus manzaralarını seçebilirdi. Winston'ın Evangeline adında bir karısı ve Lenora ve Virginia adında iki kızı olduğunu da biliyorum.

Ve uzun zaman önce bir Ekim gecesi üçünün öldürüldüğünü biliyorum - klanın dördüncü üyesi cinayeti işlemekle suçlanıyordu. Hem de on yedi yaşında bir kız. İlkokulun arkasındaki bodur oyun parkında öğrendiğim o ürkütücü tekerlemenin uydurma olduğunu düşünmeme şaşmamalı. Her şey gerçek olamayacak kadar gotik görünüyordu.

Ama oldu.

Artık bir kasaba efsanesi.

Çocukların pijama partilerinde fısıldadıkları ve yetişkinlerin fısıldamaktan hiç hoşlanmadıkları türden bir şey.

Geriye kalan tek kişi olan Lenora, olayla hiçbir ilgisi olmadığını iddia etti. Müfettişlere cinayetler sırasında uyuduğunu ve ancak uyandıktan sonra aşağıya inip ailesinin geri kalanının öldüğünü fark edince haberdar olduğunu söyledi.

Polise söyleyemediği şey, bunu başka kimin yapmış olabileceğiydi.

Ya da nasıl.

Ya da neden.

Lenora da katilin neden kendisini hedef almadığını açıklayamayınca polis, kimse kanıtlayamasa da cinayeti onun işlediğinden şüphelenmeye başladı. Tüm hizmetkârlara gece izin verilmiş, böylece olası tanıklar ortadan kaldırılmıştı. Onu suçlarla fiziksel olarak ilişkilendiren hiçbir kanıt olmadığı için Lenora hiçbir zaman suçlanmadı. Ancak halkın ne düşündüğünü görmek için okul bahçesindeki tekerlemeye bakmak yeterli. Tekerlemenin ilk dizesi - *On yedi yaşında, Lenora Hope-* her şeyin suçlusunun kendisi olduğunu ustalıkla ortaya koyuyor.

Hiç şaşırmadım. Masumiyet varsayımı diye bir şey yoktur. Bunu tecrübelerimden biliyorum.

Kasaba Lenora Hope'u yargıladığında, bir daha asla görülmemek üzere ailesinin evine saklandı. Ama bu insanları denemekten alıkoymadı. Ben lisedeyken, erkek gruplarının

Lenora'yı görebilmek için birbirlerine meydan okuyarak araziye gizlice girip pencerelerden içeri bakıyorlardı. Bildiğim kadarıyla hiçbirini bunu başaramadı, bu da Bayan Hope'a benim biraz saygı kazandırıyor. Ortadan kaybolabilmeyi çok isterdim.

İleride, arazi daha da yükseliyor ve yol onunla buluşmak için eğiliyor. Güneşin vurduğu mesafede tuğla bir duvar gördüğümde Escort bir kez daha yalpalıyor. Arkasında ne olduğuna dair herhangi bir ipucunu engelleyecek kadar uzun ve yolun sanki hürmet ediyormuş gibi etrafında kıvrıldığı kadar eski.

Virajı takip ediyorum, duvardaki spreyci boyalı kelimeleri görene kadar yavaş sürüyorum. Görkemli kırmızı tuğla üzerine neon mavisi grafiti bana doğru yerde olduğumu söylüyor.

CEHENNEMDE ÇÜRÜSÜN LENORA HOPE.

Sözcüklere göz kırpıyorum, devam mı etsem yoksa olabildiğince hızlı mı uzaklaştısam diye düşünüyorum. Cevabı biliyorum. Karşılayamayacağım bir cevap.

Bu yüzden Escort'u tahrip edilmiş duvardaki bir boşluğu kapatan süslü kapıya yaklaştırmak için devam ediyorum. Diğer tarafta, araba yolu zümrüt yeşili bir çimenlik boyunca Hope'un evine doğru uzanıyor.

Şimdi bakınca neden böyle bir şey denildiğini merak ediyorum. Burası bir ev değil.

Burası bir .

On dört yaşındayken ailem beni Bar Harbor'a günübirlik bir geziye götürdüğünden beri bizzat görmediğim bir şey. Babamın bütün günü oradaki saray gibi evleri inşa eden zengin piçlerden şikayet ederek geçirdiğini hatırlıyorum. O kibirli kasabadaki görkemli konakları gölgede bırakan Hope's End için ne derdi Tanrı bilir. Daha büyük. Daha büyük. *Dallas*'ta, *Hanedan*'da ya da annemin izlediği diğer aptal dizilerden birinde olsa hiç fena olmazdı.

Üç kat yüksekliğinde ve görünüşe göre bir yolcu gemisi kadar geniş olan konak, Yıldızlı Çağ'ın aşırılıklarının bir harikasıdır. Duvarlar kırmızı tuğladan. Ön çift kapının ve tüm pencerelerin etrafında, Hope ailesinin bir zamanlar ne kadar parası olduğunu göstermekten başka bir amaca hizmet etmeyen mermer detaylar var. Tonlarca.

Sergilenen yontulmuş kıvrımların ve kıvrımların miktarına göre karar verin. Üçüncü katın pencereleri mermeri koruyor ancak süslü bir doğum günü pastasının üstündeki mumlara benzeyen bir düzine dar bacanın tepesinde yer aldığı eğimli çatıdan sarkıyor.

Kapıda küçük bir interkom sistemi var. Camımı açıyorum ve basmak için uzanıyorum. Otuz saniye geçmeden bir parazit patlamasıyla canlanıyor ve ardından bir kadın sesi geliyor.

"Evet."

Bu bir soru değil. Aslında, bunu söyleme şekli üç harfin taşıyabileceği kadar sabırsızlıkla dolu.

"Merhaba. Ben Kit McDeere." Sesin kaynağının da kendini tanıtmaması için durakladım. Söylemiyor, ben de ekliyorum: "Gurlain Evde Sağlık Yardımcıları'ndanım. Yeni bakıcıyım-"

Kadın, dahili telefon sessizleşmeden önce "Eve gel" diyerek sözümü kesiyor.

Arabanın önündeki kapı açılmaya başlıyor, sanki varlığımdan ürkmüş gibi gergin bir titreme yayıyor. Yavaşça genişlerken gıcırıyor ve Hope's End'in ne sıklıkla misafir ağırladığını merak etmeme neden oluyor. Kapı yarıya kadar açık rağmen tıkırdayarak durduğunda pek sık olmadığını tahmin ediyorum. Geçmek için yeterli yer olup olmadığını ölçmeye çalışarak arabayı ilerletiyorum. Ama yok. Yan aynalarımın ikisini de tutmak istiyorsam, ki bunu çok istiyorum. Bütçem araba tamirlerini kapsamıyor.

Arabadan inip kapıyı kendim itmek üzereydim ki uzaktan bir adam sesi duyuldu.

"Yine mi sıkıştı?"

Sesin kaynağı, dökülmüş yapraklarla dolu bir el arabasını iterek yaklaşıyor. Yakışıklı olduğunu fark ettim. Otuzlu yaşların ortasında. Flanel gömleği ve kirden aşınmış kot pantolonunun altından anlayabildiğim kadarıyla *çok* iyi durumda. Dolgun bir sakalı var ve saçları biraz fazla uzamış, öyle ki ensesinde hafifçe kıvrılıyor. Farklı koşullar altında ilgimi çekmişti. Tamamen farklı. Başka bir varoluşu yaşamak farklı. Tıpkı araba tamiri gibi, benim hayatımda da romantik ilişkilere yer yok. Ve hayır, Kenny sayılmaz.

Açık pencereden, "Diğer zamanı bilmiyorum," diyorum, "ama şimdi sıkıştığı kesin."

Adam sevimli ve çarpık bir gülümsemeyle, "*Defalarca* demeliydin," diye cevap veriyor. "Bu onuncusu gibi bir şey. Burada yapmam gereken diğer yüzlerce şeyin listesine eklemeyi unutup duruyorum. Yeni hemşire siz misiniz?"

"Bakıcı" dedim. Gerekli bir düzeltme. Hemşireler okula gider. Benim gibi bakıcılar, Maine'de devlet tarafından zorunlu kılınan 180 saatlik özel bir eğitim alırlar ve bize temel bilgileri öğretirler. Hayati değerleri kontrol etmek, ilaç dağıtmak, hafif fizik tedavi. Ama tüm bunları bir yabancıya açıklamak değerinden daha fazla zaman alıyor.

"O zaman şu kapıyı açalım da başlayabilesin." Adam kot pantolonunun arka cebinden bir çift iş eldiveni çıkarır. Eldivenleri takar gibi yaparak, "Önce güvenlik. Zor yoldan öğrendim, burası ısırabilir."

Kapıyı çekiştiriyor ve kapı öyle korkunç bir gıcırtı çıkarıyor ki, bu ses benim gözetimim altındaki birinden gelseydi acı verici olarak tanımlardım.

"Burada tam zamanlı mı çalışıyorsunuz?" Kapının sesini duyabilmek için sesimi yükselterek soruyorum.

"Evet," diyor adam. "Artık burada çok fazla kişi yok ama bir zamanlar burası kiralık yardımcılarla dolup taşardı. Örneğin eskiden bir bahçıvan, bir saha görevlisi, bir tamirci ve bir sürü yarı zamanlı yardımcı vardı. Şimdi ben hepsinin bir araya gelmiş haliyim."

"Burayı seviyor musun?"

Adam kapıyı son bir kez iterek garaj yolundan uzaklaştırıyor. Bana dönerek, "Korkuyor muyum, demek istediğin bu mu?" dedi.

Evet, demek istediğim buydu. Masum bir soru olarak düşünmüştüm. Burada olanları düşününce doğal bir soru. Yine de geriye dönüp baktığımda bunun nasıl inanılmaz derecede kaba olarak algılanabileceğini fark ettim.

"Ben sadece-"

"Sorun değil," diyor adam. "Sadece merak ediyorsun. Bu duvarların ötesindeki insanların burası hakkında ne dediğini biliyorum."

"Sanırım bu hayır demek."

"Doğru bir varsayım." Adam eldivenlerinden birini çıkardı ve elini uzattı.
"Ben Carter, bu arada."

Elini sıktım. "Kit McDeere."

"Memnun oldum Kit. Eminim seni buralarda göreceğim."

Arabayı sürmeden önce durakladım. "Kapı konusunda bana yardım ettiğin için teşekkürler. Sen gelmeseydin ne yapardım bilmiyorum."

"Sanırım bir şekilde halledebilirdin." Carter beni inceliyor, başını meraklı bir değerlendirmeye eğmiş. "Bana oldukça becerikli biri gibi göründün."

Eskiden öyleydim. Artık değilim. Becerikli insanlar işlerinden uzaklaştırılmıyor, uzaklaştırılırsalar bile yeni bir iş bulabiliyorlar ve otuz bir yaşında hala evde yaşamıyorlar. Yine de iltifatı başımı sallayarak kabul ediyorum.

"Bir şey daha var," diyor Carter, arabanın açık camına yaklaşp eğilerek göz göze gelmemizi sağlıyor. "Lenora Hope ve burada olanlar hakkında söylenenleri unutun. Onlar ne hakkında konuştuklarını bilmiyorlar. Bayan Hope tamamen zararsızdır."

Her ne kadar güven vermek istemiş olsa da Carter'ın sözleri durumun gerçeküstü gerçekliğinin altını çiziyor. Evet, Bay Gurlain'in ofisinden ayrıldığımda işin ne gerektirdiğini biliyordum. Ama bu soyut bir kavramdı, toparlanmak, babamın kararsızlığıyla uğraşmak ve bu yeri bulmaya çalışmakla arka plana itilmişti. Ama şimdi buradayım ve bu bana enayi yumruğu gibi çarpıyor.

Ailesini katleden bir kadınla tanışmak üzereyim.

İddiaya göre katledildi, kendime hatırlatıyorum. Bay Gurlain'in bana nazikçe hatırlattığı gibi, Lenora hiçbir suçtan hüküm giymedi. Ama bunu Lenora'dan başka kim yapmış olabilir? Evde başka kimse yoktu, düşünülecek başka şüpheli yoktu, hayatta kalan başka kimse yoktu. Kafiye'nin son dizesi düşüncelerime yapıştı.

Ama ölmeyen tek kişi o.

Carter'dan ayrılıp ana eve doğru ilerlerken omurgamda bir ürperti dolaşıyor. Arabayı yavaşça sürüyorum, bakışlarım ileride beliren dudak uçuklatan yapıya sabitlenmiş durumda. Ama yaklaştıkça, evin lüks ihtişamı sis gibi dağılıyor ve göz önünde saklanan ihmalî ortaya çıkarıyor.

Yakından bakınca, Hope's End'in bir karmaşa olduğunu fark ettim.

İkinci kat pencerelerinden birinin camları eksiktir ve şimdi kontrplakla kapatılmıştır. Bazı kapı ve pencerelerin etrafındaki detaylardan mermer parçaları kopmuş. Çatının arduvaz kiremitlerinin beşte biri eksik, bu da çatıya hırpalanmış, çukurlu bir görünüm veriyor ve açıkçası içimi rahatlatıyor. Nihayet, benim hissettiğim gibi kırık dökük bir yer.

Araba yolu evin önünde bir döner kavşakla son buluyor ve ana binadan birkaç metre ötede alçak bir garaja giden başka bir kol bulunuyor. Döner kavşaktan dönerek garaj kapılarını sayıyorum.

Beş.

Gerçekten de diğer yarısı nasıl yaşıyor.

Evin önüne geldiğimde park edip arabadan iniyorum ve üç basamak atlayarak konağın tam ortasına yerleştirilmiş devasa çift kapıya ulaşıyorum. Daha kapıyı çalamadan kapılar açılıyor ve içeride duran bir kadın ortaya çıkıyor. Onun ani varlığı beni ürkütüyor. Ya da belki de sadece tek renkli görünüşü ürkütüyor. Omuzlarına dökülen beyaz saçları. Siyah elbise ince bir bedene sıkıca oturmuş. Büyükanneimin tıgla ördüğü örtüleri andıran dantel yaka. Soluk tenli. Mavi gözlü. Ruj koyu kiraz kırmızısı. Her şey o kadar dramatik ve ciddi ki kadının yaşını tam olarak kestiremiyorum. Tahmin etmem gerekse yetmiş beş derdim ama her iki yönde de en az on yıl yanlış olabileceğimi biliyorum.

Kadının boynundaki zincirde bir çift kedi gözü gözlük asılı. Gözlüğünü gözlerine götürüyor ve bir nefeslik bir süre için bana bakıyor - anlık bir değerlendirme.

"Bayan McDeere," dedi sonunda. "Hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim," diyorum, kadının ses tonunda hiçbir hoş karşılama olmamasına rağmen. Onun dahili telefonda konuştuğum kişiyle aynı kişi olduğu açık. İlgisiz sesi çok açık.

"Ben Bayan Baker, hizmetçiyim." Kadın üzerimdekileri incelemek için duraklıyor, görünüşe göre paltomu eksik buluyor. Mavi yün ve sayılamayacak kadar çok yeri tüylenmiş. O kadar uzun zamandır bende ki ne zaman ve nereden aldığımı hatırlayamıyorum. Ya da belki de Bayan Baker'ın bariz altındakiler içindir. Beyaz bluz. Gri etek. En son

Annemin cenazesi. Eğer öyleyse, elimde değil. Bunlar sahip olduğum en güzel kıyafetler.

Bir anlık tereddütten sonra Bayan Baker ekliyor: "İçeri gelin."

Ben de tereddüt ediyorum, hemen dışarıda duruyorum. Beni duraklatan kapı girişi. Neredeyse boyu kadar geniş ve mermer detaylarla çevrili olan bu kapı, açık bir ağız andırıyor. Ona bakmak bana Carter'ın söylediği bir şeyi hatırlatıyor.

Burası ısırabilir.

Birden evimi özlemeye başladım. Annem öldüğünden beri o evin evim gibi hissettirmediği düşünülürse, bu tam bir sürpriz. Ama bir zamanlar mutlu bir yerdi, aynı derecede mutlu anılarla doluydu. Karlı Noeller, doğum günü pastaları ve annemin o aptal çiçekli önlüğüyle Pazar sabahları Fransız tostı yapması. Hope's End'in hiç mutlu anısı var mı? Yoksa hepsi o korkunç gecede yok mu oldu? Geriye kalan tek şey keder mi?

"Geliyor musun canım?" Bayan Baker sabırsız bir şekilde boğazını temizledikten sonra şöyle diyor.

Bir yanımlı bunu istemiyor. Tüm bu yer -büyüklüğü, gösterişi ve özellikle de ünü- bende geri dönüp eve gitme isteği uyandırıyor.

Ama sonra babamı, yatak odamı, tasarruf hesabımdaki nakit parayı düşünüyorum. Bu konuda bir şey yapmazsam bunların hiçbiri değişmeyecek. Eğer gidersem -ki umutsuzca bunu yapmak istiyorum- son altı aydır yaşadığım arafta sıkışıp kalacağım. Ama burada çalışmak, sadece birkaç hafta bile olsa, her şeyi değiştirebilir.

Bunu aklımda tutarak derin bir nefes alıyorum, kapıdan geçiyorum ve Hope's End'in beni bütünüyle yutmasına izin veriyorum.

DÖRT

T Hope's End'in içi dışından daha güzel ama çok az.

Kapının hemen ötesinde mermer , kadife perdeli büyük bir fuaye vardır. pencerelerde ve duvarlarda duvar halıları. Mobilyalar saksıdaki palmiyelerden, brokar yastıkların altındaki tozlu minderlere sahip süslü ahşap sandalyelere kadar çeşitlilik gösteriyor. Tepede, yağlı boya ile boyanmış, kabarık pembe bulutlarla dolu bir gökyüzü kemerli tavanı süslüyor. Her şey aynı anda hem süslü hem de salaş ve zamanda durmuş görünüyor. Yıllar önce aniden terk edilmiş dört yıldızlı bir otelin lobisi gibi.

Solda uzun bir koridor, yüksek pencerelerin ve tek bir açık kapının yanından geçerek, şu anda kapalı olan bir dizi geniş çift kapıya doğru ilerliyor. Sonra keskin bir sağa dönerek bir köşede kayboluyor. Sağda, güneş alan bir odaya düz bir atış sunan başka bir koridor var.

Yine de dikkatim daha çok önümde duran şeye odaklanmış durumda. Ön kapının tam karşısındaki kırmızı halı kaplı merdiven, bir çift kanat gibi ikiye ayrılmadan önce bir düzine basamak yükseliyor. Her simetrik yarım daha sonra ikinci kata doğru kıvrılıyor. Orta sahanlığın üzerinde vitraylı bir pencere belirliyor ve içinden güneş ışığı, halıyı renklendiren gökkuşağı tonlarında eğik çizgiler halinde süzülüyor.

"Büyük Merdivenler," diyor Bayan Baker. "1913 yılında evle birlikte inşa edildi. O zamandan bu yana evle ilgili çok az şey değişti. Bay Hope zamansız bir tasarım seçmeye özen göstermiş."

Yürümeye devam ediyor, topukları mermer döşemede bir metronom gibi tıkırdıyor. Peşinden gidiyorum, zemine hafifçe takılıyorum. Yer yer düzensiz, dışarıdaki okyanus gibi kabarıp alçalıyor.

"Eşyalarınızı sonra toplarsınız," diyor Bayan Baker. "Önce güneşlenme odasında sohbet etmenin iyi olacağını düşündüm. Küçük, neşeli bir oda."

Gördüğüm zaman inanacağım. Şimdiye kadar Hope's End'in hiçbir yanı neşeli görünmüyor, hatta birkaç güzel parçası bile. Kasvet ve kıyamet köşelere yerleşmiş, örümcek ağları gibi orada toplanmış gibi görünüyor. Ayrıca havada bir ürperti var; tuz kokulu, elle tutulamayan *bir şey* beni ürpertiyor.

Bunun sadece benim hayal gücüm olduğunu biliyorum. Burada üç kişi öldü. Korkunç bir şekilde, eğer efsaneye inanılacaksa. Böyle bir bilgi beyninizi karıştırabilir.

Bu noktayı açıklamak istercesine, pembe saten elbiseli bir genç kıızı tasvir eden çerçeveli bir yağlı boya tablonun önünden geçiyoruz.

"Bayan Hope," diyor Bayan Baker, yanından geçerken portreye bakma zahmetine girmeden. "Doğum gününü kutlamak için babası tarafından yaptırıldı."

Bayan Baker'ın aksine, portre beni durdurdu. Portrede Lenora beyaz bir divanda oturuyor, arkasında pembe çizgili duvar kağıdı ve omzunun hemen üzerinde yaldızlı bir çerçeve içinde bir ayna parçası var. Lenora divanın kol dayanağına biraz garip bir şekilde yaslanmış. Elleri kucağında, parmakları iç içe geçmiş, ressamın fazla gündelik bir pozla gizlemeye çalıştığı bir gerilime işaret ediyor.

Suluk teni ve narin yüz hatları bana bir çiçeğin açmadan hemen önceki halini düşündürüyor. Genç Lenora'nın kalkık bir burnu, olgun dudakları ve neredeyse Büyük Merdivenler'in üzerindeki vitraylar kadar parlak yeşil gözleri vardı. Doğrudan ressama bakıyor, bakışlarında bir muziplik kıvılcımı var, sanki onlarca yıl sonra insanların onun hakkında ne söyleyeceğini biliyormuş gibi.

Beş adım önümdeki Bayan Baker dönüp bana sabırsız bir bakış attı. "Güneşlenme odası bu tarafta, Bayan McDeere."

Lenora'nın portresine son bir kez bakmadan önce yoluma devam ediyorum. Şekil ve boyut olarak birbirinin aynısı olan diğer üç resim, hepsi de siyah ipek krepin arkasına gizlenmiş bir şekilde onun yanında sıra sıra asılı duruyor. Kumaş, resimlerin üzerine örtülmek yerine gergin bir şekilde gerilmiş ve doğrudan çerçevelere çakılan çivilerle yerinde tutulmuş. Yine de tüm bu çaba portreleri tamamen gizleyemiyor. Onları şeffaf krepin arkasında belli belirsiz görebiliyorum, puslu ve özelliksiz. Hayaletler gibi.

Winston, Evangeline ve Virginia Hope.

Ve Lenora hala sergilenen tek kişi çünkü geriye kalan tek kişi o.

Bayan Baker'a yetişiyorum, koridorun geri kalanında onu hızla takip ediyorum, kapıları sıkıca kapalı odaların yanından geçiyorum, yasak olan yerleri işaret ediyor. Her birinde kısa bir ürperti daha hissediyorum. Cereyan, diyorum kendi kendime. Bunun gibi büyük, eski konaklarda her zaman olur.

Güneşlenme odası, tam olarak neşeli olmasa da en azından evin geri kalanından daha aydınlık. Mobilyalar Hope's End'in başka yerlerinde görölen küflü antikalarla aynı türden. Çok fazla kadife, nakış ve püsköl var. Kuyruklu bir piyano odanın en ucuna demir atmış, kapağı indirilmiş ve bir tabuttan daha sıkı kapatılmış.

Odanın havasızlığı, iki duvar boyunca uzanan tavandan tabana pencere sıralarıyla hafifliyor. Pencerelerden biri imenliğı bakıyor, Carter'ı uzaktan görebiliyorum, yaprakları tırmıklamaya geri dönmüş. Diğeri pencere dizisi ise boş bir terasa bakıyor. Bel yüksekliğinde bile olmayan kısa bir mermer parmaklık terasın uzunluğunu oluşturuyor. Parmaklığın ötesini göremiyorum çünkü gerçekten görecek başka bir şey yok. Sadece uçsuz bucaksız bir serulean gökyüzü var ve bu da malikânenin kelimenin tam anlamıyla havada süzölüyormuş gibi görünmesine neden oluyor.

Bayan Baker kırmızı kadife koltuğı işaret etmeden önce birkaç saniye daha aval aval bakmama izin . "Lütfen, oturun."

Sanki kırmaktan korkuyormuşum gibi kendimi aşk koltuğunun kenarına bırakıyorum. Ki korkuyorum. Hope's End'deki her şey o kadar eski ve pahalı görünüyor ki, burada hiçbir şeyin değıştirilemeyeceğini varsayıyorum. Bayan Baker karşımdaki koltuğı uzanırken böyle bir tereddüt göstermiyor. Bu hareket, kumaştan minyatür bir mantar bulutu halinde yükselen küçük bir toz bulutu yaratıyor.

"şimdi, Bayan McDeere," dedi, "bana biraz kendinizden bahsedin."

Ben daha konuşamadan, odaya gümbür ve tıkırdayarak başka biri girdi. Bir elinde metal bir kova taşıyan, diğeri eliyle de elektrikli süpürgeyi arkasından sürükleyen genç bir kadın. Bizi gördüğünde donup kalıyor, bana da görünüşünün muhteşemliğini kavramam için birkaç saniye veriyor. Yirmi yaşlarında, resmi bir hizmetçi üniforması giyiyor.

siyah-beyaz bir filme hiç benzemiyordu. Siyah, diz boyu elbise. İğne uçlu kolalı beyaz yaka. Muhtemelen ellerini sildiği yerde lekeli bir iz taşıyan beyaz önlük.

Geriye kalan kısmı ise tam bir Technicolor. Kızılın cıvıltılı bir tonuna boyanmış saçlarında, yüzünün her iki yanında ahtapot dokunaçları gibi sarkan iki neon mavisi çizgi var. Benzer bir mavi tonu, şakaklarında solmadan önce göz kapakları boyunca uzanıyor. Ruju sakız pembesi. Pembenin daha koyu bir tonu olan ruj elmacık kemiklerini kesiyor.

"Tüh, pardon!" diyor, beni görünce bir iki adım atıyor, Hope's End'de bir yabancı varlığına şaşırdığı belli. Sanırım bu pek sık olmuyor. "Odanın boş olduğunu sanıyordum."

Gitmek için döndüğünde, her bir bileğini saran gökkuşağı tonlarındaki yarım düzine plastik bileklikten geldiğini anladığım başka bir çingirak sesi çıkıyor.

"Benim hatam Jessica," diyor Bayan Baker. "Bu öğleden sonra odaya ihtiyacım olacağını size bildirmeliydim. Bu Bayan McDeere, Bayan Hope'un yeni bakıcısı."

"Merhaba," diyorum küçük bir el sallayarak.

Kız el sallıyor, bilezikleri takıyor. "Hey. Gemiye hoş geldiniz."

"İkimiz daha yakından tanışmak üzereydik," diyor Bayan Baker. "Belki fuayeyi temizlemeye devam edebilirsiniz. Biraz bakımsız görünüyor."

"Ama dün orayı temizledim."

"Gözlerimin beni aldattığını mı ima ediyorsunuz?" Bayan Baker öyle bir gülümseme sergiliyor ki kötücüllük sınırına dayanıyor.

Kız başını sallayarak halka küpelerini hareket ettiriyor. "Hayır, Bayan. Baker."

Genç hizmetçi, Bayan Baker'ın samimiyetle karıştırdığı alaycı bir tavırla reverans yapıyor. Sonra da kovaşını, süpürgesini ve tıkırdayan mücevherlerini güneşlenme odasından çıkarmadan önce bana meraklı bir bakış daha atarak oradan ayrılıyor.

"Lütfen Jessica'yı affedin," diyor Bayan Baker. "Bugünlerde iyi bir yardımcı bulmak çok zor."

Karşılığında söyleyebileceğim tek şey "Oh". Ben de yardımcı sayılmaz mıyım? Bayan Baker değil mi?

Gözlüklerini takıyor, kalın camların ardından bana bakmadan önce burnunun üstünden ayarlıyor. "Şimdi, Bayan McDeere-"

"Bana Kit diyebilirsin."

"Kit," diyor Bayan Baker, ismimi kötü bir tatmış gibi dilinden düşürmeden. "Sanırım bu bir şeyin kısaltması."

"Evet. Kittredge."

"Bir ilk isim için biraz süslü."

Ne demek istediğini anlıyorum. Benim gibi biri için çok süslü. "Anneannemin kızlık soyadıydı."

Bayan Baker bir ses çıkarıyor. Tam bir *hmmm* değil ama yakın. "Peki ya sizinkiler? Nereliler?"

"Al," dedim.

"Bundan daha açık olmanız gerekecek."

Tekrar söylüyorum, anlıyorum. *Burada* birden fazla var. Kayalıklara yapışmış malikaneler var, Hope ailesinin eskiden üzerinde yükseldiği paralı sınıfın evi. Bir de diğer herkes var.

"Kasaba," diyorum.

Bayan Baker başını sallar. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Babam bir tamirci, annem de kütüphaneciydi" diye gönüllü olarak Bayan Baker'a ailemin de en az Hope'lar ve benzerleri kadar saygıya değer olduğunu anlatmaya çalışıyorum.

"İlginç," diyor Bayan Baker, bunu hiç de öyle bulmadığını belli eden bir şekilde. "Bakıcı olarak çok deneyiminiz var mı?"

"Evet." Ne kadarını bildiğinden emin olamadığım için geriliyorum. "Mr. Gurlain sana söyledi mi?"

"Çok az. Keşke sizi çok tavsiye ettiler diyebilseydim ama bu yalan olurdu. Bana senin hakkında neredeyse hiçbir şey söylenmedi."

Derin bir nefes alıyorum. Bu iyi bir şey olabilir. Belki de değildir. Çünkü bu, sorulduğunda her şeyi kendim açıklamak zorunda kalacağım anlamına geliyor.

Lütfen sorma, sanırım.

"On iki yıldır Gurlain Evde Sağlık Yardımcıları ile çalışıyorum," diyorum.

"Bu oldukça uzun bir süre." Bayan Baker bakışlarımı tutuyor, yüzü okunmuyor. "Bu on iki yıl içinde çok şey öğrendiğinizi varsayıyorum."

"Yaptım, evet."

Nasıl yapılacağını bildiğim şeyleri sıralamaya başlıyorum.

-hafif yemek pişirme, hafif temizlik, kişi hala yataktayken çarşaf değiştirme-profesyonellere. Sünger banyosu yapmak ve sonda takmak, kan almak ve insülin enjekte etmek, kürek kemiklerini ve kalçaları yatak yaralarına karşı kontrol etmek.

"Neredeyse hemşire sayılırsınız," diye araya giriyor Bayan Baker, ben lafı çok uzattığımda. "Felçli hastalara bakma konusunda tecrübeniz var mı?"

"Bazıları" diyorum, Bayan Plankers'ı ve zavallı kocasının acentenin hizmetleri için ödeyecek parası bitmeden iki aydan kısa bir süre önce ona nasıl baktığımı düşünüyorum. Bayan Plankers devlet tarafından finanse edilen bir bakımevine taşındı ve ben de başka bir hastaya atandım.

"Bayan Hope'un durumu alışkın olduğunuzdan daha fazla ilgi gerektirebilir," diyor Bayan Baker. "Hayatının büyük bölümünde sağlık sorunları yaşadı. Yirmili yaşlarında geçirdiği bir çocuk felci bacaklarını o kadar zayıflatmış ki o zamandan beri yürüyemiyor. Son yirmi yıl içinde bir dizi felç geçirdi. Bu felçler onu konuşamaz hale getirmiş ve vücudunun sağ tarafı felç olmuş. Başını ve boynunu hareket ettirebiliyor ama bazen onları kontrol etmekte zorlanıyor. Aslında sahip olduğu tek şey sol kolunu sınırlı bir şekilde kullanmak."

Kendi sol kolumu esnetiyorum, vücudumun sadece o küçük parçasını kontrol edebildiğimi hayal bile edemiyorum. En azından şimdi Lenora'nın neden Hope's End'den hiç ayrılmadığını biliyorum. Gidemezdi.

"Önceki hemşire bu yüzden mi gitti?"

"Mary?" Bayan Baker telaşlı görünüyor. Onda gördüğüm ilk gerçek duygu bu. "Hayır, işinde oldukça iyiydi. Bir yıldan uzun süredir bizimle çalışıyordu. Bayan Hope ona bayılırdı."

"O zaman neden aniden gitti?"

"Keşke bilseydim. Kimseye neden gittiğini, nereye gittiğini, hatta gittiğini bile söylemedi. Öylece gitti. Ortasında

Hem de gecenin bir yarısı. Zavallı Bayan Hope bütün gece gözetimsiz bırakıldı, bu süre zarfında korkunç bir şey olabilirdi. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, gözetiminizdeki son kişinin başına gelenler düşünöldüğönde."

Nefesim göğsümde
döğömleniyor. O biliyor.

Tabii ki öyle.

Bayan Baker'ın sert bakışları altında kıvranırken tek söyleyebildiğim "Açıklayabilirim" oldu.

"Lütfen yap."

Göz temasını kesiyorum, utanıyorum. Kendimi çıplak hissediyorum. O kadar çıplak hissediyorum ki eteğimi bacaklarıımın üzerinde düzelteymeye başlıyorum, kumaşın izin verdiği ölçöde kendimi örtmeye çalışıyorum.

"Bir-" Bu hikâyeyi bir o kadar şüpheci insana onlarca kez anlatmış olmama rağmen sesim kesiliyor. Polislere. Devlet çalışanları. Bay Gurlain. "Bir hastam vardı. Hastaydı. Mide kanseriydi. Farkına vardığında artık çok geçti. Her yere yayılmıştı. Ameliyat mümkün değildi. Kemoterapi bir yere kadar gidiyordu. Onu rahat ettirmek ve sonu gelene kadar beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Ama acı, dayanılmazdı."

Kucağıma, ellerime, eteğimi düzeltme şekillerine bakmaya devam ediyorum. Yine de kelimelerim o kadar temkinli değil. Daha hızlı, daha özgör oluyorlar - polis merkezindeki o gri kutu sorgu odasında hiç olmayan bir şey. Bunu Hope's End'in içinde olmaya bağılıyorum. Burası ölüme aşına bir yer.

"Doktoru ona fentanil için bir reçete verdi," diyorum. "Sadece ara sıra ve sadece gerekli olduğönda alınmak üzere. Bir gece, gerekliydi. Hiç bu kadar acı çeken birini görmemişim. Bu tür bir acı mı? Geçici değil. Uzun sürüyor. Tüketir. Gözlerine baktığımda, katıksız bir ıstırap gördüm. Bu yüzden ona tek doz fentanil verdim ve acısını izledim. Yardımcı oluyor gibiydi, ben de yattım."

Hikayenin bu noktasına her geldiğimde olduğö gibi duraklıyorum. Başarısızlığıımın ayrıntılarına dalmadan önce her zaman biraz zamana ihtiyacım vardır.

"Ertesi sabah normalden daha erken uyandım," diyorum, pencereimin dışındaki koyu gri gökyüzünü hatırlayarak, hala gecenin kalıntılarıyla çizgili.

Kasvet kötü bir alamet gibi gelmişti. Bir kez baktığımda bir şeylerin ters gittiğini anladım. "Hastayı kontrol etmeye gittim ve tepkisiz olduğunu gördüm. Hemen standart protokol olan 911'i aradım."

Zaten zaman kaybı olduğunu bildiğim kısmı atlıyorum. Ölümü gördüğümde tanırım.

"Fentanil şişesini gördüğümde acil yardım ekiplerini bekliyordum. Tüm ilaçları yataklarımızın altındaki kilitli bir kutuda tutmak şirket politikasıydı. Bu şekilde sadece bakıcı onlara erişebilir. Belki de yorgundum. Ya da çektiği acıdan dolayı sarsılmıştım. Sebep ne olursa olsun, şişeyi yanıma almayı unutmuştum."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, şişenin başucu lambasının yanında yan yattığını hayal etmemeye çalışıyorum. Yine de görüyorum. Her şeyi görüyorum. Şişeyi. Birkaç santim ötede duran kapağı. Geriye kalan tek hap. Her zaman bu kadar tehlikeli bir şey için fazla güzel olduğunu düşündüğüm mavinin açık bir tonuyla renklendirilmiş küçük bir daire.

"Gece boyunca biri hariç hepsini yutmuştu," diyorum. "Ben uyurken ölmüş. Olay yerinde öldüğü açıklandı ve götürüldü. Adli tabip daha sonra aşırı dozda fentanilin neden olduğu kalp durmasından öldüğünü söyledi."

"Bunun kasıtlı olduğunu düşünüyor musunuz?" Bayan Baker diyor ki.

Gözlerimi açıyorum ve yüz ifadesinin biraz yumuşadığını görüyorum. Sempatî ile karıştırılacak kadar değil. Bu Bayan Baker'ın tarzı değil. Bunun yerine, yaşlı kadının gözlerinde daha karmaşık bir şey görüyorum: anlayış.

"Evet. Bence ne yaptığını çok iyi biliyordu." "Yine de insanlar sizi suçladı."

"Yaptılar," diyorum. "Şişeyi ulaşılabilir bir yerde bırakmak ihmalkârlıktı. Buna karşı çıkmayacağım. Hiç katılmadım. Ama herkes en kötüsünü düşündü. Maaşsız olarak açığa alındım. Resmi bir soruşturma başlatıldı. Polis de işin içindeydi. Yerel gazeteyle çıkacak kadar yaygara koptu."

Duraksıyorum ve babamı elinde gazeteyle, gözleri iri ve sulı bir şekilde hayal ediyorum.

Söyledikleri doğru değil, Kit-Kat.

"Hiçbir suçla itham edilmedim," diye devam ediyorum. "Bu bir kaza olarak değerlendirildi, sonunda uzaklaştırmam sona erdi ve şimdi işime geri döndüm. Ama çoğu insanın en kötüsünü düşündüğünü biliyorum. O hapları bilerek dışarıda bıraktığımdan şüpheleniyorlar. Ya da almasına yardım ettiğimden."

"Yaptın mı?"

Bayan Baker'a hem şaşkın hem de kırgın bir şekilde bakıyorum. "Bu nasıl bir soru böyle?"

"Dürüst soru," diyor. "Bu da dürüst bir cevabı hak ediyor, öyle değil mi?"

Bayan Baker sakince oturuyor, sabrın timsali. Duruşunun mükemmel olduğunu fark ediyorum. Dümdüz omurgası tozlu koltuğun arkasına değmiyor bile. Ben ise tam tersi, kollarımı kavuşturmuş, sorduğu sorunun ağırlığı altında ezilmiş bir halde kendi koltuğuma yığılmış durumdayım.

"Hayır desem bana inanır mıydınız?"

"Evet," diyor Bayan Baker.

"Çoğu insan bilmez."

"Hope's End'de yaşayan bizler çoğu insan gibi değiliz." Bayan Baker pencere sırasına ve onların hemen ötesindeki teras korkuluğuna doğru döner. Onun ötesinde hiçbir şey yok. Yukarıda gökyüzü ve muhtemelen aşağıda sudan oluşan bir uçurum. "Burada, korkunç eylemlerle suçlanan genç kadınlara şüpheden yararlanma hakkı tanırız."

Şaşıarak doğruldum. Bayan Baker'ın sert tavrından, Hope's End'in trajik geçmişi hakkında konuşmanın yasak olduğunu düşünmüştüm.

"Burada ne olduğunu bilmiyormuşsun gibi davranmayalım canım," diyor. "Biliyorsun. Tıpkı herkesin Bayan Hope'un sorumlu kişi olduğunu düşündüğünü bildiğin gibi."

"Öyle mi?"

Bu sefer kendimi bile şaşırttım. Normalde bu kadar cesur değilimdir. Bir kez daha, suçlunun ev olduğundan şüpheleniyorum. Cesur sorulara davetiye çıkarıyor.

Bayan Baker sırtıyor, belki memnun, belki değil. "Hayır desem bana inanır mı?"

Odanın etrafına bakıyorum, telaşlı mobilyaları, sıra sıra pencereleri, çimenleri, terası ve uçsuz bucaksız gökyüzünü görüyorum. "Burada olduğuma göre

ona şüpheyle yaklaşmamalıyız."

Görünüşe göre doğru cevap bu. Ya da en azından kabul edilebilir bir cevap. Bayan Baker ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Şimdi size evin geri kalanını göstereceğim. Sonra da sizi Bayan Hope'la tanıştıracam."

Artık resmileşti. Lenora Hope'un yeni bakıcısı benim.

Bayan Baker'a yalan söylemiş olmamın bir önemi yok.

Sadece önceki hastamla ilgili değil.

Ama Lenora Hope hakkındaki fikrim değişmedi. Hâlâ onun bir katil olduğunu düşünüyorum. Ne düşündüğümün önemli olmadığını da biliyorum. O benim hastam. Benim işim onunla ilgilenmek. Eğer işimi yapmazsam, paramı alamam. Bu kadar basit.

Güneşlenme odasından çıkıp koridordan aşağıya, evin kalbine doğru ilerliyoruz. Portrelere ulaştığımızda, sergilenen tek portreye gizlice bir kez daha bakıyorum.

Lenora'nın yağlı boyalı gözleri biz geçerken bizi takip ediyor gibi görünüyor.

BEŞ

Bütçe kısıtlamaları bizi sadece küçük bir ev personeli tutmaya zorluyor," diyor Bayan Baker fuayeye döndüğümüzde. "Dışarıdaki işler Carter, daha önce tanıştığınıza inanıyorum."

Biraz sinirlenerek kaskatı kesildim. Bunu nereden biliyordu? "Evet, biliyorum," diyorum.

Bayan Baker beni büyük merdivenlerden geçirip evin diğer ucuna giden koridora yönlendiriyor. "Evin içinde temizlik yapan Jessica ve yemek yapan Archibald var."

"Peki sen ne iş yapıyorsun?"

Bir başka cesur soru. Kazara öyle oldu. Bu sefer, Bayan Baker'in tepkisinde hata yok. Kesinlikle hoşnutsuz.

"Ben evin hizmetçisiyim," diyor, göğsünü kabartacak kadar hoşnutsuz bir kokuyla. "Evi son derece kısıtlı koşullar altında mümkün olan en iyi durumda tutuyorum. Tüm kararlar benim tarafımdan alınır. Benim verdiğim tüm kararlar nihaidir. Bayan Hope bu mülkün bekçiliğini yapamadığı için bu yükü ben üstlendim. *Bu* benim işim."

"Ne zamandır Bayan Hope ile birliktesiniz?"

"On yıllar. 1928'de geldim, Bayan Hope ve kız kardeşine genç bir kadının nasıl davranması gerektiğini öğretmek için işe alındım. Ben de henüz on dokuz yaşındaydım ve bir ya da iki yıl kalmayı planlıyordum. Elbette bu plan değişti. ... olayından sonra ev personeli azaltılınca ayrıldım ve bir süreliğine Avrupa'ya gittim. Nişanlım öldüğünde, Hope's End'e dönmeyi ve hayatımı Bayan Hope'un bakımına adamayı seçtim."

Ben olsam böyle bir seçim yapmazdım. Yine de, hiç nişanlım olmadı. Ya da önemli bir süre için bir erkek arkadaşı. Bu iş

Buna izin ver. Gurlain Evde Sağlık Yardımcısı bir arkadaşım bir keresinde bana "Hala güzelliğin varken dışarı çık," demişti. "Aksi takdirde asla bir erkek kapamazsın."

Şimdi çok geç olup olmadığını merak ediyorum. Belki de çoktan Bayan Baker gibi olmaya yazgılıyım; beyaz saçlı, soluk tenli, siyahlar içinde, tüm renklerden arınmış bir kadın.

"Madem hiç evlenmediniz, neden size Bayan Baker diyorlar?"

"Çünkü bu, evli olsun ya da olmasın, evin baş kahyasına verilen unvandır canım. Saygı gerektirir."

Koridorda ilerlerken etrafımı inceliyorum. İleride çift kapı sıkıca kapalı, sağında açık bir kapı var. İçinden bakınca, ışıktandırılmamış ama terasa açılan iki çift Fransız kapıyla aydınlatılmış resmi bir yemek odası görüyorum. Aralarında arabamı içine park edebileceğim kadar büyük süslü bir şömine var. İki düzine insanın oturabileceği kadar uzun bir masanın her iki ucunda bir çift avize asılı.

"Hope's End'de otuz altı oda var," diyor Bayan Baker koridorun sonundaki kapalı çift kapıya ulaştığımızda. "Sizin sadece üç odayla ilgilenmeniz gerekiyor. Bayan Hope'un odası, kendi odanız ve burası."

Bayan Baker'ı takip ediyorum, sağa sapıyor, köşeyi dönüyor ve bir restoran için yeterince büyük bir mutfağa giriyor. Birden fazla fırın ve ocak ile içinde küçük bir alevin çıtırdadığı tuğla kaplı bir şömine var. Porselen kaplarla dolu raflar duvarları kaplıyor ve düzinelerce bakır tencere ferforje raflar üzerinde tavandan sarkıyor. Odanın ortasında neredeyse bir duvardan diğerine uzanan devasa bir ahşap tezgah yer alıyor.

Yıllar önce, bir aşçı ve garson ordusu bitişikteki yemek salonuna giderken muhtemelen siyah-beyaz döşeli zeminde koşuşturuyordu. Şimdi ise sadece bir kişi var; kalın göğüslü ve daha da kalın karınlı, kareli pantolon ve beyaz şef önlüğü giyen bir adam. Yetmiş yaşlarında, kafası tıraşlı ve burnu hafif eğri ama gülümsemesi geniş.

"Archibald, bu Bayan Hope'un yeni bakıcısı," diyor Bayan Baker. "Kit, bu Archibald."

Ev yapımı ekmek için hamur yoğurduğu tezgâhtan kaldırıp bakıyor. "Hoş geldin Kit. Bana Archie de."

Bayan Baker bana, "Bayan Hope'un tüm yemekleri Archibald tarafından hazırlanıyor, bu yüzden size ihtiyaç duyulmayacak," dedi. "Personelin geri kalanı için de yemek pişiriyor. Elbette kendi yemeğinizi hazırlamakta özgürsünüz ama bunu yapmamanızı tavsiye ederim. Archibald Maine sahilindeki en iyi aşçıdır."

Hayatımın ne kadar çabuk değiştiğini fark ettim. Bu sabah, on yaşımdan beri yattığım yatakta uyandım. Bu gece, profesyonel bir aşçısı olan bir malikanede uyuyacağım. Ve bir hizmetçisi. Ve denizi kuşbakışı gören bir terasta.

Sanki beni sessizce yeryüzüne geri getirmek istercesine Bayan Baker ilerliyor ve beni mutfakın bir köşesine sıkışmış bir dizi basamağa yönlendiriyor. Büyük Merdivenler'in tam tersi olan bu basamaklar dik, dar ve karanlık. Belli ki hizmetçiler için. Ki ben de onlardan biriyim. Bunu unutamam.

"Archibald ve Jessica'nın üçüncü katta odaları var," diyor Bayan Baker, sesi dar merdiven boşluğunda yankılanarak. "Sizin odanız ikinci katta, Bayan Hope'un odasının yanında."

"Üst katta mı?" Şaşırarak söyledim. "Hareketsizse, daha kolay erişim için zemin katta olması gerekmez mi?"

"Bayan Hope'un değil, sizi temin ederim."

"Evin asansörü var mı?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman onu nasıl dışarı çıkaracağım?"

Bayan Baker merdivenlerin yarısında durdu. O kadar hızlı ki neredeyse ona çarpacaktım. Çarpışmayı önlemek için bir basamak aşağı iniyorum, bu da Bayan Baker'ın "Bayan Hope dışarı çıkmıyor" derken üzerimde yükselmesini sağlıyor.

"Hiç mi?"

"Asla." Bayan Baker tekrar harekete geçti, hızla çürük merdivenin geri kalanını tırmandı. "Bayan Hope yıllardır bu evden dışarı çıkmadı."

"Ya bir doktora görünmesi gerekirse?"

"O zaman doktor ona gelir," diyor Bayan Baker. "Peki ya hastaneye götürülmesi gerekirse?" "Böyle bir şey asla olmayacak."

"Ama ya-"

Acil bir durum var. Ben de bunu söylemeye çalışıyorum. Kelimeleri çıkaramıyorum çünkü Bayan Baker bir kez daha duruyor, bu sefer inişte.

"Bayan Hope bu evde doğdu ve burada ölecek," diyor. "O zamana kadar hep içeride kalacak. Bunlar onun istekleri ve benim işim de bunları yerine getirmek. Eğer buna itirazınız varsa, hemen şimdi gidebilirsiniz. Anlaşıldı mı?"

Gözlerimi indiriyorum, işte beş dakikadan az bir süre sonra kovulmaya bu kadar yakın olduğumun tamamen farkındayım. Beni eski yatak odama dönmek zorunda kalmaktan ve babamın sessizliğinden alıkoyan tek şey bundan sonra söyleyeceklerim.

"Evet," diye cevap verdim. "Bayan Hope'un isteklerini sorguladığım için özür dilerim."

"Güzel." Bayan Baker bana bir jilet yarası kadar kısa ve kesici, kırmızı dudaklı bir gülümseme veriyor. "Devam edelim."

Uzun bir koridorda ilerlemeye başlıyoruz. Alt kattaki koridorlar gibi bu koridor da malikânenin bir ucundan diğer ucuna uzanıyor ve Büyük Merdiven'in tepesi tam ortada yer alıyor. Daha geniş, daha iyi aydınlatılmış koridorların aksine, bu koridor bir tünel kadar dar ve bir o kadar da loş. Halı kırmızı. Duvar kâğıdı tavus kuşu mavisi damask. Her iki tarafta bir düzine kapı sıralanıyor, hepsi de kapalı.

Koridorda ilerlerken garip bir his hissediyorum. Baş dönmesi değil. Onun kadar güçlü bir şey yok.

İstikrarsızlık.

Ben de öyle hissediyorum.

Sanki çok sert birkaç içki içmişim gibi.

Destek için duvara dokunuyorum, avucum mavi duvar kağıdında geziniyor. Çok bunaltıcı. Renk çok koyu ve baskı bu kadar dar bir alan için fazla gösterişli. Açılan ve iç içe geçen tüm o süslü yapraklar, vahşi ve hırçın bir şekilde büyüyen ve şimdi evi ele geçiren bir bahçe izlenimi veriyor. Bu düşünceyle elim duvardan geri çekiliyor, bu da beni hafifçe diğer yöne doğru kaydırıyor.

Bayan Baker arkasına bakmadan, "Hissettiğiniz şey ev," diyor. "Okyanusa doğru hafifçe eğiliyor. Birinci katta pek fark edilmiyor. Sadece üst katlarda hissedebilirsiniz."

"Neden eğik?"

"Uçurum, canım. Uçurum aşındıkça tepedeki zemin de zamanla kaymış."

Bayan Baker'ın söylemediği ama eğimli zeminden açıkça anlaşılan şey, Hope's End'in de onunla birlikte aşınmakta olduğudur. Bir gün - belki yakında, belki bundan bir yüzyıl sonra - hem uçurum hem de malikâne parçalanacak ve okyanusa doğru kayacak.

"Bu seni endişelendirmiyor mu?"

"Oh, hepimiz buna oldukça alıştık," diyor Bayan Baker. "Sadece biraz zaman alıyor. Denize ayak basmak gibi."

Ben bilemem. Yelken deneyimim altıncı sınıfta katıldığım bir balina izleme gezisiyle sınırlı. Ama buna alışabileceğimi hayal bile edemiyorum. Bayan Baker soldaki sıkıca kapalı kapılardan birinde durduğunda, rahatlamış bir şekilde duvara yaslanıyorum.

"Burası senin odan," diyor ve kapı kolunu çeviriyor ama kapıyı açmıyor. Malikânenin tehlikeli eğimi sayesinde gıcırdayarak kendiliğinden açılıyor. "Üzerini değiştirdikten sonra seni Bayan Hope'la tanıştıracam."

"Değişmek mi?" Duvarı iterek ayakta çalışıyorum. "Neyin içine?"

"Üniformanı tabii ki."

Bayan Baker kapıdan uzaklaşarak içeriye bakmama izin veriyor. Oda küçük ama düzenli. Tereyağı sarısı duvarlar, bir şifonyer, bir okuma koltuğu, kitaplarla dolu büyük bir kitaplık. Hatta okyanus manzarası bile var ki, farklı koşullar altında kalbimi yerinden oynatırdı. Ama ben yatağa ve duran, şık bir restorandaki peçeteler gibi özenle katlanmış beyaz hemşire üniformasına odaklanmış durumdayım.

Bayan Baker, "Eğer üzerime tam oturmazsa, bazı değişiklikler yapabilecek bir terzi bulabilirim," diyor.

Üniformaya saatli bir bombaymış gibi bakıyorum. "Cidden bunu giymemi mi istiyorsun?"

"Hayır, canım," dedi Bayan Baker. "Bunu takmanı istiyorum." "Ama ben hemşire değilim."

"Buradasın."

Bunun olacağını bilmeliydim. Jessica'yı gülünç hizmetçi kıyafetiyle, Archie'yi de şef kıyafetiyle görmüştüm.

"Bunun aptalca olduğunu düşündüğünüzü biliyorum," diyor Bayan Baker. "Senden önceki hemşireler de öyle düşünüyordu. Mary bile. Ama biz burada eski usullere bağlıyız. Ve bu kurallar sıkı bir kıyafet yönetmeliğini de içeriyor. Ayrıca Bayan Hope'un alışık olduğu şey de bu. Şimdi bundan sapmak muhtemelen kafasını karıştıracak ve onu üzecektir."

Yenilgiyi kabul etmeme neden olan da bu son kısım. Eski yöntemlere uymak umurumda olmasa da -kimse fark etmeyecekse neden onları izleyeyim ki- bir hastayı üzmem istemediğime itiraz edemem. Bunu sineye çekip üniformayı giymekten başka çarem yok.

Kapıyı kapatıp ceketimi, eteğimi ve bluzumu çıkarırken Bayan Baker koridorda bekliyor. Üzerime tam oturmayan üniformayı giyiyorum. Kalça kısmı bol, göğüs kısmı tam oturuyor ve omuzları dar, yani aynı anda hem çok dar hem de yeterince dar değil. Kanatlı şapkayı başıma taktığımda kendimi tam anlamıyla gülünç hissediyorum.

Bitişikteki banyoda nasıl göründüğümü kontrol ediyorum. Fena değil aslında.

İnkâr edilemez derecede resmi olsa da, üniformanın omuzlarındaki sıkılık beni biraz daha uzun gösteriyor. Sürekli çöktüğüm yerden kalkmaya zorlandığımda, bir hastabakıcıdan çok gerçek bir hemşire gibi görünüyorum. Aylardır ilk kez kendimi yeniden becerikli hissediyorum. Canlandırıcı bir değişiklik.

Bayan Baker kesinlikle onaylıyor. Yatak odasından çıktığımda gözlüklerini gözlerine kaldırıyor ve "Evet, bu çok daha iyi" diyor.

Sonra tekrar koridordaki bir sonraki kapıya gidiyor.

Lenora Hope'un odası.

Bayan Baker kapıyı açtığında nefesimi içime çekiyorum ve kendimi hazırlamam gerektiğini hissediyorum. Ne için, bilmiyorum. Lenora Hope bir elinde bıçak, diğer elinde ilmkle içeride dikilecek değil ya. Yine de Bayan Baker içeri girmemi işaret ederken gözümde canlandırabildiğim tek şey bu.

Derin bir nefes daha aldıktan sonra, yapıyorum.

Odada ilk fark ettiğim şey duvar kâğıdı. Pembe çizgili. Aynen alt kattaki portredeki gibi. Beyaz divan da orada, kumaşı zamanla kararmış ama Lenora'nın üzerinde poz verdiği divan olduğu belli. Üzerinde

Arkasındaki duvarda portrede görülen yaldızlı ayna var. Aynanın tamamına - ve içindeki üniformalı yansımama- bakmak kendimi biraz Alice'in aynadan geçmesi gibi hissettiriyor. Ancak Harikalar Diyarı yerine Lenora Hope'un portresinin içine girdim ve şimdi çerçevenin dışından kendime bakıyorum.

Gözüme çarpan bir sonraki şey Atlantik'e bakan uzun pencereler. Onların ötesindeki manzara, güneşlenme odasındakinden bile daha çarpıcı. Okyanus buradan görülebiliyor - gökyüzünün bir lunapark aynası versiyonu gibi görünen, çalkalanan sudan oluşan geniş bir tuval. İki mavi, biri bulutlarla kaplı, diğeri beyaz dalgalar. İkinci katın yüksek bakış açısı, evin uçurumun kenarına ne kadar yakın olduğunu daha iyi anlamamı sağlıyor. Aslında tam karşısında. Teras korkuluklarının ötesinde kara parçası yok. Sadece denize doğru düz bir iniş var.

Evin hafif eğimi nedeniyle, manzara ekstra baş döndürücü görünüyor. Odanın ortasında olmama rağmen, alnımı pencerelerden birine dayamış, aşağı bakıyormuşum gibi hissediyorum. Bir kararsızlık hissi daha kaplıyor içimi ve devrilmek üzere olduğum endişesiyle tedirgin bir an geçiriyorum.

Ama sonunda odanın bir köşesine, pencerelere bakacak şekilde park edilmiş tekerlekli sandalyeyi fark ediyorum. Eski moda, hasır ve ahşaptan yapılmış, önde iki büyük, arkada küçük bir tekerleği var, üç tekerlekli bisiklet gibi. On yıllardır kullanılmayan türden bir tekerlekli sandalye.

İçinde bir kadın var, sessiz ve hareketsiz, başı öne eğik, sanki uyuyormuş gibi.

Lenora Hope.

Baş dönmem bir anda kayboluyor. Lenora'nın varlığıyla o kadar büyülenmişim ki artık eğik zemini fark edemiyorum. Ya da pencereden görünen manzarayı. Hatta arkamdaki Bayan Baker'ın varlığını bile. Tek odaklanabildiğim Lenora, o eski zamanlardan kalma tekerlekli sandalyede oturuyor, güneş ışığı onu solgun, neredeyse yarı saydam gösterecek kadar parlak.

Kötü şöhretli Lenora Hope, bir hayalete dönüştü.

Onunla ilgili her şey, gerçekten, renkten yoksun görünüyor. Cübbesi yıpranmış ve gri, tıpkı ayağındaki terlikler gibi. Gri çoraplar sadece

Dizlerinin altında, kıvrılıp sarktıkları yerde. Bornozun altındaki gecelik muhtemelen bir zamanlar beyazmış ama çok fazla yıkandığı için teni gibi kül rengi olmuş. Grilik, uzun ve düz tuttuğu ve omuzlarından aşağı dökülen saçlarına kadar uzanıyor.

Lenora başını kaldırana kadar tek bir renk bile göremedim.

Gözlerini.

Gözlerinin yeşili neredeyse alt kattaki portredeki gözleri kadar parlak. Ancak resimde büyüleyici olan şey, özellikle de tüm o gri ile çevriliyken, şahsen düpedüz ürkütücü. Bana lazerleri hatırlatıyorlar. *Yakıyorlar.*

O yanan yeşil beni içine çekiyor. Kendimi o şaşırtıcı derecede parlak gözlerle bakmak ve onlarda kendimden bir parça bulup bulamayacağımı görmek isterken buluyorum. Eğer tanıyamazsam, belki de bu insanların düşündüğü kadar kötü olmadığım anlamına gelir.

Babam bile.

Lenora'ya doğru sallantılı bir adım atıyorum ve eğim geri geliyor, bu sefer daha belirgin. Belki de buna neden olan eğimli zemin değildir. Belki de sadece Lenora Hope ile aynı odada olduğum içindir - şaşırtıcı olduğu kadar gerçeküstü bir farkındalık. İlahi düşüncelerime geri dönüyor.

On yedi yaşındayken, Lenora Hope

Acaba korkmalı mıyım?

Kız kardeşini iple astı

Çünkü ben öyleyim.

Babasını bıçakla yaraladı

Korkmak için bir neden olmamasına rağmen.

Annesinin mutlu hayatını aldı

Bu o korkunç tekerlemedeki Lenora Hope değil. Alt kattaki portredeki Lenora bile değil - genç ve olgun ve muhtemelen o anda ailesinin cinayetlerini planlıyor. Bu Lenora yaşlı, solmuş, pörsümüş. Lisede okuduğum *Dorian Gray'in Portresi*'ni düşünüyorum. Bu, kitabın tam tersi gibi - Lenora'nın sakat bedeni günahlarının kefareti öderken salondaki resim gün geçtikçe tazeleniyor.

Birkaç adım daha atıyorum, artık evin devrilmesinden rahatsız olmuyorum. Belki de Bayan Baker haklıdır. Belki de buraya alışmaya başlıyorum.

"Merhaba Lenora," diyorum.

"Bayan Hope," diyor Bayan Baker kapı aralığından, beni düzelterek. "Yardımcınız evin hanımına asla Hristiyan ismiyle hitap etmemeli."

"Özür dilerim," dedim. "Merhaba, Bayan Hope."

Lenora varlığını kabul etmek şöyle dursun, hareket bile etmiyor. Şaşırtıcı yeşil gözlerine daha iyi bakabilmek umuduyla tekerlekli sandalyenin tam önünde diz çöküyorum. Vücudum geriliyor, içlerinde parıldayan her türlü içgörüyü karşı hazırlıklı oluyorum. Lenora hakkında. Kendim hakkında.

Ama Lenora işbirliği yapmıyor. Gözlerini pencereden dışarı dikmiş, bakışlarını aşağıdaki çalkantılı denize dikmiş, bana bakıyor.

"Ben Kit," diyorum. "Kit McDeere."

Lenora'nın gözleri aniden benimkilere kilitlendi. Ben de ona bakıyorum.

Gördüğüm şey beklenmedik.

Lenora'nın bakışlarında her şeyden çok merak parıldıyor. Sanki beni zaten tanıyormuş gibi. Sanki hakkımdaki her şeyi biliyor. Tuzağa düşürüldüğümü. Ve suçlandığımı. Yargılandım, dışlandım ve görmezden gelindim. Lenora Hope'un gözlerine bakmak, o yaldızlı çerçeveli aynaya bakmak ve yansımamın bana baktığını görmek gibi geliyor.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyorum. "Bundan sonra seninle ben ilgileneceğim. Bunu ister misiniz?"

Lenora Hope başını sallar.

Sonra gülümsemeye başlar.

Devam etmeden önce bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyor. Yazmama yardım etmeye çalışmayın.

Bu. Ne söylemek istediğimi biliyorum. Sen sadece kullanamadığım elimini yerini almak için buradasın. Sadece yapmanı istediğim şeyi, istediğim zaman yap.

Anladın mı?

Güzel.

İkincisi, bunu benim için üzülmün diye yazmıyorum. Ne acımanızı istiyorum ne de buna ihtiyacım var. Bunu masumiyetimi kanıtlamak için de yapmıyorum. Buna başkaları karar verecek, eğer bunu bitirebilirim.

Bunu yazıyorum çünkü öldüğümde, ki bu her an olabilir, gerçeklerin bir kaydı istiyorum. Gerçek bu, iyi ve kötü.

Ve gerçek şu ki, her şey portrenin yapıldığı gün başladı. Sonun başlangıcı, her ne kadar o zamanlar bunun böyle olacağını bilmiyor olsam da. Cinayetlerden sekiz ay önceydi. O zamanlar benim kadar gençseniz bir ömür boyu.

Aynı zamanda benim doğum günündü. Bu evde kutlanan son doğum günüm.

O yıl babam herkesin kendi portresini yaptırmaya karar verdi.

Doğum günü. Bu onun hediye fikriydi, onun ve benim için iyi olabilirdi. ama kız kardeşim ve benim için o kadar da değil. Bizim yaşımızdaki hiçbir kız hediye olarak portre istemezdi, özellikle de süslenip püslenip saatlerce oturmak anlamına geliyorsa, hareket etmesine izin verilmiyordu. İşin en güzel yanı da sanatçıydı. Yakışıklı.

Adı Peter'dı.

Peter Ward.

Babam onu, ailemizin her üyesinin portresini çizmesi için görevlendirdiğinden Hope's End'e dördüncü geliyordu. O zamana kadar ona bayılmıştım.

En iyi elbisemi giydim - pembe saten bir elbise - ve olabildiğince güzel göründüğümünden emin oldum. Onun dikkatini çekmeyi çok istiyordum.

Ne yazık ki, kız kardeşim de öyle yaptı.

Bayan Baker zaten ressamı yakından izliyordu. Portre benim yatak odamda yapıldığı için, Peter ve ben yalnız kalırsak uygunsuz bir şeyler olabileceğinden endişeleniyordu. Bu tür davranışlar, bir yıl önce bize görgü kurallarını ve güzel konuşmayı öğretmesi için işe alınan Bayan Baker için tipikti. Onun gerçekte ne düşündüğünü biliyordum.

Ama öyleydi. Mürebbiye ihtiyacı olmayan kızlar için bir mürebbiye.

Kımıldamamaya çalışarak divana oturdum. Bayan Baker yüzünde onaylamayan bir ifadeyle köşede dikiliyordu. Kız kardeşim ise odanın içinde dolanıp duruyordu.

Peter, tuvalini kontrol ediyor ve şöyle diyordu, "Oh, bu harika. Ona çok benziyor."

Bunu her yaptığında gülmekten kendimi alamıyordum, bu da Peter'ın beni birkaç kez azarlamasına neden oldu.

"Kıpırdamayın lütfen," derdi, o kadar ciddi bir ses tonuyla ki beni bile güldürürdü. Daha fazla. Oturmanın büyük bir kısmını gülümsemeye çalışarak geçirdim.

yine de bitmiş portrede. Kız kardeşim bu konuda haklıydı. Peter beni mükemmel yakalamıştı.

"Ama çok sıkıldım," dedim oturma öğleden sonraya doğru uzadıkça. "Sen resim yaparken en azından bir kitap okuyabilir miyim?"

"Yapabilirsin ama o zaman gözlerini göremezdim," dedi Peter. "Ve senin çok güzel gözlerin var."

İşte bu, benim yaşımdaki her kızın isteyeceği bir doğum günü hediyesiydi. Daha önce hiç kimse

Daha önce hiçbir parçam bu kadar güzel olmamıştı ve bunu Peter'dan duymak tüm bedenimi titretti.

dururken, Peter'ın hiç çıplak birini resmedip etmediğini merak etmeye başladım. Benden daha olgun ve gelişmiş biri, vücudundan utanmayan biri. Pembe elbisemi çıkarıp divana yaslanmanın nasıl bir his olacağını merak ettim.

Peter çıplak halime bakacaktı. Hâlâ sevimli olduğumu düşünür müydü? Hissedecek miydi Şövalessini bırakıp divanda bana katılmaya, tenime dokunmaya, saçlarımı okşamaya mecbur muydu? Düşüncelerimin vahşiliği karşısında şoke olmuş bir halde kızarmaya başladım. Bayan Baker'a baktım,

Sanki ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi kara gözlerle beni süzüyordu.

Görünüşe göre kız kardeşim de öyle düşünmüş. Peter'a yaklaştı, arkasından geldi.

Ta ki sırtına bastırana kadar. Bir elini onun omzuna koydu ve "Peter, sen gerçekten de tanıdığım en yetenekli adamsın" diye mırıldandı.

Oda birdenbire ısındı ve o anda tek istediğim uzakta olmaktı. Dışarıda olmayı, saçlarımda serin rüzgârla uçurumun kenarına tünemeyi arzuluyordum.

"Neredeyse bitirdik mi?" Ben sordum.

"Bir ya da iki saat daha," dedi

Peter. "Sabırlı olun," diye ekledi

Bayan Baker.

Ama artık sabrım kalmamıştı. Ondan nefret ediyordum. Kız kardeşimden nefret ediyordum. Peter'ı bu eve getirdiği için babamdan nefret ediyordum. O anda, ailemin tek üyesi Hor görmediğim ailem annemdi.

Ona acıdım.

Daha fazla oturmaya dayanamayarak divandan fırladım ve kapıya yöneldim.

"Henüz bitirmedim," diye arkamdan seslendi Peter.

"Kesinlikle öyleyim," diye karşılık verdim.

Aceleyle arka merdivenlerden inip mutfığa girdim; aşçılar ve hizmetçiler doğum günü yemeğimi hazırlarken bir hareketlilik vardı. Öfkem beni şaşırtmıştı. Kız kardeşimin Peter'a karşı gerçek bir ilgisi olmadığını biliyordum, Peter'ın da bana karşı bir ilgisi yoktu. Açıkçası benim de ona karşı bir ilgim yoktu. Ama birinin beni fark etmesini, beni görmesini, beni anlamasını o kadar çok istiyordum ki.

Ayrıca, Hope's End'de olmaktan bıkmış ve usanmıştım. İsim uygun düşmüştü, çünkü sanki dünyanın sonundaymışız, buradan başka bir yerde olma umudumuz yokmuş gibi hissediyorduk.

Babam Hope's End'i kendine bir övgü olarak inşa etti. Aksini iddia etti. Elbette. Kendini beğenmiş erkeklerin çoğunda görülen bir özellik de gizlenme ihtiyacıdır. kendilerini önemli görmeleri. Babam bunu, Hope's End'in sevgili karısı ve onun yeni doğurduğu kız bebeği için inşa edildiğini iddia ederek yaptı.

Bu doğru değil.

Burayı inşa etti çünkü herkese ne kadar zengin olduğunu göstermek istiyordu.

İşe yaradı. Çünkü Hope's End'e bir göz atan biri "çok zengin bir adamın evi" diye düşünmeden edemez.

Zengindik. Mutlu muyduk? O da değil. Ve ev, zengin olmasına rağmen, bunu yansıtıyordu. Soğuk bir yerdi. Misafirperver olmayan bir yer. Bunu hissedebileceğinizi biliyorum. Burada bulunacak çok az konfor var.

Tek yapmak istediğim insanlarla tanışmak, bir yerlere gitmek ve sadece kitaplarda okuduğum şeyleri deneyimlemektir. Yıl 1929'du ve dünya hızlı arabalar ve caz ile canlıydı. ve kuvvet cini içerken bütün gece dans etmek. Bunların hiçbirini yaşamamıştım. Yazacak hiçbir deneyimim olmadan nasıl büyük bir yazar olabilirdim ki?

Bazı günler Hope's End kendimi o kadar hapishane gibi hissediyordum ki, duvarlarının içinde bir dakika daha geçirmek zorunda kalırsam çığlık atacağımı düşünüyordum. Ne zaman böyle hissetsem, tek çare dışarıda olmaktı. Araziyi, denizi ve gökyüzünü severdim. Beni her zaman sakinleştirmeyi başarırlardı, o gün de tam olarak bunu yaptılar.

Terasta durup tuzlu havayı içime çektim ve serin rüzgarı üzerimde hissettim. Yüzüme. Parmaklığa yaslandım ve evin güneydoğu köşesini çevreleyen uzun pencerelere baktım. Annemin yatak odası, evin diğer odalarından ayrıydı. Babamın. İkisi aynı yatağı paylaşmayı çoktan bırakmıştı.

Perdeler çekiliydi, bu da "sinir krizlerinden" birini daha geçirdiği anlamına geliyordu. O zamana kadar yatak odasından nadiren çıkardı.

Sımsıkı kapalı perdeleri görünce ürperdim. Hayal bile edemezdim. Bütün gün, her gün odamda kapana kısılmak, hiç çıkmamak. Bu bana ölümden daha kötü bir kader gibi geliyordu.

Yine de buradayım, tam da bu senaryoyu yaşıyorum.

Haklı olduğum ortaya çıktı.

Çünkü Hope's End hakkında ilginç bir gerçek var: Tüm yatak odalarının kapıları sadece dışarıdan kilitlenebiliyor ve açmak için ayrı anahtarlar gerekiyor. Kız kardeşim ve ben küçükken, babamın sevdiği oyunlardan biri bizi yatak odalarımıza kilitlemektir. Kim dışarı çıkmak için yalvarmadan en uzun süre kalırsa Ödül. Genellikle biraz para ya da süslü bir tatlı ve bir keresinde de altın bir bilezik. Kazanan ayrıca kaybedenin odasında ne kadar kalması gerektiğine de karar verirdi.

Kız kardeşim her seferinde kazandı.

O bu oyunu hiç umursamazdı ama bu beni nasıl da delirtiyordu. Duvarlar üzerime kapanıp beni tuzağa düşürecekmiş gibi hissetmeden önce asla birkaç saatten fazla dayanamazdım. Sonsuza kadar. eğer dışarı çıkmazsam.

Babama kapıyı açması için ilk yalvaran hep ben olduğumdan, kız kardeşimin karar verdiği süre boyunca odamda kalmak zorundaydım. Bir keresinde, beni on iki saat daha kilitli tutmayı seçti. Bütün geceyi çığlık atarak ve kapıya vurarak geçirdim, dışarı çıkarılmayı talep ettim. Bu işe yaramayınca, kendimi kapıya atarak kapıyı kırmayı denedim. Kapı hiç kımıldamadı. Her ne kadar babam ve kız kardeşim asla vazgeçmediler. Ben içeride kilitli kaldım. Kuşluk vakti.

Bu evde, bu odada, bu bedende olmak böyle hissettiriyor. Sanki ben Babamın oyunlarından biri sırasında içeride kilitli kaldım ve kapının diğer tarafında beni serbest bırakabilecek anahtarı tutan kimse yok.

ALTI

Lenora ve benim odalarımız bitişik, bu gerçeği eşyalarımı üst kata çıkardıktan sonra fark ediyorum. Bavuldan ilk çıkardığım şey, kullandığım metal kilit kutusu oldu.

ilaçları saklamak için. Kullanmadığım için açığa alınmama ve polis tarafından soruşturulmama neden olanın aynısı. Şimdi boş, yatağın altına kaydırıyorum ve anahtarı komodinin çekmecesine bırakıyorum.

Sırada kıyafetlerim var. Bavulu açtıktan sonra dolap olduğunu düşündüğüm kapıyı deniyorum. Onun yerine kendimi doğrudan Lenora'nın odasına bakarken buluyorum. Bayan Baker hâlâ orada, Lenora'nın kulaklarına ince bir çift kulaklık takıyor. Kulaklıklar Lenora'nın kucağında duran tuğla gibi bir Walkman'e bağlı.

"Ah, Kit," diyor Bayan Baker Walkman'in çalma düğmesine basarken. "Bayan Hope'un rutinini gözden geçirelim."

Lenora'nın odasına merakla daldım. Tuhaf bir manzara; yetmişli yaşlarında bir kadın, muhtemelen kırklı yıllardan beri yapılmamış bir tekerlekli sandalyeye yığılmış, seksenli yılların son teknolojisinin tadını çıkarıyor.

"Ne dinliyor?"

"Kasette bir kitap," diyor Bayan Baker, sanki bu kavramdan rahatsız olmuş gibi. "Jessica yüksek sesle okurken kendini kaydediyor ve sonra kasetleri dinlemesi için Bayan Hope'a veriyor."

"Çok nazık bir davranış."

"Sen öyle diyorsan."

Bayan Baker pencerenin altındaki büfeye gider. İçinde plastik kutularda düzinelerce kaset Etiketlerin üzerine kırmızı keçeli kalemle karalanmış, tanıdığım pek çok isim var. *The Thorn Birds*. *Mağara Ayısı Klanı*. Jackie Collins'in birkaç kitabından daha fazlası.

Yakınlarda, Lenora yüzünde memnuniyet ifadesiyle kasetlerden birini dinliyor. En sevdiği oyuncağı eline yeni verilmiş bir çocuk gibi. Bayan Baker bana ona nasıl bakacağıma dair hızlandırılmış bir kurs verirken de bu şekilde kalmaya devam ediyor. Önce Lenora'nın ilaçlarını gözden geçiriyoruz, ki çok sayıda ilaç var. Aspirin, su hapi, antikoagülan, statin, kas spazmlarını kontrol etmek için bir hap, osteoporozu önlemek için bir başkası. Hepsi Lenora'nın komodininin üzerinde duruyor. Altı küçük turuncu şişe, gümüş bir servis tepsisinin üzerine sıra sıra dizilmiş.

Her bir şişeyi açıp hapların şekillerine, boyutlarına ve renklerine aşına oluyorum. Tepside bir de havan ve havan tokmağı var. Onların varlığı bana hapları ezmeme gerektiğini söylüyor.

"Onları Bayan Hope'un yemeğine karıştırıyorum, değil mi?"

"Üçü kahvaltıda, üçü akşam yemeğinde," diyor Bayan Baker. "Şişeler işaretli."

O devam ederken şişelerin üzerindeki etiketleri not ediyorum, bana her gün biri sabah, biri akşam olmak üzere iki saatimi Lenora'nın dolaşımını iyileştirmek için kollarını ve bacaklarını nazikçe hareket ettirerek nasıl geçirmeme gerektiğini anlatıyor. Ayrıca her sabah ve akşam dişlerini fırçalamam, saçlarını taramam ve onu uyku kıyafetlerinden çıkarıp gündüz kıyafetlerini giydirmem ve tekrar giydirmem gerekiyor. Onu beslememe gerekiyor. Ve onu yıkamalıyım. Tuvaletini yapabildiğinde tuvalete gitmesine yardım etmeli ya da yapamadığında yetişkin bezini değiştirmeliyim.

Sanki Lenora odada bizimle değilmiş gibi konuşuyoruz, tekerlekli sandalyesinde sessiz ve hareketsiz. Ara sıra ona doğru bakıyorum, etrafında olup bitenlerin ne kadar farkında olduğunu anlamaya çalışıyorum. Zamanın yarısında, varlığımızdan habersiz görünüyor, pencereden dışarı bakmaktan ve kasetteki kitabını dinlemekten memnun. Diğer yarısında ise yoğun bir konsantrasyon hissediyorum. Sanki her hareketimi takip ediyormuş gibi. Bir noktada Lenora'nın bakışları pencereden ayrılıp bana doğru kayıyor. Fark etmemi istemediği bir yan bakış. Fark ettiğimde, gözleri tekrar pencereye doğru kayıyor.

"Bayan Hope eğlenmek için ne yapar?"

"Eğlence mi?" Bayan Baker sanki bu kelimeyi hiç duymamış gibi konuşuyor. "Bayan Hope eğlenmez. O dinlenir."

"Bütün gün mü?"

Benimkinden daha büyük ama aynı zamanda hem hava akımı hem de mobilyalar açısından havasız olan odayı tarıyorum. Pencereleer sıkıca kapalı, bu da en son ne zaman açıldıklarını sorgulamama neden oluyor. Keskin bir okyanus esintisi harikalar yaratabilirdi. Ama hasta odası gibi de kokmuyor. Rahatladım. Ter, vücut kokusu ve çürüme kokan yapış yapış odalarda dolaşarak çok fazla zaman geçirdim.

Mobilyalara gelince, bu konuda yapılabilecek pek bir şey yok. Büfe ve soluk divanın yanı sıra karşı duvarda bir gardırop, köşede bir çalışma masası, divanla uyumlu bir koltuk ve Tiffany lambalı birkaç yan sehpa var. Fırfırlı ve hafifçe kız gibi ve bana buranın Lenora'nın çocukluk yatak odası olduğu ve onlarca yıldır değişmeden kaldığı sonucunu çıkarıyor. Bir kadının çocukken yattığı odada yatması fikri, aynı şeyi benim de yapıyor olduğum gerçeği olmasa tuhaf olurdu.

Modernliğin tek göstergesi yatağın yanında bulunan ve tekerlekli sandalyeye daha kolay geçişi sağlayan bir Hoyer asansörü. Bunları birçok kez kullandım, ancak bu eski bir model gibi görünüyor. U şeklindeki tabanı, açılı destek direği ve hidrolik pompası diğer versiyonlar kadar şık değil. En üstte, büyük boy bir elbise askısına benzeyen bir yerden sarkan naylon bir askı var.

Yatağın kendisi insan şeklinde bir girintiye sahip yastıklarla dolu. Bütün gün orada hiçbir şey yapmadan yatmak zorunda kalacağımı düşününce ürperiyorum.

"Mutlaka yapmaktan hoşlandığı bir şeyler vardır" diyorum, odanın bir yerinde televizyon ararken. Diğer hastalarımın çoğu, gerçekten izlemeseler bile televizyonun açık olmasını severdi. Sadece sesi bile onlara arkadaşlık ediyordu.

Masanın üzerinde televizyon yerine bir daktilo görüyorum. Eski - nane yeşili, kirli beyaz tuşlar, açıkça altmışlı yılların bir kalıntısı - ama şaryoya kaydırılmış bir sayfa kağıdın kanıtladığı gibi çalışır durumda.

"Bu Bayan Hope için mi?"

Bayan Baker daktiloya şöyle bir bakar. "Gençliğinde yazar olmak istiyordu. Mary bu gerçeği keşfettiğinde, Bayan Hope'a nasıl kullanılacağını öğretmek amacıyla bir daktilo satın aldı."

"Öyle mi yaptı?"

"Hayır," diyor Bayan Baker. "Ama yıllar içinde, ihtiyaçlarını iletmesi için bir yol geliştirdik. Sol eline dokunarak evet ya da hayır sorularına cevap verebiliyor. Hayır için bir kez, evet için iki kez. Mükemmel değil ama şimdiye kadar işe yaradı."

Sol elimi tekrar esnetiyorum, iletişim kurabileceğim tek şeyin bu olması fikri beni tedirgin ediyor.

Beni izlemeye devam eden Lenora'ya hızlı bir bakış daha atıyorum. sefer saklamaya çalışmıyor. Lenora sadece bakıyor.

"Bayan Hope'un *bakımına* gelince," diyor Bayan Baker, diğer tüm konuların anlamsız olduğunu düşündüğünü belli etmek için kelimeyi vurgulayarak, "akşam yemeği yedide servis ediliyor. Bayan Hope'u besledikten sonra mutfakta bize katılabilirsiniz ama hemşirelerin çoğu burada onunla birlikte yemek yemeyi daha kolay buluyor. Yemekten sonra ikinci bir saatlik dolaşım terapisi ve ardından Bayan Hope'un banyo zamanı."

Gardırobun bir tarafındaki kapıyı açıyor. İçeride pırıl pırıl beyaz fayanslı bir banyo, havlu askısının altında tıslayan bir radyatör, pençe ayaklı küvetin yanında başka bir Hoyer asansörü ve Lenora'nın tekerlekli sandalyesinin sığabileceği kadar yüksek bir lavabo var.

"Bayan Hope saat dokuzda hemen yatıyor. Gece boyunca yardıma ihtiyacı olursa, Bayan Hope sizi çağırmak için bu çağrı düğmesini kullanacaktır."

Bayan Baker, Lenora'nın yatağının sol tarafındaki komodine gider ve joystick'i eksik bir Atari kumandasına benzeyen kalın plastik bir kare alır. Yine de düğme aynı. Bayan Baker'ın başparmağıyla bastığı büyük kırmızı bir daire. Odamdan yüksek bir vızıltı yükseliyor. Ona eşlik eden, açık olan bitişik kapıdan görebildiğim kırmızı bir ışık, komodinimin üzerindeki plastik bir standdan parlıyor.

"Sorusu olan var mı?" diye soruyor.

"Aklıma bir şey gelirse mutlaka sorarım."

"Bundan zerre kadar şüphem yok," dedi Bayan Baker, sesi kurudu. "Artık Bayan Hope'u resmi olarak size emanet ediyorum. Umarım ona iyi hizmet edersiniz."

Sanki Bayan Baker bunun şüphe ediyormuş gibi bu sözleri hiç heyecan duymadan söylüyor. Sonra döner ve odadan çıkar, siyah eteği

sallanıyor. Bir an kapının yanında duruyorum, hafifçe sallanıyorum. Bunun konağın eğiminden kaynaklandığını düşünmek istesem de, gerçek nedeni biliyorum.

Şimdi Lenora Hope ile yalnızım.

Nabzım beklenmedik bir şekilde hızlandı. Lenora'nın gözlerinde kendimden bir parça gördükten sonra bu kadar gergin olacağımı düşünmemiştim. Ama şimdi sadece ikimiz olduğumuz için oda farklı hissettiriyor. Havada, muhtemelen Bayan Baker'ın varlığıyla boğulmuş bir yük var. O gidince tüm ağırlığını hissedebiliyorum, elektrikli ve belli belirsiz önsezili.

Ve korkutucu. Şaşırtıcı bir şekilde.

Yıllar önce, ben küçükken ve babam hala benimle konuşurken, arka bahçedeydik ve koluma bir arı kondu. Çılgılık atmaya ya da kaçmaya fırsat bulamadan babam beni omuzlarımdan kavradı ve olduğum yerde tuttu.

"Asla korktuğunu belli etme, Kit-Kat," diye fısıldadı. "Korktuğunu anlarlar ve işte o zaman seni sokarlar."

Arı koluma, boynuma ve yanağıma sürünürken cesurmuş gibi davranarak hareketsiz kaldım. Sonra uçup gitti, beni zarar görmeden bıraktı.

Lenora'ya yaklaşırken aynı korkusuzluk yanılsamasını yaratmaya çalışıyorum, eğik zemini dengelemek için hafifçe eğiliyorum. Kucağındaki Walkman'i kontrol ediyorum. İçindeki kaset artık dönmüyor, bilmem kaç dakika önce bitmiş. Kulaklıkları yavaşça kulaklarından çıkarıyorum ve Walkman'le birlikte büfenin üzerine koyuyorum. Bu Lenora'nın sinirli bir bakış atmasına neden oluyor.

"Özür dilerim," diyorum. "Artık sadece ikimiz olduğumuza göre konuşmamız *gerektiğini* düşündüm. Beni daha iyi tanımana izin vermeliyim."

Divana oturup Lenora'nın yüzüne bakıyorum; bakışları biraz kayıyor, sonra yeşil gözleri bir kez daha bana odaklanıyor. Rahatsız edici derecede parlak olmasının yanı sıra, gözleri incelikli bir şekilde anlamlı. Konuşamamanın bir yan ürünü. Bütün işi Lenora'nın gözleri yapıyor olmalı. Şu anda gözlerinde temkinlilik ve biraz da kararsızlık var. Sanki benden ne anlam çıkaracağını tam olarak bilmiyor gibi.

Aynı şekilde, Lenora. Aynı şekilde. "Evet, Bayan Hope-"

Duruyorum, ses tonundan nefret ediyorum. Bayan Baker ne derse desin, bu çok resmi. Ayrıca, bir insana ilk ismiyle hitap etmenin onu daha az korkutucu gösterdiğini düşünmüşümdür hep. Muhtemelen bu yüzden Bayan Baker kendi adını hiç paylaşmadı. Bu bir güç hamlesiydi. Bayan Hope resmiyet olmadan da yeterince korkutucu olduğundan, Bayan Baker etrafta yokken anlık bir kararla onun ilk adını kullanıyorum.

"Evet, Lenora," diye yeniden başlıyorum. "Daha önce de söylediğim gibi, benim adım Kit. İhtiyacınız olan her konuda size yardımcı olmak için buradayım."

Ki bu her şey demek. Bir başka ürkütücü farkındalık.

Önceki hastalarımın hepsi kendi kendilerine beslenebiliyor ya da yardımla yürüyebiliyordu. Ve hepsi konuşabiliyordu, neye ne zaman ihtiyaç duyduklarını bana bildiriyorlardı. Lenora'nın tek yapabildiği sol kolunu kullanmak ve bunun da kırmızı bir düğmeye basmaktan öteye gidip gitmediği konusunda hiçbir fikrim yok.

"Bayan Baker'ın bana bahsettiği şu iletişim sistemini test ederek başlayalım," diyorum. "Yapabilirsin, değil mi?"

Lenora sol elinin parmaklarını içe doğru kıvrarak gevşek bir yumruk oluşturuyor. Sonra parmak eklemlerini tekerlekli sandalyesinin kol dayanağına bir, iki kez vuruyor. Bu evet demek.

"Harika," diyorum. "Şimdi ne olduğunu görelim."

Tıbbi çantamı alıp Lenora'nın hayati değerlerini rutin olarak kontrol ediyorum. Kan basıncı biraz yüksek ama endişe verici düzeyde değil ve nabızı onun yaşında ve onun durumundaki bir kadın için normal. Reflekslerini test ettiğimde, Lenora'nın tüm uzuvları bir tepki veriyor. Sağ kolunun her ikisi de normal.

-Felç, vücudun tepki veremeyeceği anlamına gelmiyor ve bacakları da çocuk felci nedeniyle kullanılamayacak kadar zayıflamış durumda. Sol kolu ise tam olarak yetmişli yaşlarındaki birinin çalışması gerektiği gibi tepki veriyor.

Küçük bir endişeye neden olan tek şey Lenora'nın ön kolunun iç tarafındaki soluk bir çürük. Küçük bir yara; etrafı sarıyla çevrili mor bir leke.

-Ve doğru şekilde iyileşiyor gibi görünüyor.

"Burada ne oldu?" Dedim. "Bir şeye mi çarptın?" Lenora iki kez vuruyor. Bir evet daha.

"Acıyor mu?"

Bu sefer tek bir dokunuş. Hayır.

"İşe yararsa bana haber ver. Bakalım bu kol başka neler yapabiliyor." Lenora'nın sol elini kavradım. Soğuk ve soluk. Neredeyse yarı saydam. Kâğıt gibi derinin hemen altında damarlardan oluşan bir yol haritası uzanıyor. "Benim için hareket ettir lütfen."

Lenora'nın parmakları ellerimde kıpırdıyor.

"Güzel. Şimdi yumruk yap. Olabildiğince sıkı."

Elleri kolçağa vurmak için yaptığından sıkı bir yumruğa dönüşürken tırnakları avucuma sürtünüyor.

"Fena değil," diyorum. "Bakalım o el ne kadar tutabilecek."

Komodinin üzerindeki tepsiden bir ilaç şişesi alıp Lenora'nın açık avucuna yerleştiriyorum. Parmaklarını şişenin etrafına sarıyor, kavrayışını sabit tutuyor.

İlaç şişesini tepsiye geri koyarken "Çok iyi," diyorum.

Odada kullanabileceğim başka bir nesne ararken büfenin üzerinde bir kar küresi görüyorum. Kabaca bir tenis topu büyüklüğünde, belli ki eski. Küre plastik değil camdan yapılmış ve içinde kubbenin tepesine yükselen küçük bir Eyfel Kulesi de dahil olmak üzere elle boyanmış bir Paris manzarası var. Kar küresini salladım. Bir zamanlar içinde bulunan sıvı çoktan gitmiş, içindeki altın pullar yeniden kullanılmış konfeti gibi kuru bir şekilde yuvarlanmaya başlamış.

Kar küresini Lenora'nın sol eline koydum. Küçük olmasına rağmen ağır ve eli ağırlığı altında titriyor. Boğazından bir ses çıkıyor. Lenora'nın eli tekrar kolçağın üzerine düşerken hemen kar küresini almamı sağlayan küçük, acı dolu bir vıraklama. Kaşlarını çatıyor, başarısız olduğu için hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Sorun değil. Elinden geleni yaptın." Kar küresini büfenin üzerine geri koyuyorum, bu hareket bir başka ışıltılı tüyü ortaya çıkarıyor. Lenora'nın yanına dönüp elini tutuyorum. Derisinin altındaki damarlar hafifçe nabız gibi atıyor. "Hiç Paris'e gittin mi?"

Lenora elini gevşek bir yumruk haline getiriyor ve avucuma tek bir hüzünlü dokunuş yapıyor.

"Ben de öyle," diyorum. "Kar küresi birinden hediye miydi?"

Bu sefer iki dokunuş.

"Ailen mi?" İki kez

daha dokundu.

"Onları özlüyor

musun?"

Lenora bunu düşünüyor. Çok uzun süre değil. Sadece duraklamayı fark etmeme yetecek kadar. Sonra avucuma iki kez vurdu.

"Peki ya kız kardeşin?" Dedim. "Onu da özlüyor musun?"

Bu sefer tek bir dokunuş alıyorum. O kadar kararlı ki elimi

acıtıyor. Hayır. Hayır.

Rahatsız edici bir cevap ve beraberinde daha rahatsız edici bir düşünce - Lenora kız kardeşini öldürürken bu eli kullanmıştı.

Bir iple. Babası

da bıçakla.

Ve annesini.

O mutlu hayat.

Tuttuğum elin tüm bu korkunç şeyleri yaptığını bilmek, bir nefesle onu bırakmama neden oluyor. Lenora'nın eli kucağına düşüyor, biraz şaşkınlık biraz da incinmişlikle keskin bir bakış atıyor. Ama kısa süre sonra ifadesi daha bilinçli, neredeyse eğlenen bir şeye dönüşüyor.

Ne düşündüğümü *biliyor*.

Çünkü böyle şeyler düşünen ilk bakıcı ben değilim.

Diğerleri de öyle. Bazıları da hemen ardından elini sıcak bir patates gibi bırakmış olabilir. Mary bile. Muhtemelen onlar da benim gibi Lenora'nın ailesini nasıl öldürdüğünü değil, neden öldürdüğünü merak etmişlerdir. Ne de olsa büyük gizem bu. Bir nedeni olmalı. Kimse bir nedeni olmadan tüm ailesini katletmez.

Aklı başında kimse yok yani.

Lenora'ya bakıyorum, sessizliğinin ve durgunluğunun altında deliliğin çalkalanıp çalkalanmadığını merak ediyorum. Öyle görünmüyor, özellikle de Lenora bana baktığında. Yeşil gözlerini benden masadaki daktiloya çevirdiğinde bu gözlerin ardında keskin bir zekânın iş başında olduğunu hissediyorum. Bakışları aceleci. Sanki bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi.

"Bunu kullanmak ister misin?" Ben soruyorum.

Lenora iki kez vuruyor.

"Mary sana nasıl yapılacağını gösterdi mi?"

İki tık daha. Odada yankılanan vurgulu vuruşlar. Yine de şüphelerim var. Lenora'nın durumundaki birinin yardımıyla bile olsa bunu kullanabilmesi imkansız görünüyor. Bir daktilo havuzundan kovuldum. O makinelerin *iki* elini *de* kullanabilen biri için ne kadar zor olduğunu bilirim.

Yine de Lenora'yı masaya götürüyorum ve sol elini klavyenin üzerine koyuyorum. Daktilonun başında yalnız olduğumuzdan beri belli belirsiz değişti. Daha parlak ve uyanık, parmakları tuşların üzerinde kayıyor, sanki önce hangisine basacağına dikkatle karar veriyor. Bir tanesinde karar kıldıktan sonra işaret parmağıyla tüm gücüyle aşağı doğru bastırıyor. Bir daktilo çubuğu makineden fırlıyor ve yüksek bir *gümbürtüyle* kağıda çarpıyor.

Lenora ışınlanıyor. Bundan zevk alıyor.

Boşluk tuşu da dahil olmak üzere sekiz tuşa daha bastıktan sonra tatmin olmuş bir şekilde nefes verir.

Bunu kendisi yapamadığı için, geri dönüş çubuğuna dokunarak taşıyıcıyı başlangıç konumuna geri getirmek bana kalıyor. Bu hareket sayfayı bir satır yukarı çekerek az önce ne yazdığını görmemi sağlıyor.

Merhaba Kit

Gerginliğime rağmen gülümsüyorum. "Merhaba."

Lenora başını daktiloya doğru eğiyor. Devam etmek istediğinin bir işareti.

"Bu senin için zor değil mi?" Diyorum.

Bir kez daha, bir harfe basmadan önce sol eli tuşlarda geziniyor. Yazması hızlı değil. Dakikada ortalama bir kelime yazdığını sanıyorum ki bu da daktilo havuzunda benden çok da kötü değil. Benim aksime o ısrarcı, yoğun bir konsantrasyonla çalışıyor. Avlanırken ve gagalarken kaşları çatılıyor ve dili ağzının bir köşesinden dışarı fırlıyor. Çok geçmeden dokuz kelime daha yazdı, her biri boşluk tuşunun vuruşuyla bölündü.

Bedenim ölü ama zihnim canlı.

Lenora beklentiyle bana bakıyor, gergin bir şekilde alt dudağını ısırıyor ve tepkimi ölçmeye çalışıyor. Bu çok saf bir ifade. Duyguları o kadar

Bana bir ergeni hatırlattığı çok açık. Yardım edemeyen ama kalbini koluna takan biri.

Aklıma Lenora'nın pek çok açıdan hâlâ bir genç kız gibi olabileceği geliyor. On yıllardır bu evde, bu odada, gençliğinden kalma eşyalarla çevrili bir şekilde yaşıyor. On yedi yaşından beri hayatında hiçbir şey değişmemiş.

Ailesi, arkadaşları ya da onu olgunluğa itecek bir ortam değişikliği bile olmasa, Lenora zihinsel olarak hâlâ bir ergen olabilirdi.

Bu da şu anki duygusal durumunun ailesinin öldürüldüğü geceyle aynı olma ihtimali olduğu anlamına geliyor. Kafiye yine hafızamdan geçip gidiyor, alay ediyor.

On yedi yaşındayken, Lenora Hope

Sinirle elimi daktilodan çekiyorum, sanki Lenora uzanıp beni yakalayacakmış gibi. Tabii ki fark ediyor ve daktilonun geri dönüş çubuğuna basmam için başıyla işaret ediyor. Hızlı ve ani bir şekilde, aramızda hiçbir temas olmadığından emin olarak vuruyorum.

Lenora yanıt olarak üç küçük ama anlamlı sözcük yazar.

korkma

Bir kez daha başını salladı. Geri dönüş çubuğunu bir kez daha hızlıca kaydırdım ve Lenora'nın bir satır daha yazmasına izin verdim.

Sana zarar veremem.

Eğer amaç beni rahatlatmaksa, Lenora fena halde başarısız oldu.

Sana zarar vermeyeceğim.

İşte bu sinirlerimi yatıştırırdı.

Lenora'nın sonunda yazdığı şey tam tersini yapıyor. Bu sinsi, kesme işareti içermeyen *olamaz*, isteklilik değil, kapasite eksikliğine işaret ediyor.

Ve Lenora'nın elinden gelse bana zarar vereceğini.

YEDİ

(Akşam yemeğini sessizce yiyoruz, bu son altı ayda oldukça alıştığım bir şey. Lenora'ya dönük oturuyorum, dizlerimizin birbirine değmediğinden emin oluyorum.

Dokunmak. Daktilodan ayrıldığımızdan beri, fiziksel teması minimumda tuttum.

Tabaklarımız Lenora'nın tekerlekli sandalyesine bağladığım tahta tepsinin üzerinde duruyor. Benim için kızarmış tavuk ve sırlı havuç, Lenora için ezilmiş haplarla tatlandırılmış meşe palamudu kabağı püresi. Önce kimi besleyeceğimi bilemediğimden, beni mi yoksa onu mu, lokmaları değiştirmeye karar verdim. Her iki tabak da temizlenene kadar bir lokma Lenora'ya, bir lokma bana.

Yemekten sonra tatlı var. Ben çikolatalı pasta alacağım. Lenora puding alır.

Tatlıdan sonra Lenora'nın akşam dolaşım egzersizlerinin zamanı geldi. Dört gözle beklemediğim bir şey çünkü bu, sınırlı temasımızın sona ermesi gerektiği anlamına geliyor. Akşamın geri kalanında Lenora ve ben rahatsız edici derecede yakın olacağız.

Onu tekerlekli sandalyeden çıkarıp yatağa yatırmak için Hoyer asansörünü kullanıyorum. Askıyı altına kaydırmak, onu tekerlekli sandalyeden kaldırmak, salıncakta sallanan bir çocuk gibi sallanırken tüm mekanizmayı hareket ettirmek, onu yatağa indirmek ve ardından askıyı altından çekmek gerekiyor. Teoride pratikte olduğundan daha kolay, özellikle de Lenora görüldüğünden daha ağır olduğu için. Kuş gibi gövdesinin içinde şaşırtıcı bir sağlamlık saklı.

Yatağın üzerinde Lenora'nın sağ bacağını bükmeden önce kaldırıyorum ve dizini göğsüne doğru itiyorum. Lenora ben bunu yaparken tavana bakıyor, sıkılmış gibi görünüyor. Bunu kaç kez -kaç farklı hemşireyle- yapmak zorunda kaldığını düşünüyorum. Binlerce, büyük ihtimalle. Sabah ve akşam, günler sonra günler sonra

Gün. Sol bacağına doğru ilerlediğimde Lenora başını yana eğiyor, sanki pencereye kadar beni görmeye çalışıyormuş gibi.

Şu anda karanlık olmasına ve görececek pek bir şey olmamasına rağmen nedenini anlıyorum. Tavana bakmaktan daha iyi. En azından karanlıkta bile dışarıda bir çeşitlilik var. Dolunay ufukta o kadar alçakta duruyor ki sanki okyanusun yüzeyinde sallanıyormuş gibi görünüyor. Parmak kadar ince bulutlar önünde sürükleniyor. Uzakta, ışıkları yıldızlar kadar parlak bir gemi gecenin içinde ilerliyor.

Lenora'ya bakıyorum ve gözlerindeki özlemi fark ediyorum. Anlayabiliyorum. Hayatım boyunca dünyanın beni geçip gittiğini hissettim. 1952'de doğdum ve ilk gençlik yıllarım altmışlı yılların sonuna denk geldi. Lise yıllarımı bir lokantada çalışarak, birkaç arkadaşımın San Francisco'ya kaçışını, askere gitmemek için kuzeye, Kanada'ya kaçışını, Woodstock'a gidişini ve geri dönüşünü izleyerek geçirdim. Akşam vardiyasında Ay'a inişi izledim, mavi tabak spesiyalleri tepsilerini taşıırken tarihe bir bakış attım.

Annem endişelenmemem için bana güvence verdi. Okuyarak, evden hiç çıkmadan bütün dünyaları keşfedebileceğimi söyledi. Babam ise buna alışmam konusunda beni uyarırdı.

"Bu bizim hayattaki kaderimiz, Kit-Kat," dedi bana. "Bizim gibi insanlar çalışır. Her şeyi yöneten zengin piçler bundan emin oluyor."

Ona inandım. Sanırım bakıcı olmamın, başkalarının ihtiyaçlarını kendiminkilerin önüne koymaya bu kadar istekli olmamın, daha büyük bir hayatın hayalini bile kurmamamın nedeni kısmen buydu.

"Ben de pek dışarı çıkmıyorum," diyorum Lenora'ya. "Aslında son on iki yıldır içeride sıkışıp kaldım."

Bu şekilde ifade etmek beni ürkütüyor. On iki uzun yıl. Lenora kadar uzun değil, ama aynı şekilde sıkışmış. Sadece odalar ve hastalar değişti. Hepsini hatırlamaya çalışıyorum ve hatırlayamadığımda şaşırıyorum. Biriyle tek bir yerde bu kadar çok zaman geçirip onunla ilgili her şeyi unutmak ne kadar tuhaf. *Onlar* hakkında. Bunu monotonluğa bağlıyorum. İnsanlar ve yerler farklıydı ama iş aynıydı. Her şey bulanıklaşana kadar her gün, her hafta, her yıl. Muhtemelen Lenora gibi benim de yetmişli yılları tamamen kaçırdığımı fark ettim. Herkesin sahip olduğu tüm o mihenk taşları

Deneyim, hızla giden bir araba gibi yanımdan geçip gitti. Hiç diskoya gitmedim. Televizyonda gösterilinceye kadar *Jaws*'ı görmedim. Her iki benzin krizini de depomu doldurmak için hiç sıra beklemeden atlattım. Watergate ve ardından gelen tüm siyasi çalkantılar, hastaları kaşıyla beslerken, onlara ilaçlarını verirken ve solmuş bedenlerini süngerle temizlerken sadece arka plandaki gürültülerdi.

Kısa bir acı yan tarafımı deliyor. Kaburgalarım saplanan bir bıçak gibi. Özlem, fark ettim. Hiç sahip olmadığım ve muhtemelen asla sahip olamayacağım bir hayat için.

"Sen hiç böyle hissettin mi Lenora?" Diyorum. "Dışarıda yaşayabileceğin ama yaşamadığın koca bir hayat olduğunu?"

Lenora yatağa iki kez vuruyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Çok geçmeden egzersizler bitti ve bir sonraki görev olan banyo zamanına geçtik. Banyoda, Lenora'yı yanına götürmeden önce küveti doldurmaya başlıyorum. Küvet dolduğunda Lenora'nın sol eline uzanıyorum ama bir türlü kavrayamıyorum. Böylece, ona dokunurkenki gerginliğime geri döndüm.

Zihnimden Bay Gurlain'e küfrederek elimi Lenora'nın elinin etrafına doluyor ve suya daldırıyorum. "Çok mu sıcak?"

Lenora küvete bir kez vurur. Hayır.

"Emin misin?" Bir sonraki adımla yüzleşmek istemediğim için oyalarak Lenora'yı kıyafetlerinden sıyırdığımı söylüyorum.

Olumlu sinyali veren iki dokunuştan sonra, artık bundan kaçış yok. Lenora Hope ve ben yakından tanışmak üzereyiz.

Kariyerimin başında, bir hastayı soyarken gözlerimi kaçırırdım. Onlara duyduğum saygıdan dolayı, evet, ama aynı zamanda gelecekte beni nelerin beklediğini görmek istemediğim için. Tüm o kırıksıklıklar, lekeler ve sarkık göğüsler. Şimdi bunu kabullenmeye başladım. Sonunda böyle görüneceğim. *Herkes* böyle görünecek. Şanslılarsa tabii. Ya da belki şanssızlarsa. Bu konuda hâlâ kararsızım.

Bir hastayı çıplak görmek sadece işin bir parçasıdır. Vücut sıvıları için de aynı şey geçerli. Son on iki yılda çoğuyla karşılaştım. Kan ve idrar. Kusmuk ve sümük. Ve bok. Hem de çok fazla.

Lenora'yı küvete sokmak için Hoyer asansörünü kullanıyorum. Sıkışık banyo, üzerime tam oturmayan üniformam ve içimde bitmek tükenmek bilmeyen bir istekle daha da zorlaşan bir görev

aramızda mümkün olduğunca az fiziksel temas olsun. Tüm bunlar beni garip ve beceriksiz bırakıyor, öyle ki yanlışlıkla Lenora'nın dirseğini küvetin kenarına çarpıyorum. Gözleri kızgınlıkla parlıyor.

"Özür dilerim," diyorum.

Lenora iç geçiriyor ve ilk kez konuşamadığı için hayal kırıklığına uğradığını hissediyorum. Bu his karşılıklı. Ona sormak istediğim çok şey var. Bilmem gereken çok şey. Çünkü bu şekilde devam edebileceğimi sanmıyorum. Onun yanında gerginim. Ona dokunmaya bile korkuyorum, ki burada olmamın sebebi de bu zaten, Lenora'nın sağ kolu ve bacaklarının yapamadığı her şeyi yapmak.

"Konuşmamız gerek," diyorum. "Yani, *benim* konuşmaya ihtiyacım var."

Lenora cevap verebilirmiş gibi duraklıyorum. Onun yerine, sessizliği banyoyu buhar gibi dolduruyor, küçük, neredeyse baskıcı hissettiriyor.

"Haklısın. Korkuyorum. çalışacağım. Ama bu çok zor. Belki nedenini bilseydim daha kolay olurdu-"

Cümlemi bitiremeden kendimi tutuyorum. *Ailenin geri kalanını neden öldürdüğünü*. Lenora ne demek istediğimi biliyor zaten. Ellerime şampuan sıkıp saçlarını köpürtmeye başladığımda bunu hissedebiliyorum.

"Çünkü anlayabilirim."

Ellerime su alıp Lenora'nın başından aşağı döküyorum, sabunlu suyun gözlerine kaçmamasına dikkat ediyorum. Ben küçükken annem de aynı şeyi yapardı. Yıllar sonra onu yıkamak zorunda kaldığımda ben de bu iyiliğe karşılık verdim. Bu hareket bana her zaman kutsal bir şey gibi gelmiştir. Vaftiz gibi. Bunu şimdi, bu havasız, sessiz banyoda yapmak beni günah çıkarma havasına sokuyor.

Bu, babamın benimle konuşmayı kesmeden hemen önce önerdiği bir şeydi. Rahibe gitmemi. Günahlarımı itiraf edeyim.

O zaman yapmamıştım. Ama şimdi deniyorum.

"Görünüşe göre birbirimize çok benziyoruz, Lenora." Bir bardak daha su alıp kafasına döküyorum, sanki bu hareket ikimizi de affettirecekmiş gibi saçlarından aşağı süzülmesine izin veriyorum. "İkimiz de kitapları seviyoruz. Yıllardır hiçbir yere gitmedik. Ve senin neler yaşadığını biliyorum."

Duraksıyorum, devam edip etmeyeceğimden emin değilim. Ya da devam etmek isteyip istemediğimden. Ama sonra Lenora bana yan gözle bakıyor, benim onu merak ettiğim kadar beni de merak ediyor.

"En büyük ortak noktamız bu," diyorum sonunda. "Herkes benim de annemi öldürdüğümü düşünüyor."

SEKİZ

(Anneme ücretsiz bakabilecek olmama rağmen, ailem beni Gurlain Evde Sağlık Yardımcıları aracılığıyla işe almakta ısrar etti. Benim Annemin fikriydi. Ne kadar gururlu bir kadın. Kathleen McDeere'in sadaka kabul etmesine imkan yoktu. Mide kanseri onu yiyip bitiriyor olsa da -ve herkes bu konuda bir şey yapmak için çok geç olduğunu bilse de -Ödemede ısrar etti.

Böylece, kronik artriti olan oldukça sıkıcı bir seksen yaşındaki hastamı bırakıp çocukluk odama geri döndüm. İlk başta, kendi anneme hastalarımından biri gibi davranmak garipti. Hepsi çok yaşlı görünüyordu. O öyle değildi.

Genç olduğundan değil. Annem beni doğurduğunda otuz dört, babam ise otuz dokuz yaşındaydı. Her zaman bir gün onlara bakmamın bekleneceğini varsaydım. Sadece bu kadar erken olacağını düşünmemiştim.

Ya da bu kadar acımasız.

Ne kadar çok hastaya bakmış olursam olayım, bu hiç hazırlıklı olmadığım bir şeydi. Kendi annen olunca farklı oluyor. Daha önemli. Daha çok acıtıyor da. Ama hissettiğim acıların hiçbirisi annemin yaşadıklarıyla kıyaslanamazdı. Hastalığının ilk birkaç haftasını sersemlemiş bir halde geçirdi, vücudunun ona ihanet ettiği tüm yollar karşısında şaşkına dönmüştü. Sonra ağrılar başladı, o kadar şiddetliydi ki bazen iki büklüm oluyor ve ağlıyordu. Beklemek istemesine rağmen doktoruna fentanil yazması için ısrar ettim.

"Sadece birkaç hafta daha," dedi.

"Ama *şu anda* acı çekiyor," dedim.

Reçeteyi yazdı.

İki hafta sonra annem aşırı dozda fentanilden öldü.

Eğitimsiz bir göz için trajik bir kaza gibi görünebilirdi. Acıdan deliye dönmüş hasta bir kadın olması gerekenden daha fazla hap içmiştir. Ancak eğitilmiş bir göz için durum bundan daha kötüydü. Durumu nedeniyle annemin akli dengesinin yerinde olmadığı söylenebilirdi. Bu da onun bakıcısı olarak benim onun adına ve çıkarları doğrultusunda karar verme sorumluluğum olduğu anlamına geliyordu. Aşırı doz potansiyeli olduğu bilinen bir ilacı ulaşabileceği bir yerde bıraktığım için, bakımında ihmalkâr davrandığım ve dolayısıyla ölümünden sorumlu olduğum da iddia edilebilir.

İlaç şişesini yatağımın altındaki kilitli kutuya koymayı unuttuğumu itiraf ettiğimde Bay Gurlain de böyle düşünmüştü. Elbette bunu bana söylemedi. Sadece eyaletin Sağlık ve İnsani Hizmetler Departmanı ile temasa geçti, o da yerel polisle temasa geçti.

Annemin cenazesinden bir gün sonra, eve bir dedektif geldi. Richard Vick. Babamla eskiden arkadaş oldukları için onu biraz tanıyordum. Sitcom dedesi gibi bir görünüşü vardı. Beyaz saçları vardı. Dostça bir gülümseme. Nazik gözler.

"Merhaba Kit," dedi. "Son kaybınız için en derin taziyelerimi sunarım."

Ona şaşkınlıkla baktım, oysa o ana kadar neden orada olduğunu bilmem gerekirdi. "Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Vick?"

"Dedektif Vick, sakıncası yoksa." Resmîyet için özür diler gibi yarım bir gülümseme verdi. "Baban buralarda mı?"

O değildi. Babam üzüntüsünden metanetini koruyarak o gün her zamanki gibi işe gitti, yaşlı Bayan Mayweather'ın evindeki çınlayan boruları tamir etmeye gitti. Bunu Dedektif Vick'e söyledim ve kibarca "uğradığınızı söylerim" diye ekledim.

"Aslında seni görmeye geldim."

"Oh." Kapıyı daha geniş açtım ve içeri gelmesini söyledim.

Dedektif Vick kravatını düzeltti, boğazını temizledi ve "Bunu karakolda yapsak daha iyi olur" dedi.

"Avukata ihtiyacım var mı?"

Bana hayır, tabii ki hayır, sadece olanlarla ilgili gayri resmi bir sohbet olduğu söylendi. Şüpheli değildim çünkü ortada şüphelenecek bir şey yoktu. Hepsi yalan,

Dedektif Vick'i karakola kadar takip ettiğimde ve oturduğumuz anda açtığı bir kayıt cihazıyla sorgu odasına götürüldüğümde gibi.

"Lütfen adınızı söyleyin," dedi.

"Adımı biliyorsunuz."

"Kayıtlar için."

Kayıt cihazına baktım, makaraların dönüp durmasını izledim. İşte o zaman başımın belada olduğunu anladım.

"Kit McDeere."

"Peki sen ne iş yapıyorsun, Kit?"

"Gurlain Evde Sağlık Yardımcıları ile evde bakım hizmeti veriyorum." "Ne kadar zamandır bu işi yapıyorsunuz?"

"On iki yıl."

"Bu uzun bir süre," dedi Dedektif Vick. "Şimdiye kadar bu konuda uzman olduğunuzu varsayıyorum."

Omuz silktim. "Sanırım."

Dedektif Vick önündeki dosyayı açtı, içinde annemin ölümüyle ilgili adli tıp raporu vardı. "Burada annenizin aşırı dozda reçeteli ağrı kesiciden öldüğü ve bakıcısı olarak sizin onun cesedini bulduğunuz yazıyor."

"Bu doğru."

"Annenizin öldüğünü fark ettiğinizde ne hissettiniz?"

O sabahı düşündüm. Nasıl erken uyandığımı, gri lekeli gökyüzüne bir bakış attığımı ve annemin gittiğini anladığımı. Koridoru geçip odasına gitmeden önce, anneme yatakta daha fazla yer açmak için kanepede uyumayı tercih eden babamı uyandırabilirdim. Onu birlikte kontrol edebilirdik, böylece onu ölü bulma yükünden kurtulmuş olurum. Bunun yerine, yatak odasına baktım ve annemi başını yastığına koymuş, gözleri kapalı, ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuş halde buldum. Nihayet huzur içindeydi.

"Üzgün," dedim. "Ve rahatladım."

Dedektif Vick kaşlarını kaldırdı. Gözleri artık nazik değildi. Onun yerine şüphe yayıyordu. "Rahatladın mı?"

"Artık acı çekmediğini." "Sanırım böyle düşünmek çok doğal."

"Öyle," diye cevap verdim, bu koşullar altında uygun olandan daha fazla ısırıkla. Elimde değildi.

"İşvereniniz Bay Gurlain, hastaların ilaçlara erişimini engellemek için siz uyurken tüm ilaçları kilit altına almanın standart bir prosedür olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

Başımı salladım.

Dedektif Vick kayıt cihazına doğru başını sallayarak, "Buna cevap vermeni istiyorum, Kit," dedi.

"Evet," dedim.

"Ama Bay Gurlain bana annenizin aşırı dozda aldığı haplarla bunu yapmadığınızı itiraf ettiğinizi de söyledi."

"İtiraf etmedim," dedim, bu kelime beni şaşırtmıştı. "Yani hapları bir kenara mı koydun?"

"Hayır," dedim. "Onları dışarıda bıraktım. Ama itiraf etmedim. Bu beni suçlu gibi gösterir. Sadece Bay Gurlain'e onları unuttuğumu *söyledim*."

"Daha önce hiç böyle ilaç bırakmış mıydın?" "Hayır."

"Asla mı?"

"Hiç."

"Yani ilk kez hapları kilitlemen gerektiği gibi kilitlemeyi mi unuttun?"

"Evet," dedim, hayal kırıklığım arttıkça kelimeyi iç çekerek söyledim. Tekrar kayıt cihazına baktım ve bu iç çekişin kayıttan dinletildiğinde kulağa nasıl geleceğini merak ettim. Sabırsız mı? Suçlu mu?

"Onları bilerek mi dışarıda bıraktınız?" Dedektif Vick sordu. "Hayır.

Bu bir kazaydı."

"Buna inanmakta zorlanıyorum,

Kit." "Bu doğru olmadığı

anlamına gelmez."

"On iki yıldır hasta bakıcılığı yapıyorsunuz ve bir kez olsun hastanın ulaşabileceği bir yere ilaç bırakmadınız. Bıraktığın tek seferde hasta aşırı doz aldı. Ama herhangi bir hasta değil. Kendi anneniz.

o kadar çok acı çekiyordu ki doktoruna onu öldüren ilaçları yazması için yalvardınız. Öldüğünde de rahatladığını itiraf ediyorsun. Bu bana bir kaza gibi gelmiyor, Kit."

Kayıt cihazına bakmaya devam ettim, makaralar dönüyor, dönüyor ve dönüyordu.

"Bir avukat istiyorum," dedim.

Ondan sonra her şey domino taşları gibi devrildi. Resmi bir polis soruşturması başlatıldı, Bay Gurlain beni açığa aldı ve bana, polis o hapları anneme zorla içirdiğimi düşünürse en iyi ihtimalle kasıtsız adam öldürme, en kötü ihtimalle de cinayetle suçlanacağımı söyleyen bir kamu avukatı atandı. Teklif ettikleri savunma anlaşmasını kabul etmemi önerdi. Son domino taşı - babam için bardağı taşıran son damla- soruşturmanın yerel gazetenin manşetine taşınması oldu.

Polis, Annesinin Aşırı Dozdan Ölmesine Kızının Sebep Olduğundan Şüpheleniyor

Ancak sonuçta o hapları bilerek dışarıda bıraktığımı ya da anneme içirdiğimi kanıtlamanın bir yolu yoktu. Bugün serbest dolaşmamın tek sebebinin kanıt eksikliği olduğundan hiç şüphem yok. Dedektif Vick'in benim sorumlu olduğumu düşündüğünü biliyorum. Herkes öyle düşünüyor.

Lenora'ya üzücü hikayemi anlattıktan sonra, onu küvetten çıkarıp havluyla kuruladıktan sonra temiz bir gecelik ve yeni bir yetişkin bezi giydirip yatağına yatırırken "Babam da dahil" dedim. "Benimle bir daha asla konuşmayabilir. Bu yüzden orası yerine buradayım."

Komodinden ilaçlarını alıyorum ve şişeleri kilitli kutuya atıyorum, sonra da yatağımın altına geri koyuyorum. Lenora'nın komodinın üzerindeyken onlara ulaşması mümkün olmasa da, fazla tedbirli olamam. Anneme olanlardan sonra olmaz.

Lenora'nın odasına döndüğümde, kırmızı çağrı düğmesini kolayca kullanabilmesi için sol elinin yanına yerleştiriyorum.

"Bana ihtiyacın olursa hemen yan tarafta olacağım" diyorum, ki anneme de ona baktığım her gece bunu söylüyordum.

Lenora bana bakıyor, endişeli yeşil gözleri donuklaşıyor. Bunun ne anlama geldiğini anladığımda midem sıkışıyor.

O bile suçlu olduğumu düşünüyor.

Sanırım bu bizi eşit yapıyor.

Doğum günü yemeğim dayanılmazdı. Onca çabaya rağmen çok mutsuz bir yemektir. Bahar kuzusu, pırasa çorbası ve biberiye ile kavrulmuş patates vardı.

Yemeğe sadece ben, Bayan Baker, babam, kız kardeşim ve onun isteği üzerine özel bir konuk olan Peter katıldı. Annem için bir yer ayarlanmış olmasına rağmen, hizmetçisini göndererek yemeğe gelemeyecek kadar halsiz olduğunu bildirdi.

Tatlı olarak, mutfak personeli pembe kreması ve yanan doğum günü mumlarıyla üç katlı devasa bir pasta getirdi. Onları üflerken hevesli görünmeye çalıştım. Gerçekten öyle yaptım. Ama her şey çok kötü hissettirdiğinden, bunu tam olarak başaramadım.

Kimse fark etmedi. Kız kardeşim Peter'la flört etmekle, babam da yeni hizmetçi Sally'yi süzmekle meşguldü. Bir avuç kek alıp ağzıma atabilirdim ve sadece sert Bayan Baker gözünü kırpardı.

Yemekten sonra annemi görmek için yukarı çıktım. Elbette yataktaydı, yorganı göğsüne kadar çekmişti. O kadar küçük ve acınacak halde görünüyordu ki bir zamanlar harika bir güzel olduğuna inanıyordu.

"Boston'daki en güzel kız," diye övünürdü babam, kız kardeşim ve ben daha küçükken ve annemle babam en azından birbirlerini seviyorlarmış gibi davranırken.

Doğruyu söylediğini biliyordum. Annem gençliğinde şaşırtıcı derecede güzeldi. En zengin ailelerden birine mensup olması da onu incitmemişti.

New England'da. Bu gerçek, yakışıklılığıyla birleşince, onu baştan aşağı New Money olan babam için karşı konulmaz hale getirdi. Kontrolsüz bir hırsa sahipti. gözünü Evangeline Staunton'a dikti.

Tüm Boston'un onun hizmetçilerden biriyle birlikte olduğunu, ailesini nasıl rezil ettiğini ve kendisini nasıl bir suçun eşiğine getirdiğini fısıldamasının bir önemi yoktu. evlatlıktan reddedildi. Babam hala onun peşindeydi.

Annem elbette bu ilgiden hoşlanıyordu. Birden fazla kez, onu duydum güneş ışığında açan bir gül olarak tanımlanır. Babamın güneşi olmalı, çünkü birkaç hafta içinde evlendiler. Annem hemen ardından hamile kaldı ve babam Hope's End'i inşa etti.

Yıllar sonra, onun ilgisi azalmaya başladığında, annem -ışıkta uzaklaştırılan her çiçek gibi- soldu. O gece annemde gül gibi hiçbir şey yoktu.

Doğum günü. Solgun, pörsümüş ve çelimsiz denecek kadar zayıftı, tamamen dikenliydi.

"Merhaba sevgilim," dedi, sadece benim için kullanılan bir sevgi sözcüğü kullanarak.

Benim

Kız kardeşim ve benim birer tane vardı, doğduğumuz gün ailelerimiz tarafından seçilmiştik. Kız kardeşim

Canım. Ben sevgiliydim.

Gerçi o gece annem, bana mı yoksa yanındaki yastığın üzerinde duran kahverengi sıvı şişesine mi hitap ettiğinden emin bir şekilde mırıldandı.

Laudanum.

Onun her derde deva ilacı, ama kadarıyla hiçbir şeyi

iyileştirmiyordu. "Mutlu bir doğum günü geçirdin mi?"

Gerçekten de benimle konuştuğundan emin olduğum için yalan söyledim ve ona konuştuğumu söyledim.

"Keşke Boston'da kutlayabilseydik," dedi annem.

Benim için Boston, sadece yılda bir kez tadını çıkarabildiğim başka bir evrendi.

Hope's End'in sıradanlığına geri dönmekten bir yıl önce. Buranın sahip olmadığı her şeye sahipti. Restoranlar ve mağazalar, tiyatrolar ve sinemalar. En son ziyaret ettiğimizde

Noel'den hemen sonraydı. İlk kez şampanya tattım, Boston Common'da kuğu teknesine bindim, sinemaya gittim ve "Steamboat Willie" filminde Mickey Mouse'u izledim. Dönmek için sabırsızlanıyordum.

"Belki bir sonraki doğum günümde," dedim umutla.

Annem uyuklu bir şekilde başını salladı ve "Şurada senin için bir hediye var. Baban ve benden küçük bir hatıra."

Şifonyerin üzerinde pembe kâğıtlı ve mavi kurdeleli küçük bir kutu vardı. İçinde minyatür bir Eyfel Kulesi'nin bir dizi küçük mansard çatının üzerinde yükseldiği küçük bir kar küresi vardı.

"Salla," dedi annem ve ben de , minik altın pulları kürenin içinde başladı.

"Sizi Paris'e götürmeyi çok istiyordum," dedi annem, sanki böyle bir yolculuk artık mümkün değilmiş gibi. "Bir gün gideceğinize söz verin."

Kar küresini sıkıca kavradım ve başımı salladım.

"Paris'e git ve aşık ol, sonra da bu konuda yaz. Yazmayı ne kadar çok sevdiğinizi biliyorum. Büyük yolculuğuna devam ederken tüm düşüncelerini, umutlarını ve hayallerini yaz.

Maceralar. Bunu yapacağına söz ver, sevgilim. Burada kalmayacağına söz ver."

"Söz veriyorum," dedim.

Annem o zaman ağlamaya başladı. Açıkça ağlayarak afyona uzandı ve şişeyi dudaklarına götürdü.

Yutmaya başlamadan hemen önce ayrıldım.

DOKUZ

(Odamda televizyon olmadığını fark ettiğimde de şaşırmadım. Hope's End'in çoğunlukla geçmişte kaldığını bilecek kadar çok izledim,

Mutfakta gördüğüm antika telefon kutusundan, banyomdaki eski zamanlardan kalma ve sadece bir çekme kablosunu çekerek sifonu çekilebilen tuvalete kadar. Televizyonumun olmamasını sorun etmesem de - zaten hiç televizyon izlemedim - yanımda bolca kitap getirdiğim için memnunum.

Kutuyu yere koyup açıyorum ve onları zaten dolu olan kitaplığa tıktırmaya çalışacak enerjim olup olmadığını merak ediyorum. Bütün günü Lenora'ya bakarak ve bilinçaltımda evin eğikliğini telafi etmeye çalışarak geçirmek beni yorgun ve bitkin hissettirdi. Bakıcı olmak zor bir iş. İlk hastanızla geçirdiğiniz o ilk güne kadar sahip olduğunuzu asla bilmediğiniz kaslarınızı kullanır.

Belki de annem hakkında konuşmak beni bitkin düşürdü. Genelde öyle olur. Olanlar hakkında konuşmak kötü anılara ağırlık veriyor, onları ham ve yeni hissettiriyor. Şu anda bu anıların o kadar ağır ki, kutuyu ve bavulumu açmak yerine yatağa yığılıp gün doğumu ufukta belirene kadar uyanmamak istiyorum. Ama sonra yatak odamın kapısının sertçe vurulduğunu duyuyorum. Bayan Baker'ın beni eleştirmeye, azarlamaya ya da yapmam gereken başka bir şey hakkında bilgilendirmeye hazır olduğunu tahmin ediyorum.

Onun yerine Jessica'yı koridorda dikilirken buluyorum. Üniforması gitmiş, yerine üzengi pantolon ve büyük boy bir Madonna tişörtü gelmiş. Ancak mücevherleri duruyor, mutlu bir el sallarken şıngırdıyor.

"Merhaba," diyor. "Kit'ti, değil mi?" "Evet. Sen de Jessica'sın."

"Jessie. Sadece Bayan Baker bana Jessica der." Bileziklerinden biriyle oynamaya başladı. "Her neyse, Hope's End'e resmen hoş geldiniz demek istedim. Bu arada isim cuk oturdu. Buraya giren herkes umudunu yitirsin."

Şakası eğlenceli olmaktan çok endişe verici olsa da gülümsemeye zorluyorum. O gün bilmem kaçınıcı kez, kendimi tam olarak neyin içine soktuğumu merak ediyorum.

"İyi yerleşiyor musun?" Jessie soruyor.

"Deniyorum." Yatağımın üzerindeki bavulu ve yerdeki kitap kutusunu işaret ediyorum. "Henüz bavulumu açmaya fırsat bulamadım. Lenora -Bayan Hope- bugün beni çok meşgul etti."

"Benim yanımda Bayan Hope rolünü bırakabilirsin. Bu sadece Bayan Baker'ın umurunda." Jessie ellerini arkasına koyup parmak uçlarında durdu. "Ama meşgul olduğuna göre, sanırım şimdi evi gezmek istemezsin."

"Bayan Baker bana etrafı gezdirdi bile."

"Bu resmi olmayan bir tur," diyor Jessie. "Cinayet turu. Buraya ilk geldiğimde Mary benim için yapmıştı. O gece her şeyin nerede olup bittiğini bilmenin iyi olacağını söyledi. Kim nerede ölmüş. Bu tür şeyler."

"Çok nazıksınız ama sanırım ben iyiyim," diyorum, bu fikirden tiksinierek. Burada ne olduğunu bilmek yeterince kötü zaten. Ayrıntılara ihtiyacım yok. "O yerlerden uzak durmayı umuyordum."

Jessie omuz silkti. "Yeterince makul. Ama nerede olduklarını bilmezken onlardan nasıl kaçmayı planlıyorsun?"

Çok iyi bir noktaya değindin. Bildiğim kadarıyla Hope ailesinin bir üyesi bu odada öldürülmüş olabilir. Ama Jessie'nin teklifini kabul etmeye karar vermemin tek nedeni bu değil. Babam ve Lenora arasında, karşılık veremeyen ya da vermeyen insanlarla o kadar çok zaman geçirdim ki, sohbet etmenin ne kadar güzel bir duygu olduğunu unuttum. Özellikle de altmış yaşın altındaki biriyle.

"Peki," dedim. "Bana gösterebilirsin. Böylece o odalara bir daha asla girmemem gerektiğini bilirim."

"İmkânsız," diyor Jessie muzip bir sırıtışla. "Bunlardan biri oda değil."

Büyük Merdivenler'e doğru koridorda ilerlemeye başladı. Lenora'nın odasının önünden geçerken Jessie'nin takıları tek kişilik bir rüzgâr çanı gibi ses çıkarmasına rağmen sessiz kalmaya çalışarak onu takip ediyorum. Yanındaki odanın kapalı kapısının arkasından müzik sesi geliyor. Cazlı ve eski bir şey olduğunu anlamam bir anımı alıyor: "Let's Misbehave."

Jessie parmağını dudaklarına götürür ve *Bayan Baker der*.

Adımlarımı yavaşlatıyorum, parmak uçlarımda ilerliyorum. Jessie bile sakinleşiyor, bileziklerinin takırdamasını önlemek için kollarını açarak yürüyor. Büyük Merdivenlerin tepesine ulaşana kadar öyle kalıyor. Ben bir taraftan aşağı iniyorum; Jessie diğer tarafı kullanıyor.

Sahanlıkta tekrar karşılaştığımızda "Burayı nasıl buldun?" diye soruyor.

"Kabullenecek çok şey var."

"Kesinlikle," diyor Jessie. "Ama o kadar da kötü değil. Carter'la mı?" "Evet. Yolumun üzerinde."

"O, tamamen rüya gibi, değil mi?"

"Sanırım," diyorum, her ne kadar aynı fikirde olsam da.

Dışarıdaki karanlık yüzünden renkleri solmuş vitray pencerenin gölgesinde duruyoruz. Ayaklarımızın hemen altında, çevredeki halıdan iki ton daha koyu, asi kırmızı bir leke sahanlığın büyük bölümünü kaplıyor. Bugün erken saatlerde bunun vitraydan süzülen ışıktan kaynaklandığını düşünmüştüm. Ama şimdi üzerinde durunca ne olduğunu anlıyorum.

Bir kan
lekesi. Büyük
bir tane.

Ondan uzaklaşıp alt basamaklardan birine sığıyorum ve orada daha küçük bir leke daha buluyorum. Onun altındaki basamakta da bir tane daha. Fuaye katına sığırayıp Jessie'ye bakıyorum ve "Beni uyarabilirdin" diyorum.

"Ve bu tepkiyi özlüyor musun? Hiç sanmıyorum."

Merdivenlerin geri kalanını inerken kırmızı halıdaki birkaç kan lekesine daha basıyor ve lekelerdeki deseni fark etmeme neden oluyor. Görünüşe göre aşırı kan kaybeden biri Büyük Merdivenlerden yukarı çıkmaya çalışmış ama sahanlıkta durdurulmuş.

"Evangeline Hope," diyor Jessie, tam olarak ne düşündüğümü bilerek. "Antrede bıçaklandığı, merdivenlerden kaçmaya çalıştığı ve sahanlıkta tekrar bıçaklanarak kan kaybından öldüğü sanılıyor."

Ürperiyorum ve arkamı dönüp dışarı açılan büyük ön kapıya bakıyorum. "Neden gitmeye çalışmadı?"

"Kimse bilmiyor," diyor Jessie. "O gece hakkında bilinmeyen çok şey var."

Sağdaki ilerlemeye başladı, güneşlenme odasında biten koridorda. O kadar uzağa gidemiyoruz. Yarı yolda, Lenora'nın portresini geçtikten hemen sonra Jessie koridordaki birçok kapalı kapıdan birinin önünde duruyor. Kapıyı iterek açıyor ve hemen içerideki bir düğmeye basıyor. Tavandaki yeşil camlı armatürden ve duvarlardaki aynı renkteki apliklerden odaya ışık doldu.

"Bilardo odası," diye anons ediyor genellikle işini gerçekten seven tur rehberlerine özgü bir coşkuyla. "Winston Hope'un onun sonu."

İlk düşüncem, evet, burası Bay Hope'un boyundaki bir adamın öleceği bir odaya çok benziyor. Dekor vahşice. Duvarlarda, muhtemelen onlar tarafından öldürülmüş hayvanların kafalarıyla birlikte çeşitli antika ateşli silahlar asılı. Bir aslan. Bir ayı. Birkaç geyik. Birbiriyle uyumlu bir çift deri koltuk, şöminenin önündeki zebra postunun üzerinde oturuyor. Bir duvarda bilardo masası olmamasına rağmen bilardo istakalarından oluşan bir raf var. Bir zamanlar burada olduğuna dair tek işaret, odanın ortasında, zeminin topuklu ayakkabılar tarafından aşındırıldığı dikdörtgen bir yol.

"Bilardo masasına ne oldu?"

"Winston Hope üzerine yığılmış bir halde öldü," diyor Jessie. "Boğazı kesildiği için sanırım kurtarılamayacak kadar kanlıydı."

Şaşkınlıkla ona doğru döndüm. "Tekerlemede bıçaklandığı yazıyor."

"Oh, öyleydi," diyor Jessie. "Boğazı kesilmeden önce bir kez yan taraftan. Sanırım bu kafiye yapmak için çok karmaşıktı."

"Tüm bunlar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Çoğunlukla Mary," diyor Jessie. "O gece olanlar hakkında çok şey biliyor. Cinayetlere kafayı takmış gibi. Sanırım bu yüzden bu işi kabul etti, anlıyor musun?"

Ben istemiyorum. Babamın evi dışında olmak istediğim son yer burası.

"Neden burada iş buldun?" Diyorum.

Jessie mücevherlerini sallayarak omuz silkti. "Burası en gibi görünüyordu. Bir şeyler yapmam gerekiyordu, değil mi? İş iştir ve para da paradır."

İşte bu arkasına sığınabileceğim bir duygu. Hasta bakıcı olacağımı hiç düşünmemiştim, tıpkı Jessie'nin bir cinayet malikanesini temizleyeceğini hiç düşünmediği gibi. Ama hiç yoktan iyidir, ki bugünden önce sahip olduğum şey de buydu.

Bilardo odasında keşfedilecek başka bir şey kalmayınca oradan ayrıldık. Jessie ışıkları söndürüp kapıyı kapatıyor ve beni koridorun karşısındaki odaya götürüyor.

"Burada ne var?"

"Bir sürpriz," diyor Jessie ışıkları yakıp kütüphaneyi ortaya çıkarırken. Tavandan tabana raflara, deri bir kanepeye ve mermer şöminenin yanına yerleştirilmiş birbiriyle uyumlu iki koltuğa bakıyorum. Şöminenin üzerinde fildişi çiçekler ve kıvrımlı mavi sarmaşıklardan oluşan uyumlu bir desene sahip üç emaye vazo var. Arkalarında, çevreleyen alandan daha koyu renkli büyük bir duvar kağıdı dikdörtgeni belirliyor.

"Eskiden orada bir tablo var mıydı?"

"Evet," diyor Jessie. "Archie'ye göre orijinal bir Winslow Homer. Bayan Baker yıllar önce satmak zorunda kaldı."

Vazolara daha iyi bakmak için şömine rafına doğru ilerliyorum. Sarmaşıkların arasına gizlenmiş, gözleri yakuttan küçük noktalar olan minik sinek kuşları var. Her fildişi çiçeğin ortasında altın bir daire var.

"Neden bunları da satmadı?"

"Bunlar muhtemelen satacağı son şeylerdir," diyor Jessie. "Bu yasadışı bile olabilir. Sanırım ölü insanları satmakla ilgili yasalar var."

Hatamı anlayarak şömineden bir adım uzaklaştım. Bunlar vazo değil. Bunlar vazo. Ve içlerinde Winston, Evangeline ve Virginia Hope'tan kalanlar var.

"Bir göz atmak ister misin?" Jessie öyle diyor. "Kesinlikle hayır. Sen baktın mı?"

Jessie yüzünü buruşturdu. "Olmaz öyle şey. Haftada tozlarını almak zorunda olmam yeterince kötü zaten."

"Gömölmediklerine şaşırdım."

"Sanırım onları yakmak daha kolaydı," diyor Jessie. "Daha özeldi. En azından meraklıları uzak tutuyordu. O zamana kadar Lenora muhtemelen herkesin onun yaptığını düşündüğünü biliyordu."

Şimdi kapının yanındayız, ikimiz de bilinçsizce vazolardan uzaklaştık. Onlara yakın olmak beni tedirgin ediyor. Sorun vazoların içinde ne olduğu değil. Onlar sadece üç insanın tozu ve külü. Beni rahatsız eden o insanların nasıl öldüğü.

Trajik bir

şekilde.

Şiddetle.

Zengin bir merdivenin sahanlığında, bir bilardo masasının üzerine yayılmış ve henüz görmediğim ama Jessie'nin daha sonra ortaya çıkaracağından emin olduğum bir yerde. Bu işi bitirmek için Jessie'yi de arkama alarak kütüphaneden çıkıyorum. Koridora döndüğümüzde üçü kapalı, biri açık portrelerin önünde duruyoruz. Koridor loş olmasına rağmen Lenora'nın yeşil gözleri sanki içeriden aydınlatılmış gibi tuvalde hâlâ parlıyor.

"Sence bunu neden yaptı?" Dedim.

Jessie omuz silkerek, "Belki de o yapmamıştır," dedi. "Winston Hope'un kendisi olduğuna dair bir önsezim var. Cinayetler 29 Ekim 1929 gecesi işlendi. Kara Salı. Borsa çöktü, bir grup zengin adam milyonlar kaybetti ve Büyük Buhran başladı. Bu yüzden Maine dışındaki pek çok insan burada ne olduğunu bile bilmiyor. Kara Salı tüm manşetleri ele geçirdi. İnsanlar Winston Hope ve ölü ailesine dikkat edemeyecek kadar fakir olmaktan endişe ediyorlardı."

Onları suçlayamam. Yoksul biri olarak, bunun diğer tüm endişeleri nasıl gölgede bırakabileceğini anlıyorum.

"Bence Winston Hope her şeyini kaybetmek üzere olduğunu biliyordu," diye devam ediyor Jessie. "Hepimiz gibi yaşamaktansa -ki kabul edelim, bu tamamen berbat bir şey- her şeyi bitirmeye karar verdi. Önce karısını, sonra Virginia'yı öldürdü, sonra da-" Boğazında bir bıçak gezdiriyormuş gibi yapıyor. "Güzel, eski moda bir cinayet-intihar."

"Peki ya boğründeki bıçak yarası?" Daha da mantıklı bir soru ortaya çıkmadan önce söylüyorum. "Peki Lenora'nın yaşamasına neden izin verdi? Ve neden

polise gerçeği söylemez miydi?"

"Peki bıçağa ne oldu?" Jessie ekliyor. "Winston'ın boğazı kesildi ve Evangeline defalarca bıçaklandı ama cinayet silahı bulunamadı."

"Bu da Lenora olmalı demek. Onları öldürdü ve bıçağı fırlattı."

"Çoğu insan böyle düşünüyor." Jessie başını eğiyor, sanki bir sanat bilginiymiş gibi portreyi inceliyor. "Ve bu resim onu cinayet işleyebilecek biri gibi gösteriyor, değil mi?"

"Peki neden tutuklanıp mahkemeye çıkarılmadı?"

"Yeterli kanıt yoktu," diyor Jessie. "Parmak izi aradılar ama her aile üyesinden ve hizmetçiden o kadar çok parmak izi vardı ki kimin sorumlu olduğunu söylemek imkansızdı. Cinayet silahı kayıp olduğu için Lenora'nın suçlu olduğunu kanıtlamanın hiçbir yolu yoktu."

"Ya da masum olduğunu" diyorum, karşı argümanımın ikiyüzlülüğünü tamamen anlayarak. Tutuklanıp mahkemeye çıkarılmamamın tek nedeni delil yetersizliğiydi.

"Doğru. Belki de başka birini korumak için yalan söylemiştir. Onun gibi."

Jessie portrenin sağ alt köşesindeki imzayı işaret eder.

Eğilip beyaz boyayla karalanmış ismi okudum.

"Peter Ward?"

"Sanatçı. Bu Mary'nin çılgın tahmini. Bir sürü teorisi var. Bir diğeri de Hope's End'in perili olduğu. Virginia Hope'un hayaletini ikinci katta dolaşırken gördüğünü iddia ediyor."

Bu koridora ilk kez girdiğimde hissettiğim ürperti geri geldi. Kesinlikle hava akımı değil. Çok soğuk, çok doğal değil. Hayaletlere inanmasam da Mary'nin neden bir hayaletin Hope's End'e musallat olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum.

"Bu yüzden mi gitti?"

"Evet," diyor Jessie, sesi giderek . "Sanırım korkmuştu. Hope's End normal bir ev değil. Burada bir karanlık var. Bunu hissedebiliyorum. Mary de hissetti. Ve sanırım daha fazla dayanamadı."

Koridora geri dönüyoruz, Jessie arkamızda bir şey varmış gibi omzunun üzerinden kontrol ediyor. Büyük Merdivenler'e geldiğimizde halıdaki kan lekelerine bir kez daha bakmaktan kendimi alamıyorum. Oradan evin diğer tarafına geçip koridordan mutfığa doğru sağa dönmeden önceki çift kapıda duruyoruz.

Jessie kapıları iterek açmadan önce ciddiyetle, "Balo salonu," dedi. "Virginia Hope'un öldüğü yer."

Duvarlardaki büyük aynaların arasına yerleştirilmiş aplikler ve tavandan sarkan üç avizeden oluşan ışıkları açıyor. Her birinde üç düzineden fazla ampul bulunan devasa ışıklar. Yarıısı yanmış. Diğerleri vızıldıyor ve titriyor, odaya gergin bir his veriyor.

Jessie özgürce dolaşırken, ben parke dans pistinin kenarında kalıyorum ve adımımı attığım her yerin bir zamanlar Virginia Hope'un bedeninin yattığı yer olabileceğini biliyorum.

"Merak etme," diyor Jessie. "Virginia orada öldü."

Balo salonunun ortasındaki avizeyi işaret ediyor. Diğerlerinden daha alçakta ve hafif bir açıyla sarkıyor, sanki Virginia'nın vücudunun ağırlığı onu tavandan kısmen çekmiş gibi.

"Yani kafiye bu konuda haklıydı."

"Evet," diyor Jessie. "Kız kardeşini iple asmış."

Avizeye daha yakından bakmak için odanın ortasına doğru birkaç temkinli adım atıyorum. Bir sandalyenin üzerinde dururken bir iple ulaşılacak kadar alçak olsa da, on yedi yaşında bir kızın bunu yaptığını ve sonra kız kardeşini asmak için yeterince yükseğe kaldırdığını hayal edemiyorum. İmkânsız olmasa da pek olası görünmüyor.

Yine de bu cinayetlerin hiçbirisi mantıklı değil, nerede işlendikleri de dahil. Birinci katta üç farklı noktada üç ölüm. Eğer Winston Hope'sa, önce Virginia'yı astı, karısı tarafından suçüstü yakalandı ve kendini öldürmek için bilardo odasına gitmeden önce Büyük Merdivenler'de onu bıçakladı mı? Yoksa önce o mu öldürüldü -Lenora ya da başka biri tarafından- ve Evangeline onun cesedini bulup kanlar içinde merdivenlere koştu ve sahanlıkta katille mi karşılaştı? Önce kimin öldüğünü bilmeden

Söylemesi imkansız. Ve bunların hiçbirisi zavallı Virginia'nın kaderini ya da kayıp bıçağı açıklamıyor.

"Diğerleri bıçakla öldürülürken Virginia'nın neden asıldığını merak ediyorum" diyorum.

"Sen ve diğer herkes," diyor Jessie. "Sanırım her zaman sorabiliriz."

"Yapabiliriz. Ama Lenora cevap veremiyor. Cevap verebilse bile pek bir şey söylemedi."

"Virginia'yı kastetmiştim." Jessie gergin bir şekilde bilekliklerinden birini bileğine doladı. "Ya Mary haklıysa ve Virginia gerçekten de buraya musallat olduysa? Eğer öyleyse, onun ruhuyla bağlantı kurup neler olduğunu sorabiliriz."

"Keşke bir Ouija tahtamız olsaydı."

Şaka olarak söyledim. Birincisi, Hope's End'in perili olduğunu düşünmüyorum. Ouija tahtalarının ölümlerle iletişim kurabileceğine de inanmıyorum. Ama bunu söyler söylemez Jessie'nin gözleri parladı.

"Gidip benimkini alacağım," diyor. "Burada bekle. Hemen döneceğim."

Jessie koşarak uzaklaşıyor ve beni balo salonunda yalnız bırakıyor, yansımam duvarlardaki birçok aynaya takılıyor. Kendimin bu kadar farklı versiyonunu görmek baş döndürücü. Nereye dönsem, oradaydım. Bu bana Virginia Hope'un avizeden sallanışını düşündürüyor. Ölmek için korkunç bir yol. Gözleri açık olsaydı, boğulmakta olan hayatının bir düzine yansımasını görebileceği gerçeğiyle daha da kötüleşti.

Umarım onları kapalı tutmuştur.

Üstümde, Virginia'nın asılı olduğu avizedeki ampullerden biri vızıldıyor ve ürkütücü bir elektrik patlamasıyla kararmadan önce parlıyor. Sebebin eski kablolar ve muhtemelen 1929'dan beri değiştirilmemiş bir ampul olduğundan emin olsam da, bunu balo salonunu terk etmem için bir işaret olarak kabul ediyorum.

Ama ben çıkmak üzereyken, Jessie elinde yıpranmış bir ruh çağırma tahtasıyla içeri giriyor. Tahtanın üzerinde, Jessie hareket ettikçe sanki görünmez eller tarafından hareket ettiriliyormuş gibi tahtanın etrafında kayan ahşap bir planchette oturuyor.

"Bunun için biraz yaşlı değil miyiz?" Ben diyorum.

"Kendi adına konuş." Jessie Ouija tahtasını balo salonunun ortasına yerleştirir. "Ben genç ve aptalım. En azından Bayan Baker öyle diyor. Şimdi bana katıl yoksa herkese senin korkak bir kedi olduğunu söylerim."

Benden çok Jessie'nin iyiliği için yapıyorum. Bu kadar genç olup da bu büyük, eski evde yaşamak ve çalışmak zor olmalı. Sanırım tüm bu tur onun kendini yalnız hissetmesinin ve yeni bir arkadaş edinmek istemesinin bir sonucuydu. Ben de bunu istiyorum. Annem ölmeden önce arkadaş çevrem bir nokta kadar küçülmüştü. Cenazesinden sonra kendimi hiç kimsem yokken buldum.

Parmaklarımızı planchette'in üzerine koyuyoruz ve Jessie "Bir ruh var mı?" diye soruyor.

"Bu çok saçma," diyorum.

"Sus." Jessie gözlerini tahtaya dikti. "Bir şey hissediyorum."

"Hayır, hissetmiyorsun."

"Sus dedim. Hissetmiyor musun?"

İlk başta anlamadım. Ama çok geçmeden planchette, tahtanın sol üst köşesinde yazılı olan kelimeye doğru kaymaya başlıyor.

EVET

Jessie sevinçten nefesi kesildi. Gözlerimi deviriyorum. Belli ki bizi kelimeye yönlendirdi.

"Ruh, bize iletmek istediğin bir şey var mı?" Jessie söylüyor. Planchette bir kez daha hareket ederek aynı sözcüğün etrafında yavaşça dönüyor.

EVET

Parmak uçlarım tahtaya zar zor değdiği halde dönmeye devam ediyor. Bu da hala Jessie'nin yaptığı anlamına geliyor.

"Ruh," diyor, "lütfen kendini tanıt."

Planchette yavaşça tahtanın ortasına doğru kayar ve iki kemerli harf sırası üzerine basılır. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ikinci sıranın sonuna yakın bir yerde durur.

V

Ardından, hemen üstündeki harfe kayar.

I

Tahta daha sonra ikinci satıra ve kaçınılmaz olarak bir sonraki harfe doğru kayar.

R

"Hareket etmiyormuş gibi davranmayı bırak," diye fısıldıyorum.

"Değilim," diye fısıldar Jessie. Boş odaya doğru, "Ruh, sen Virginia Hope musun?" diye sorar.

Planchette tekrar tahtanın sol üst köşesine hareket eder. Bu sefer daha hızlı. Ani, ürkütücü bir sarsıntı.

EVET

Jessie tahtanın öbür ucundan bana bakıyor. Gözlerinde şaşkınlık ve biraz da korku var.

"O ben değildim," diyor.

Öyle olmalı. Kesinlikle ben yapmadım. Tahtaya dokunuşum o kadar hafif ki neredeyse yok. Ama aşağı baktığımda Jessienin parmak uçlarının da zar zor dokunduğunu görüyorum. Yine de tahta hala hareket ediyor, EVET kelimesinin altında sanki altını çizmeye çalışıyormuş gibi ileri geri kayıyor.

Jessie yutkunuyor ve tam tepemizdeki avizeye bakıyor, sanki Virginia Hope hâlâ orada asılı duruyormuş gibi. "Virginia, seni kız kardeşin mi öldürdü?"

Planchette tahtanın diğer tarafına roket atar ve doğrudan sağ üst köşedeki kelimeye yakınlaşır.

HAYIR

Tahta ileri doğru sallanmaya devam ediyor, sivri ucu kelimeye saplanıyor. Sonra zeminde sekmeden önce tahtadan tamamen uçuyor.

Jessie şok olmuş bir çığlık atarken elimi ruh çağırma tahtasından çekiyorum. "Az önce ne oldu öyle?" diyor.

"Bu hiç komik değil."

"Ama ben yapmadım! Ona zar zor dokunuyordum! O-"

Jessie'nin ağzı açık kalıyor ve gözleri irileşiyor, arkamdaki bir şeyden ürküyor. Arkamdaki aynalı duvara bakmak için , görmeyi bekliyorum - şey, bilmiyorum. Gördüğüm şey telaşlanmış yansımam ve omzumun hemen üzerinden Jessie'nin elini ağzına götürerek gizlemeye çalıştığı geniş bir sırtış.

"Hiç hoş değil," diyorum.

"Özür dilerim," diyor Jessie, şimdi açıkça gülerek. "Ama yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Seni tamamen anladım."

Ayağa kalkıyorum ve üniformamın eteğindeki tozu temizliyorum. "Mary'nin buranın perili olduğunu düşünmesi hakkında söylediğin şey-"

"Tamamen uydurma," diye itiraf Jessie ruh çağırma tahtasını eline alıp tahta parçasını alırken. "Sadece seninle dalga geçiyordum."

"O zaman Mary gerçekten neden gitti?"

"Bilmiyorum." Jessie ışıkları kapattı ve balo salonunu terk etti. Ben de arkasından kapıları kapatarak onu takip ediyorum. "Bir gün, öylece ... gitti."

"Siz ikiniz yakın değil miydiniz?"

"Öyle olduğumuzu sanıyordum," diyor Jessie. "En azından bana gideceğini söyleyecek kadar yakındık."

"Peki neden gittiğini başka kimse bilmiyor mu?" "Hayır."

Şimdi mutfaktayız, Jessie servis merdivenlerine doğru ilerliyor, ben de ortadaki tezgâha yaslanıyorum. "Onun için endişelenmiyor musun?"

"Biraz," diyor Jessie. "Ama Mary akıllıdır. Ve normalde çok sorumluluk sahibidir. İyi bir nedeni olmadan böyle çekip gitmeyeceğini biliyorum."

"Sence Lenora'nın bununla bir ilgisi var mı?"

"Mary'nin ondan korktuğu gibi mi?" Jessie başını sallar. "Asla. Lenora'ya tapardı. Sanırım ailevi bir acil durum ya da onun gibi bir şey yüzünden gitti. Ailesi yan kasabada yaşıyor. Muhtemelen içlerinden biri hastalandı ve o da hemen ayrılmak zorunda kaldı. Eminim fırsatını bulduğunda bana ulaşıp neler olduğunu anlatacaktır."

Umarım Jessie'nin iyiliği için bu doğrudur. Ama kişisel deneyimlerimden biliyorum ki işler bu şekilde yürümüyor. Anneme bakmak için bir hastadan ayrıldığımda, yerime geçecek birinin ayarlanması gerekiyordu. Mary'nin yaptığı gibi gecenin bir yarısı çekip gitmedim.

"Odama dönmeliyim," diyor Jessie küçük bir esnemeyle. "Lenora için yeni bir kitap kaydetmeye başlamak üzereyim. Shirley Conran'dan *Dantel*."

"Okudum," diyorum. "

Müstehcen." "Harika. Lenora müstehcenliği sever."

Ona iyi geceler diliyor ve bir an için geniş, boş mutfakta duruyorum. Bakışlarımı duvarlar boyunca gezdirip büyüklüğünü tahmin etmeye çalışıyorum; babamın tüm evinden daha büyük olabilir. Bu gerçek annemi çok etkilerdi. Politikacılardan nefret ettiği kadar zenginlerden de nefret eden babamı o kadar etkilemezdi.

Telefona dokunuyorum, o kadar eski ki bir müzede olabilir. Ama hâlâ çalışıyor. Ahizeyi yuvasından kaldırdığımda çevir sesinin sabit vızıltısını duyuyorum. Çabucak babamın numarasını çeviriyorum, kendime en azından nerede olduğumu bilmek isteyeceğini söyleyerek bunu mantıklı hale getiriyorum. Mutfağın aynı derecede eski saatine göre saat onu biraz geçiyor, bu yüzden hala uyanık olduğunu varsayıyorum. Elbette, üç kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Alo?"

Hiçbir şey söylemiyorum, konuşma isteğim onun sesiyle kaçıyor. Arka planda bir kadının konuştuğunu duyuyorum. Televizyon olabilir. Ya da ben orada olmadığım için gece kalmasına izin verdiği yeni kız arkadaşı olabilir.

"Alo?" diyor tekrar. "Kimsiniz?"

Telefonu kapatıp geri çekiliyorum, arayanın ben olduğumdan emin olduğundan ve şimdi tekrar aramayı deneyeceğinden endişeleniyorum. İmkânsız. Nerede olduğumu ya da Hope's End'in telefon numarasını bilmiyor. Onunla yaşarken benimle konuşmak istemediğine göre, artık gittiğime göre için bir neden göremiyorum.

Yukarı çıkarken emin olduğum tek şey, en azından artık babamın sessizlikle karşılanmanın nasıl bir his olduğunu bildiği.

ON

J Tıpkı Bayan Baker'ın beni ona ilk götürdüğü zamanki gibi, yatak odamın kapısı da kendi kendine hareket ediyor. Kola bir dokunuş onu hareket ettirmeye yetiyor.

belirgin bir gıcırtyla açılıyor.

İçeride oda kıpkırmızı parlıyor. Düzensiz, titreşen bir ışık duvarları kaplıyor ve yatak odasının kabus gibi görünmesine neden oluyor. Her kırmızı parıltıyla birlikte ısrarlı bir vızıltı sesi geliyor.

Lenora'nın arama
düğmesi. Bana
ihtiyacı var.

Komodinin üzerinde yanıp sönen kırmızı ışıktan gözlerim yanarak odaya giriyorum. Yerin ortasında duran kitap kutusuna takılıp düşüyorum ve kutu devriliyor. Yürümeye devam ettiğim için kitaplar ayak bileklerime dökülüyor.

Bitişik kapıya.

Lenora'nın odasına.

Yatağına, sol eli arama düğmesine kenetlenmiş yattığı yere. Gözleri kocaman açık ve vahşi.

"Sorun nedir?" Bana cevap veremeyeceği gerçeğini düşünemeyecek kadar endişeli bir şekilde söylüyorum. Her şey yanlış olabilir. Başka bir felç. Kalp krizi. Nöbet, hastalık ya da yaklaşan ölüm.

Beni gördüğünde Lenora'nın çağrı düğmesini tutuşu gevşiyor. İç geçiriyor, çocuksu ve mahcup görünüyor ve sanırım ne olduğunu anlıyorum.

"Kabus mu gördün?"

Lenora, hâlâ elinde tuttuğu arama düğmesini yatak örtüsüne iki kez vurmak için kullanıyor.

Annemin özellikle kötü kabuslara verdiği isimle, "Gerçekten korkunç olmalı," diyorum. Uyandıktan sonra da devam eden türden. Uyandıktan sonra

Gözlerinizi tekrar kapatmaktan korkmanıza neden olan türden. "Sen tekrar uyuyana kadar burada kalmamı ister misin?"

İki musluk daha.

Küçükken çok korkunç bir kabus gördüğümde annem yatağıma girer ve kollarını bana dolardı, şimdi Lenora'ya yaptığım da bu. O kadar sarsılmış görünüyor ki -hâlâ o kadar korkmuş ki- bunu yapmamak yanlış geliyor.

"Kabuslar sadece beyninizin Cadılar Bayramı olduğunu düşünmesidir," diyorum ona.

Annemin söylediği başka bir şey. "Hep şaka, hiç ikram yok."

Lenora'nın sol eli sağ elimi buluyor ve parmaklarımı sıkıyor. Bu jest, şefkatli ve neredeyse çaresiz olmasına rağmen beni sersemletiyor. Lenora Hope, kasabamın öcü versiyonu ve çocukların bugün bile suçluluğu hakkında şarkılar söylediği kadın, elimi tutuyor.

Bir yanım onun dokunuşundan geri çekilmek istiyor. Diğer bir yanım ise bu konuda çok kötü hissediyor. Geçmişte ne yapmış olursa olsun -ki açık konuşalım, çok ama *çok* kötüydü- Lenora hâlâ insan gibi davranılmayı hak eden bir varlık.

Eğer suçlandığı her şeyi yaptıysa bile. Balo salonundaki düşüncemin aynısı şimdi de aklıma geliyor: On yedi yaşında bir kız üç kişiyi bu şekilde öldürebilir mi? Bunlar fiziksel suçlardı. Babasının boğazını kesmek. Annesini bıçaklamak. Kız kardeşinin boynuna ilmik geçirip onu ölüme sürüklemek. Ben bunu yapamazdım, bu yüzden yarı yaşımdaki birinin yapabileceğine inanmakta zorlanıyorum.

Belki Jessie'nin teorisi doğrudur ve Winston Hope ya da başka biri yapmıştır. Eğer öyleyse, Lenora korkunç bir bedel ödedi. Hayır, hiç hapse girmedi. Ama onlarca yıldır hapisteydi.

Kendi evinde.

Çocukluk odasında.

Çalışmayı reddeden bir bedende.

Öte yandan, eğer herkesin söylediği doğruysa, o zaman bir katili kucaklıyorum demektir. Bakımından ve refahından sorumlu olduğum birini. Hangi senaryonun daha kötü olduğundan emin değilim. Ayrıca, bir katili kucaklamaya devam edebileceğimden de emin değilim.

gerçeği bilmeden burada çalışmak. Belki de Mary'nin haber vermeden gitmesine neden olan buydu. Bilmemeye daha fazla katlanamadı.

"Lenora," diye fısıldadım. "Gerçekten mı?"

Elimi bırakıyor ve ben nefesimi tutarak yatak örtüsüne vurulmak üzere olan cevaba hazırlanıyorum. şaşırtıcı bir şekilde, Lenora dokunmuyor. Onun yerine odanın diğerk tarafındaki daktiloya doğru başını sallıyor.

"Yazmak ister misin?"

Lenora elime iki kez vuruyor. "şimdi mi?"

İki musluk daha. Bu sefer daha acil.

Daktiloyu Lenora'ya götürmek daha kolay görüldüğü , garip bir şekilde paytak paytak yürüyerek odanın bir ucundan diğerk ucuna taşıyorum ve yatağın kenarına . Sonra yatağı geri tırmanıyorum ve Lenora'yı klavyeye kolayca erişebilmesi için bana yaslıyorum. Tüm bu çaba beni terletiyor. Buna değse iyi olur.

"Devam et," diyorum sol elini anahtarların üzerine koyarken.

Lenora kaşılarını atıyor, düşünüyor. Sonra başını sallamadan önce dört kelime yazıyor ve geri dönüş çubuğuna basmamı işaret ediyor.

Sana zarar vermeyeceğim.

Cümleyi okurken nabzım hızlandı.

"Buna minnettarım," diyorum, başka nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden. Lenora bunu duymak istediğimi nereden biliyordu? Benim duygularım da onunkiler kadar kolay mı okunuyor?

Lenora yazmaya devam ediyor.

Sanırım benim hakkımdaki şarkıyı duymuşsundur.

"Kafiye mı?" Varlığından haberdar olmasına şaşıarak söylüyorum. Hayatının -ve ailesinin ölümlerinin- çocukça bir ilahiye indirgenmesi korkunç olmalı. "Biliyorum. Bu çok zalimce."

Bunu eğlenceli buluyorum.

Başka bir sürpriz. "Öyle mi?"

Bütün bu çaba benim içindi.

"Bu doğru mu?"

öğrenebilirsiniz

Merak beni çekiştiriyor. Korku ve sağlıklı bir belirsizlik dozu da öyle.
"Nasıl?"

Sana her şeyi anlatmak istiyorum.

"Her şey mi? Bu da ne demek oluyor?"

başka kimseye söylemediğim şeyler

"Cinayetler hakkında mı?" Kulaklarımda davul gibi çarpan kalp atışlarımla sesinden kendimi duyabildiğime şaşırarak söylüyorum.

Evet, o gece hakkında.

Lenora'ya bakıyorum. Odanın loş ışığı her nasılsa yeşil gözlerini daha parlak hale getiriyor. Şimdi şiddetle parlıyorlar. İçlerinde yanan zümrütler beni bakışlarında rehin tutuyor.

Tanrım, o ciddi.

"Neden ben? Neden şimdi?"

Çünkü sana güveniyorum.

"Emin misin?"

Lenora'nın eli daktilodan kayar ve yatağa düşer. Vücut dili çok net. Kendinden emin.

Daktiloyu masaya geri götürürken "Bunu düşüneceğim," diyorum. Yatağa döndüğümde Lenora uyuyordu. Derin ve sabit bir ritimle aldığı nefesten bunu anlayabiliyorum. Lambayı kapatıyorum ve parmak uçlarıma basarak uzaklaşmadan önce çağrı düğmesini sol elinin yanına yerleştiriyorum.

Odama döndüğümde, sonunda hemşire üniformasından kurtuldum. Onu çıkarmak zırhımı çıkarmak gibi geliyor. Daha özgür hissediyorum, evet, ama aynı zamanda garip bir şekilde savunmasız. İlk giydiğimde hissettiğim amaç duygusu gitmişti. Şimdi amaçsız, omuzları çökmüş halime geri döndüm.

Geceliğimi ve tüylü çoraplarımı giydikten sonra elimi kalbime götürüyorum. Hâlâ dörtlü koşuyor. Bu sefer nedenini çok iyi biliyorum.

Onlarca yıllık sessizlikten sonra, Lenora Hope her şeyi anlatmak istiyor. Ve benim de duymak isteyip istemediğime karar vermem gerekiyor.

Bir yanımda tabii ki evet diyor. Katil geçmiş, zihin karıştıran eğitimi ve genel huysuzluğuyla burası zaten başa çıkılması gereken bir yer. O gece neler olduğunu ve Lenora'nın bu olaydaki rolünü bilseydim daha kolay olurdu. Özellikle de o geceyi burada geçirecek olan ben olduğum için.

onunla en çok vakit geçiren. Onu beslemek, yıkamak, giydirmek ve hayatta tutmakla görevli olan kişi. En azından daha fazla merak, daha fazla şüphe olmayacaktı.

Yine de bilmemek en azından bir parça iyimserlik sağlıyor. Lenora ailesini öldürdüğünü itiraf ederse, bu da ortadan kalkacak.

Eşyalarımı yerleştirmeye başlarken hâlâ seçeneklerimi tartıyorum, Jessie kapıma geldiğinde bıraktığım kitaplarla başlıyorum. Bir avuç dolusu alıp kitaplığa götürüyorum, zaten kitaplarla dolu olan rafta kendiminkilere yer kalmıyor. Ken Follett'in *İğnenin Gözü* kitabını aldım.

-Ve aç. Ön kapağın içinde, tükenmez kalemle yazılmış bir mesaj var.

Bu kitap Mary Milton'a aittir.

Aynı kelimeler elime aldığım bir sonraki kitapta, John Irving'in *The Hotel New Hampshire*'inin yıpranmış bir kopyasında da var. Mary'nin geride bu kadar çok kitap bırakması tuhaf görünse de, bunu da anlıyorum. Kitapları taşımak kolay değildir ve belki de Mary yerine geçecek kişinin bu kitaplardan hoşlanacağını düşünmüştür.

Kitapları bırakıp giysilerimi yerleştirmeye çalıştığımda her şey daha az anlamlı gelmeye başlıyor. Şifonyerin en üst çekmecesini tıpkı benimkiler gibi tertemiz hemşire üniformalarıyla dolu. Mary'nin onları neden geride bıraktığını tamamen anlasam da -ben de aynı şeyi yapardım- diğer çekmeceleri daha fazla kıyafeti dolduruyor. Sadece üniformalar değil, pantolonlar, bluzlar ve iç çamaşırları. Bunların Mary'ye ait olduğunu varsayıyorum çünkü bazı etiketlerin üzerinde Magic Marker yazılmış baş harfler var.

MM

Kıyafetleri karıştırırken bir çift Jordache kot pantolon, pembe bir Lacoste polo tişört ve fiyat etiketi hâlâ üzerinde olan çizgili bir bluz görüyorum. Sears. On iki dolar. Hepsi yeni ve iyi durumda görünüyor - kendi kıyafetlerimden çok daha güzel.

Dolapta, askıdan sarkan yün bir palto buldum. Ve altında yerde botlar. Ve üzerinde yine keçeli kalemle yazılmış bir kelime olan boş bir karton kutu: *Kitaplar*.

Yanında, ince bir toz tabakasıyla çevrili, eskiden başka bir şeyin oturduğu temiz zeminde dar bir dikdörtgen var. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Muhtemelen başka bir kutu. Şimdi yok.

Dolabın rafında, şekil ve boyut olarak ailemin bana verdiği benzeyen bir tıbbi çanta var. Onu aşağı çekip içine bakıyorum ve benimkinden tuttuğum eşyaların çoğunun düzenli bir şekilde sıralandığını görüyorum. Varlığı hiçbir anlam ifade etmiyor. Jessie'nin şüphelendiği gibi ailede acil bir durum olsaydı, Mary mutlaka bir dakikasını ayırıp sağlık çantasını ve en azından bazı giysilerini alırdı.

Bunun yerine, neredeyse her şeyi geride bıraktı.

Eşyalarımı yerleştirmekten vazgeçtim. Geç oldu, yorgunum ve eşyalarımı koyacak yerim yok. Işıkları kapatıp yatağa girdiğimde aklıma iki düşünce geliyor: Bir gerçek ve bir soru.

Gerçek: Mary aceleyle gitti.

Soru şu: Onu ne uzaklaştırdı?

Kar küresini odama koyduktan sonra, karnımı doyurmak umuduyla aşağıya indim. kalan doğum günü pastasını yiyordum. Ama ortada pasta falan yoktu. Sadece Berniece Mayhew vardı, o da o saatte bulaşık yıkamaktan pek memnun görünmüyordu.

"Mutlu yıllar, Bayan Hope," diye mırıldandı beni gördüğünde, bir damla mutluluk yoktu. ses tonunda.

Koridordan aşağı inerken, bilardo odasının kapısının aralık olduğunu fark ettim. Belki hizmetçilerden bazıları babamın arkasından bazen yaptıkları gibi oyun oynuyorlardı. Genellikle, Bayan Baker'ın telaşına rağmen benim de katılmama izin verirlerdi.

Bir keresinde bana "Bayanlar bilardo oynamamalı" demişti.

"Şanslıyım ki ben bir hanımefendi değilim," diye cevap verdim.

Kapıda durdum ve odaya göz attım. Gerçekten de içeride bir hizmetçi vardı. Kim olduğunu göremedim çünkü bilardo masasına yüzüstü uzanmış, eteği beline kadar sıyrılmıştı.

Arkasında babam vardı, pantolonu ayak bileklerindeydi ve yüzü dönmüştü. kıpkırmızı olmuştu.

Nefes nefese kaldım. Onların duyabileceği kadar yüksek sesle. Babam kapıya doğru baktı. kaçtı. Ama artık çok geçti. Yakalanmıştım. Yine de koridorda koştum, Peter'ın daha önce çizdiği ailemin portrelerinin yanından geçtim. Yüzleri bana bakıyordu, sanki yanlış bir şey yapan benmişim gibi.

Evin diğer tarafına koştum ve balo salonuna girdim. Orada yere yığıldım, zihnim birçoğu kötücül olan düşüncelerle karmakarışık. I

Babamın kaç farklı odada kaç hizmetçiyle daha yattığını merak ettim.

Bunun kim olduğunu ve bundan zevk alıp almadığını ya da babamın onu zorlayıp zorlamadığını merak ettim. Acaba Peter o anda onunla birlikte olmak istiyor muydu?

Aynı şeyi kız kardeşime de yapıyordum. En çok da birinin beni bu şekilde isteyip istemeyeceğini merak ediyordum.

Babam çok geçmeden kapıda belirdi ve balo salonuna uzun bir gölge düşürdü. Zemin. Bir an için kabahatlerini itiraf edip özür dileyeceğini sandım, telafi etmek için geleni yapacağına söz verdi. Eğer bunu yapsaydı, belki annem yatak odasından çıkacak kadar kendini zinde hissederdi. Belki kız kardeşim ve ben mahkum gibi muamele gördüler. Belki bu dünyada yeniden biraz mutluluk olabilir. Tanrının unuttuğu ev.

Onun yerine, babam yerde bana katıldı ve gözyaşlarını sildi. yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı. Aylardır bana ilk kez dokunduğunu fark ettim.

"Sus, sevgilim," dedi. "Bunun için üzölmeye değmez."

"Kimdi o?" Ben sordum.

"Önemli değil."

Benim için öyleydi. O zamana kadar, babamın beni baştan çıkarmayı sevdiğine dair söylentileri biliyordum.

Hizmetçiler. Berniece bu konuda o kadar çok fısıldadı ki duymadan edemedim. Ama kim olduğunu ve babamın bunu neden yaptığını bilmek istiyordum.

"Annemi sevmiyor musun?" Gözyaşlarını durdurmaya çalışarak söyledim.

"Biliyorum," dedi babam. "Çok karmaşık bir şekilde. Onu seviyor musun?"

"Elbette seviyorum."

"O zaman bunu ona söylememek en iyisi. Bu onu öldürebilir. Ve sen bunu istemezsin, değil mi?"

"Hayır efendim," diye cevap verdim, ona bakmaya dayanamadığım için gözlerim kısılmıştı. Sanki bir bebekmişim gibi çeneme vurdu. Ya da daha kötüsü, bir köpekmişim gibi. "İşte benim iyi kızım."

Babam dönüp balo salonunu terk ederken, neredeyse onun Ölmesini istediğim bir ebeveyn. Ne de olsa o bunu hak etmişti. Bunu yapmadım çünkü benden beklediği iyi kız gibi davranma ihtiyacı hissettim.

Ama şöyle bir şey var, ben iyi bir kız değildim.

Hiç de değil.

Çok yakında kendiniz de göreceksiniz.

ON BİR

Seyahat kolay gelmiyor.

Kabul ediyorum, yeni bir hastayla geçirdiğim ilk birkaç gece hiç iyi uyuyamıyorum.

Farklı odalar. Farklı yataklar, bazıları diğerlerinden daha rahat. Tüm eşsiz gece sesleriyle birlikte farklı bir ev. Hope's End'de gecenin baskın sesleri okyanus ve rüzgâr; beni uyanık tutan uyumsuz bir düet. Dalgalar alçak ve sabit, aşağıdaki uçuruma öyle bir ritimle çarpıyor ki, düzensiz esintilerle eve çarpan rüzgâr olmasa rahatlatıcı olurdu. Her esinti pencereleri tıkırdatıyor ve duvarları sarsıyor, onlar da gıcırdayıp inleyerek bana nerede olduğumu hatırlatıyor.

Okyanusun kenarında sallanan bir malikane.

İçinde çoğu insanın ailesini öldürdüğünü düşündüğü bir kadın var.

Şimdi bana her şeyi anlatmayı teklif eden bir kadın.

Örüntü kendini tekrarlıyor. Lenora'yı düşünüyorum, dalgalarla uyutuluyorum, sonra rüzgârla irkilip uyanıyorum. Her vuruşunda yatağın kenarına tutunuyorum, evin denize doğru eğildiğini hissettiğimden eminim. Ama sonra rüzgar sakinleşiyor, düşüncelerim yuvarlanıyor, dalgalar devam ediyor ve tüm süreç yeniden başlıyor.

Bu, başka bir ses duyana kadar devam ediyor. Rüzgar değil.

Dalgalar değil.

En hafif gıcırıltıları çıkaran bir döşeme tahtası gibi ses çıkarıyor.

Doğrulup odayı tarıyorum, ne bekleyeceğimi bilemiyorum. Davetsiz bir misafir mi? Hırsız mı? Malikâne Atlantik'e doğru kaçınılmaz kayışına mı başlıyor? Ama görececek bir şey yok. Malikânedeki tek kişi bendim.

Oda, Hope's End'in daha önce duymadığım bir şekilde gıcırdamasına neden olan şeyin sadece rüzgâr olduğu sonucuna varmamı sağladı.

Yataktan sürünerek çıkıyorum, odamın kapısını aralıyorum ve koridora bakıyorum. Şu anda koridor boş. Birinin geçtiğini fark etmemiş olabileceğimi bilerek koridora adım atıyorum ve giden ayak seslerini ya da kapanan bir kapının sesini dinliyorum.

"Alo?" Sesim kısık çıkıyor. "biri mi var?" Kimse cevap vermiyor.

Başka bir ses duyulmuyor. Ta ki ben yatak odama dönene kadar.

Gıcırtilar yeniden başladığında, tam olarak geldiğini anladım. Lenora'nın odasından.

Kulağımı odalarımız arasındaki kapıya dayayıp bir hareket var mı diye dinliyorum. Yine hiçbir şey yok. Sadece gece sessizliği ve Lenora'nın odasından kapı ile zemin arasındaki çatlaktan süzülen bir tutam ay ışığı.

Ses tekrar geliyor.

Bu sefer kapıyı açıp içeri bakıyorum.

Orada başka kimse yok. Sadece Lenora, onu nasıl bıraktıysam öyle, yatağında sırtüstü yatıyor, elleri yanlarında, sol eli arama düğmesinin yanında. Nefes alışının alçak, yavaş sesi bana hâlâ uyuduğunu söylüyor.

O gıcırtilara neyin sebep olduğuna gelince, hiçbir fikrim yok. Lenora olmadığı kesin.

Bitişikteki kapıyı kapatıp yatağa giriyorum, dalgalar ve rüzgâr dikkatimi çekmek için yarışmaya devam ediyor. Sonunda uykuya daldığımda bir kâbus görüyorum.

Gerçek bir uğultu.

Yine bir kız çocuğuyum, ilkokul bahçemdeki metal kaydırağın üzerindeyim. Kışın çok soğuk, yazın ise kavurucu sıcak olduğu için hiç sevmediğim. , bir grup çocuk -görülmeyen ama rahatsız edici bir şekilde duyulan

-Hep birlikte mırıldanalım.

On yedi yaşındayken, Lenora Hope

Kaydırakta kalıyorum, tam olarak sıkışmış değilim ama hızlı da gitmiyorum. Bunun yerine, ilahiler devam ederken aşağı doğru iniyorum.

Kız kardeşini iple astı

Kaydırağın dibinde annem duruyor, ben küçükken değil ama hayatının son günlerinde olduğu gibi görünüyor. Pudra mavisi bir gecelik içinde bir deri bir kemik yığını.

Babasını bıçakla yaraladı

Annem bana yalvarıyor ama ne dediğini duyamıyorum. Ne zaman ağzını açsa, kelimeler yerine tek duyduğum daktilo tuşlarının tıkırtısı oluyor.

Annesinin mutlu hayatını aldı

Yine de ne dediğini biliyorum, sanki kelimeler boş bir sayfaya yazılıyormuş gibi.

Lütfen, Kit-Kat.

Lütfen.

Sadece bir tane

alacağım.

Söz veriyorum.

ON İKİ

(Güneşin doğuşu konusunda yanılmışım.

Ufukta görünmüyor.

Bakıyor.

Doğruluyorum, pencereden giren sarı-turuncu ışığa gözlerimi kısarak bakıyorum. Bunu yaparken garip bir şey fark ediyorum. Yatağın üzerindeki her şey -şilte, battaniyeler, ben- yatağın alt kısmında hafifçe toplanmış. Evin eğiminden dolayı gece boyunca hepimiz birkaç santim aşağıya kaymışız. Bu en azından kabusumdaki aşağıya doğru kayma hissini açıklıyor.

Yataktan kalkarken sallanıyorum, sanki zemin gece boyunca birkaç derece daha eğilmiş gibi. Bildiğim kadarıyla öyle de olabilir. Duşta, su gidere doğru akarken küvetin bir tarafının diğerinden biraz daha yüksek olduğunu fark ediyorum. Aynı şey dişlerimi fırçalarken lavaboda da oluyor. Giderde biriken suyun şırıltısını izlerken, Mary'nin bu yüzden mi gittiğini merak ediyorum. Bu çarpık evin içinde bir dakika daha geçiremezdi.

Mary'nin terk edilmiş üniformalarından birini giydikten sonra Lenora'yı kontrol etmek için bitişikteki kapıya gidiyorum. Kapıyı açmadan önce duraksıyorum, gece boyunca duyduğum gıcırtiları hatırlıyorum. Odanın içinde dolaşan bir insan dışında bu seslere neden olabilecek bir şey düşünemiyorum.

Ama orada başka kimse yoktu.

Sadece Lenora.

Kapıyı aralayıp içeri bakıyorum, onu hâlâ uyurken ve son gördüğüm pozisyonda buluyorum. Tabii ki öyle olacaktı. Lenora yardım almadan sol kolu dışında hiçbir yerini hareket ettiremez. Aksini düşünmek saçma ve paranoyakça.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek, odamdan çıkıp aşağıya inmeden önce bitişikteki kapıyı sessizce kapatıyorum. Servis merdivenlerinin yarısında, duvarda dün gece orada olmadığından neredeyse emin olduğum bir çatlak fark ediyorum. Yaklaşık bir metre uzunluğunda ve bir şimşek kadar sivri olan bu çatlağı fark etmemek imkânsız. Ya dün bütün gün bunu yaptım ya da bir gecede ortaya çıktı.

Dün geceki rüzgârı ve tüm evi nasıl sarstığını düşünüyorum. Zihnim dönüyor, çatlağa bunun neden olup olmadığını merak ediyorum. Ve Hope's End'e dağılmış bunun gibi başka çatlaklar da var mı diye. Ve eğer birkaç rüzgâr tüm bunları yapabiliyorsa, gerçek bir fırtınanın ne kadar hasara yol açabileceğini. Bu düşünce beni kalan basamakları aceleyle inmeye itiyor, sağlam bir zeminde olmak için can atıyorum. Okyanus tarafından yutulan bir uçurumun tepesinde ne kadar sağlam bir zemin olabilirse o kadar.

Mutfakta Archie'yi ocağın başında buluyorum, saat yediyi ancak geçmiş olmasına rağmen saatlerdir yemek yapıyormuş gibi görünüyor. Tezgâhın üzerindeki tepside bir yığın krep, bir tabak dolusu domuz pastırması ve bir sepet taze pişmiş yaban mersinli kek duruyor.

"Erken kalkan bir arkadaş görmek güzel," diyorum.

"Bugün Salı," diyor Archie. "Teslimat günü. Haftanın tüm yiyecekleri her salı erkenden gelir." Tezgâhın üzerindeki yiyecekleri işaret ediyor. "Keyfinize bakın bu arada. Taze kahve de var."

Kahveye doğru ilerliyorum ve kendime bir fincan dolduruyorum. Sadece kokusu bile beni canlandırıyor.

Fincanı tezgâha götürüyorum ve kahvenin yarısını üç büyük yudumda içiyorum.

Archie fark eder ve "Zor bir gece miydi?"

diye sorar. "Uyumakta güçlük çektim."

"Beni şaşırtmadı. Yeni bir yer ve tüm bunlar. Muhtemelen dün gece rüzgârın çok sert olması da yardımcı olmamıştır." Archie ocağın başında karton bir silindirden Quaker Yulafı ölçüp kaynar su dolu tencereye atıyor. "Bizi koruyacak hiçbir şey olmadan burada, uçurumun tepesinde olduğumuz için her zaman birkaç rüzgâr alırız. Ama dün gece bambaşkaydı."

Bu, gece boyunca başka neler duyduğumu açıklıyor. Rüzgarın sesini . Ve ayak sesleri gibi gelmiyor. Yine Mary'yi düşündüm.

Onları o da duymuş muydu? *Bu* kadar ani ayrılmasının sebebi *bu* olabilir mi?

"Bayan Hope'un önceki hemşiresi bir şeyler duyduğundan ya da Uyumakta zorlanıyor musun?"

"Mary mi? Hatırladığım kadarıyla hayır."

Tezgâhtaki çöreklerden birine uzanıyorum ve kaplamasını soymaya başlıyorum. "Onu ne kadar iyi tanıyordun?"

"Yeterince iyi sanırım. Hoş bir kız. Bayan Hope'la arası çok iyiydi," diyor Archie, Jessie'nin Baker'ın Lenora'ya ilk adıyla hitap etmediği konusunda yanıldığını kanıtlayarak. "Yine de Mary'nin gidiş şeklini pek beğendiğimi söyleyemem. Buranın herkese göre olmadığını anlıyorum. Ama gecenin bir yarısı öylece çekip gidemezsin."

"Herhangi bir sorun olduğuna dair bir işaret yok muydu?" "Benim gördüğüm kadarıyla yoktu."

"Yani Bayan Hope ile bir sorunu yok muydu?" "Sanmıyorum."

"Ve Mary onun yanında gergin olduğundan hiç bahsetmedi mi?"

Archie, ocakta fokurdayan yulaf ezmesini karıştırırken bana doğru dönüyor. "Bayan Hope'un yanında gergin misin?"

"Hayır," diyorum, cevabın çok hızlı, çok vurgulu olduğunun farkındayım. Örtbas etmek için kekten bir ısırık alıyorum. O kadar lezzetli ki şimdiden ikinci bir tane yiyeceğimi biliyorum, belki daha sonra atıştırmak için üçüncü bir tane daha.

"Bu iyi, değil mi?" Archie diyor ki. "Yaban mersinlerini una buluyorum. Dibe çökmelerini engelliyor."

"Böyle yemek yapmayı nereden öğrendin?"

"İşte," diyor, tencereye dönerek. "Neredeyse bu mutfakta büyüdüm. On dört yaşında bulaşıkçı olarak başladım. On geldiğimde şef yardımcısıydım."

"Ne kadar zamandır burada çalışıyorsun?" "Neredeyse altmış yıldır."

Duraklıyorum, elimdeki çörek ağzımın yarısına kadar kalkıyor. "Yani 1929'da buradaydın?"

"Öyleydim. Eski güzel günlerden geriye sadece ben ve Bayan Baker kaldık."

"O gece burada mıydın?"

"Hayır," diyor Archie, yine çok hızlı ve vurgulu bir şekilde. "O gece yardım edenlerin hiçbiri burada değildi. Bayan Baker da dahil. O gün erken saatlerde Bay Hope'un yanından ayrılmıştı."

İlginç bir haber. Özellikle de Bayan Baker dün cinayetlerden *sonra* Hope's End'den nasıl ayrıldığını anlattığından beri. Kekten bir ısırık daha alıyorum, çoğunlukla kafamın daha fazla soruyla döndüğü gerçeğini örtmek için.

"Burayı seviyor olmalısın," diyorum yutkunduktan sonra. "Ya da Bayan Hope seni seviyor."

Personelin işten çıkarıldığını duydum."

"Birçoğu, evet. Geri kalanlar hemen sonra bıraktı ..."

Archie cümlemin geri kalanının söylenmeden kalmasına izin verir. Söylenmesine gerek yok. Ana fikri anladım. Personelin çoğu bir katil için çalışmaya devam etmektense istifa etmeyi tercih eder.

"Konuyu açtığım için özür dilerim," diyorum. "Bayan Hope'u bunca zamandır tanıyor olmanıza şaşırdım."

"Çocukluğumuzdan beri." Archie'nin sesi her zamanki sıcaklığına geri döndü. İçim rahatladı. Yemeklerimi hazırlayan adam kızdırmak isteyeceğim son kişi. "Çocukken Bayan Hope'la oldukça yakındık."

"İkiniz hala yakın mısınız?"

"Eskisi gibi değiliz," diyor Archie, geniş sırtı sertleşirken ve tencereyi karıştıran eli hareketsizleşirken. "İşler değişti."

Söylemediği ama benim çıkardığım sonuç, bir şeyin değiştiği.

Yani, Hope ailesinin geri kalanının cinayetleri.

"Gelip onu görebilirsin," dedim. "Sanırım yalnız." "Bu yüzden buradasın," diyor Archie, bir kez daha tüm soğukluğuyla.

Tahta bir servis tepsisinin üzerine yerleştirilmiş bir kaseye yulaf ezmesi koyuyor. Tepsiyi önüme koyuyor ve "Bayan Hope'un kahvaltısı. Soğumadan ona götürmelisin."

Archie sobaya dönmeden önce bile ipucunu anladım. Bugün Lenora hakkında daha fazla konuşmayacağız. Ya da belki hiç.

"Kahvaltı için teşekkürler," diyorum ve tepsinin üzerine kahvemi ve bir muffin daha koyup servis merdivenlerinden yukarı taşıyorum.

Yolun yarısına geldiğimde Bayan Baker aşağı inerken beni karşıladı. Dünkü gibi giyinmiş: siyah elbise, soluk ten, kırmızı dudaklar, görünüşümü incelemek için yüzüne kaldırdığı gözlükler.

"Günaydın Kit. Umarım buradaki ilk gecen güzel geçmiştir."

"Öyleydi," diye yalan söyledim. "Sorduğun için teşekkür ederim."

Bakışlarım duvardaki sivri çatlağa kayıyor ve Bayan Baker'ın bunu fark edip etmediğini merak ediyorum. Elbette fark etmiştir. *Çok* belirgin. Yine de hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyor.

"Peki yeni kamaranızı tatmin edici buluyor musunuz?"

"Hem de çok. Yine de Mary'nin eşyaları hakkında bir sorum var."

"Şeyler mi?" Bayan Baker okullu bir tavırla başını eğerek soruyor. "Daha açık konuşmalısın canım."

"Eşyaları. Her şey hala odamda." "Her şey mi?"

"Kitapları, kıyafetleri, hatta sağlık çantası" diyorum. Konuşurken aklıma bir düşünce geliyor. "Geri dönmeyi planlıyor olabilir mi?"

Bu fikir daha önce aklıma gelmeliydi. Her şeyi neden geride bıraktığıyla ilgili diğer her şeyden daha mantıklı. Mary gerçekten de ailesinden ya da başka bir acil durumdan dolayı çağırılmış olabilir ve geri dönmek için her türlü niyete sahip olabilir.

Bayan Baker, "Mary dönecek olsa bile hoş karşılanmaz," diyor. "Bayan Hope'u o şekilde yalnız bıraktıktan sonra olmaz."

Biraz rahatladım. En azından hâlâ bir işim vardı. "Ama eşyaları için geri gelebilir, değil mi?"

"Bir hafta oldu," diyor Bayan Baker. "Eğer bunlardan herhangi birini isteseydi, şimdiye kadar yapardı."

"Peki bununla ne yapmalıyım?"

Bayan Baker, "Sakıncası yoksa her şeyi saklayın," diyor ama aslında sakıncası var. Burası kelimenin tam anlamıyla düzinelerce boş odası olan bir malikane. Herhalde hepsini koyacak başka bir yer vardır. "Bunlarla ne yapacağımıza sonra karar veririm."

Sanki mesele çözülmüş gibi davranıyor ama aslında öyle değil. Beni arkasından seslenmeye zorlayarak inişine devam ediyor.

"Aslında başka bir sorum var." Duruyorum, durmasını bekliyorum, üç adım daha attıktan sonra bariz bir isteksizlikle bunu yapıyor. "Dün gece Bayan Hope'un odasında mıydınız?"

"Artık burada olduğunuza göre, Bayan Hope'un odasına girmek için bir nedenim yok." "Yani bu bir hayır demek," diyorum.

"Evet, canım. Kesinlikle hayır."

"Ama düşündüm ki-" Tepsie bakıp oyalanıyorum. "Dün gece içeride birinin dolaştığını duyduğumu sandım."

"Yürümek mi?" Bayan Baker uzaylılardan ya da Noel Baba'dan bahsetsem bu kadar inanmaz görünemezdi. "Bu çok saçma."

"Ama döşeme tahtalarının gıcırdadığını duydum." "Araştırdınız mı?"

"Evet. Kimseyi görmedim."

"O zaman belki de hayal gücünüzdür," diyor Bayan Baker. "Ya da rüzgâr. Bazen, eve tam isabet ettiğinde, her türlü gürültüyü çıkarır."

"Bayan Hope'un odasına düzenli olarak giren başka biri var mı? Archie gibi? Ya da Jessie?"

"Bayan Hope'un odasına sık sık gitmesi gereken tek kişi sizsiniz," diyor Bayan Baker. "Bu yüzden o uyanmadan önce oraya dönmenizi öneririm."

"Evet, Bayan Baker," diyorum, Jessie'nin dün yaptığı gibi reverans yapma dürtüsü hissederek. Elimdeki tepsî olmasa muhtemelen ben de öyle yapardım. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Lenora'nın odasına giriyorum ve onu sabah güneşinin üçgeninde uyanık buluyorum, bu da ona rahatsız edici derecede meleksi bir parlaklık veriyor. Benim yaptığım gibi gözlerini kısmak yerine, Lenora ışığın tadını çıkarıyor gibi görünüyor. Başını arkaya yatırmış, ağzı hafifçe açık ve içinden memnun bir iç çekiş çıkıyor.

Lenora'yı oturur pozisyona getirip sabah haplarıyla birlikte yulaf ezmesi yedirirken güneş ışığı Lenora'nın yatağında yavaşça hareket ediyor. Onu temizlediğimde, üstünü değiştirdiğimde ve dolaşım egzersizlerini yaptırdığımda, güneş ışığı şilteden kaymış ve düzenli bir dikdörtgen halinde yere düşmüş oluyor. Ben hayati değerlerini kontrol ederken ve ön kolundaki çürüğün iyileşmeye devam ettiğinden emin olurken Lenora tekerlekli sandalyesinden ona bakıyor. Bu iş bittiğinde bakışları daktiloya kayıyor.

Dün geceyi hatırlıyor.

Bir parçam unuttuğunu düşündü.

Daha büyük bir parçam ise unutmuş olmasını diliyor.

Çünkü yazmaya niyetlendiği her neyse, onu görmek isteyip istemediğime henüz karar vermedim.

Lenora kararını vermiş. Bakışlarını daktilodan bana çevirdi ve bana yarı endişeli, yarı umutlu bir bakış attı. Biri olmadan diğeri muhtemelen beni etkileyemezdi. Ama ikisinin birleşimi, bunun istediğim şeyle hiçbir ilgisi olmadığını anlamamı sağlıyor.

Lenora'nın istediği de bu.

Ve şu anda yazmak istiyor.

Nedenini hâlâ bilmiyorum. O gece hakkında konuşmak için bu kadar uzun süre beklemesinin bir nedeni olduğunu düşünemiyorum. Eğer masum olsaydı, hikayesini yıllar önce anlatırdı.

Tabii kimsenin ona inanmayacağını düşünmediyse.

Dün Bayan Baker bana Hope's End'in genç kadınlara şüpheyile yaklaşılmayan bir yer olduğunu söyledi. Bu her yerde doğru değil. Neredeyse hiçbir yerde doğru değil. Belki de Lenora yıllar önce hikayesini anlatmaya çalıştı ve kimse ona inanmadı. Ya da daha kötüsü, kimse dinlemedi bile.

Belki de yapacağımı düşünüyordur.

Ve onun masum olduğuna inanacağımı. Çünkü o da benim için aynı şeyi düşünüyor.

Bu fikir -Lenora'nın konuşma isteğinin paylaşılan suçluluktan değil, muhtemelen paylaşılan masumiyetten kaynaklandığı- nihayetinde onu dün gecedен kalma sayfanın daktilonun yanında durduğu masaya götürmemin nedeni. Onu kaldırdığımı hatırlamasam da, kaldırmış olmalıyım. Dün geceki olayları hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum.

Lenora bana her şeyi anlatmayı teklif etti.

Mary'nin eşyalarını bulmak.

Rüzgar, dalgalar ve gıcırdayan döşeme tahtaları.

Düşündükçe, o daktiloda bıraktığıma daha çok ikna oluyorum.

"Lenora, dün gece burada biri var mıydı?"

Tekerlekli sandalyenin kol dayanağına tek bir hayır vuruşuyla yanıt veriyor. "Emin misiniz?"

İki musluk.

Lenora'ya bakıyorum. dikmiş bakıyor, tamamen kurnaz görünüyor. Eğer yalan söylüyorsa

-Olması için de bir neden göremiyorum, bunu iyi saklıyor. Ve o sayfayı benim taşımadığımdan neredeyse emin olsam da, Lenora uyurken başka birinin bunu yapmış olabileceğinin de farkındayım. Mesela Bayan Baker gizlice içeri girip bir şeyler karıştırmış olabilir. Ya da Jessie'nin ortalığı toplamak için erkenden gelmesi.

"Önemli değil," diyorum, çünkü gerçekten önemli değil. Önemli olan Lenora'nın her şeyi açıklamak üzere olması. Ve benim işim de bunu yapmasına yardım etmek.

Masamın bir tomar kâğıt buluyorum ve daktiloya yeni bir sayfa yerleştiriyorum. Sonra Lenora'nın sol elini daktilonun üzerine yerleştiriyorum ve bunun harika bir şeyin başlangıcı mı yoksa pişman olacağım bir şey mi olduğunu merak ediyorum.

Ya da herhangi bir şey olup olmayacağını.

Lenora'nın parmakları tuşların üzerinde seğiriyor, sanki onları daha fazla sabit tutamıyormuş gibi.

alıyorum,

veriyorum, başımı

sallıyorum. Sonra

başlıyoruz.

ON ÜÇ

En çok hatırladığım şey -hâlâ kâbuslar gördüğüm şey- her şeyin bittiği andı.

Lenora saatler önce, güneş Atlantik üzerinde yükselirken ilk olarak bunu yazdı. Cümlelerin tamamı beni şaşırtmıştı. O zamana kadar büyük harf ve noktalama kurallarını göz ardı ederek sadece parçalar halinde yazmıştı. O ilk büyük T harfini yazarken benim shift tuşuna basmamı istediğini anlamam için benim birkaç şaşkın saniye, onun da birkaç bıkkın dokunuş yapması gerekti. Yine de sonunda başardık.

Güneş gökyüzünü terk etmiş ve alacakaranlığın bulanık ışığı dışarıdaki okyanusun üzerine çökmüş olsa da biz orada kalıyoruz. Lenora sağ eliyle benimkine dokunuyor, bu da shift tuşuna basmamı istediğinin bir işareti. Daktilo çaldığında, geri dönüş çubuğuna basıp taşıyıcıyı yeni bir satıra geri getiriyorum. Biraz daha yazıyor ve başını sallıyor, bu da tekrar dürtmem ve yeni bir paragrafa başlamam gerektiğinin işareti.

Kimse bizi rahatsız etmesin diye kapıyı kapalı tutuyoruz. Lenora nedenini bilmesem de ısrar etti. Kapıya sertçe vurarak öğle yemeğini getiren Archie dışında ikinci katta kimsenin hareket ettiğini duymadım. Lenora kendi mülkünde sonradan düşünülmüş gibi hissettirse de, bunun nedeni artık burada olmam olabilir. Onun bakıcısı. Sekreterliği ikiye katlayarak sürdürmeye çalıştığım bir rol.

Her sayfadan sonra Lenora'nın sol eline masaj yapıyorum, pipetle bir yudum su içiriyorum ve devam etmek isteyip istemediğini soruyorum. Cevap her zaman daktiloya iki hevesli vuruş oluyor. Daktilo yazarken belirgin bir şevk var. Ne yazacağını düşünmek için nadiren duraklar.

Hikâye, sanki Lenora her şeyi yıllar önce kafasında yazmış ve şimdi serbest bırakıyormuş gibi sayfaya dökülüyor.

Bu hikayenin ne olduğunu hala bilmiyorum. Lenora'nın sinyallerine yanıt vermek, sürekli geri dönüş çubuğuna dokunmak ve daktiloya sayfaları çıkarıp eklemek arasında, ne yazdığını görmeye pek fırsatım olmadı.

Lenora elimi okşuyor ve ben de shift tuşuna basıyorum. İki kez daha bastıktan ve iki kez başını salladıktan sonra nihayet elini tuşların üzerine koyuyor ve bir bölümün daha bittiğini işaret ediyor.

Daktilodan sayfayı çekip alıyorum ve bugün yazdığımız diğer on altı sayfanın üzerine yüzüstü yerleştiriyorum. Şaşırtıcı bir miktar. Yine de Lenora yorulduysa bile bunu belli etmiyor. Sanki yeni bir sayfayı şaryoya yerleştirmemi bekliyormuş gibi bana umut dolu bir bakış atıyor.

"Bugünlük bu kadar yeter," diyorum. En azından ben yaptım. Lenora'nın aksine ben çok yorgunum. Bütün gün onun yanında kambur durmak beni sertleştirdi ve ağrıttı. Ayağa kalktığımda eklemlerimin yarısı rahatlamış bir çatırtı çıkarıyor. "Neredeyse yemek vakti geldi."

Gecenin geri kalanı programa göre ilerliyor. Akşam yemeği ve haplar. Tatlı. Dolaşım egzersizleri, sonra banyo, sonra yatak. Lenora bütün geceyi düşünerek geçirir. Muhtemelen yarın yazmayı planladığı şeyi besteliyor.

Bu duyguyu iyi bilirim. Gazetede benimle ilgili o haber yayınlandığında muhabiri aradım ve hikayeyi bir de benden dinlemesini istedim. Muhabir, annemin ölümünün intihar olduğunu, o hapları onun ulaşabileceği bir yerde bırakmanın sadece bir kaza olduğunu, ona zarar verecek hiçbir şey yapmayacağımı söylerken ilgisiz bir şekilde dinledi.

"Dedektif Vick aksini söylüyor," dedi muhabir, sanki polisin sözü müjdeymiş ve ben sadece izlerimi örtmeye çalışan bir yalancıymışım gibi.

Bu altı ay önceydi ve hala bazen masumiyetimi şehirdeki her çatıdan haykırmak için bastırılmış bir dürtü duyuyorum. Lenora'nın nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirim. Onun için elli dört yıl oldu. Yazmayı bırakmak istememesine şaşmamalı.

Onu yatağına yatırdıktan ve çağrı düğmesini elinin yanına yerleştirdikten sonra, "Sen uyuyana kadar kalmamı ister misin?" diye soruyorum.

Lenora yatak örtüsüne iki kez vuruyor. Başımı salladım. "O zaman kalacağım."

Gözlerini kapatıyor ve ben de daktilo edilmiş sayfaları toplayıp divana götürüyorum. Lenora'nın nefes alış veriş uykuya birlikte derinleşirken, yazdıklarını okumaya başlıyorum. Bütün gün bazı bölümler görmeme rağmen yazdıklarının kalitesi beni şaşırttı. Düzyazının dalgalı ve zayıf olacağını düşünmüştüm - bana verdiği daktilo yanıtlarından farklı olmayan bir dizi yarım cümle. Oysa Lenora doğal bir hikâye anlatıcısı. Yazdıkları açık ve net, aynı zamanda kendine özgü bir sesi var. İlk satırdan itibaren bağlandım.

Sona yaklaştığımda ise şaşkınlığım şoka dönüştü. Artık Winston'ı öldürmek için kullanılan bıçağa ne olduğunu biliyordum. Evangeline Hope.

Lenora onu okyanusa attı.

Bu hareket -üstelik geceliğinin kanla kaplı olduğu gerçeği- onu her zamankinden daha suçlu gösteriyor.

Kendini hem iyi hem de kötü ilan etmesi de yardımcı olmuyor. Şimdi, bunun bir kısmı mutlu olmayan ev hayatına atfedilebilir. Bağımlı bir anne. Zampara bir baba. Hiçbir ortak noktası yokmuş gibi görünen bir kız kardeş. Lenora'nın kaçmayı ve karşı cinsten birinin ilgisini çekmeyi arzulamasına şaşmamalı. Bu duyguyu çok iyi bilirim, şimdi otuzlu yaşlarımda bile. Kenny ile yatmaya başlamamın nedeni de buydu zaten. Ama Lenora çok gençti, çok deneyimsizdi. O yaşta, öfkeli duygularla ve evet, arzuyla doluyken, Lenora'nın bu doğal duyguları kötü ya da daha kötü olarak görmesi çok olası.

Yine de bu kanlı geceliği açıklamıyor.

Ya da ailesini öldüren silahtan kurtulmak.

Ya da kız kardeşinin çığlıkları evin içinde çınlarken neden bir ip getirdiğini.

Lenora'nın bugün yazdığı son üç cümleyi okurken tüm bunları düşünmeden edemiyorum.

Ama şu var ki, ben iyi bir kız değildim. Hem de hiç.
Çok yakında kendiniz de göreceksiniz.

Sayfaları indiriyorum ve Lenora'nın derin bir uykuya daldığı yatağa bakıyorum. Onu izlerken içimi bir huzursuzluk kaplıyor.

Sonunda adını temize çıkarmak için hikayesini anlatmak istediğini düşünmüştüm. Ve yardım etmem için beni seçti çünkü bizi benzer ruhlar olarak görüyordu. Haksız yere suçlanan bir kadın diğerine hikayesini anlatıyor, masumiyetini ilan etmek için birlikte çalışıyordu.

Şimdi tam tersi olmasından korkuyorum.

Lenora beni masum olduğumu düşündüğü için seçmedi.

Suçlu olduğumu düşündüğü için yaptı.

Ve bugün onun adını temize çıkarma çabası değil. Bu bir itiraf.

ON DÖRT

Ben sayfaları yatağımın altındaki kilitli kutuya koyuyorum, onları saklamıyormuş gibi yapıyorum, oysa yaptığım tam olarak bu. Onları yatağımın altında

Lenora yuvarlanıyor, hap şişelerini tıkırdatıyor çünkü onları başkasının bulmasını istemiyorum. Ama kutuyu kilitleyip yatağın altına geri koyarken endişelendiğim Lenora değil. Endişem, Lenora Hope'un kısmi itiraflarının elimde olmasının bir şekilde beni de aynı derecede kötü gösterecek olması.

Suçluluk duygusu.

Kasanın anahtarını komodinin çekmecesine bırakırken yukarıdan ve dışarıdan bir dizi ses duyuyorum.

Bir çatırtı, bir sıyrık, terasta bir takırtı.

Ne olduğunu görmek için çabalayarak pencereye koştum. Dışarı karanlık ve yatak odasının ışıkları sadece benim endişeli, yorgun yüzümü pencerenin camına yansıtıyor.

Az önce duyduğum şeyin dün gece Lenora'nın odasından gelen seslerle ilgili olabileceğini düşünerek araştırmaya karar verdim. Odamdan çıkıyorum ve servis merdivenlerinden mutfığa gidiyorum. Oradan yemek odasına geçerek terasa doğru ilerliyorum. Dışarı adımımı atar atmaz, ayaklarımın altında bir şey çıtırdıyor.

Yakın zamanda çatıdan bir kiremit düşmüş.

Bu en azından bir gizemli sesi açıklıyor.

Terasta bir düzine kiremit daha var, çoğu yüzlerce parçaya ayrılmış, birkaçı mucizevi bir şekilde hâlâ sağlam. Teras korkuluklarına doğru giderken üzerlerinden ve etraflarından geçiyorum. Okyanustan sürekli, tuzlu su kokulu pufar halinde soğuk bir esinti geliyor. Gözlerimi kapatıp doğru eğilerek serinliğin tadını çıkarıyorum. Bu

Hope's End'in havasız sınırlarında o kadar zaman geçirdikten sonra iyi hissettiriyor. Lenora ne kaçırdığını bilmiyor.

Teras tüm malikane boyunca uzanmakta ve her iki tarafta dört kısa basamakla son bulmaktadır. Soldakiler boş bir yüzme havuzunu çevreleyen kaldırım taşlı bir verandaya iniyor. Sağdaki basamaklar ise çimenlik bir alana açılıyor. Diğer tarafta tek katlı, taştan bir kulübe yer alıyor, öyle ki bir masal kitabından fırlamış gibi şirin ve düzenli. Kemerli kapının yanındaki pencereden ılık bir ışık sızıyor.

Üstümde ve arkamda, konağın içinde başka bir pencereden ışık yanıyor. Teras boyunca eğimli bir dikdörtgen aydınlık yayıyor. O ışık parçasında, kırık kiremit parçaları arasında bir metal kıvrımı parlıyor.

Elime aldım ve ışığa tuttum. İlk başta, dikdörtgen bir halka şeklinde bükülmüş bir olabileceğini düşündüm. Ama bir ataçtan çok daha kalın. Daha da sağlam. Daha fazla bükmek için biraz güç gerekiyor. Her iki ucu da birbirine doğru kavisli, biri diğerinden daha fazla, bu da bana bunun kırılmış ya da düşmüş bir tür kanca olduğunu düşündürüyor. Belki de kiremitlerin çatıdan düşmesine sebep olan şey budur.

Bir kat üstündeki çatıyı taramak için aydınlık pencereye geri dönüyorum. Boynumu bükerek odama göre nerede olduğunu görmeye çalışıyorum. İki kapı aşağıda gibi görünüyor. Lenora'nın odasının diğer tarafında.

Bayan Baker.

Odanın içini daha iyi görebilmek için geriye doğru birkaç adım atıyorum. Fırfırlı perdeleri, mor çiçekli duvar kağıdını ve tavanda uzanan gölgeyi seçebiliyorum.

Sonra başka bir şey gözüme çarpıyor.

Lenora'nın odasında, aydınlık pencerenin sağında.

Orada, karanlık pencerede çerçevelenmiş gri bir bulanıklık var.

Nefesim kesiliyor, bulanıklığın pencereden geçip kaybolmasını izliyorum. Ne olduğunu anlayamıyorum. Oda karanlık ve hareket çok kısa. Tek bildiğim, Lenora'nın yatak odasında birinin dolaştığından emin olduğum.

Geriye doğru ilerlemeye devam ediyorum, gözlerim pencereye sabitlenmiş, her kimse onu bir kez daha görmeyi umuyorum. Lenora'nın odasına o kadar odaklanmışım ki, terastaki kayrak kiremitlere dikkat etmeyi bırakıyorum. Birine takıldım ve

Sırtımın küçük kısmına çarpan ve dengemi bozan korkuluklara doğru geriye doğru tökezliyorum.

Çılgınca dönerken metalin kıvrımı parmaklarımdan uçuyor. Kollar çırpınıyor.

Kalp titremesi.

Omuzlarım ve başım küpeştenin ötesine, çok aşağıda çarpan dalgaların üzerine eğiliyor. Bir an için sırtımdaki uçurum sanki yukarı uzanıyormuş gibi geliyor, sanki beni kenardan çekip derinliklerine çekmeye çalışıyormuş gibi.

Yana doğru hamle yapmayı başarıyorum, karnım korkuluklara bastırılana kadar takla atıyorum ve uçurumun kenarından aşağı bakıyorum. Elli metre aşağıda Atlantik, dalgaları uçurumun dibindeki kıyıya çöküyor. Uçurumla su arasında, ay ışığında bembeyaz parlayan, kayalarla kaplı dar bir kum şeridi uzanıyor. Eğer yanlış bir hareketle ona çarpacak olmasaydım, bu şeridi çok güzel bulurdum.

Sağ tarafımda, çiy tozuyla kaplı çimenlikte ayak sesleri duyuyorum.

Carter'ın sesi geceyi yarıyor. "Mary?"

Döndüğümde onun çimenliğin yarısını çoktan geçtiğini ve yaklaştığını görüyorum. Benim olduğumu anlayınca durdu.

"Özür dilerim." Duraksıyor, şaşkın, sanki az önce bir hayalet görmüş gibi. "Sen iyi misin?"

"Sanırım öyle," diye , kıl payı kurtulduğum için hâlâ nefesim kesik.

Carter yaklaşmaya devam ediyor, çimenliğin sonuna ulaşıyor ve basamakları atlayarak terasa çıkıyor. "Bir an için korkuluklardan düşeceğini sandım."

"Ben de öyle."

Lastik gibi bacaklarımla korkuluktan uzaklaşıyorum. Hope's End'in ikinci katındaki eğimle ilk karşılaştığımda hissettiğim duygunun aynısı. Terasın da muhtemelen denize doğru eğimli olduğunu düşünürsek bu mantıklı. Bu düşünce beni bir kez daha yalpalayarak geri adım attırıyor.

Carter beni desteklemek için yanıma koştu. "Hadi seni birkaç dakikalığına oturtalım."

"Ben iyiyim," diyorum.

"Gerçekten." "İyi görünüyorsun."

Carter beni malikâneye geri götürmek yerine, merdivenlerden aşağıya ve çimenlerin üzerinden taş kulübeye doğru yönlendiriyor. Açık kapısından çimenlerin üzerine altın rengi bir ışık yayılıyor.

"Burada mı yaşıyorsun?" Dedim.

"Gerçekten de öyle. Fazla bir şey değil ama burası evim." "Neden ana evde kalmıyorsun?"

"Çünkü ben bahçe bekçisiyim ve burası da bahçe bekçisinin kulübesi," diyor Carter. "Ayrıca, o çarpık eski konaktan daha güzel. Rahat."

Beni içeri buyur ettiğinde ne demek istediğini anladım. Kulübe büyük olmasa da inkar edilemez bir çekiciliğe sahip. Mutfak ve yatak odası olmak üzere iki bölüme ayrılmış tek bir oda ve köşede küçük bir kapalı banyo... Mekânın rustik bir havası var. Tavan boyunca uzanan kirişler ve elmas bölmeli pencereler okyanusa bakıyor. Kanepedeki yastıklar ve özenle yapılmış yatak renk katarken, Audubon'un yerel deniz kuşları baskıları duvarları aydınlatıyor.

Carter beni sadece iki kişinin oturabileceği büyüklükteki ahşap yemek masasına oturtuyor. Sandalyem mutfak tezgâhının üzerindeki kutu gibi siyah-beyaz televizyona bakıyor ve televizyonda Dünya Serisi'nin birinci maçı yayınlanıyor. Orioles, Phillies'e karşı. Carter yakındaki bir dolabı açmadan önce sesi kısıyor.

"Arka planda gürültü olsun diye açıyorum," diyor. "Red Sox Dünya Serisi'ne katıldığında umurumda olacak. Ki bu hiçbir zaman olmayacak."

Dolaptan iki buzlu bardak çıkarıyor ve içine bir miktar viski dolduruyor. birini önümdeki masaya koyuyor. Tezgâha yaslanırken diğerini tutuyor.

"İç" diyor. "Sinirlerini yatıştırır." "Bayan Baker'ın bunu onaylayacağını sanmıyorum."

"Bayan Baker muhtemelen üç kadeh Chardonnay içmiştir ve şu anda dördüncü kadehi içmeye çalışıyordur."

"Oh." Şaşırmış bir halde bardağıma bakıyorum. Bayan Baker'ın içki sorunu olan biri olduğunu asla tahmin edemezdim. Çok ciddi görünüyor. Hope's End'e gelmeden önce de böyle miydi, yoksa burası onu yavaş yavaş içmeye mi itti diye merak ediyorum. "Bilmiyordum."

"Tabii ki yapmadın. Buraya daha yeni geldin. Ama yeterince zaman verirseniz tüm sırlarımızı öğreneceksiniz."

Kendime küçük bir yudum viski veriyorum. Carter haklıydı. Kehribar rengi sıcaklığı beni anında sakinleştiriyor. "Bayan Baker hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Carter tezgâhtan ayrılıyor ve masaya yaklaşıyor, kalan sandalyeyi çevirerek kollarını arkalığa kavuşturuyor. İçeride ve ışıktâ, onunla ilgili daha önce gözden kaçırdığım şeyleri fark ediyorum. Sakalının altından zar zor görünen çenesindeki küçük yarık gibi. Ya da yeni duş almış gibi kokması gibi. Sabun ve şampuan kokuları teninden yükseliyor.

"Mesela mı?" diyor.

"Başlangıç olarak ilk adı."

"Beni şaşırtıyor. Hiçbir yok. Senin tahminin ne?" "Morticia," diyorum. "Ya da Cruella."

Carter, yudumun ortasında yakalandı, kahkahalar attı. "Belki Archie biliyordur, onun kadar uzun süredir burada olduğu için."

"Sence onlar bir çift mi?" Ben diyorum.

"Bundan şüpheliyim. Anladığım kadarıyla birbirleriyle neredeyse hiç konuşmuyorlar."

"O zaman neden bu kadar uzun süre burada kaldıklarını sanıyorsunuz? Archie bana neredeyse altmış yıldır burada olduğunu söyledi, Bayan Baker da gitmiş ama sonunda geri dönmüş. Sanırım ikisi de her yerde iş bulabilirdi."

Carter, "Bence durum bundan daha karmaşık," diyor. "Lenora'yı cinayetlerden önce tanıyorlardı. Ve gerçek şu ki, onlar olmadan çaresiz kalırdı. Bence bunu biliyorlar, bu da neden bu kadar uzun süredir burada olduklarını açıklayabilir."

"Peki ne zamandır buradasınız?"

"Ah, şimdi de sırlarımla ilgileniyorsun," diyor Carter çapkın sayılabilecek ama daha çok nezaketten kaynaklanan bir gülümsemeyle. Çok uzun zamandır kimse benimle flört etmedi. Kenny kesinlikle etmedi. Flört etme faslını atlayıp doğrudan konuya girdi. Ne yazık ki işe yaradı.

"Eninde sonunda öğreneceğimi söylemiştin," diyorum, kendimce zayıf bir flört denemesi yaparak. Bu girişim için viskiyi suçluyorum. "Bana şimdi de söyleyebilirsin."

"Benim sırrım, bir saha bekçisi olmamam. En azından bu işe girene kadar değildim."

"Neydin sen?"

"Bir barmen." Carter kadehini kaldırıp bir yudum alıyor. "Üzerinden sadece bir yıl geçmesine rağmen sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor. Müdavimlerimden biri buranın eski bekçisiydi. Emekli olduğunda, onun yerine geçmemi önerdi. Hatta benim için iyi şeyler söyledi."

"Barmenlikten saha bekçiliğine geçmek büyük bir sıçrama gibi görünüyor."

"Oh, öyleydi. Tahminimce benim güvenilir olduğumu düşündü ki bu da Hope's End gibi bir yer için gerekli. Bayan Baker da kabul etti ve işte buradayım."

Televizyondan boğuk bir uğultu yükseliyor. Küçük ekranda, Phillies takımından biri bir sayı vuruşu yaptıktan sonra kalenin etrafında dönüyor. Carter televizyona uzanır ve kapatır.

"Burayı gerçekten seviyor musun?" Dedim.

Carter kollarını iki yana açıyor. "Kendi evim var ve okyanus manzaralı. Bunu söyleyebilecek çok fazla insan yok. Elbette, iş sadece benim için biraz fazla, ama yine de Hope's End'e çok fazla ziyaretçi gelmiyor, bu yüzden kimseyi etkilemeye gerek yok. Sevilmeyecek ne var?"

"Burada üç kişinin öldürüldüğü gerçeği. Ve halıda hala kan lekeleri var."

"Görüyorum ki cinayet turuna katılmışsınız."

"Jessie dün gece bana etrafı gezdirdi," diyorum başımı sallayarak.

"Lütfen bana şimdi Mary'nin yaptığı gibi kaçmayı düşündüğünü söyleme."

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Senin o olduğunu düşünecek kadar," diyor Carter.

Bir zamanlar Mary tarafından giyilmiş olan üniformama bakıyorum. İçine sığabilmem, aynı boy ve bedende olduğumuz anlamına geliyor. Carter'ın karanlıkta beni onunla karıştırmasına şaşmamalı.

"Aniden geri döneceğini düşünmek garip olmalı."

"Gidiş şekli kadar tuhaf değil," diyor Carter. "Hiçbir bildirim ya da uyarı yoktu. Bir gün Mary bir anda ortadan kayboldu. Sürpriz oldu. Ben onun

burada mutluyum."

"Jessie de şaşırdığını söyledi."

"O ve Mary oldukça yakınlardı. Ben ise çoğunlukla içime kapanıktım. Beni yanlış anlamayın. Mary ve ben arkadaşlık. Gerçek şu ki, onu pek görmedim. Ben burada yaşıyorum. O malikanede kaldı, zamanının çoğunu Lenora ile geçirdi. Yani pek . Çoğu zaman akşamları terasta sohbet ederdik. Üniformasını her gördüğümde dışarı çıkar ve selam verirdim."

"Sence Lenora'nın gitmesiyle bir ilgisi var mı?" Diyorum. "Mary'nin, ne bileyim, bir şekilde ondan korktuğunu mu?"

Carter, "Lenora'nın suçlu olduğunu düşünüyor muşsunuz gibi geliyor," diyor.

İçkime bakıyorum, kehribar rengi sıvının üzerinde sallanan yansımamı düşünüyorum. Uygun, çünkü ben de kendimi sallanıyor hissediyorum. Lenora hakkındaki görüşlerim son iki günde o kadar değişti ki artık ne hissettiğimi bilmiyorum.

"Öyle olmadığını düşünüyorsun gibi geliyor. Peki sizce kim yaptı? Winston Hope mu yoksa ressam mı?"

"İkisi de değil," diyor Carter. "Sanırım Ricardo Mayhew'di." Kafam karışmış bir halde viskiden başımı kaldırıyorum. "Kim?"

"O zamanki bekçi. Cinayetler işlendiğinde o ve karısı bu kulübede yaşıyorlardı. Kadın burada değildi. Mutfak hizmetçisi olarak çalışıyordu ve diğer hizmetçilerle birlikte o gece izinliydi. Kasabaya gitti ve bir film izledi. Ricardo ise geride kaldı."

"Polis bunu biliyor muydu?"

"Öyle yaptılar," diyor Carter. "1929'da ev personelinin her üyesinin geceleri evden çıkmadığına dair yaygın bir şüphe vardı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Selefimden. İçkileri ben koyardım, o da bana burası hakkında hikâyeler anlatırdı. İş kabul etmemin bir başka nedeni de bu. Hope's End hakkında o kadar çok şey duyduktan sonra burayı kendim deneyimlemek istedim."

"Yani bu saha görevlisi-"

"Ricardo," diye araya girdi

Carter.

Başımı salladım. "Doğru. Ricardo. Geride kaldı ve ... ne yaptı?" "Kimse bilmiyor."

"Polis cinayetlerden sonra onu sorgulamadı mı?"

". Ricardo Mayhew gitmişti. O gecedten sonra bir daha hiç görülmedi."

Carter bardağının üzerinden bana bakıyor, tepkimi bekliyor. Uygun bir karşılık veriyorum, şaşkınlıktan çenem düşüyor.

"Ve karısı-"

"Berniece."

İsim hafızamı zorluyor. Lenora geçerken ondan bahsetti. Berniece ona yarım ağızla mutlu yıllar dileyen mutfak hizmetçisiydi.

"Onu bir daha hiç görmedi mi?"

"Hayır."

"Ve nereye gittiği ya da ona ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok muydu?"

"Yok," diyor Carter. "Yine de hala buralarda. Çoğu kişi kasabadan hiç ayrılmadığını çünkü kocasının dönmesini beklediğini söylüyor. Zavallı kadının gidecek başka bir yeri olmaması daha muhtemel."

"Yani Ricardo Mayhew' Hope ailesinin geri kalanını öldürüp kaçtığını mı düşünüyorsunuz?"

"Benim tahminim bu. Lenora'nın onları öldürmesi dışında mantıklı olan tek şey bu."

"Ama bekçi neden Winston Hope ve ailesini öldürmek istesin ki?"

"Bilmiyorum," diyor Carter. "Lenora neden yapsın ki?"

Haklı bir nokta. Ben de hâlâ anlamaya çalışıyorum. Ama Carter bütün gününü onun yazmasına yardım ederek geçirmede. Kanlı geceliği okumadı. Ya da Lenora'nın okyanusa bıçak fırlatmasını. Ya da daha sonra kız kardeşinin boynuna dolanacağını tahmin ettiğim ipi almak için terastan ayrıldığını.

Ve tüm bunları ona söylemek istesem de söylemiyorum. Tüm hikayeyi öğrenene kadar bir şeyden bahsetmek yanlış geliyor. Ancak o zaman tüm detayları anlatacağım. Sanırım Lenora'nın istediği de bu; onun olmayan sesi olmam. Söylediğim şey onun uzun zamandır ertelediği itirafı olsa bile.

"Eğer haklıysanız -ki bu çok büyük bir olasılık- yine de mantıklı değil. Lenora neden bir şey söylemedi? Eğer Ricardo ailesini ve onu öldürdüyse

Kardeşim, neden bunu polise söylemesin ki?"

Ya da bana, bu konuda. şimdiye kadar Ricardo Mayhew adını bir kez bile yazmadı. Madem onun yaptığını düşünüyordu, neden ilk yazdığı şey bu olmadı? Onun yerine, kendi deyimiyle, her şey bittiğinde başladı.

Carter, "Belki de bilmiyordu," .

Ama Lenora ailesinin öldüğünü biliyordu. Bana öyle söyledi. Onlar ölmüştü ve geceliğı kanlıydı ve iki vahşı suçun kanıtı olduğunu bilmesine rağmen bıçağı teras korkuluklarından aşağı attı. Bıçağı kullanan kendisi değilse neden böyle bir şey yapsın ki?

İçimi bitiriyorum, düşüncelerim artık boş olan bardağımdaki buz gibi çalkalanıyor. Bu zihinsel kaosun içinde yeni bir teori şekilleniyor. Carter'la paylaşamayacağım bir teori.

Henüz değil.

"Gitmem gerek," diyorum aniden ayağı kalkarak. "İçki için teşekkürler."

Hızlıca el sallayarak veda edip kulübeden ayrılırken ve nemli çimenleri geçerken Carter şaşkınlıkla beni izliyor. Terasta, ayaklarımın altındaki kiremitlere dikkat ediyor ve parmaklıklardan uzak duruyorum. Sadece Lenora'nın penceresinin altına geldiğimde yukarı doğru bakma riskini göze alıyorum. Odası hala karanlık olmasına ve pencerede hiçbir şey görünmemesine rağmen, Lenora'nın içeride yattığını, tamamen uyanık olduğunu ve zihinsel olarak ilkokuldan beri bildiğim tekerlemenin tek bir satırını tekrarladığını düşünmeden edemiyorum.

"Ben değildim," dedi Lenora

Belki de tekerlemenin o kısmı doğrudur.

Ama hikâyede Lenora'nın anlattığından daha fazlası olduğundan şüpheleniyorum - o zaman da şimdi de.

Evin içinde, servis merdivenlerini hızla tırmanıyorum. İkinci katta sallanmaya başlıyorum, konağın eğimi viskinin etkisiyle daha da kötüleşiyor. Tek bir içki yerine dört tane içmişim gibi hissediyorum, bu da Lenora'nın odasına neden küstahça girdiğimi açıklıyor.

Yatağın başucundaki lambayı açıp onu uyandırdım.

Ya da belki Lenora sadece ürkmüş gibi davranıyordur. Çoktan uyanmış olduğu ve geleceğimi bildiğı hissinden kurtulamıyorum. Odaya girdiğimi görmeden önce, sol eli hiç hareket etmeden

arama düğmesi. Bir de gözlerindeki meraklı bakış var. Yüzünün geri kalanı şaşkın ve sorgulayıcı bir ifadeye bürünürken, gözleri memnuniyetle parlıyor.

"Bana Ricardo Mayhew'den bahsetmeni istiyorum," diyorum.

Evin içinde koşturmadan önce balo salonunda on dakika ağladım, Archie'yi arıyordum. Beni daha iyi hissettirmek için ne söyleyeceğini bilirdi. Her zaman bilirdi. Ama Archie son zamanlarda ortalıkta görünmüyordu. Onu bugünkü tek görüşüm Akşam yemeğinden önce mutfaktan geçtim ve o zaman bile bir şey söylemeye cesaret edemedim. ona. Kız kardeşimin ve benim personel ile sosyalleşmemiz yasaktı. Ama bu Archie'yle en iyi arkadaş olmamızın önünde hiçbir engel teşkil etmedi.

Archie'nin yerini bulamayınca kendimi dışarıda, terasta buldum. Teknik olarak bahar rağmen, kışın pençesi hâlâ sıkıydı ve gece havasını Soğuk. Yine de umursamadım. O korkunç içeriden başka bir yerde olduğum için mutluydum, Berbat bir ev.

Parmaklıklara tırmandım. Bana yapmamam söylenen ama yine de yaptığım başka bir şey, Çünkü parmaklıklar çok alçaktı. Eğer babam çıkmamı istemeseydi, o zaman daha yüksek yapardı. Orada oturmuş, tehlikeli bir şekilde dengede dururken aşağıdaki suya bakıyordu. Ay ışığı okyanus dalgalarının ve beyaz suların üzerinde parıltıyordu. gecenin içinde parlıyordu. O kadar güzeldi ki, bir an için korkuluklardan atlayıp onlara katılmayı düşündüm.

Hope's End'deki hayattan daha iyi bir alternatif gibi görünüyordu. Gençtim ve patlıyordum özlemle. Aşk için. Macera için. Hayat için. Ancak bunların hiçbiri beni burada, annemin kendini uyuşturduğu, babamın hizmetçilerle açıkça aldattığı ve kız kardeşimin hiçbir sorun yokmuş gibi davrandığı bir yerde beklemiyordu. Hayatımın geri kalanını böyle mi geçirecektim?

Eğer durum buysa, şimdi bitirmeyi tercih ederim. Ve doğum günümün aynı zamanda ölüm günüm olması ne kadar da uygun bir son olurdu.

Bu fikri daha fazla düşünmeden arkamdan bir ses yükseldi.

"Dikkatli ol. Eğer düşüp ölürsen, burada bakmaya değer hiçbir şey kalmaz."

Etrafımda döndüm, neredeyse dengemi kaybediyordum. Dengemi kaybetmek üzereydim. Bir an düşeceğim korkusuna kapıldım. Bir saniye önce, her şeye son vermeyi düşünüyordum. Şimdi ise yaşamaktan başka bir şey istemiyordum. Beni gözetlediği için meçhul arkadaşımı azarlayacağım.

Kendimi toparladıktan sonra korkuluktan atladım. Aynı anda, sesin kaynağı konağın kenarındaki gölgelerin arasından süzüldü. Onun kim olduğunu biliyordum.

Çünkü Berniece'in mutfakta ondan bahsettiğini duymuş ve hizmetçilerin onun ne kadar yakışıklı olduğundan bahsettiklerine kulak misafiri olmuşum.

Ve gerçekten de yakışıklıydı. Üzerinde sadece iş pantolonu ve pamuklu bir atlet vardı, ilkel bir görünümü vardı. Güçlü ve biraz da vahşiydi. O zamanlar çoğu erkeğin yaptığı gibi saçlarını pomatla düzeltmek yerine, vahşi ve asi bir şekilde uzamasına izin verdi. Bir tutam saçını gözlerinden kaçırdı ve bana öyle bir baktı ki Kurt gibi olarak tanımlanırdı. Sanki o gün aklımdan geçen her kötü düşüncüyü biliyormuş gibi dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Gerçekten atlamayacaktın, değil mi?" dedi.

çalışmama rağmen ona doğru baktım. Bakmak istemiyordum, çünkü bunun onu bakılmaya değer bulduğumu düşünmesine neden olacağını biliyordum, ki öyleydi de. Ancak sözleri beni kendisiyle yüzleşmeye zorladı. Tamamen doğru olsa da ayrıca uygunsuzluk kokuyordu.

"Kendimi açıklamama gerek yok. Özellikle de senin gibi birine."

"Haklısın," dedi. "Haklı değilsin. Ama senin gibi hayat dolu birinin neden o korkuluklara tırmanarak ölümü bile göze aldığını merak ediyorum."

Ona bir an daha bakmayı reddederek okyanusa geri döndüm. "Hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Can kulağıyla dinliyorum." Korkulukta bana katıldı, sanki söyleyeceklerimi duymak için sabırsızlanıyormuş gibi dikkatini sadece bana odakladı. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Her şeyi."

Alçak bir ıslık çaldı. "Kulağa oldukça ciddi geliyor."

"Sorunlarım seni eğlendiriyor mu?" diye sordum.

"Hiç de değil, Bayan Hope. Ama elbette her şey korkunç değildir." "Bu ev öyle," dedim. "Düpedüz berbat."

Arkasına döndü ve gözlerini arkamızdaki ışıltılı malikâneye dikti. "Oldukça güzel görünüyor

Bana iyi davran."

"Öyle değil, sizi temin ederim," diye cevap verdim. "Dürüst olmak gerekirse, buradan ayrılmak için adam öldürürdüm."

Birbirimizden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar yaklaştı. O kadar yakındık ki teninden yayılan sıcaklığı hissettim ve bu da içimi ürpertti.

"Doğru dürüst tanıştırılmadık," dedi elini uzatarak. "Ben Ricky."

ON BEŞ

Ricky

Lenora ismi öyle bir güçle yazıyor ki, harfler sanki dağlama demiriyle uygulanmış gibi sayfayı çiziyor. Şimdi bana meydan okurcasına ve sinirli bir şekilde bakıyor. Çizgi filmlerdeki kötü adamlarınki gibi kısılmış gözleri, tatmin olup olmadığımı sorar gibi.

Gecenin bir yarısı yazdığı bölüme ve yazmaya başlamadan önce cevapladığı sorulara rağmen değilim. İlk soru, ben odasına daldıktan hemen sonra sorulmuştu: "Onu tanıyor muydun Lenora?"

Yatak örtüsüne vurarak olumlu cevap verdi. "Ona ne olduğunu biliyor musun?"

Bu sefer tek bir dokunuşla.

Hayır. "Ricardo mu yaptı?"

Carter haklıydı. Suçlunun o olması dışında, mantıklı olan tek açıklama buydu. Ricardo o gece buradaydı. Sonra ortadan kayboldu.

-Büyük ihtimalle Winston ve Evangeline Hope'u öldürdükten sonra. Ve bence Lenora bunu ya biliyordu ya da şüpheleniyordu.

Lenora bana arkasını döndü ve gözlerini odanın öbür ucundaki daktiloya dikti. Bu bakışı masaya doğru yürüyüp daktiloya yeni bir kâğıt koyacak ve onu yatağa taşıyacak kadar iyi biliyordum. Lenora yazmaya başladı, tuş sesleri yatak odasının gece sessizliğinde kadar yüksekti.

Henüz söyleyemem.

"Neden olmasın?"

çünkü bunu sırayla yapmam gerekiyor

Sorumu tekrarladım: "Neden?"

Başını sallayarak daktilonun geri dönüş çubuğuna basmamı işaret etti.

Böylece ne olduğunu anlayacaksın.

Başka bir baş sallama.

ve nasıl

Üçüncü bir baş sallama.

ve neden

"Ya da şimdi kimin yaptığını yazabilirsin," dedim umutla. "Sonra da anlamama yardım edersin."

Lenora'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bundan zevk aldığını fark ettim. Hikâyesini parça parça, kışkırtıcı bir şekilde anlatıyordu. Beni diken üstünde tutuyordu.

Elini tuşların üzerine düz bir şekilde koydu. Genellikle bir bölümün bittiğinin işaretidir. Bu durumda, yeni bir sayfa istediği anlamına geliyordu. Masadan birkaç kâğıt alıp birini daktiloya yerleştirdim.

Yeni bir sayfa açılmak üzereydi.

Lenora ve ben sonraki iki saati yazarak geçirdik. Zaman geçtikçe -ve gece yarısı gelip geçtikçe- odanın havası belli belirsiz değişmeye başladı. Hava soğudu. Bir anda değil. Yavaş yavaş. Soğuk, tıpkı muhteşem bir sonbaharın ardından kışın yaptığı gibi içeri süzüldü. Lenora üçüncü sayfayı yazmaya başladığında ben soğuktan titriyordum.

Daha da kötüsü, yazısının yarısında odada bizden başka kimse olmamasına rağmen yalnız olmadığımızı hissetmemdi. Biliyorum çünkü kontrol etmeye başladım, bakışlarım kapalı kapıya ve başucu lambasının ışığının ulaşamadığı loş köşelere daldı.

Orada başka kimse
yoktu. Sadece biz
vardık.

Yine de yakınlarda birinin daha olduğu ve bizi izlediği hissinden kurtulamıyordum. Lenora terasta yakışıklı bir yabancıyla tanıştığını yazarken bile düşüncelerim Jessie'nin cinayet turunda bana anlattıklarına kaydı.

Mary, Virginia Hope'un hayaletini ikinci katta dolaşırken gördüğünü iddia etmişti.

Bu yerden korktuğunu.

Bu yüzden kaçtı.

Hope's End normal bir ev değil. Burada bir karanlık var. Hissedebiliyorum. Mary yaptı.

Jessie bunu balo salonundaki şakasını ayarlamak için söylemiş olsa da, arkasında bir gerçeklik payı olup olmadığını merak ettim. Tecrübelerime göre, çoğu yalan en azından bir miktar doğruluk payı içerir.

Çünkü karanlığı ben de
hissettim. Ve bundan hiç
hoşlanmadım.

O sırada Lenora elime bir tokat atarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve aynı zamanda shift tuşuna basmam gerektiğini işaret etti. Bastım ve dedim ki, "Bunu hissediyor musun? Sanki burada başka biri varmış gibi?"

Ben bizi izleyen görünmeyen gözlerin bakışlarını ve o son kelime sayfaya gömülene kadar gittikçe güçlenen ürpertiye hissetmeye devam ederken o hayır'a tıkladı ve yazmaya devam etti.

Ricky.

Lenora yazmaya başladığı anda oda ısınıyor. Hissettiğim soğukluk bir anda yok oluyor, tıpkı burada başka birinin daha olduğu, saklandığı ve beni izlediği hissi gibi. Şimdi beni izleyen tek kişi Lenora, o da bana bakmaya devam ediyor ve tek kelime etmeden yazdıklarının yeterli olup olmadığını soruyor.

"Şimdilik evet," diyorum daktiloyu masaya geri koyarken, şaryodaki sayfa ben ilerledikçe dalgalanıyor.

Anne ve babasının cinayetinden önce, cinayet sırasında ya da sonrasında yaşananların yarısını hâlâ bilmiyorum ama Lenora'nın bu gece hepsini yazmasına gerek yok. Yazdıkları, bazı önemli gerçekleri çıkarmam için yeterince nefes kesiciydi.

Örneğin, Lenora'nın cinayet silahından neden kurtulduğunu artık bildiğimi düşünüyorum. O gece hakkında polise çok az şey anlatmasının sebebi de bu.

Birini korumaya çalışıyordu. Bunu
neden yaptığı da açık görünüyor.

Cinayetlerden sekiz ay önce Lenora, Ricardo Mayhew'e aşık olmuştu.

ON ALTI

(Boğazımda düğümlenen bir çığlıkla uyanıyorum. Sertçe yutkunarak, karanlık yatak odasına salınmadan önce yutuyorum. Sonra oturuyorum ve küçük bir salınım yaparak, neredeyse çığlık atmasına neden olan başka bir kabusun uğultusundan kurtulmaya çalışıyor.

Yine annem.

Uyuyan formumun üzerinde duruyordu.

Boğulmaya başlayana kadar ağzıma hap .

Kabus o kadar canlıydı ki işaret parmağımı ağzıma sokup orada olması mümkün olmayan hapları aradım.

İşte zaman duydum.

Bir gıcırtı.

Dün gece duyduklarımın aynısı, aynı yerden geliyordu. Lenora'nın odası.

İkinci bir gıcırtı sesi beni yataktan kaldırıyor. Az önce gördüğüm kâbusla ilgili tüm düşüncelerim, parmak uçlarımda odalarımız arasındaki kapıya doğru ilerlerken buharlaşıyor. Şimdi tek bir şey için endişeleniyorum: Bu sesleri çıkaran şeyin ne olduğunu keşfetmek.

Kapının önünde durup ayaklarıma bakıyorum. Kapının altından gelen ince ay ışığı şeridi, ayak parmaklarımdan bir santim ötede, zemin boyunca uzanıyor.

Bir gölge ona katılır.

Kapının diğer tarafından geçerken ay ışığını gölgeliyor.

Nefesim kesiliyor, kapı tokmağını çeviriyorum ve kapıyı açıyorum.

Lenora'nın odasında başka kimse yok. Sadece o, sırt üstü yatağında uyuyor.

Daha önce penceresinde gördüğüm gri bulanıklığı düşünüyorum, ardından gelen olaylarda bir anlığına unutulmuştu. Teras korkuluklarından neredeyse yuvarlanıyordum. Carter'la uzun bir konuşma. Lenora ile daha da uzun bir daktilo seansı. Ama o zaman da şimdi de bu odanın içinde birinin dolaştığından eminim.

Yatağa yaklaşıp Lenora'nın yanına diz çöküyorum ve saatler önce odaya girdiğimde şüphelendiğim gibi rol yapmadığını, gerçekten uyuyup uyumadığını kontrol ediyorum. Elimi yüzünün önünde salladım ama hiçbir tepki vermedi. Kesinlikle bunu yaptığının farkında olduğunu gösteren bir irkilme yok. Sonra nabzını kontrol etmek için sol bileğine dokunuyorum. Yavaş ve sabit.

"Lenora?" Yine de fısıldadım. "Sen miydin o?"

Bana cevap vermiyor tabii ki. Veremez. Tıpkı yürüyemediği gibi. Yürüyebilse bile, Lenora yetmiş bir yaşında. Kapıyı açar açmaz yatağa atlayacak kadar hızlı olmasının imkânı yok. Onun yarı yaşındaki biri bile bunu yapamaz.

Lenora olmadığına ve odada başka kimse olmadığına göre, hayal gücümü suçlamam gerektiğini biliyorum. Geç oldu, yorgunum ve ev aklımı karıştırıyor olabilir. Ama o sesler gerçektir. Kapıdaki gölge ve penceredeki bulanıklık da öyle.

Onları hayal etmedim.

Onları duydum ve gördüm ve bunun mantıklı bir nedeni olması gerektiğini biliyorum.

Sabah her şey anlam kazanacak.

Ergenliğin tüm acısı ve baskısıyla başa çıkmaya çalıştığım zamanlarda annemin bana söylediği bir şey daha vardı. Yatağına git. İyi bir uyku çek. Sabah her şey anlam kazanacak. Genellikle haklıydı. Her şey hala tam olarak mantıklı gelmediğinde bile, sabahları kendimi daha iyi hissederdim.

Ancak bu kez tavsiye tamamen yanlış.

Birkaç saat sonra uyandığımda güneş retinalarımı dürtüyor ve yatak uyuduğum zamankinden birkaç santim daha aşağı kaymış oluyor. Yataktan kalkıp sabah rutinime başlarken yorgunluk beni sarıyor.

Eğik bir küvette duş almak.

Eğik bir lavabonun üzerinde dişlerimi fırçalıyorum.

Buradan kaçan birine ait bir üniforma giymek.

Aşağı inmeden önce Lenora'ya bakıyorum, kapıyı açmadan önce duraklıyorum. Şüpheli bir sevgili gibi. Ya da güvensiz bir baba gibi. Onu iş üstünde yakalamaya çalışıyorum. Ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok. Yazmak dışında çoğunlukla sadece gözlemliyor, şu anda yaptığı da bu, yataktan bana tuhaf bir bakış atıyor.

Yaptığım ilk şey masayı kontrol etmek.

Daktilo tam olarak gece koyduğum yerde.

Ancak arabadaki sayfa, sanki biri onu okuyormuş gibi, daktilo edilmiş tarafı yukarı gelecek şekilde yanında durmaktadır.

Ama dünden farklı olarak, o kağıdı daktiloda bıraktığıma eminim. Daktiloyu masaya geri taşıırken sayfanın dalgalandığını gördüğümü hatırlıyorum.

Lenora'ya dönüyorum. "Gece buraya biri girmiş. Haklıyım, değil mi?"

Bana hala yorumlamayı öğrendiğim o belirsiz baş işaretlerinden birini daha yapıyor. Bu sefer de daktiloyu yatağa getirmem gerektiğini biliyorum. Bunu yaptıktan sonra elini tuşların üzerine koyuyorum ve cevap vermesine izin veriyorum.

İyi uyuyamamışsın.

Ses tonunu ayırt etmekte zorlanıyorum. Noktalama işaretleri olmadan bir ifade gibi görünüyor, yani Lenora iyi uyumadığımı biliyor. Soru işaretiyle -eksik çünkü shift tuşuna basmamı gerektiriyor- daha masum hale geliyor. Muhtemelen gözlerimin altındaki koyu halkalardan kaynaklanan bir sorgu.

Lenora bana bakıyor, bir cevap bekliyor. Yüzündeki beklenti dolu ve şaşkın ifade bana ikincisi olduğunu söylüyor.

"Ben ," diyorum.

Elini tekrar klavyenin üzerinde gezdirmeye başlıyor ve sonunda tanıdık bir kelime yazıyor.

bir humdinger

Bu kez, Lenora'nın merakla kaşlarından bunun bir soru olduğunu anlayabiliyorum. Başımı sallıyorum ve gülümsüyorum.

"Evet. Ama ondan önce bile uyuyamadım."

Biraz daha yaz.

rüzgar

Hala yazıyorum.

garip sesler çıkarır

Bir adım geri çekilip Lenora'ya bakıyorum. "Sesler duyduğumu nereden biliyorsun?"

Çünkü onlara o sebep oldu.

Bu düşünce beynime bir matkap ucu gibi saplanıyor. Ani, sinir bozucu ve istenmeyen.

Ayrıca, saçma.

Hayır, başka biriydi. Ve

Lenora bana yalan

söylüyor.

Muhtemelen ilk kez olmuyor.

Bana öyle geliyor ki, şu ana kadar yazdıklarının çoğu, yalan değilse bile, en azından gerçeğin eğilip bükülmesi olabilir. Hikayeyi kendine en uygun şekilde şekillendiriyor. Geldiğimde Bayan Baker'la konuşurken bunu ben de yaptım. Aşırı dozda hap alanın annem olduğunu söyleyebilirdim. Onun yerine, sadece bir hasta olduğunu söyledim. Tam olarak yalan sayılmaz ama tam gerçeği de söylemedim. Hem de hiç. Lenora'nın da aynısını yaptığından şüpheleniyorum.

Ve bundan yorulmaya başladım.

"Dün gece burada birinin olduğunu biliyorum," diyorum. "Şimdi bana kim olduğunu söyle yoksa daha fazla yazmak yok. Ve kesinlikle hikayeni anlatmak da yok."

Lenora beni inceliyor, blöf yapıp yapmadığıma karar vermeye çalışıyor. Bu konuda iyi şanslar. Ne kadar ciddi olduğumu bile bilmiyorum. Hikayenin tamamını duymak için en az onun kadar istekli olduğumdan şüpheleniyorum ama aynı zamanda tereddütlüyüm. Yine, tüm gerçek olmayabilir. Ve eğer öyleyse, bilmek istemeyebilirim.

Görünüşe göre, hissettiğimden daha kararlı görünüyorum, çünkü Lenora tekrar yazmaya başlıyor.

Birileri buraya gelmiş.

Kendimi haklı çıkardığım bir anın tadını çıkarıyorum. Bunun benim hayal gücüm olmadığını biliyordum! "Ama sadece dün gece değil, değil mi? Ondan önceki gece de."

birçok gece

, "O zaman kim o? Odana kim girdi?"

Lenora hala tereddütlü, beni tekrar süzüyor. Sonra belirgin bir isteksizlikle yazmaya devam ediyor. Sekiz tuşa basması tam bir dakikasını alıyor. İşi bittiğinde, daktilodan sayfayı koparıyorum. Beyaz kâğıdın üzerine gece kadar siyah bir mürekkeple tek bir isim yazılmıştı.

virginia

YEDİ

Bay Gurlain'in açmasını beklerken mutfak telefonundan M uzak . Beni beklemeye alalı beş dakika oldu. Yeterince uzun.

bir Captain & Tennille şarkısının mide bulandırıcı yorumunun yerini daha da kötü bir "You Don't Bring Me Flowers" cover'ının almasını bekliyorum. Alıcı kulağında, ben buradayken kimsenin girmemesini umarak boş mutfağa bakarken bekliyorum. Telefon görüşmesi yaparken Lenora'yı neden tekerlekli sandalyesinde yalnız bıraktığımı açıklamak istemiyorum. Özellikle de aramamın nedeni hakkında konuşmak istemiyorum. Bay Gurlain'e anlatmak yeterince zor olacak.

Telefonu açtığı anda, neyse ki müzik sesini kesti, sesi gergin geliyordu. Annemi ölü bulduğum sabahı düşündüğünü tahmin ediyorum, ki bu benden en son acil bir telefon aldığı zamandı.

"Bir sorun mu var?" diyor.

"Hayır. Şey, evet." Nefes alıyorum, göğsümde tutuyorum, nefes veriyorum. "Yeni bir görev istemek için arıyorum."

"Size yeni bir görev verdim," diyor Bay Gurlain.

"Başka bir tane istiyorum," diyorum, kibarca "lütfen" diye ekleyerek. "Sadece birkaç gün oldu, Kit."

"Biliyorum. Ben sadece-"

Sesim tutukluk yapıyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Korktuğumu mu? Korkmuyorum. Korku kesinlik içerir. Neyden korktuğunu bilirsin. Ben tam tersiyim. Belirsiz ve tedirgin. Ve beni kim suçlayabilir ki? Üç kişinin öldürüldüğü eğimli bir malikanedeyim. Büyük merdivenlerde ve ölü bir kızın avizeden sallandığı bir balo salonunda kan lekeleri var. Görünüşe göre geceleri hastamın yatak odasında dolaşan ölü bir kız.

Ben hayaletlere inanmam.

Duyduğum şeyin Virginia Hope'un ruhu olduğunu kesinlikle düşünmüyorum.

Ama Hope's End'de yolunda gitmeyen bir şeyler var. Besbelli. Ve bu Mary'yi gecenin bir yarısı yanına hiçbir şey almadan gitmesine neden olacak kadar korkutmuş olabilir. Etrafta takılıp sonunda o kadar çaresiz kalacak mıyım diye beklemek istemiyorum. Şimdi, güpegündüz, tüm eşyalarımı yanıma alarak gitmeyi tercih ederim.

"Burayı sevmiyorum," diyorum sonunda. "Sana bu evde çalışırken rahat olmadığımı söylemiştim."

Bay Gurlain, "Size başka seçeneğimiz olmadığını söylemiştim," diyor.

"Ama başka bakıcılar da var. İsimlerini görevlendirme panosunda gördüm. Onlardan birini buraya gönderip beni başka bir yere yerleştiremez misiniz? Hemen olması gerekmiyor. Başka bir görevlendirme yapılana kadar bir ya da iki hafta bekleyebilirim."

Son söylediğin biraz abartı oldu. Bana birkaç hafta yetecek kadar param olmayabilir. Ama Bay Gurlain'in bunu bilmesine gerek yok. Sadece beni başka bir yere yerleştirmesi gerekiyor - ki bunu yapmaya pek istekli görünmüyor.

Bay Gurlain iç çekerek, "Bunu konuşmuştuk, Kit," dedi. "Ben-"

"Görevler ve bakıcılar onları takip eder. Evet, biliyorum. Sadece bir kerelik bir istisna yapmayı düşüneneğinizi umuyordum."

Bay Gurlain bir an bile düşünmeden, "Yapamam," dedi. "Tekrar söylüyorum, görevinizden ayrılabilirsiniz. Ama bunu yaparsanız, bu benim yanımdan temelli ayrıldığınız anlamına gelir. Sana zaten bir kerelik bir istisna verdim. Diğer ajansların çoğu seni altı ay önce kovmuş olurdu. İster kabul et, ister etme."

Bunu kabul etmekten başka seçeneğim yok. Evet, oracıkta istifa edebilirim ya da Mary gibi gecenin bir yarısı gidebilirim ama zarar vereceğim tek kişi kendim olurum. Neredeyse hiç param yok ve iş beklentim de yok. Geri dönebileceğim bir evim olduğundan bile emin değilim. İş bırakmak bu sorunları daha da kötüleştirir.

Kıscası, Hope's End'de sıkışıp kaldım.

"Anlıyorum," diyorum, Bay Gurlain'in gözyaşlarının eşiğinde olduğumu anlamaması için hızlıca konuşuyorum. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Kaderime boyun eğerek telefonu kapatıyorum ve bu devasa, boş evin içindeki devasa, boş mutfığa bakıyorum.

Buraya nasıl geldim ben?

Hayatımın farklı olabileceği tüm yolları ve her şeyin ne zaman ters gittiğini düşünüyorum. Annem hastalandığında mı? Yoksa ondan önce miydi? Örneğin daktilo havuzundan kovulup bakıcı olmaya karar verdiğimde mi? Ya da okuldan sıkıldığımda, hiçbir zaman pek bir şey yapamayacağımı fark edip denemeye karar verdiğimde mi? Belki de Lenora hakkındaki ilahiyi ilk duyduğumda bu yola girmiştım.

On yedi yaşında, Lenora Hope . . .

Kahvaltıdan kalan bir yaban mersinli muffin tezgahın üzerindeki sepette duruyor. Onu alıyorum, yemek odasından geçip terasa çıkarken bir ısıruk alıyorum. Dışarısı serin ama aydınlık; zihnimi boşaltmak için mükemmel bir hava. Bay Gurlain ile yaptığım görüşmeden sonra bir gereklilik. Güneş, rüzgâr ve tuzlu hava birleşerek beni sakinleştiriyor, yeniden mantıklı düşünmeye başlamamı sağlıyor.

Artık burada sıkışıp kaldığım açık olduğuna göre, kendimi nasıl kurtaracağıma odaklanmam gerekiyor.

Cevap çok açık: işimi yapmak.

Bir maaş çeki topla, buradan mümkün olduğunca uzağa gitmek için yeterince para biriktir, yeniden başla.

Bu aynı zamanda Lenora'ya odasında kimin olduğunu söylemezse tehdidimi yerine getirmem gerektiği anlamına geliyor.

Artık yazmak

yok. Artık

hikaye yok.

Kendime bunların muhtemelen yalan olduğunu söylüyorum. Lenora odasında kimin dolaştığı konusunda bana karşı dürüst olamıyorsa, ailesinin öldürüldüğü gece hakkında da bana gerçeği söylemeyeceği kesin. Tüm bunlar kendimi kandırılmış hissetmeme neden oluyor, dürüst olacağına inandığım için aptal olmamdan bahsetmiyorum bile.

Yapmam gereken bir sonraki şeyin Lenora'nın odasındaki seslere neyin sebep olduğunu bulmak olduğuna karar verdim. Bunların mantıklı bir açıklaması olmalı. Kapının önünden kayarak geçen gölge ve pencerede gördüğüm bulanıklık da aynı .

Archie, Bayan Baker ve hatta Lenora rüzgarı önerdiğine göre, en olası suçlu o. Hope's End'i benden daha iyi biliyorlar. Benzer şekilde, penceredeki bulanıklık da camdaki ay ışığının bir oyunu olabilir. Kapıdaki gölgeye gelince, bunun nedeni ayın önünden geçen ve ışığını bir an için engelleyen bulutlar olabilir. Bir uçak ya da büyük bir kuş da aynı şeyi yapmış olabilir. Evin üzücü durumu göz önüne alındığında, gevşek bir panjurun ya da kırık bir tahliye borusunun buna neden olması daha da muhtemeldir.

Arkamı dönüp konağın arka tarafına bakıyorum, üç heybetli katı tepemde beliriyor. Dengemi kaybetmemeye özen göstererek parmaklıklara yaslanıyorum ve dışarıyı tarıyorum. Lenora'nın pencerelerinin etrafında hiçbir şey yerli yerinde görünmüyor. Rüzgârda sallanan bir panjur ya da çatıdan sarkan eğimli bir tahliye borusu olmadığı kesin.

Ama çok sayıda kuş var. Martılar, gelgitin açıkta bıraktığı kum yengeçleri tarafından cezbedilerek suya dalmadan önce başlarının üzerinde dönüyor. Dönüyorum ve su ile uçurumun tabanı arasındaki kum şeridine bakıyorum. Yumuşak dalgalar sakın bir şekilde kıyıya çarpıyor ve köpüklü suyu kumdan çıkıntı yapan kayaların etrafına itiyor.

Öne eğilip daha yakından bakıyorum ve fark ediyorum.

Bunlar ıslak kumdan yükselen kayalar değil.

Onlar başka bir şey. Bir

el.

Bir

ayak.

Bir

kafa.

Kumun altındaki kambur, bağlı oldukları ceset.

Ve çığlık atmaya başlamadan önce bile, Mary Milton'ın cesedine baktığımı korkunç bir kesinlikle biliyorum.

SEKİZ

Ben' güneş odasındayım, güneş yok. , gökyüzü kara bulutlarla kaplanmış durumda.

Mary'nin bedeni. Her şeyi gri ve baskıcı hale getiriyor, sanki toplanan fırtına eve baskı yapıyor, zorla içeri girmeye çalışıyor. Bu kasvette bana katılan, görmek istediğim son kişi.

Dedektif Vick.

Geldiğim gün Bayan Baker'ın oturduğu aynı tozlu aşk koltuğunda oturuyor, buruşuk ve burada olmaktan memnun görünmüyor. Ya da benimle olmaktan. Hislerimiz karşılıklı. Onun varlığında geriliyorum. Kökleşmiş bir tepki. Sonuç bir duygu çatışması: İnançsızlık, keder ve Dedektif Vick'in Mary'yi sormaya değil de sonunda beni tutuklamaya gelmiş olmasından kaynaklanan derin bir huzursuzluk.

"Kit," dedi, "seni gördüğüme çok şaşırdım."

Üniformamın eteklerini çekiştirerek dizlerime bir santim kadar yaklaştırmaya çalışıyorum. Mary Milton'ın cesedine baktığımı fark ettiğim andan beri üzerime yapışan soğukluk sayesinde üşüyorum. Bu bir şok, biliyorum, beni hapse atmak isteyen adamla konuştuğum gerçeğiyle daha da kötüleşiyor.

"Hope's End'de olduğuma şaşırdın mı?" Dedim. "Ya da beni cinayetle suçladıktan sonra hala çalışmama izin verilmesine şaşırdınız mı?"

Dedektif iç geçirir. "Bunun tartışmalı olmasına gerek yok, Kit. Ben sadece ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Son konuştuğumuzda bu konuyla pek ilgilenmiyor gibiydin."

"Bunu görmezden geleceğim," diyor Dedektif Vick. "Anlaşılabilir bir şekilde sıkıntılısınız."

Ben korkuyorum. Mary'nin kumdan çıkan cesedinin görüntüsünün göz kapaklarımın arkasına yansıtacağı korkusuyla gözümü kırpmaya bile korkuyorum. Daha da kötüsü, dün gece neredeyse teras korkuluklarından yuvarlandıktan sonra cesedini fark ettiğimi fark etmem.

Aşağıya baktım ve kumda taş olduğunu sandığımı ama şimdi Mary olduğunu bildiğim koyu renkli nesneler gördüm. Ne kadar zamandır orada olduğunu ve neye baktığımı anlamış olsaydım en azından birkaç saat daha acı çekmesine engel olabileceğimi düşünmeden edemiyorum. Bunu yapmadığımı bilmek beni o kadar üzüyor ve suçlu hissettiriyor ki nefesimi zor tutuyorum.

Ama Dedektif Vick'in bunları görmesine izin vermeyeceğim. Bu gerçekleşmeden önce bu odadan koşarak çıkacağım ve bir daha asla geri dönmeyeceğim.

"Bana sadece sorularını sor," diyorum.

"Hope's End'de ne iş yapıyorsun?"

Üniformam ve geçmişim bunu ele verse de bir cevap veriyorum. "Ben bir bakıcıyım."

"Peki kimi önemsiyorsun?"

Tereddüt ediyorum, ona söylemek istemiyorum çünkü nasıl bir tepki vereceğini biliyorum. Muhtemelen alaycı bir gülümseme. Dedektif Vick, bir katilin bir katile bakmasının uygunluğu hakkında bir espri bile yapabilir.

"Lenora Hope," dedim sonunda.

Dedektifin hakkını yemeyelim, sıırtmıyor. Ama kaşlarını hafifçe kaldırdığını fark ediyorum, bu da şaşkınlığını gösteriyor.

"Ne zamandır onunla ilgileniyorsun?" "Bu benim üçüncü günüm."

Dedektifin kaşları tekrar kalkıyor, bu sefer daha yüksek, "İşteki ilk haftan oldukça olaylı geçti" diyor.

Hope's End'e geldiğimden beri yaşadığım diğer her şey göz önüne alındığında, yılın en hafif tabiri.

"Cesedi ilk gören sizdiniz, değil mi?"

Hızlıca başımı sallıyorum, yine Mary'nin bir haftadan uzun süredir üzerine yığılmış kumla kaplı olduğunu hayal etmemeye çalışıyorum. Birkaç gün içinde tamamen gömülmüş olabilirdi. Belki daha az. Bunun iyi bir şey olduğunu biliyorum.

Her ne kadar bunu yapanın ben olmamasını içten içe dilesem de, çok geç olmadan bulunmuş olması çok güzel.

Dedektif Vick, " bakalım," diyor.

Terasta olduğumu, martıları fark ettiğimi, uçurumun kenarından baktığımı ve Mary'yi gördüğümü hızlıca anlatıyorum.

"En başta neden oradaydın?"

Öyle olmadığını bilsem de hileli bir soru gibi geliyor. Ama dürüstçe cevap vermek Lenora'nın odasında dolaşan garip seslerden ve gölgelerden bahsetmek anlamına gelir. Oraya gitmemin imkanı yok. Bunun yerine, tamamen dürüst olmayan bir cevap veriyorum.

"Sadece biraz temiz hava alıyorum."

Okyanusa bakan bir dizi pencereden dışarı bakıyorum. Dışarıda, terasta bir çift polis dolaşiyor. Biri ileri geri adım atıyor, gözlerini yere dikmiş. Diğeri, Mary'nin cesedi iki saatten fazla bir süre önce bulunmuş olmasına rağmen, korkulukların üzerinden aşağıdaki suya bakmaya devam ediyor. Uçurumun dikliği nedeniyle polisin oraya ulaşmak için bir bota ihtiyacı vardı. Daha sonra küçük bir polis ordusu dar sahile hücum etti ve gelgit tekrar yükselmeden önce Mary'yi çıkardı.

"Ne arıyorlar?"

Dedektif Vick, "Bize ne olduğu hakkında fikir verebilecek herhangi bir şey," diyor.

"Ama Mary düştü, değil mi?"

Teras korkuluklarına bakmaya devam ediyorum, dün gece neredeyse üzerinden nasıl yuvarlandığımı düşünüyorum. O an yaşadığım panik hafızamda tazeliğini koruyor. Önce şaşkınlık, sonra beceriksizlik, sonra da saf korku. Aynı şeyin Mary'nin başına geldiğini hayal ediyorum. Bir takılma. Bir kayma. Uzun, korkunç bir düşüş. Tüylerim diken diken oluyor. Zavallı, zavallı kız.

Dedektif Vick, sanki sadece bir olasılığı düşünmüş gibi bir tavırla, "Bu birkaç olasılıktan biri," diyor.

Yüzünü inceliyorum, o kadar ifadesiz ki bir maske olabilir. Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Bunun kararını çoktan verdiği anlamına geldiğini biliyorum.

"Sence atladı mı?" diyorum.

Yakın zamanda kıl payı kurtulmama rağmen, düşmekten daha mantıklı geliyor. Teras, alçak korkulukları ve uçurumun kenarındaki erişimiyle intihar için biçilmiş kaftan gibi görünüyor. Birinin korkuluklara tırmanıp o son atlayışı yapması çok kolay olurdu.

Normal şartlar altında, zavallı Mary Milton için bir kez daha düşünür, kişisel şeytanları onu kendi canına kıymaya iten bir kadın için üzüldüm. Ama şu anda sadece anneme, intihara sürüklenen başka bir kadına ve Dedektif Vick'in onun tek başına hareket ettiğine inanmayı nasıl reddettiğine odaklanabilirim.

"Şu anda herhangi bir varsayımda bulunmak istemiyorum," diye yanıtlıyor aynı çıldırtıcı ses tonuyla.

"Yine de bunları benim hakkımda yapmakta bir sakınca görmedin."

Bu varsayımlar sonunda yerel gazetede yer buldu, altı ay uzaklaştırma almama neden oldu ve neredeyse hapse girmeme yol açıyordu. Birkaç arkadaşımın ortadan kaybolmasına ve öz babamın hakkımda en kötüsünden şüphelenmesine neden oldular. İçimde öfke yükseliyor, o kadar hızlı ve volkanik ki beni aşk koltuğundan fırlatıp odanın öbür ucuna, Dedektif Vick'e saldırmaya iteceğini düşünüyorum. Sadece irade gücüm beni yerimde tutuyor. Kollarımı sıkıca kavuşturmuş bir şekilde oturuyorum, göz teması kuramıyorum. Ona bakmanın bile beni tekrar tetikleyeceğinden ve artık kontrol edemeyeceğimden korkuyorum.

Öfkemi hisseden Dedektif Vick beni sakinleştirmeye çalışarak, "Bu bir varsayımdan daha fazlası, tamam mı? Bayan Milton'ın üniformasının cebinde kendini öldürmeye niyetlendiğini gösteren bir not bulundu."

Ne yazdığını sormuyorum. Birincisi, bu beni ilgilendirmez ve ikincisi, annem ardında bir intihar notu bırakmış şu anda hayatımın ne kadar farklı olacağını merak etmekle meşgulüm. Dedektif Vick'in tek ihtiyacının bir not olduğunu düşünürsek, çok farklı olacağından şüpheleniyorum.

"Mary Milton'ın kendi canına kıymak istemesi için herhangi bir neden biliyor musunuz?" diyor.

"Bilmiyorum. Onunla hiç tanışmadım. Ben buraya gelmeden önce gitmişti."

Bunu söylerken yüzüm kızarıyor. *Gitmenin* birden fazla anlamı var. Ölü bir tanesidir. Kayıp başka bir şey. Mary'nin hiç gitmediği ortaya çıksa da, terk etmek de öyle. O hep buradaymış.

Dedektif Vick farklı bir taktik dener. "Sizce Hope's End'de çalışmayı seviyor muydu?"

"Başkalarının bana anlattıklarına bakılırsa, sanırım ,"
diyorum. "Burada çalışmayı seviyor musun?"

Soru karşısında hazırlıksız yakalandım ve koltukta kaykıldım. "Daha yeni geldim."

"Bu soruyu cevaplamıyor. Bu basit bir soru. Burayı ya seversiniz ya da sevmezsiniz."

"Burayı seviyorum," diyorum, yalan gibi görünmemesi için sıkı bir gülümseme gösteriyorum. Tamamen gereksiz olduğu ortaya çıktı.

Dedektif Vick, "İşvereninize böyle söylemediniz," diyor. "Bay Gurlain ile ne zaman konuştunuz?"

"Yaklaşık on beş dakika önce. Sizinle konuşmadan önce, sizin gerçekten de düşündüğüm Kit McDeere olduğunuzu teyit etmek istedim. Bay Gurlain ile konuştuğumda, kısa bir süre önce onu da aradığınızı söyledi."

Öfkem geri döndü. Dedektif Vick daha bu odaya adımını atmadan Hope's End'de çalıştığımı, ne kadar zamandır burada olduğumu ve işimin gerektirdiklerini biliyordu. Ayrıca Mary Milton'ın cesedini bulmadan sadece birkaç dakika önce Bay Gurlain'den yeni bir görev istediğimi de biliyor. Tüm bu sorgulama, güvenilmez olduğumu kanıtlamak için kurulmuş bir tuzak gibi geliyor. Doğrudan içine girdiğim bir tuzak.

Elimden gelse ben de çekip giderdim. Ama düşünülmesi gereken bir de Mary var. Onu tanımasam da Hope's End'deki herkes ondan hoşlanıyor gibiydi. Sadece bu bile Dedektif Vick'le yüzleşmeye devam etmem için yeterli. Bir de Mary'nin bir bakıcı olduğu gerçeği var. *Onu önemsiyordu.* Zamansız sonunu anlamlandırmaya çalışmayı ona borçluyum. Yine de bunların hiçbiri Dedektif Vick'in üzerine gitmem gerektiği anlamına gelmiyor.

"Bana zaten bilmediğin bir şey mi soracaksın?" Ben de öyle dedim.

"Burayı sevdiğin konusunda bana neden yalan söylediğini anlamıyorum."

"Çünkü işimi kaybetmek istemiyorum."

"Bay Gurlain'e göre yeni bir tane istemiş olmanıza rağmen mi?"

"İşimi kaybetmemem gerekiyor," diyorum dişlerimi sıkarak, çenemi ağrıtabilecek kadar sert bir şekilde. "Sayende tek seçeneğim bu."

Dedektif Vick'in ağız açık kalıyor, sanki bir şey söylemek istiyor ama söyleyemeyeceğini hissediyor. Kelimelerin yokluğunda, sadece ne olduğunu merak edebilirim. Bir özür pek olası görünmüyor.

"Bay Gurlain'e burada rahat olmadığınızı söylemişsiniz," diyor sonunda. "Nedenmiş o?"

"Bu evde üç kişi öldürüldü, Dedektif. Burada olmaktan memnun musunuz?"

"Evet. Yine de suç mahallerine alışkınım. Mary'nin burada rahatsız olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Gerçekten bilmiyorum."

"Onun yaptığı işin aynısı sizde de var. Lenora Hope'a bakmanın nasıl bir şey olduğu konusunda biraz fikir verebilirsiniz. Bir hasta olarak nasıl?"

"Peki," diyorum.

"Herhangi bir sorun var mı?" Dedektif Vick bastırarak söylüyor.

"Sadece her hastada olan olağan büyüme sancıları."

Lenora'nın kötü şöhreti, geceleri gelen sesler ve ölmüş kız kardeşinin yatak odasında dolaştığını iddia etmesi gibi hâlâ ürkütücü olan gerçeklerle birlikte. Ama bunlardan bahsetmemek en iyisi. Dedektif Vick bana inanmamak için hep bir neden aradı. Onu hayal kırıklığına uğratacak bile birkaç tane daha atmak iyi bir fikir değil. Sanırım cevabım tam olarak duymayı beklediği şeydi.

"Lenora Hope'un az önce bahsettiğiniz üç cinayeti işleyen kişi olabileceğinden endişe etmiyor musunuz?" Dedektif Vick öyle diyor.

"Beni öldüreceğinden endişelenmiyorum, eğer sorduğunuz buysa."

Dedektif dudaklarını büzüyor. Yaşlandıkça sertleşen bir yüzde şaşırtıcı derecede zarif bir hareket. "Değildi," diyor. "Ama madem bu açtınız, Mary'nin bu konuda endişelendiğini düşünüyor musunuz?"

"Belki, ama bundan şüpheliyim. Lenora zararsızdır," diyorum, Carter'ın ilk geldiğimde bana söylediklerini tekrarlayarak.

"Mary'nin Lenora ile herhangi bir sorunu olduğunu düşünüyor musunuz? Ya da burada yaşamının ve çalışmanın başka bir yönüyle ilgili?"

Bunu ben de merak etmiştim, özellikle de Marynin gecenin bir yarısı aniden gittiğini düşündüğümde. Şimdi daha iyi bilmeme rağmen, hala

Ben. Hope's End'le ilgili bir şey mi -tarihi, tuhaflıkları, tanımlanamayan sesleri- Mary'yi terastan atlamaya itmişti? Ya da baktığı kişinin geçmişi ve tuhaflıkları olabilir miydi? Bu konuda fikir verebilecek tek bir kişi aklıma geliyor.

"Emin değilim," diyorum. "Ama bilen birini tanıyorum."

"Kim?"

Sonunda, Dedektif Vick'e beklemediğini bildiğim bir cevap verebiliyorum.

"Lenora Hope."

NINETEEN

(Dedektif Vick'e Büyük Merdivenler'e kadar rehberlik ediyorum.

Tırmanırken kuru bir sesle "Kan lekelerine dikkat et," diyorum.
Etrafından dolanıyorum

Onlar. Dedektif Vick adımlarını bozmadan üzerlerinden geçiyor. Bir hayal kırıklığı. Onları ilk fark ettiğimde benim verdiğim tepkiyi vermesini umuyordum.

Yine de merdivenin başında bir tepki alıyorum. Sahanlığa adım atan dedektif hemen duvara uzanıp "Oha" diyor.

"Köşk eğik," diyorum ona, sanki birkaç gündür değil de yıllardır buradaymışım gibi.

"Bu güvenli mi?" Dedektif Vick öyle diyor.

"Muhtemelen değil."

"Dostum, buraya son gelişimde böyle değildi."

Koridorun ortasında durdum. "Ne demek istiyorsun?"

"Eskiden burada çalışırdım." Dedektif Vick elini duvardan çeker, daha iyi düşünüp mavi şam kumaşına geri vurur. "Sadece bir yaz, artı ilkbahar ve sonbaharda birkaç hafta sonu. Bay Hope işler yoğunlaştığında kasabadan çocukları işe alırdı."

"Bu ne zaman oldu?"

"1929 yılıydı," diyor dedektif. "Cinayetler yüzünden hatırlıyorum." "Yani Lenora'yı tanıyorsunuz?"

"Sadece uzaktan."

Yine koridorda ilerlemeye başladım, omzumun üzerinden hâlâ sallanmakta olan Dedektif Vick'le konuşuyordum. "Bu yüzden mi dedektif oldun?"

"Bir yazı üçlü cinayetin işlendiği bir yerde çalışarak geçirdiğim için mi?" Dedektif Vick bu fikri mantıksız bulmuş gibi kıkırdıyor. "Bu

Bundan daha fazlasıydı, sizi temin ederim. Dedektiflik bir çağrıdır. Kötü şeyler yapan insanları bulmak ve onlara bedel ödetmek bizim kanımızda var."

Önünde yürüyor olsam da dedektifin bana hançer sapladığını biliyorum. Bakışlarının enseme yaktığını hissedebiliyorum. Kötü bir şey yapmış ve kaçmayı başarmış biri olduğumu düşündüğüne şüphe yok.

Şimdilik.

Sola Lenora'nın odasına dönüyorum, tekerlekli sandalyesinde oturuyor, kucağında Walkman ve kafasında kulaklıklar. Aniden bir yabancıyla gelmem onu ürkütüyor. Sol eli kucağındaki battaniyeye çarpıyor ve yeşil gözleri kocaman açılıyor.

Ben aşağıda güneşlenme odasında beklerken o günün çoğunu Archie ya da Bayan Baker ile geçirmişti. Mary'nin başına gelenleri Lenora'ya hangisinin anlattığından emin olmasam da, onun bildiği açık. Şaşkınlığı geçince gözleri kederle parladı.

Dışarıdaki fırtına bulutları daha karanlık ve tehditkâr bir hal alarak yatak odasını hem boğucu hem de uygun hissettiren bir kasvete gömdü.

"Lenora," diyorum yanına giderken. "Bu Dedektif Vick. Sana Mary hakkında bazı sorular sormak istiyor. Sorun olur mu?"

Lenora kararsız bir şekilde ona bakıyor. O kadar tereddütlü görünüyor ki cevabının hayır olmasını bekliyorum. Birkaç saniye daha düşündükten sonra kucağına iki kez vurduğunda şaşırıyorum.

Dedektif Vick'e "İki dokunuş evet anlamına gelir," diye açıkladım. "Bir hayır demek."

Dedektif başını sallıyor ve Lenora'ya benim ilk yaklaştığım gibi yaklaşıyor; dehşete düşmüş bir korkuyla. Güneşlenme odasındaki konuşmasından, dedektifin Lenora'nın çok suçlu olduğunu düşündüğünden şüpheleniyorum. Yine de, eğimli zeminden dolayı dengesizleşen bacakları üzerinde tekerlekli sandalyesinin yanında diz çöküyor ve şöyle diyor: "Merhaba Lenora. Mary için üzgünüm. İkinizin yakın olduğunuzu duydum."

Bir cevap vermek yerine yavaşça, üzgün bir şekilde başını sallıyor. "Yani ondan hoşlandın mı?"

Lenora iki hızlı vuruşla vurmaya devam ediyor.

"Ve Mary senden hoşlandı mı?"

İki musluk daha.

"Hemşire olarak nasıldı?" Dedektif Vick başını sallar. "Özür dilerim. Buna cevap vermenizin bir yolu yok."

". " Lenora'ya, "Cevaplarını yazmak ister misin?" diye soruyorum.

O bir yanıt veremedi Lenora'yı masaya götürdüm ve daktiloya yeni bir kâğıt yerleştirdim. Sol elini tuşların üzerine koyuyorum ve Dedektif Vick'e dönüyorum.

"Çok hızlı yazamaz, bu yüzden ona sadece kısa cevaplar gerektiren şeyler sormaya çalışın."

"Ah, tabii." Dedektif kararsız bir şekilde ellerini ovuşturuyor. İlk kez daktilo aracılığıyla birini sorguladığını tahmin edebiliyorum. "Lenora, Mary'yi en son ne zaman gördün?"

Lenora göz kırpmıyor, kafası karışmış.

"Cevabını yazmanı istiyor," diyorum onu nazikçe dürterek.

Lenora daktilo yazmak yerine, sanki daha önce hiç daktilo görmemiş gibi daktiloya bakıyor. Elini kaldırıyor, tuşların üzerinde kararsızca gezdirdikten sonra tekrar aşağı indiriyor. İnişin gücü bir tuşa, boş sayfaya tek ve silik bir harf atacak kadar sert bir şekilde çarpıyor.

ⁿ

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Ona sordum.

Sabırsızlıkla kaynayan Dedektif Vick, "Bir sorun mu var?" diye sorar.

"Bilmiyorum."

Lenora'ya bakıyorum. Normalde çok etkileyici olan yüzü sinir bozucu bir boşluğa bürünmüş. Bunun onun için çok fazla olabileceği aklıma geliyor. Mary'nin ölümü. Dedektifin varlığı. Tüm soruları. Yanında diz çöküp elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve "Mary için yazamayacak kadar üzgün müsün?" diye soruyorum.

Avucumun altında Lenora elini yumruk yapıyor ve klavyeye bir kez vuruyor.

"O zaman neden ?"

"Nasıl yazılacağını biliyor musun?" Dedektif Vick ona sorar.

Lenora yine tek bir rap daha yapar.

Dışarıda bir rüzgâr konağa çarpıyor ve biz de dâhil olmak üzere tüm odayı ürpertiyor. Yağmur damlaları

rüzgar uğuldarken pencereler.

Fırtına geldi.

Onunla birlikte başka bir ürperti geliyor. Sadece benim hissedebileceğim bir ürperti. Tek bir farkındalığın getirdiği içsel bir titreme.

Lenora rol yapıyor.

Dedektif Vick tekerlekli sandalyesinin diğer tarafında diz çöküyor. Bana sinirli bir bakış atıyor ve Lenora'ya soruyor: "Açıklığa kavuşturmak için soruyorum, Bayan McDeere daktilo yazabildiğiniz konusunda yalan mı söylüyor?"

Bu kez Lenora elini kaldırıyor ve daktiloya iki kez vuruyor.

Midem bulanıyor. "Yapabilir," diyorum. "Yemin ederim."

Lenora'ya umutsuzca bakıyorum, sanki az önce söylediklerimi daktilo tuşlarından birine basmaktan başka bir şekilde doğrulayabilirmiş gibi. Ama yapamaz. Ve yapmayacak da. Anlamadığım nedenlerden dolayı.

Fırtına tüm şiddetiyle devam ediyor. Su, pencere camlarından aşağı dökülüyor ve yatak odasının zemininde dalgalı desenler oluşturuyor. Onları izliyorum, beni yalancı durumuna düşürdüğü için Lenora'ya kızıyorum, bunu neden yaptığını merak ediyorum ve haklı olduğumu kanıtlamanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. İşte o zaman aklıma geldi.

"Bu sabah yazıştık," diyorum. "Mary'yi bulmadan önce. Sayfa burada, masanın üzerinde."

Bay Gurlain'i aramak için aşağı indiğimde hâlâ daktiloda olduğunu bildiğim sayfayı masada arıyorum. Üzerine yazılmış olan kelimeleri bile hatırlıyorum -Lenora bana ölü kız kardeşinin bu odada olduğunu söylemişti.

Ama sayfa masanın üzerinde

değil. Hiçbir yerde görünmüyor.

Bir daktilo ve lambadan başka bir şey bulunmayan masaüstünü tarayarak, "Tam buradaydı," diyorum.

"Daktiloda bir sayfa bile yoktu," diyor Dedektif Vick, belki yardımcı olmaya çalışıyor ama kendini beğenmiş gibi görünüyor. "Hayal etmediğinize emin misiniz?"

"Eminim." Masanın çekmecelerini açıp Virginia'nın adının yazılı olduğu sayfayı aramaya başladım. Hiçbirinde yok. Yerde de yok. Lenora'ya bakıp, "Burada olduğunu biliyorsun," diyorum.

Sol eli daktilo tuşlarının üzerinde, hareketsiz ve görünüşte işe yaramaz bir halde duruyor.

"Ona yalan söylemediğimi söyle Lenora," diyorum, sesim tehlikeli bir şekilde yalvarmaya yaklaşıyor. "*Lütfen.*"

Dedektif Vick ayağa kalkıyor, bileğimden tutuyor ve beni koridora doğru sürüklüyor.

"Bu senin için bir tür oyun mu Kit? Annen hakkında söylediklerinin tek kelimesine bile inanmadığım için benimle oyun oynamaya mı karar verdin?"

"Seninle oyun oynamıyorum," diyorum. "Lenora daktilo kullanmayı biliyor. Dün bütün günü bunu yaparak geçirdik. Bana ailesinin öldürüldüğü gece neler olduğunu anlattı. Sanırım ya itiraf etmeyi ya da bunu gerçekten kimin yaptığını söylemeyi planlıyor."

"Bu delilik, Kit. Kadın zar zor oturabiliyor. Lenora Hope'un kendi hayat hikayesini yazdığına gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

"Ama gerçek bu!"

"Elbette," diyor Dedektif Vick, alaycı bir ifadeyle. "Bununla devam edelim. Ama neden şimdi? Bunca yıl sonra, neden o gece olanları onca insan arasından size anlatmaya karar verdi?"

"Bilmiyorum. Ama bana bir şeyler anlattı." Dedektif Vick'in bir konuda bana inanması için o kadar çaresizim ki, kelimeler çılgınca *bir* telaşla ağzımdan dökülüyor. "Cinayetlere giden aylar hakkında. Ailesi hakkında. Ve kız kardeşi hakkında. Kız kardeşinin hayaletinin odasında olduğunu söyledi."

"Buna , değil mi?"

"Hayır," diyorum, çünkü bilmiyorum. Pek sayılmaz. En azından şimdilik. "Ama bu yerde bir şeylerin yanlış olduğunu düşünüyorum. Bu doğru değil."

Dedektif Vick bir adım geri çekilip bana bakıyor, öfkesi başka bir şeye dönüşüyor. Acıma gibi görünüyor.

"Konuşmamız bitti Kit," diyor cebinden bir kartvizit çıkarıp elime sıkıştırırken. "Gerçeği söylemek istersen beni ara."

Koridordan büyük merdivenlere doğru yürüyor. Lenora'nın odasına geri dönüyorum. Onu masanın başında, yazarken görmek

Gurlain Evde Sağlık Yardımcıları çalışanının temel kurallarından birini
çığnıyorum - hastalara küfretmek yok.

"Bu da neydi böyle?"

Lenora, bir azizin sabrını göstererek, ona katılmam için başını sallıyor.
Sonra iki kelime yazdı.

Özür dilerim.

"Olmalısın. Dedektifin önünde beni tam bir yalancı gibi gösterdin."

Yapmak zorundaydım.

"Neden?"

Bu bir sır olmalı.

"Nasıl yazılacağını bilmenin bir sır olması mı gerekiyor?" Ben söylüyorum.

"Kimden?"

herkes

Dedektif Vick'i odasına davet etmeden önce bunu bilmek güzel olurdu.
Artık bildiğime göre -ve artık bana herhangi bir konuda inanma şansını
tamamen yok ettiğime göre- onun soracağını düşündüğüm soruları sormak
zorunda hissediyorum.

"Mary sana gideceğini söyledi mi?"

Lenora klavyeye bir kez vurur.

"Onu son gördüğünüzde nasıl davranıyordu?"

Lenora yazmaya başlar, biraz düşünmek için durur ve baştan başlar. Sonuç
garip bir kelime canavarı.

weirnervous

Şu anki durumumun oldukça doğru bir özeti olan kelimeyi inceliyorum.

"Hangisi? Tuhaf mı yoksa gergin mi?"

İkisi de, Lenora tipleri.

"Bir süredir bu şekilde mi davranıyordu?"

Lenora klavyeye iki kez vurur. Evet.

"Mary geceleri garip sesler duyduğundan hiç bahsetti mi?"

Klavyeye iki kez daha dokunuyor. Bir evet daha.

Jessie'nin buradaki ilk gecemde bana söylediklerini hatırlıyorum.

*Sanırım korkmuştu. Hope's End normal bir ev değil. Burada bir karanlık
var. Bunu hissedebiliyorum. Mary hissetti.*

Jessie bana bunun bir şaka olduğunu söylese de, şimdi öyle olmadığını düşünmeye başladım. Tam olarak değil.

"Ne olduklarını öğrenip öğrenmediğini biliyor musun?"

Dedim. Lenora dokunmak yerine cevabını yazıyor.

Hayır

"Onu tuhaf ve gergin yapan da bu muydu?" Lenora iki kelime daha patlatır.

ve korkmuş

Kalbim göğsümde hıçkırıyor. Yani doğru. Belki Mary ona söylediği için Jessie biliyordu, belki de bilinçaltında bir şeylerin ters gittiğinden şüpheleniyordu. Her iki durumda da, Hope's End'deki bir şeyin Mary Milton'ı korkuttuğu gerçeğini değiştirmiyor.

"Neden korkuyordu Lenora?"

Lenora'nın elinin Jessie'nin Ouija tahtasındaki tahtaya benzer bir şekilde klavyenin üzerinde kaymasını izliyorum. Sekiz tuş ve boşluk bir kez bastıktan sonra, başından beri beklediğim cevabı görüyorum.

Kız kardeşim.

Kız kardeşim aşık olduğumu biliyordu. Kız kardeşler böyle şeyleri söyleyebilir. Hiç anlaşılamayanlar bile, ki ikimiz için de durum kesinlikle böyleydi.

Kendimizi aynı anda aynı odada bulduğumuz nadir durumlardan birinde "Kim o?" diye sordu. Genellikle birbirimizden uzak durmayı başarırdık. Ama o gece ikimiz de kendimizi kütüphanede meşgul etmeyi seçtik.

Şöminenin yanında otururken, "Kimi kastettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim,

Annemin aşk romanlarından birini okuyordum ve normalde bunu kendime . Ciddi edebiyat yazmak istiyordum ve normalde sadece bunu okurdum. Ben başladım

Ricky'ye aşık olduğumda farklı hissediyordum.

Ve bu aşktı.

Klişe tabirle, ilk görüşte aşk. Ama benim durumumda bu doğrudu. Ricky'yi gördüğüm an ona aşık olduğumu anladım. Hissetmemek imkansızdı

Bu şekilde. Sadece gördüğüm en yakışıklı adam olmakla kalmıyor, aynı zamanda beni kimsenin bir şekilde anlıyordu. Bunu bana bakışından anlayabiliyordum. Zengin bir adamın şımarık, flört etmekten ve güzel elbiseler giymekten hoşlanan kızını görmüyordu. Umutları, hayalleri, hırslı olan genç, zeki bir kadın görüyordu.

Olmak istediğim kişiyi gördü.

"Ailenin geri kalanından çok farklısın," dedi bana o ilk gece, terasta bir saat konuştuktan sonra.

"Umarım iyi bir şekilde," dedim.

"Harika bir şekilde."

O zaman beni öpmesine izin verdim. İlk öpücüğüm. Hayal ettiğimden çok daha büyüktü. olmak. Dudakları dokunduğunda, sanki tüm varlığım bir havai fişek gibi patlıyormuş gibi hissettim. Parlak, ışıltılı ve beyaz sıcak.

Nefesim kesilmiş ve kızarmış bir halde çekildim. Bir an için bayılacağımı sandım. Başım dönerek teras korkuluklarına yaslandım. Ricky beni kollarının arasına alıp, "Seni ne zaman görebilirim?" diye fısıldamasaydı muhtemelen düşecektim. Yine mi?"

"Yarın gece," diye fısıldadım, sanki ben Juliet, o da Romeo'ymuşum ve balkonumda buluşacakmışız gibi. "Tam burada."

O günden bu yana iki hafta geçti ve ikimiz her gece birbirimizi görüyorduk. Terasta buluşur ve bizi bulamayacakları bir yere kaçardık. Birlikte olduğumuzda dünya eriyip gidiyor, her şey saf bir mutluluğa dönüşüyordu. Birlikte olduğumuzda tek düşündüğüm, hayalini kurduğum, önemsedğim oydu.

Buluştuğumuz ikinci gece yine öpüştük, bu sefer hiç kısıtlama olmadan. Kulübenin yanındaydık, yarı gölgede gizlenmiş, birbirimize rüyalarımızı ve hayal kırıklıkları. Ricky'ye Paris'e kaçmak, bir bohem gibi yaşamak, her şeyi deneyimlemek ve sonra bunları yazmak istediğimi söyledim.

Ricky bana zor zamanlardan ve şanssızlıklardan geçerek nasıl burada çalışmaya başladığını anlattı. "Benim Ailem çok fakir," dedi, beni hem şok eden hem de acımasızlığıyla heyecanlandıran bir terim kullanarak. "Annem beni doğururken ölmüş. Babam, beni doğurduktan sonra çalışmaktansa beni dövmeyi tercih ederdi. Okulun bir işe yaramadığını hemen öğrendim. Para her zaman bilgiyi yener. Ellerimi iyi kullandığım için buraya geldim."

İç çekti ve gökyüzüne baktı. "Bundan daha fazlasını istiyorum, sana bunu söyleyebilirim. Yaşamamız gereken hayata sahip olamamak ezici bir şey. İnsana ağırlık verir."

Bu ağırlığı bildiğim tek yolla, Ricky'nin kalın kollarını belime dolmasına, beni kendine çekmesine ve beni istediği kadar tutkuyla öpmesine izin vererek hafifletmeye çalıştım.

Çimlerin üzerinde ayak sesleri duyduğumda hâlâ öpüşüyorduk. Berniece'di, mutfaktaki görevinden eve dönüyordu. Ayrıldım ve kaçtım. yakalanmadan önce. Ama bu kıl payı kurtuluş hiçbir şeyi değiştirmede. Biliyordum ki Ricky ve benim yaptığımız şey yanlıştı ama umurumda değildi. Öpücüğünün yarattığı havai fişekleri arzuluyordum. Onlara ihtiyacım vardı.

Her buluşmamızda daha da cüretkarlaştık. Öpüşme, dokunma, keşfetme. Üçüncü gece, Ricky'nin eli göğsüme geldiğinde, orada kalmasına izin verdim. Dördüncü gece gece, elimi pantolonunun içine soktum ve erkekliğini kavradım. Sizi iğrenç ayrıntılardan uzak tutacağım, ancak tanıştığımız geceden tam bir hafta sonra Ricky'nin bekaretimi almasına izin verene kadar bu şekilde ilerledi.

Bittiğinde kollarına uzandım ve "Seni seviyorum" diye fısıldadım.

Ricky sıırttı ve "Ben de seni seviyorum" dedi.

O anda bir kadın oldum. O gece kütüphanede kız kardeşimin bende gördüğü değişimin bu olduğundan şüpheleniyorum.

"Belli ki birine kızgınsın," dedi. "Ve ben kim olduğumu biliyorum."

Endişeden uyuşmuş bir halde kitabımdan başımı kaldırdım. Berniece bizi görmüş müydü? Biliyor muydu? Şimdi başkalarına mı söylüyordu?

"Ne duydu?"

"Hiçbir şey," dedi kız kardeşim. "Ama Archibald'a aşık olduğun çok açık."

İçim rahatlarırken gülmek için kendimi zor tuttum. Archie'yle birlikte olmamızı engelleyen pek çok şey vardı, en başta da onun bana kendi kız kardeşimden daha çok kardeş gibi gelmesi.

"Archie değil," dedim.

"Bana hala Peter için bir meşale taşıdığını söyleme. Umutsuz vaka. Sana karşı hiçbir ilgisi yok."

"Ya da sen."

" gelecektir," dedi kız kardeşim. "Bundan eminim. Sonra evleneceğiz ve kalan günlerimizi burada geçireceğiz."

"Hope's End'de mi?"

Kız kardeşim sanki evin kendisini kucaklamaya çalışıyormuş gibi kollarını yana açtı. "Tabii ki. Buradan asla ayrılmayacağım."

"Ama dışarıda henüz görmediğiniz koca bir dünya var," dedim. "Mesela ben, Elimden geldiğince çok şey keşfetmeye niyetliyim."

"Gizli erkek arkadaşınla mı?" Kız kardeşim bana gülümsedi, o kadar çok gördüğüm bir bakıştı ki

ne kadar kötücül nadiren fark ediliyordu. Gülümsemesi ne mizah ne de sıcaklık içeriyordu. Ait olduğu kız kadar soğuk ve hesapçıydı. "Sen şimdi bana kim olduğumu söylemelisin. Biliyorsun kim olduğumu bir noktada."

Sonunda, o haklıydı.

Sonunda öğrendi ve ardından felaket geldi.

En azından o da dileğine kavuştu. Bunca yıl sonra hala burada, koridorlarda dolaşıyor. Ve asla gitmeyecek.

Hope's End ayakta kaldığı sürece, kız kardeşim de kalacak.

YİRMİ

(Hope's End'in üçüncü katı beni şaşırtıyor. Ortadaki Büyük Merdivenlerin tepesi dışında her şey aynı görünse de

tamamen farklı. Burada, konağın eğimi daha belirgin. Sadece hissedilen değil, görülen bir şey. Servis merdivenlerinin tepesinden koridora bakmak, yan yatmış bir geminin ambarında olmaya benziyor.

Carter'ın kulübede kalmayı seçmesine şaşmamalı. Jessie ve Archie'nin burada nasıl yaşayabildikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Hafif sersemlemiş bir halde koridorda ilerlemeye başladım. Döşeme tahtaları ayaklarımın altında törpülenirken, yukarıdan çatıya vuran yağmurun sesi geliyor. İleride, açık bir kapıdan ışık ve müzik yayılıyor.

Sanırım Jessie'nin odası.

Archie'nin Talking Heads dinlediğinden şüpheliyim.

İçeriye baktığımda yerde bağdaş oturduğunu ve bir yığın Polaroid'i karıştırdığını gördüğümde haklı olduğumu anladım.

"Selam," dedim. "?"

Anlamsız bir soru. Jessie'nin durumunun hiç de iyi olmadığı gözleri olan herkes için aşikâr. Fotoğraflardan başını kaldırdığında son gözyaşlarının makyajında bıraktığı izler ortaya çıkıyor.

"Boktan," diyor.

Odaya girdiğimde benimkinden ne kadar farklı olduğunu fark ettim. Şekil ve boyut olarak neredeyse aynı olsa da. Jessie burayı gerçekten kendine özgü yapmış. Duvarlar grupların posterleriyle kaplı, bazılarını tanıyorum, çoğunu ise hiç duymadım. Abajurlardan birinin üzerine ipek bir eşarp atılmış, odaya Lenora'nın çağrı düğmesini hatırlatan sessiz kırmızı bir parlaklık veriyor. Kapının yanında tavan standart yüksekliktedir. Odanın diğer tarafında,

Biri açık olan ve Jessie'nin gözyaşlarına uygun bir şekilde yağan yağmurun sesini içeri alan çatı pencerelerine doğru dramatik bir şekilde eğiliyor.

"Mary'nin öldüğüne inanamıyorum," diyor Polaroidlerden birini tutarak.

Yerde ona katılıyorum ve elindeki fotoğrafı alıyorum. Fotoğrafta o ve Mary terasta, arkalarında gökyüzünde asılı duran kabarık bulutlar ve saçlarını savuran rüzgarla. Mary'yi ilk kez görüyorum -çoğunlukla uçurumun dibinde kumun altında gömülü olan şey sayılmaz- ve ne kadar genç olduğu beni şaşırtıyor. Görünüşe bakılırsa hâlâ yirmili yaşlarında. Ve bana o kadar tanıdık geliyor ki kalbim sıkışıyor. Parlak bir gülümseme, mantıklı bir saç kesimi, kulaklarında altın çıtçıtlar çünkü daha ayrıntılı bir şey işine olurdu. Sonuna kadar bir bakıcı. Herkesin onu neden sevdiğini anlayabiliyorum. Sanırım ben de onu severdim.

"Öylece çekip gidemeyeceğini biliyordum," diyor Jessie. "Veda etmeden ya da nereye gittiğini söylemeden olmazdı."

"Neden ilk gittiğini düşündünüz?" "Çünkü Bayan Baker bize öyle söyledi." "Neden böyle düşündü?"

"Sanırım öyle görüldüğü için," diyor Jessie. "Buna inanmamam gerektiğini bilmeliydim. Bu şekilde ayrılmak Mary'nin tarzı değildi. İntihar da öyle. O dedektifin ne dediği umurumda değil. Mary kendini öldürmedi."

"Bazen insanlar beklemediğin şeyler yaparlar," diyorum annemi ve onun her şeyi nasıl bitirdiğini düşünerek. Veda etmeden. Not yok. Kapanış yok. Onu özlüyorum ama aynı zamanda beni ve babamı parçaları toplamak için yalnız bıraktığı için ona kızgınım. Meğer bizim yapamayacağımız bir şeymiş. "Belki de kimsenin bilmediği yanlış bir şeyler vardı."

"Ne gibi?"

Virginia Hope'un hayaleti tarafından eziyet edilmek gibi. Ama henüz o konuya girmek istemiyorum. En iyisi konuyu hafifletmek. Tabii böyle bir şey mümkünse.

"Mary onu son gördüğünde nasıl davranıyordu?"

Jessie burnunu çekti ve elinin tersiyle yanağını sildi, yüzüne bulaşan rimel yanlara doğru yayıldı. "Tıpkı o dedektif gibi konuşuyorsun."

"Ona ne söyledin?"

"Mary iyi görünüyordu." Jessie bir Polaroid daha alır ve ona bakarken küçük, sessiz bir "Tam olarak doğru olmasa da" diye ekler.

"Bir sorun mu var?"

Başını sallıyor, Polaroid'i yere bırakıyor, başka bir tane alıyor ve bana gösteriyor. Mary ikinci katın koridorunda, üniformasının beyazı -muhtemelen şu anda benim giydiğimin aynısı- karanlık çevresiyle keskin bir tezat oluşturuyor.

"Neden dedektife söylemedin?"

Jessie omuz silkerek, "Bilmiyorum," dedi. "Sanırım Mary'yi korumaya çalışıyordum."

Çok iyi anladığım bir dürtü. Ölümünden sonra bile annemi koruma ihtiyacı hissettim. Bu yüzden, başlangıçta, kaç tane hap aldığını bilmediği fikrini ortaya attım. Herkes öyle olmadığını bilse de aşırı dozun kazara olduğunu düşündüm. Sonunda onu korumak yerine, babamı ve beni bu şekilde terk etmeyeceği fikrine tutunduğumu fark ettim. Kendi isteğiyle değil.

"Şu anda Mary'ye yardım etmenin en iyi yolu tam olarak ne olduğunu bulmak."

"Düştü," diyor Jessie. "Tek açıklaması bu."

Bu sesi daha önce babamdan da duymuştum. Belirsiz bir güven.

Söyledikleri doğru değil, Kit-Kat.

"Olmayabilir. Özellikle de Mary garip ya da gergin davranıyorsa," diyorum, Lenora'nın bir araya sıkıştırdığı iki kelimeyi bilerek kullanarak.

Jessie yanımdan geçip Eurythmics'in bir posterinin ona baktığı duvara bakıyor. "Olanlarla neden bu kadar ilgileniyorsun? Mary'yi tanı mıydın bile."

Hayır, ben bulmadım. Ama onu bulan bendim. Yere bakıp cesedini gören ve çığlık atarak evin arkasında yankılanan sesin sahibi bendim. Şimdi onun kumla kaplı bedenini bu gece kabuslarımda görmekten korkan benim.

Ama tek endişem bu değil. Asıl endişem - beni uyumaktan alıkoyabilecek endişem - Mary'nin başına gelenlerin

Bana göre bu hem tamamen paranoyakça hem de tamamen mantıklı bir düşünce. Aynı işi yapıyoruz, aynı yatak odasındayız, hatta aynı üniformayı giyiyoruz. Bu işle ilgili bir şey Mary'nin ölümüne yol açıysa, benzer bir kaderden kaçınmayı gerçekten isterim.

"Mary hiç geceleri garip sesler duyduğundan bahsetti mi? Lenora'nın odasından gelen? Ya da bir şeyler gördüğünden?"

"Hayır," diyor Jessie. "Sen yaptın mı?"

Cevap vermiyorum, ki bu da başlı başına bir cevap. Bazen hayır dememek evet demektir.

"Geçen gece bana Mary'nin korktuğunu söylemiştin." "Şaka yapıyordum," diyor Jessie.

"Öyle demiştin." Tekrar durakladım. "Ama bence bunda biraz gerçeklik payı olabilir."

Jessie başını sallayarak cevap vermeye başlasa da, kısa süre sonra yön değiştirir, yukarı doğru kayarak kararsız bir baş sallamaya dönüşür. "Belki. Artık bilmiyorum."

"Mary hiç korktuğunu açıkça söyledi mi?"

"Evet, ama belli ki bir şakaydı. İkimiz de bu konuda sürekli şakalaşırdık. 'Az önce koridorda Virginia'yı gördüm' gibi aptalca şeyler. Merhaba dedi.' Ortamı neşelendirmek için böyle aptalca şeyler. Tanrı biliyor ya, buranın buna ihtiyacı var. Ama sonra Mary oyun oynamayı bıraktı."

Merakla eğildim. "Bu ne zaman oldu?"

"Birkaç hafta önce. Virginia ya da Winston Hope hakkında bir şaka yapıyordum ve Mary başını sallayıp 'Böyle şeyler söyleme' diyordu. Her konuda çok ciddi olmaya başladı. Sanki gerçekten korkmuş gibiydi."

"Virginia'dan mı?" Lenora'nın yazdıklarını düşünerek söyledim. Virginia'nın onun odasında olduğunu. Mary'nin ondan korktuğunu.

"Belki mi?" Jessie dikkatini yerdeki Polaroidlere verir. Hepsinin yüzü açık, Jessie'nin bir tarot kartı okuyucusu gibi kaydıracağı bir düzine Mary resmi. "Mary'nin tuhaf bir korkak kedi olduğu izlenimini verdiğimi biliyorum. Ama değildi. Hayaletlere inandığını sanmıyorum. Ama . . ."

"Ama ne?" Bastırarak söylüyorum.

"Bir şey onu ürkütmüş gibiydi," diyor Jessie. "Ne olduğunu bilmiyorum. Belki de gerçekten Virginia Hope'un hayaletini gördü. Ya da belki artık bu konuda şaka yapmak istemiyordu. Muhtemelen Lenora ile çok vakit geçirdiği içindir."

"Bu da işin bir parçası," diyorum. "Sürekli bakım."

"Ama ben *çok fazla* konuşuyorum. Belki de bunun saygısızlık olduğunu düşünmüştür."

"Mary hiç Ricardo Mayhew adında bir adamdan bahsetti mi?" Jessie yüzünü buruşturdu. "Kim?"

"Eskiden burada çalışıyordu," diyorum. "Carter bana ondan bahsetti."

"Adamı hiç duymadım," diyor Jessie. "Mary onun kim olduğunu biliyorsa bile bana hiç söylemedi. Neden söylemediğini de bilmiyorum. Bana burayla ilgili başka her şeyi anlattı. Muhtemelen Hope ailesi cinayetleri hakkında Lenora dışında herkesten daha çok şey biliyordu."

Yığının içinde özellikle bir Polaroid dikkatimi çekiyor. Lenora'nın odasında çekilmiş, Lenora ve Mary'yi masa başında gösteriyor. Lenora tekerlekli sandalyesinde, daktilonun üzerine eğilmiş. Mary arkasında, ona doğru eğilmiş. O kadar tanıdık bir görüntü ki acıtıyor.

Onu alıp Jessie'ye gösterdim. "Bu ne zaman çekildi?"

"Birkaç hafta önce." Jessie fotoğrafı parmaklarımın arasından çekip alıyor ve diğerleriyle birlikte bir yığının içine yerleştiriyor. "Her zaman yazıyorlardı."

"Ne var biliyor musun?"

"Mary bana hiç söylemedi," diyor Jessie ayağa kalkıp odayı geçerek şifonyerine gidiyor ve Polaroidleri üst çekmeceye bırakıyor. "İlk başta bunun bir tür fizik tedavi olduğunu düşünmüştüm. Bilirsiniz, Lenora'nın motor becerileri üzerinde çalışmak. Ama her zaman oradaydılar. Bazen Lenora'nın yatması gereken saatten sonra bile."

Şifonyerin üstünde, sırtında kütüphane etiketi olan ciltli bir *Lace* kitabının yanında duran kayıt cihazına doğru ilerliyor. Kayıt cihazından bir kaset bana uzatıyor. "Bu Lenora için. Yeni kitabın birinci bölümü. Belki kafasını dağıtmasına yardımcı olur."

"Teşekkürler." Kaseti cebime koydum ve kapıya yöneldim. Ayrılmadan önce Jessie'ye dönüp "Daktilo hakkında başka bilgisi olan var mı?" diye soruyorum.

"Sanmıyorum," diyor Jessie. "Sadece bir gece yanlarına gittiğim için biliyorum. Havalı bir fotoğraf olacağını düşündüm ve onlar orada olduğumu fark etmeden önce kapının önünde durup fotoğrafı çektim. Mary bu konuda biraz çıldırdı. Kimseye söylememem için bana yemin ettirdi. Muhtemelen sana bile söylememeliydim."

Ama bunu yaptığına sevindim.

Çünkü artık Mary'nin Hope ailesi ve o gece olanlar hakkında neden bu kadar çok şey bildiğini biliyorum.

Lenora ona söyledi.

Bana attığın bakışı görüyorum. İnsanların bana verdiğiinden daha gözlemciyimdir.
için. Ve şu anda tüm bunların gittiği yerden hoşlanmayacağını düşündüğünü söyleyebilirim.
Yapmayacaksın.

Ama sana her şeyi anlatacağıma söz verdim, o yüzden sana bunu veriyorum. En derin, en
karanlık sırlarımı. Daha önce kimseye anlatmadığım şeyler.

Sadece sen,

Mary.

Sadece sen.

YİRMİ BİR

(Lenora'nın sol elinin parmakları daktilonun üzerinde, alışılmadık bir şekilde hareketsiz durmaktadır. Normal şartlar altında tuştan tuşa kayıyor olurlardı,

Yavaş ama emin adımlarla boş sayfaya kelimeler ekleyerek arabaya sardım.

Ancak bu koşullar normal değil.

Polis gittiğinden beri evin üzerine bir sis çökmüş durumda. Ortalık sessiz ve ruh hali kasvetli. Hope's End'in bir sakini öldü ve Mary Milton'ı hiç tanımamış olsam da onun kaybını aynı şekilde hissediyorum. Pek çok yönden birbirimize benziyorduk. Hayal ettiğimden çok daha fazla.

Bu yüzden yemekten sonra Lenora'ya dolaşım egzersizlerinde rehberlik etmek yerine onu daktiloya getirdim. Bayan Baker'ın onaylamayacağını bildiğim bir ihlal. Lenora'nın yanında duruyorum, üniformamın üzerine attığım gri hırkaya rağmen kendime sarılıyorum. Fırtına dinmiş olsa da ardında pencerelerden sızan nemli bir serinlik bırakarak odasına hayalet bir geminin ürpertici havasını veriyor.

Daktilonun yanındaki masada Lenora'nın daha önce daktiloyla yazdığı sayfanın durması çok uygun. İki kelime gözüme çarptı.

Kız kardeşim.

"Mary'nin kız kardeşinden korktuğu konusunda bana neden yalan söyledin?"

Lenora bana bakıyor, yeşil gözlerinde endişe parlıyor. Sonra yazmaya başladı.

Yalan değildi.

"Kız kardeşin öldü Lenora," diyorum hırkamı üzerimde sıkarak. "Ve hayaletler diye bir şey . Bu yüzden Mary'yle daktilo yazarak çok zaman geçirdiğiniz gerçeğini gizlemek için bundan daha iyisini yapman gerekecek."

Lenora şaşkınlığını gizleyemiyor. Deniyor ama etkileyici yüzü ona ihanet ediyor. Dudaklarında bir çekiklik ve sağ gözünde bir seğirme var, sanki açılmaması için çok çalışıyormuş gibi.

"Ona hikayeni anlatıyordun, değil mi?"

Lenora daktiloya iki kez vuruyor. Bununla birlikte, anlatacak kadar güvendiği tek kişi olmadığım için bir hayal kırıklığı da yaşadım. Özel olduğumu ve Lenora'nın beni seçmesinin özel bir nedeni olduğunu düşünmüştüm. Şimdi bunu neden yaptığına dair hiçbir fikrim yok.

"Neden bana söylemedin? Ya da Dedektif Vick'e?" Lenora yavaşça tuşlara vuruyor.

Bu bir sır olmalıydı.

"Buna kim karar verdi? Sen mi Mary mi?"

Mary

"Peki senin hikayeni yazmaya başlamak kimin fikriydi?"

Lenora, geri dönüş çubuğuna basmamı işaret etmek yerine, Mary'nin adını ikinci kez yazıyor ve ilkiyle birlikte çalıştırıyor.

marymary

Jessie'nin bana Mary'nin Hope ailesi katliamına takıntılı olduğunu söylediğini göz önünde bulundurursak şaşırmadım. Mary'nin Lenora'ya bakma işini kabul etmesinin nedeninin bile bu olabileceğini söyledi. Eğer bu doğruysa, Lenora'nın anlattıklarını duymak istemesi mantıklı.

"Daktiloyu bu yüzden aldı, değil mi?" Ben de öyle dedim. "Her şeyi onun için yazmanı istedi."

Bu, Lenora'dan iki dokunuş daha getirdi.

"İstiyor muydun?"

Lenora bir an düşünüyor, yüzü çok iyi tanıdığım o dalgın ifadeye bürünüyor. Yazmaya başladığında verdiği yanıt, düşüncelerini hayal ettiğim gibi karmakarışık. Bana yazdıklarının hepsinin daha önce yazıldığının bir başka kanıtı. Tabiri caizse ikinci taslak.

İlk başta olanlar hakkında konuşmak istemedim çünkü anılar

Beni üzdü ama tekrar yazma fikrini sevdim ve ona evet dedim.

"Ne zamandır üzerinde çalışıyordunuz?"

haftalar

Cevabı zaten bildiğimden emin olmama rağmen, "Yani benimle yazdıklarını onunla da mı yazdın?" diye soruyorum.

Lenora ek bilgi yazmadan önce iki kez dokunur.

ve daha fazlası

"Daha ne kadar? Sen ve Ricky hakkında mı?"

Lenora yazmaya devam ediyor. On tuşa yavaşça ve bilinçli bir şekilde basarak verdiği yanıtın önemini açıkça ortaya koyuyor.

her şey

"Ona anlatmayı ne zaman bitirdin?"

Lenora'nın bunu düşünmesine gerek yok.

Gittiği gece

Midem aniden bulandı. Mary cinayetlerin işlendiği gece hakkında her şeyi biliyordu; kimin yaptığını, nasıl yaptığını, neden yaptığını da. Ve tüm bunları öğrendiği gün, o-

Atladı.

Dedektif Vick böyle olduğunu söylediğine göre benim de böyle düşünmem gerekirdi. Yine de yanlış geliyor. Yalan gibi. Onun yerine, beynimde başka bir kelime sekiyor.

Öldü.

Acı gerçek bu.

Ve bu bir tesadüf olamaz.

"Mary sana bunun neden bir sır olması gerektiğini hiç söyledi mi?" Lenora dokunmak yerine yazıyor.

Evet.

Daha sonra satıra üç kelime daha ekler.

Korkmuştu.

Lenora'nın farklı bir soruya aynı cevabı yazdığı daktilonun yanındaki sayfaya tekrar bakıyorum. Bunu yaparken aklıma bir düşünce geliyor. Daha önce düşünmem gereken ama muhtemelen düşünemeyecek kadar korktuğum bir şey. Ama artık bundan kaçış yok.

"Lenora, Mary'nin gerçekten gittiğini mi düşündün?"

Tüm duygularının anahtarı olan yüzünü inceliyorum. Saklamaya çalıştıklarını bile. Ama bu sefer, yüzündeki ifadeyi gizlemeye bile çalışmıyor.

hissediyor. Daktiloya bir kez vururken yüz hatlarını hüzün kaplıyor.

Hayır.

"Atladığını mı düşündün?"

Başka bir tek dokunuş. Nabzımı hızlandıran bir tane.

"Yap-" Yutkunuyorum. Korkudan aniden kuruyan ağzımdan kelimeleri güçlkle çıkarabiliyorum. "Mary'nin başına gelenlerin ona söylediklerin yüzünden olduğunu mu düşünüyorsun?"

Lenora'dan gelen iki telefon en büyük korkumu doğruladı. Mary'nin öldürüldüğünü düşünüyor.

Bu korkunç farkındalığın içinde başka, daha küçük bir düşünce dönüyor. Daktilonun yanındaki sayfaya hızlıca bir göz atmanın getirdiği bir düşünce.

"Mary ikinizin yazdığı sayfaları ne yaptı?" Lenora şaşkın bir bakışla cevap verir.

"Tüm hikâyeyi yazmana yardım etti." İkimizin daktilo ettiği sayfaları düşünüyorum, şimdi Lenora'nın ilaç şişeleriyle birlikte yatağımın altındaki kilitli kutuda duruyorlar. Mary ve Lenora haftalarca daktilo ettiyse, neden buna dair hiçbir kanıt görmedim? Masanın içindeki her kâğıt boştu ve Lenora'nın odasında ya da benim odamda başka hiçbir yerde daktilo edilmiş sayfalara dair bir iz görmedim. "Kalın bir yığın olmalı. Mary onlarla ne yaptı?"

Lenora'nın cevabı -onları sakladı- bana yardımcı olmuyor. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Bu kez verdiği yanıt biraz daha açıklık getiriyor.

onun odasında

Sırtımdan aşağı kötü bir his süzülüyor. Bir zamanlar Mary'nin odası olan yer artık benim odamdı ve cinayetlerle ilgili gerçek bunca zamandır orada saklıydı.

Mary'nin ölümüne neden olabilecek bir gerçek.

Gecenin geri kalanı acı verici bir yavaşlıkla geçti. Yıkaniyorum, giyiniyorum ve Lenora'yı yatağa kaldırıyorum, tüm bu süre boyunca kendime yanılıyor olabileceğimizi söylüyorum. Belki Mary gerçekten atladı. Belki de içinde artık kontrol edemediği derin umutsuzluk kuyuları vardı. Belki de bu, Hope's End'in genel trajik hikayesinde sadece bir başka üzücü bölümdür.

Ya da belki de bu hikayeyi bildiği için öldürüldü.

Lenora'yı arama düğmesiyle baş başa bıraktıktan sonra odama gidip etraflıca bir arama yapıyorum. Mary'nin tüm eşyaları burada olduğuna göre, Lenora'yla birlikte yazdıkları her neyse, o da hâlâ buradadır. Nerede, hiçbir fikrim yok. Ama bulmaya kararlıyım.

Şifonyerle başlıyorum, her çekmece boşalana kadar Mary'nin kıyafetlerini çıkarıyorum. Şifonyerin arkasını ve altını bile kontrol ettim. Hiçbir şey yok.

Sırada yatak var, hem altında hem de şilte ile bazanın arasında. İlgimi çeken tek şey kilitli kutum. Komodinden aldığım anahtarla açıp içindekileri kontrol ediyorum. Bir yığın daktilo sayfası ve altı şişe hap.

Sonra, sayfaların Mary'nin geride bıraktığı kitapların arasına sıkışmış olabileceğini düşünerek kitaplığı taradım ve potansiyel saklanma noktaları için banyoyu kontrol ettim. İkisinden de bir sonuç çıkmadı.

En son baktığım yer dolap, çünkü geldiğim gece orayı baştan sona kontrol etmiştim. Yine de Mary'nin sağlık çantasını kontrol ediyorum, ceketinin ceplerini karıştırıyorum ve yerde duran, bir zamanlar kitapların konulduğu ama artık hiçbir şey konulmayan kutuyu kontrol ediyorum.

Üniformamın önünü silerek ayağa kalkıyorum ve kutunun yanındaki temiz zemin parçasına bakıyorum. Üniformamın aksine, sanki yakın zamana kadar orada bir şey oturmuş gibi tozdan arınmış. Buradaki ilk gecemde fark etmiştim ama üzerinde pek düşünmemiştim. Ama şimdi, eskiden orada ne olduğunu ve ne zaman kaldırıldığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Daha yakından bakıyorum. Tozsuz alan dikdörtgen şeklinde, köşeleri yuvarlatılmamış olsaydı ikinci bir kutuya işaret ederdi.

Demek ki başka bir şeydi. Bavul gibi.

Mary bir hastabakıcıydı. Durumu biliyordu. Tek ihtiyacımız olan bir kutu ve bavul.

İçimdeki adrenalinle bavulumu kaptığım gibi dolaba götürüyorum. Gergin bir nefesle temiz yamanın üzerine yerleştiriyorum. Üniforma gibi, tam uymuyor ama yeterince yakın.

Bavulu dolaptan çıkarırken, adrenalin seviyemi vızıltıdan kükremeye yükselten bir şey fark ediyorum.

Sapın her iki ucunda, onu valizin kendisine bağlayan metal bir halka bulunur.

Her bir yüzük, terasta bulduğum bükülmüş metal parçasıyla hemen hemen aynı şekil ve boyutta.

Her şey tersine dönüyor, sanki Hope's End sonunda, kaçınılmaz bir şekilde okyanusa doğru devriliyor. Ama sadece ben, Mary'nin giderken yanına bir bavul aldığını fark ederek şoka giriyorum.

O bavulun içinde Lenora ve ailesinin öldüğü gece hakkında daktiloyla yazılmış gerçekler olabilirdi.

Şimdi, Mary gibi, o da gitti.

Sendeleyerek koridora çıktım ve servis merdivenlerinden aşağı indim. Merdiven boşluğundaki çatlağın daha da büyüdüğünü fark ediyorum. Şimdi duvarın tüm yüksekliği boyunca uzanıyor ve ikinci, daha küçük bir çatlak ondan ayrılıyor. Karşı duvarda da başka bir çatlak oluşmuş. Bu hızla giderse, yakında tüm merdiven boşluğu onlarla ağ gibi örülmüş olacak. Örümcekleri, sinekleri ve tenime yapışan yapışkan örümcek ağlarını düşünerek ürperiyorum.

Mutfakta doğruca telefona yöneliyorum ve Dedektif Vick'in bana verdiği kartta numarayı çeviriyorum. Sersemlemiş bir "Alo?" ile cevap vermeden önce telefon altı kez çalıyor.

"Ben Kit McDeere."

"Kit." Dedektif şüphesiz komodininin üzerindeki saate bakarken bir hışırtı duyuldu. Ben de aynısını mutfaktaki saate yapıyorum. Gece yarısından hemen önce. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"Evet," diyorum, açık sözlülüğümle umursamadığımı belli ediyorum. "Ama Mary Milton'ın atlamadığını bilmek istersin diye düşündüm."

"Sizce ona ne oldu?" Dedektif Vick şaşkın bir duraksamadan sonra şöyle der.

Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak kendimi durduruyorum. Bırakın söylemek üzere olduğumu, bunu düşündüğüme bile inanamıyorum. Yine de söylüyorum, kelimeler zoraki bir aciliyetle yuvarlanıyor.

"İtilmişti."

YİRMİ İKİ

(Pişman olacağımdan emin olduğum bir soru soracağım," diyor Dedektif Vick.
"Ama sizce Mary Milton neden itildi?"

"Odasında bir bavul vardı." "Ve?"

"Şimdi gitti."

"Ve?"

"Mary onu yanında götürdü."

Dedektif Vick iç çekti. "Açıklamak için tam bir dakikanız var."

İnanılmaz olana onu inandırmak için bir saniye bile kaybetmedim. Bu kadar şüpheli biri için zor bir görev. Yine de elimden geleni yapıyorum, ona dolaptaki çıplak yamadan, bunun yatak odasından yeni çıkarılmış bir bavul tarafından yaratıldığını düşündüğümünden ve Mary'nin öldüğü gece evi onunla terk ettiğinden neden şüphelendiğimden bahsediyorum.

"Kendini öldürmeye niyetliyse neden yanına bir bavul ki?" "Hiçbir fikrim yok," diyor Dedektif Vick.

"Çünkü gitmeyi planlamıyordu," diyorum. "Bu yüzden sahip olduğu diğer her şey hâlâ burada. Mary geri dönmeye niyetliydi."

"Sanırım sizin de bu sözde bavulun içinde ne olduğuna dair bir teoriniz var."

"Hope ailesi cinayetleri hakkındaki gerçekler."

Yatak yaylarının ani gıcırtısı bana dedektifin az önce söylüyor. Sonunda tüm dikkatini bana vermişti.

"Bence Mary buraya o gece gerçekten ne olduğunu öğrenmek amacıyla geldi," diyorum. "Ve öğrendi de. Çünkü Lenora ona anlattı."

"Dur tahmin edeyim," diyor Dedektif Vick bıkkınlıkla. "O ."

"Evet."

"Kit, biz zaten-"

Bana yalancı demesi için ona bir şans daha vermek istemediğimden sözünü kestim. "Bunu uydurduğumu düşündüğünü biliyorum ama Lenora yazabiliyor. Sana gösterebileceğim bir yığın sayfa var. Hepsi Lenora tarafından yazılmış. Ve hala bana inanmıyorsan, fotoğraflı kanıt var. Jessie'de Mary ve Lenora'nın birlikte yazarken çekilmiş bir resmi var. Bunu gizlice yapıyorlardı. Mary'nin yardımıyla Lenora, ailesinin öldürüldüğü gece olan her şeyi yazmış. Bitirdiklerinde, sanırım Mary bunu halka açıklamayı planladı. Lenora'nın yazdıklarını aldı, bavuluna koydu ve gitti. Ama Hope's End'den biri onun ne planladığını biliyordu ve bunu yapamadan onu durdurdu."

"Onu ölüme iterek mi?" "Evet."

"Neden biri bunu yapsın ki?"

"Çünkü gerçeğin ortaya çıkmasını istemediler."

Dedektif Vick'in tarafında sessizlik var. Ya söylediklerimi düşünüyor ya da telefonu kapatmanın eşiğinde. Ses tonuna bakılırsa ikincisi de bir seçenek gibi görünüyor.

"Tüm bunlar kulağa oldukça tuhaf geliyor, Kit." "Yalan söylemiyorum," diyorum.

"Öyle olduğunu söylemedim. Bence bunun içtenlikle inanıyorsun." "Ama inanmıyorsun." Şakaklarımda ağrı zonkluyor. Uykusuzluk ve bolca hayal kırıklığından kaynaklandığına şüphe olmayan bir baş ağrısı oluşuyor. "Hangi kısmı inanmıyor musun?"

Dedektif Vick, "Hepsi," diye yanıtlıyor. "Her şeyden önce, birini parmaklıkların üzerinden itmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz?"

"Bu korkuluk değil," diyorum, sırtımın küçük kısmına nasıl çarptığını ve beni üzerinden takla atacağımdan korkmama neden olacak kadar dengemi bozduğunu hatırlayarak. "Bu kısa."

"Not edildi. Ama Mary'nin Lenora'yla birlikte yazdığı her şeyi bu bavula koyduğunu da söylemişsiniz. Sence nereye götürüyordu?"

"Sen, büyük ihtimalle." Kendi içgüdülerime dayanan çılgınca bir tahmin. Lenora az önce ona kasabanın en kötü şöhretli suçuyla ilgili her şeyi anlatmıştı. Lenora bana olanları anlatmayı bitirdiğinde ne yapacağımı hiç düşünmedim. Ama içimden bir ses polise gideceğimi söylüyor. "Mary o geceyle ilgili gerçeği biliyordu."

Dedektif Vick, "Bu da teorinizdeki pek çok delikten ilki," diyor. "Mary'nin ölüm saati gece iki civarındaydı. O saatte polise gideceğini gerçekten düşünüyor musunuz?"

Mutfak penceresine bakıyorum. Dışarıda, terasın uzunluğuna uzanan korkuluğu seçmeye yetecek kadar ay ışığı var. Mary'nin orada, benzer bir parıltıyla yıkandığını, korkuluğun üzerinden atlayıp gözden kaybolduğunu hayal ediyorum.

"Ne zaman öldüğünü nereden biliyorsun?"

"Çünkü gelgit vardı," diyor Vick. "Mary Pazartesi gecesi kayboldu. O gün gelgit saat ikiden kısa bir süre sonraydı. Eğer orada su olsaydı, cesedi denize sürüklenirdi. Bunun yerine, Mary açıktaki sahile çarptı ve çarpmanın etkisiyle öldü. Gelgit başladığında kuma gömüldü."

Meryem'in başka bir görüntüsünü alıyorum. Hayal etmeme gerek olmayan bir görüntü çünkü onu gördüm. Cesedi çoğunlukla kum ve deniz köpüğüyle kaplıydı. Gözlerimi kapatıp mutfak penceresinden uzaklaşıyorum.

"Ama eşyaları arasında bir bavul eksik," diyorum.

"Pekâlâ olabilir," diyor Dedektif Vick. "Ama Mary'nin ölümüyle sizin gelişiniz arasında bir hafta geçti. Bu süre zarfında herhangi biri onu odadan almış . Mary'nin yanında olduğundan neden bu kadar eminsiniz?"

"Terasta bir parçasını buldum."

"Buldun mu?"

Dedektif Vick'in ses tonu bir anda küçümsemekten ilgilenmeye dönüşüyor. O göremese de kendime bir gülümseme izni veriyorum. Haklı olduğumu hissediyorum. Küçük bir zafer anı.

"Sapını bavula bağlayan metal bir kanca. Eğilmiş ve yerde yatıyordu, bu da bana birinin Mary'nin elinden valizi aldığında sapın kırıldığını düşündürüyor."

Dedektif Vick, "Şimdi bir yere varıyoruz," diyor. "sende mi?"

Gülümsemem kayboldu. "Onu kaybettim."

Dedektif Vick nasıl olduğunu sormuyor, ben de bu bilgiyi gönüllü olarak vermiyorum. Neredeyse terastan düşerken düşürdüğümü söylemem, Mary'nin başına gelenin cinayet olmadığına daha fazla ikna olmasını sağlayacaktır. Kendisinden şüphe ettiğinden değil.

"Biliyordum," diyor. "Senden şüphe duymak istemedim. Gerçekten istedim. Ama lütfen, bu kadar saçmalık yeter."

"Bu saçmalık değil."

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, Kit. Bu öğleden sonra denediğin şeyin aynısı. Mary'nin başına gelenleri -çok ciddi, çok trajik bir olayı- alıp suçluluk duygunu hafifletmek için çarpıtıyorsun."

"*Benim* suçum mu? Hâlâ tüm bunları uydurduğumu mu düşünüyorsun?"

"Seni suçlamıyorum," diye devam ediyor Dedektif Vick, sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi. "Bunu yaptığınızın farkında olduğunuzu bile sanmıyorum. Ama ne olduğu çok açık. Annen kendi canına kıydı. Bunda ne kadar büyük bir rol oynadığınız hâlâ tartışılıyor."

"Bu tartışmaya açık bir konu *değil*. Bu bir kazaydı."

Dedektif Vick, "Yani beni ikna etmeye çalışıp duruyorsun," diyor. Çılgılık atmak istiyorum.

Ve ağla.

Ve telefonu duvardan söküp mutfak zeminine çarpacağım. Yaşını ve öfkemi göz önüne alırsak, bunu yapabileceğimden şüpheleniyorum. Ama sağduyu beni hayal kırıklığından daha çok etkiliyor. Sesim histerik çıkarsa, Dedektif Vick öyle olduğuma ikna olacaktır. Onu ikna edebileceğim tek şey de bu zaten.

"Size bir kadının öldürüldüğünü düşündüğümü söylüyorum," diyorum. "Bunu ciddiye almanız gerekmez mi? En azından araştırmanız gerekmez mi?"

Dedektif Vick iç çeker. "Olayı araştırdım. Sizinle ve o evdeki diğer herkesle konuştuktan sonra vardığım sonuç Mary Milton'ın kendi canına kıydığı yönünde."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Adli tabibin ilk bulguları, yaralarının o yükseklikten düşmeyle uyumlu olduğunu gösteriyor. Herhangi bir savunma yarası yok, ki sizin önerdiğiniz şekilde saldırıya uğramış olsaydı muhtemelen olurdu. Memurlara araziye, sahili ve hatta terası arattım. Bir bavul, boğuşma ya da cinayet olduğunu gösteren hiçbir şey bulamadılar. Aslında hiçbir şey bulamadılar."

"Bu olmadığı anlamına gelmez."

"Özür dilerim," diyor Dedektif Vick. "Ben sandığınız kişi değilim."

Ahizeyi sıkıca kavradım, şaşkınlık içindeydim. "Ne?"

"Mary'nin intihar notu. Yazdığı şey buydu. 'Özür dilerim. Ben sandığın kişi değilim.' Üniformasının cebinde düzgünce katlanmış olarak bulundu. Kağıt ağır su hasarına uğramış ama hala okunabilir durumda. Şimdi bana telefonu kapatmamam için bir sebep söyle."

"Lenora ailesini öldürmedi," diyorum, her şeyden çok çaresizlikten. Kesinlikle bir planım yok. Ama umarım böyle bir bomba patlatmak Dedektif Vick'in beni dinlemesini sağlar. "En azından ben öldürdüğünü sanmıyorum. Henüz o kadar ileri gitmedik."

"Biz mi?"

"Ben ve Lenora. Sana söyledim, onun hikayesini yazıyoruz, tıpkı Mary'ye yaptığı gibi. Ama burada bir işçi vardı. Ricardo Mayhew."

"Biliyorum," diyor Dedektif Vick. "Eskiden orada çalışırdım, hatırladın mı?"

"Lenora'nın ona aşık olduğunu da biliyor muydun? Anne babasını ve kız kardeşini öldürenin o olabileceğini de? Lenora'nın onun yaptığını bildiğinden ve onu koruduğundan eminim. Sanırım şimdi, cinayetlerin işlendiği gece ortadan kaybolmuş olsa da, belki de yakalanacağı umuduyla her şeyi itiraf etmek istiyor."

Sonunda Dedektif Vick'e konuşma fırsatı verdiğimde, sesi merak ve ihtiyat arasında gidip geliyor. "Bundan emin misiniz?"

"O geceye ait polis raporuna erişiminiz var," diyorum. "Bak ve gör. O geceyle ilgili cevaplanmamış bir sürü soru olduğunu da göreceksiniz. Mary bu cevaplara sahipti. Şimdi ise öldü. Bu bir tesadüf değil. İntihar olmadığı da kesin."

Dedektif Vick teorimde bir delik daha açıp yanıldığımı söyleyemedi ve bunu kanıtlamak için kendini beğenmiş bir şekilde başka bir kanıt sunamadan telefonu kapatıyorum. Bir şeylerin peşinde olduğumu biliyorum.

Ve bu beni korkutuyor.

Çünkü Lenora da bana hikayesini anlatıyor, sıradaki ben olabilirim.

Yine de tüm bunların en korkutucu kısmı bu değil. Asıl tüyler ürpertici, Stephen-King'den daha korkunç olan kısım, Mary'nin rastgele bir yabancı tarafından öldürülmemiş olması. Çarpık bir şekilde, bu beni daha rahatlatırdı. Ama onu terastan iten her kimse neyin peşinde olduğunu biliyordu.

Onu tanıyorlardı.

Bu da muhtemelen Hope's End'den biri olduğu anlamına geliyor.

Ben ve Lenora dışında, bu tanıma uyan sadece dört kişi vardı -Bayan. Baker, Archie, Carter ve Jessie.

Neden içlerinden biri Lenora'nın yazdığı bir şey yüzünden Mary'yi öldürme ihtiyacı hissetsin ki? Tekrar telefona uzanıyorum, Dedektif Vick'i geri aramak için can atıyorum. Bana inanacağı şüpheli olsa bile bunu duyması gerekiyor.

Henüz yapmadı.

Hiçbir şey hakkında.

Tam çevirmek ki arkamdan bir ses duydum. Ayak sesleri. Karanlık yemek odasından mutfığa doğru ilerliyordu. Carter'ın kapı aralığında durduğunu görmek için döndüm. Ellerini masumca kaldırarak, "Seni korkutmak istememiştim." dedi.

Yine de yaptı. Kalbim o kadar yüksek atıyor ki duyduğundan şüpheleniyorum. Kalbimin çarpıntısına bir de şu ekleniyor: Carter, Mary'yi terastan itebilecek dört kişiden biri.

Mutfığa tam olarak girdiğinde hafifçe sallanıyor. İçki içiyordu.

"Boktan bir gündü" diye özür dilemeden kabul ettiği bir gerçek. Elim telefonun üzerinde, donup kalıyorum. "Öyleydi."

"Terastaydım ve telefonda birinin konuştuğunu duydum. İçeri girip araştırayım dedim."

"Ne kadarını duydun?" "Bir kısmını."

"Bir kısmını mı yoksa tamamını mı?"

"Çoğunu," diyor Carter. "Ve şu anda neden gergin olduğunu anlıyorum. Olmalısın da. Ama benim yanımda değil. Mary'nin ne yaptığını biliyordum."

"O zaman söyle bana."

"Bana yardım etmeye çalışıyordu." Carter mutfağı geçip yaklaşıyor. Nefesindeki viski kokusunu alabileceğim kadar yakın. "Ve sanırım ölmesi benim suçum."

"Bununla ne demek istediğinizi bana anlatmak için tam bir dakikanız var" diyorum, sesimin tam olarak Dedektif Vick gibi çıktığının farkındayım.

"Burada olmaz," diyor Carter.

Olduğum yerde kalıyorum. "Evet, burada."

Bir katille yalnız yürümeye niyetim yok. Eğer Carter buysa. Sözleri itiraf edecekmiş gibi görünse de, vücut dili aksini söylüyor. Kambur ve karmakarışık, zarar veremeyecek gibi görünüyor. Ama görünüş aldatıcı olabilir.

"Görmen gereken bir şey var" diyor ve ekliyor, "Ve sana burada gösteremem. O yüzden bana beş dakikalığına güvenmek zorundasın."

"Mary'nin sana yardım ettiğini mi söyledin?"

"Öyleydi, evet," diyor Carter. "Ve şimdi gerçekte ne olduğunu öğrenerek ona yardım etmek istiyorum. Çünkü o atlamadı. Bunu biliyorum ve az önce yaptığın telefon görüşmesine bakılırsa sen de biliyorsun."

Carter'ı kulübesine kadar takip etmemin tek nedeni bana inanması. O zaman bile, onu birkaç adım önümde yürütüyorum, ellerini görebileceğim bir yere koyuyorum. Kulübeye girdikten sonra, kaçmam gerekebilir diye kapının yanında duruyorum. Ama Carter'ın hareketleri tehditkâr olmaktan çok uzak. Neredeyse boşalmış viski şişesini masadan kaldırdıktan sonra ayılmak için kendine bir fincan sade kahve koyuyor.

"Biraz ister misin?" diyor.

"Kahve mi viski mi?"

"İstedğini seç."

"Bana göstermeye bu kadar ihtiyaç duyduğun şeyin ne olduğunu görmeyi tercih ederim," diyorum.

"Bir dakika içinde." Carter iki kişilik masasına oturur ve kahvesinden bir yudum alır. "Önce bir şeyi itiraf etmem gerekiyor. Burada neden işe girdiğim konusunda yalan söyledim."

Kapıya doğru yarım adım atıyorum. "Eğer sana güvenmemi istiyorsan, bunu yapmanın yanlış yolu bu."

"Gerçekten de öyle," diyor Carter. "Ama bunu bilmen önemli. Şimdi, sana bahsettiğim şu düzenli müşteriye hatırlıyor musun? Eskiden burada çalışan ve benim onun yerini almamı öneren?"

"Biliyorum," diyorum. "Ve bir adı olduğunu varsayıyorum."

"Anthony," diye cevaplıyor Carter. "Gerçi herkes ona Tony derdi. Tony burada çalışmamı önermekten fazlasını yaptı. Bu konuda ısrar etti."

"Neden?"

"Yıllarca burada çalıştı. Bütün köşe bilirdi. Bir gün garajın üstündeki odaları kurcalıyordu. Eskiden bazı hizmetçiler orada yaşırdı."

"Evde ya da bu kulübede yaşadıklarını sanıyordum," diyorum.

"En parlak döneminde Hope's End hizmetçilerle dolup taşardı. Tek işi Winston Hope'un Packard koleksiyonuna bakmak olan bir tamirci vardı. Ondan beş tane vardı. Archie bana Bayan Baker'ın buranın bakım masraflarını karşılayabilmek için yıllar içinde onları satmak zorunda kaldığını söyledi."

Hope's End'in bir zamanlar ne kadar kalabalık olduğunu düşünmek garip. Garajın üstü de dahil olmak üzere her oda doluydu. Rüzgârlı bir uçurumun tepesinde küçük bir köy, hepsi de tuhaf bir şekilde zengin bir aileye hizmet etmek için burada.

Carter bir yudum daha kahve içtikten sonra, "Cinayetlerden sonra garajın üstündeki odalar depo olarak kullanıldı," diyor. "Yirmili yıllardan, hatta daha öncesinden kalma kutular dolusu eşya. Kış mevsimiydi ve arazide yapacak pek bir şey yoktu, bu yüzden Tony kendini işe yarar hale getirmeye ve o kutularda ne varsa onlardan kurtulmaya karar verdi. Çoğu ıvır zıvırdı. Güve yemiş giysiler, kırık tabaklar, eskiden burada çalışan insanların eşyaları. Kısacası, burası boşaltıldığında geride bıraktıkları her şey."

Carter kulübenin uyku bölümüne çekiliyor ve yatağının altında saklandığı yerden bir zarf çıkarıyor. Zarfı masaya getirdiğinde ben de ona katılıyorum, ihtiyatım merakıma yenik düşüyor.

"O kutulardan birinde Tony bunu buldu."

Zarfın içinden düz bir şey çıkarıyor ve yüzüstü bana doğru kaydırıyor. Şeklinden ve sepya renginden bunun bir fotoğraf olduğunu söyleyebilirim. Bir

Eski bir tane, arkasına karalanmış tarihten de anlaşılacağı üzere.

Eylül 1929

Aldım, çevirdim ve Lenora'nın gençlik fotoğrafı olduğunu gördüm. Şimdiye kadar onu tanımakta zorlanmamıştım. Tanısam bile, Lenora'nın oturduğu divan ve arkasındaki duvar kağıdı onu ele veriyor. Burası baştan sona onun yatak odası. Koridordaki portrenin fotoğrafik bir yeniden yaratımı.

İkisi arasındaki tek fark, Lenora'nın fotoğrafta giydiği elbisenin saten yerine pamuklu olması ve duruşu. Resimdeki çalışılmış poz gitmiş. Bunun yerine Lenora divanın arkasına yaslanmış, ellerini yuvarlak karnının üzerine koymuş, hiç de hanımefendiye yakışmayan bir şekilde duruyor.

Şoktan uyuştum.

"Hayır," dedim. "Bu olamaz."

Ama fotoğraf yalan söylemiyor.

Ailesi katledilmeden bir ay önce Lenora Hope hamileydi.

Bu bir kazaydı, Mary. Ya da aptallık.

Ya da muhtemelen ikisinden de biraz.

Ricky ve ben birbirimize o kadar aşıktık ki -ve evet, şehvetle dolup taşıyorduk- sonuçları düşünemiyorduk. Ne olduklarını bilmediğimden değil. Kimse bana kuşlar ve arılar hakkında bir şeyler öğretmeyi düşünmemişti. Seks hakkında bildiklerimin çok azını Kız kardeşimin dinlemeyi sevdiği plaklardan. Yaramazlık ve romantizm şarkıları. zararsız bir eğlence gibi görünmesini sağladı.

Ve inanılmaz eğlenceliydi. Ricky bana hiç düşünmediğim şekilde zevk verdi. Mümkün. Biri size kendinizi kadar iyi hissettirdiğinde, her şeyin kötüye gidebileceği gerçeğine dikkat etmek zordur.

Geriye dönüp baktığımda, hamile kalmamın kaçınılmaz olduğunu düşünüyorum. Bunu söyleyebilirdim.

Bu arada, sınırlı bilgime rağmen hemen. Sabah bulantıları, doymak bilmeyen iştahım ve kaçırdığım regl dönemim arasında hamile olduğumu şüphesiz biliyordum. Bilmediğim şey ise bu konuda ne yapacağımdı.

Ricky'ye söylemeden önce haftalarca bekledim, habere kötü tepki vereceğinden korkuyordum. Ben de Benim konumumdaki kadınların, onları oraya getiren erkekler tarafından kötü muamele gördüğü birçok kitap okudum. O lanetli karakterler gibi olmaktan korkuyordum. Ricky'nin Bana inanın ya da daha kötüsü, kaçıp gidin ve beni içinde bulduğum korkunç çıkmazda yapayalnız bırakın. için Beni rahatlattı ve şaşırttı, çok sevindi.

"Yani bu konuda mutlu musun?" Ona söyledikten sonra sordum.

"Baba olacağım," dedi. "Çok sevindim!"

Ancak ikimiz de pek çok nedenden ötürü zor bir durumda olduğumuzu biliyorduk. Ricky bana plan yapmak için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi, ben de öyle.

Beklenmedik sevincimiz böylece en büyük sırrımız haline geldi. Benim için saklaması şaşırtıcı derecede kolay olan bir sır. Başlangıçta kimse bana pek aldırış etmemişti, bu yüzden kilo almaya başladığımda çoğunlukla fark edilmedi. Evet, elbiselerimi bir iki santim açmasını istediğimde annemin hizmetçisinin dudak büktüğünü duydum. Ve tabii ki akşam yemeğinde ikinci bir porsiyon istediğimde hizmetçi kızların yargılayıcı kıkırdamalarını bastırdıklarını fark ettim. Herkesin şişmanladığımı düşünmesine aldırımıyordum. Bu, hiç kimsenin gerçeklerden şüphelendi.

O beş ay, hayatımda geçirdiğim en mutlu dönemdi. Hayatımda ilk kez kendimi yalnız hissetmiyordum. Her zaman yanımda biri vardı, karnımda sürekli bir yoldaş.

Bu dünyaya yeni bir hayat getirmek üzere olduğumu bilmekten -gizli de olsa- büyük gurur duyuyordum. Doğum gününde terastan atlamayı düşünen kız . Artık bir amacı olan bir kadındım. Bir çocuk doğurma düşüncesi ve

Ricky ile birlikte bu konuyu gündeme getirmek beni gelecek konusunda umutlandırdı.

Eylül ayında bir akşam, Ricky'yi gizlice odama çıkardım.

gelecek. Günlerden Salı'ydı ve ev çoğunlukla boştu. Bayan Baker diğer hizmetlilerle birlikte bu gece izinliydi, bu her iki günde bir yapılan bir uygulamaydı.

Salı günü, kız kardeşim arkadaşlarıyla gitmişti. Babam da gitmişti,

Boston'a acil bir iş için gidiyordu. Londra borsası yeni çökmüştü ve aynı şeyin burada da olacağına dair korkular giderek artıyordu.

Annemin odasından -ya da afyonundan- çıkmayacağını bildiğim için Ricky'yi yukarı çıkarabileceğime ve uygun bir şekilde yatağımızı paylaşabileceğimize emindim. Çift.

O gece seviştik. Başta şefkatle, karnımda büyüyen çocuğu düşünerek. Ama şehvet her zaman olduğu gibi kısa sürede kontrolü ele geçirdi ve Ricky beni istediğimi ya da ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir şekilde tahrip etti.

Daha sonra, birlikte keyifle uzanırken, hayatlarımızın tıpkı o geceki gibi olduğunu hayal ettim. Sadece ben, Ricky ve bebek, Hope's End'den uzakta bir yerde küçük bir kulübede birlikte.

"Keşke her şey farklı olsaydı ve gizlice dolaşmak zorunda kalmasaydık," dedi Ricky beni kollarının arasına alırken. "Keşke daha iyi bir adam olsaydım."

Ona endişeyle baktım. "Ne demek istiyorsun? Sen harikasın."

"Pek sayılmaz," dedi Ricky küçümseyici bir kokuyla. "Sen benim sunduklarımdan daha iyisini hak . Sen -ve çocuğumuz- sana düzgün bir şekilde bakabilecek bir adamı hak ediyorsunuz. Aylardır para biriktiriyorum ama hâlâ zar zor iki kuruş toplayabiliyorum."

Yataktan kayarak çıkmaya çalıştı ama ben ona yapışarak gitmesini engelledim. "Eğer endişelendiğin şey paraysa, endişelenme. Ailemde bolca var."

Ricky, "Babandan bir kuruş bile almayı reddediyorum," dedi.

İddia ettiği kadar çok parası olmadığından şüphelenmeye başladığım babamdan bahsetmiyordum. Geçenlerde, ofisinin önünden geçerken, hararetli bir telefon konuşması duydum.

Şirketinin mali işlerini yöneten adamla arasında bir telefon görüşmesi.

"Ne demek para artık orada değil?" diye bağırdı telefona. "Ne oldu ona?"

Büyükannem ve büyükbabamdan kalan büyük serveti miras alacak olan ben ve kız kardeşimden bahsediyordum. Babamı ne sevmişler ne de ona güvenmişlerdi ve öldüklerinde tek kızlarına hiçbir şey bırakmamışlardı.

çarçur edildi. Bunun yerine, paraları ben ve kız kardeşim arasında paylaştırıldı ve on sekiz yaşına gelene kadar ikimizin de erişemeyeceği bir emanete konuldu.

"Paramdan bahsediyorum," dedim. "Yani, yakında benim olacak olandan."

Bu konuda bile emin değildim. Aileme henüz hamile olduğumu söylememiş olmamın başlıca nedeni, öğrendiklerinde beni evlatlıktan reddetmelerinden korkmamdı. Ricky'nin durumu ve statüsü göz önüne alındığında, bu en olası hareket tarzı gibi görünüyordu. Buna bir de Evlilik dışı gebe kaldığımız gerçeği hayal kırıklığı, öfke ve ceza için bir reçeteydi. Para için olmasaydı, evlatlıktan reddedilmeyi umursamazdım. Hope's End'den nefret ettim ve artık onunla hiçbir şey yapmak istemedim. O mütevazı

İhtiyacım olan tek şey Ricky ve çocuğumuzla yazlıktı.

Ricky kazanmadığı bir paraya sahip olma ihtimali karşısında şok olmuş gibiydi. "Yol paramızı senin ödemene izin verirsem nasıl bir adam olurum?"

"Sevdiğim adam," dedim.

Sonunda elimden kurtuldu ve pantolonuna uzandı. "Sıfır gururlu bir adamı sevebilir misin? Çünkü ben öyle biri olurdum. Ben hayırsever biri değilim."

Ricky'nin pantolonunu giyip odada volta atmaya başlamasını izledim, acı içinde, elleri boş ceplerine sokuşturdu.

"Seni üzmemiştim," dedim. "Ama üzdün."

"O zaman paramı unut. Zaman zaman zor olsa da bir yolunu buluruz."

Ricky bana ters ters bakacak kadar uzun süre volta atmaya bıraktı. "Sert mi? Sen bu kelimenin anlamını bilmiyorsun. Hayatında bir gün bile çalıştın mı?"

"Hiç ihtiyacım olmadı," diye itiraf ettim.

"İşte sizin sorunuz da bu," dedi Ricky. "Sen ve ailen bütün gün oturup asıl işi bizim yapmamıza izin veriyorsunuz. Eğer ayakkabı diğer ayağınızda olsaydı, bahse girerim hiçbiriniz bir gün bile dayanamazdınız."

Onu daha önce hiç kızgın görmemiştim ve verdiğim tek tepki ağlamaya başlamak oldu. Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım ama yine de yanaklarımdan aşağı süzıldüler.

Ricky'nin sesi onları görür görmez yumuşadı. Beni çekerek, "Hey şimdi. Buna gerek yok. Bir şeyler düşüneceğim. Sadece biraz daha zaman alacak. Sen hiç merak etme."

Çünkü Ricky yapmamamı söyledi, ben de .

Bir hata, Mary.

Çünkü endişelenecek çok şey vardı.

Ancak bir an için bunun sadece duygusuz bir adam tarafından kullanılan ve bir kenara atılan genç bir kızın hikayesi olduğunu düşünmeyin. Bundan daha fazlası var. Hope's End'deki neredeyse herkes olanlarda bir rol oynadı ve çoğu bunun bedelini ağır ödedi.

Ben de dahil.

Özellikle de
ben.

YİRMİ ÜÇ

(Fotoğraf masanın üzerinde duruyor. Lenora sepya tonlarında ona bakıyor. İlk gördüğümünden yana dakikalar geçti, ama ben hala Şaşkına döndüm.

Lenora hamileydi.

Ve henüz açıklamamış olsa da, babasının Ricardo Mayhew olduğuna eminim. Anlamaya başlayamadığım şey, bunun Mary ile ne ilgisi olduğu. Ya da Carter'la.

"Arkadaşın Tony neden burada çalışman için ısrar etti?" Dedim. "Bu resim yüzünden mi?"

Carter başını sallıyor. Son birkaç dakika içinde ayıldı, muhtemelen kahve ve itirafın birleşiminden. Gerçi itiraf ettiği şey beklediğimden çok farklı.

"Burada çalışmaya başladım çünkü bilmem gerekiyordu." "Neyi bilmeye?"

"Eğer Lenora Hope'un torunuysam." "Hâlâ anlamıyorum," diyorum.

Carter, "1929 yılının Noel sabahı, kasabadaki Episkopal kilisesinin ön kapısına bir bebek bırakılmıştı" diyor. "Bebek donmak üzereydi, zar zor yaşıyordu. Noel olduğu için onu bulan rahip kiliseye normalden daha erken gitmiş. Eğer birkaç dakika daha geç , bebek ölecekti. Bu yüzden kilise buna Noel mucizesi adını verdi."

"O bebek," diyorum. "O-"

Carter da benim gibi Lenora'nın resmine bakmadan duramıyor. "Babam, evet. Kilisede çocukları olmayan genç bir çift tarafından evlat edinilmiş. Büyükbabam ve büyükbabam. Babam hiçbir zaman kimden doğduğunu öğrenmeye çalışmadı.

Çünkü nereden aramaya başlayacağını bilmiyordu. Ayrıca, kelimenin tam anlamıyla terk edilmişti. Neden seni istemeyen birini bulmaya çalışasın ki? Bu yüzden öz dedem ve ninem bir sır olarak kaldı. Tony bu fotoğrafı bulana kadar."

"Neden büyükannenin Lenora olduğunu düşündü?"

Carter fotoğrafa dokunarak, "Tarih yüzünden," diyor. "Sana kaç aylık hamile gibi görünüyor?"

Resme tekrar bakıyorum. "Altı mı?"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu da demek oluyor ki dokuzuncu ayı-"

"Noel civarında," diyorum.

"Aynen öyle."

Carter ayrıntıya girmiyor, girmesine de gerek yok. Lenora'nın Hope's End'de yaşayan bir çocuğu olmadığından -hatta böyle bir çocuktan bahsedilmediğinden- bebeğin ya doğum sırasında öldüğünü ya da evlatlık verildiğini varsayıyorum.

"Ve sen de Ricardo Mayhew'in babası olduğunu düşünüyorsun," diyorum.

"Mary de böyle düşünüyordu," diyor Carter, zaten bildiğim bir şeyi doğrulayarak - Lenora'nın Mary'ye her şeyi anlattığını.

Ve Mary bunun en azından bir kısmını Carter'la paylaştı.

Kahve fincanını geriye doğru eğiyor ve boşaltıyor. "Bu da mantıklı. Aslında Ricardo'nun Lenora'nın ailesinin geri kalanını öldürmesi için görebildiğim tek neden bu. Winston Hope'un büyük kızıyla ilişkisi olan evli bir adamdı. Ya onlar onaylamadı ve o da onları inadına öldürdü ya da Lenora'dan dürüst bir kadın yapmasını istediler ve o da kaçmak için onları öldürdü."

"Ve bu yüzden Lenora'nın canını bağışladı," diye ekliyorum. "Onun çocuğuna hamileydi."

Ve sanırım Lenora'nın bunca zamandır onu korumasının nedeni de bu. "Her neyse, bu yüzden burada çalışmaya başladım," diyor Carter. "Çok aptalca, Ama Lenora'yı görürsem -yüz yüze gelirsek- bilirim diye düşündüm." "Bu hiç de aptalca değil," diyorum, Lenora'nın gözlerinin içine bakmak için duyduğum deli dürtüyü düşünerek.

Lenora'nın gözlerine baktım, bunu yapmanın bana kendi hayatım hakkında küçük bir fikir vereceğini umuyordum. "Sanırım onu gördükten sonra da bir faydası olmadı."

"Pek sayılmaz. Gördüğüm kadarıyla bir benzerlik yok. Ama bu akraba olmadığımız anlamına da gelmiyor."

Sonunda masanın diğer tarafına oturuyorum. Ya Carter'a bir kol mesafesinde kalacak kadar güveniyorum ya da Lenora'nın hamilelik haberi tüm tedbiri elden bırakmama neden oldu. olduğundan emin değilim.

"Bayan Baker'a sormayı düşündünüz mü?"

"İki saniye kadar, evet," diyor Carter. "Ama geçmiş hakkında konuşmaktan pek . Archie de öyle."

Bu konuda haklı. Her ikisi de 1929'da burada bulunmuş olmalarına rağmen, ikisi de o dönemle ilgili herhangi bir şeyi tartışmaya istekli görünmüyor.

"Yani onun yerine Mary'ye gittin."

"Onun ve Lenora'nın neyin peşinde olduğunu öğrenene kadar değil. Daktilo falan." Carter duraksıyor. Lenora'yla aynı şeyi yaptığımı itiraf etmemi beklediğini düşünmeme yetecek kadar uzun. Beklemeye devam etmesine izin veriyorum. Ona güvenebilirim, ama sadece bu kadar. "İkimizin de aynı hedefe doğru çalıştığımızı fark ettiğimde, onu da dahil ettim."

Şimdi Carter'ın neden Mary'nin ölümünün kendi suçu olduğunu düşündüğünü anlıyorum. Onun çok şey bildiğini düşünüyor. Lenora da öyle. Ona Mary'nin kendisine söylenenler yüzünden öldüğünü düşünüp düşünmediğini sorduğumda verdiği yanıt hâlâ kulaklarımda. O iki korkunç musluk sesi.

Carter, "Biriyle akraba olup olmadığınızı anlamanın yolları var," diyor. "Kan testleri. Babalık davalarını çözmek için artık bunları kullanıyorlar. Bunu yapabiliyorlarsa, birinin benim büyükbabam olup olmadığını söyleyemeyeceklerini düşünmek için bir neden yok diye düşündüm."

"İşte Mary burada devreye giriyor," diyorum.

Carter geri kalanını anlatmadan önce başını salladı. Testleri yapabilecek bir laboratuvarla temasa geçmiş. Tek ihtiyacı olan biri ondan, diğeri Lenora'dan olmak üzere iki kan örneğiymiş. İki hafta önce laboratuvara gitmiş ve analiz için kendi kanını aldırılmış.

"Mary'yi geri kalanında bana yardım etmesi için ikna ettim. Laboratuvara götürmem için Lenora'nın kanından bir örnek almayı kabul etti. Ondan sonra tek yapmamız gereken eşleşme olup olmadığını görmek için beklemektir. Mary'nin olduğu gece gerçekleşmesi gerekiyordu-"

Carter gerisini söylemeye cesaret edemiyor. Mary'nin öldüğü gece.

"Lenora'nın örneğini onu yatırmadan hemen önce alacağını söyledi," diyor. "Burada buzdolabında saklamayı ve sabah ilk iş laboratuvara götürmeyi planlamıştım. Mary gelmeyince fikrini değiştirdiğini ya da bunu yapamayacağını düşündüm. Sonra Hope's End'i tamamen terk etmiş gibi görüldüğünde, gitmesine neden olan şeyin benim isteğim olduğundan endişelenmeye başladım. Sanki ondan çok şey istemişim ya da onu zor bir duruma sokmuşum gibi."

Eminim öyledir. Bu bir bakıcı için büyük bir istek, Mary gibi kayıtlı bir hemşire için bile. Ama o bunu yerine getirmiş. Lenora'nın ön kolunda bulduğum çürük tam da kan alındıktan sonra oluşacak türden, özellikle de onun kullandığı türden bir antikoagülan alan yaşlı bir hastada.

Bu aynı zamanda Mary'nin bavulunda Lenora'nın yazısından daha fazlası olabileceği anlamına geliyor. Kanından bir örnek de orada olabilirdi, bu teoriyi paylaştıktan sonra Carter daha da kötü hissedecek.

"Yani benim hatamdı."

"Mary'yi iten sen değilsin," diyorum, Carter'ın güvenimi tamamen kazandığının en açık işareti olarak.

"Hayır, ama onu tehlikeli bir duruma soktum." "Tehlikeli olduğunu bilmediğin bir duruma."

Carter boş kahve fincanına bakıyor, sanki onu daha fazla viskiyle doldurmayı arzuluyormuş gibi. "Ama yapmalıydım. Mary'den Lenora Hope ile akraba olduğumu kanıtlamama yardım etmesini istedim. Bazı insanlar bunu engellemek için adam öldürür."

"Neden?"

Carter, "Çünkü eğer gerçekten Lenora'nın torunuysam, o öldüğünde her şey bana miras kalabilir," diyor. "Hope's End. Ev, arazi ve ona kalan para."

"Şimdi kim alacak?" Ben . "Lenora'nın bir vasiyetname hazırlamadığını biliyor musun?" "Hayır. Ama eğer , sanırım her şey iki çocuk arasında paylaşılır.

onu en uzun süredir tanıyan iki kişi."

Bayan Baker ve Archie. Carter'la en son tam bu noktada oturduğumuzda, yüksek sesle ikisinin neden kaldığını merak etmiştim. Sanırım şimdi nedenini biliyorum. Öldüğünde Hope'un Sonu'nu alacaklar.

"Yani Mary'yi onlardan biri öldürdü," diyorum. "Ya da belki ikisi birden ."

Carter'ın ağzının bir köşesi seğiriyor, sanki bir şey söylemek istiyor ama söylememesi gerektiğini biliyor.

"Bana söylemediğin şey ne?" Söylüyorum.

"Bunun benim hatam olduğunu düşünmemin başka bir nedeni daha var." Carter duraksıyor, hâlâ tereddüt ediyor. "Kapıyı açık bıraktım."

"Ne zaman?"

"O Pazartesi. O sabah açık buldum. Sanırım sıkışmış ve market alışverişi yapan adam gittikten sonra kapanmamış. Ertesi gün ilk iş olarak laboratuvara gitmek üzere ayrılacağımı düşündüğümünden, itip kapatmaya zahmet etmedim."

"Yani Mary'nin öldüğü gece ön kapı sürekli açık mıydı?" "Evet," diyor

Carter iç çekerek. "Herkes içeri girebilirdi."

Dengesizleşiyorum. Kısa süre önce sadece ikiye indirilen şüpheliler listesinin artık herkese ulaştığını fark ettiğim bir baş dönmesi anı. Ancak o an geçtiğinde, "Mary ile ne yaptığınızı başka kim biliyordu?" diyebiliyorum.

"Tony," diyor Carter. "Kimseye söylememesini istedim ama söylemeyeceğinin garantisi yok."

"Mary'nin birine söyleyip söylemediğini biliyor musun?" Özellikle Jessie'yi düşünüyorum, Mary'ye en yakın kişi olmasına rağmen her şeyden haberi yokmuş gibi görünüyor. Tabii hepsi rol değilse. Bunu düşünmem bile beni hem suçlu hem de paranoyak hissettiriyor.

"Emin değilim," diyor Carter.

"Peki ya Dedektif Vick? Ona bunlardan bahsettiniz mi?"

Carter sonunda son beş dakikadır almak istediği viski şişesine uzanmadan önce "Neredeyse," diyor. Kalanı bardağına boşaltıyor ve bana uzatarak içindeki kahve kokulu viskiden bir yudum alıyor. "Deli gibi görünmek istemedim."

"Görünüşe göre bu benim işimdi." Kupayı aldım, bir yudum içtim, yüzümü buruşturdum. Tadı berbat ama işimi görüyor. "Bu yüzden şimdilik sessiz kalmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Ona söylesek bile bize inanacağından şüpheliyim. Özellikle de benim."

"Peki ne yapmalıyız?"

Çok güzel bir soru. Cevap vermekte zorlanıyorum. Dedektif Vick'in bize inanmasını sağlamanın en olası yolu, ona haklı olduğumuzu kanıtlamaktır. O zaman bizi görmezden gelmesi imkansız olur. Şu anda aklıma gelen tek şey doğrudan kaynağa gitmek.

"Lenora'ya sorarız," dedim Carter'a. "Ve ona-"

Dışarıdan gelen bir sesle bölündüm.

Kulakları sağır eden, yırtan büyük bir ses kulübeyi ve içindeki her şeyi sarsıyor, ben ve Carter da dahil. Bir, iki, üç saniye boyunca devam ederken tıkırdayan masayı tutuyoruz. Bittiğinde Carter'ın kahve fincanı yerde paramparça olmuştu ve ben de zihinsel olarak aynı şekilde hissediyordum.

"Deprem mi oldu?" Dedim.

Carter masayı bırakır. "Sanırım?"

İkimiz de sallantılı bacaklarımızın üzerinde doğrulduk ve araştırmak için dışarı çıktık. Terasta Bayan Baker, Jessie ve Archie de aynı şeyi yapmıştı. Beşimiz de az önce ne olduğunu hemen anlıyoruz: Terasla kulübe arasındaki uçurumun bir bölümü kopmuş ve sanki bir şey çimenlikten bir ısırık almış gibi görünen pürüzlü bir yarım daire bırakmış.

Carter ve ben ona doğru birkaç temkinli adım atıyoruz, ikimiz de zemini test ediyoruz, tüm çimenliğin ayaklarımızın altından kayıp gidebileceğinden korkuyoruz. Ki düşebilirdi de. Kenarın ötesini görebildiğimizde duruyoruz. Çok aşağıda, devrilmiş toprak parçaları köpüklü dalgalarla çevrili duruyor.

"Welp," diyor Carter. "Bu hiç iyi değil."

YİRMİ DÖRT

(Üst üste ikinci gün Lenora'nın egzersizlerini atlayıp onu doğrudan daktiloya götürüyorum. Her ne kadar sınırdaki olduğumu bilsem de görev ihmalim, çok sabırsızım.

Normal bir gecede - Hope's End'deki herhangi bir gece normal olarak tanımlanamazdı - Carter'ın kulübesinden ayrıldıktan sonra Lenora'yı sarsarak uyandırır, daktiloyu yatağa taşır ve bebek hakkındaki gerçeği öğrenmek isterdim. Ama önceki gece özellikle anormaldi.

Kulübenin dışındaki uçurumun kısmen çökmesinden sonra Carter akıllıca davranarak hasar tespit edilene kadar ana eve taşınmaya karar verdi. Burası daha güvenli olduğundan değil. Carter'ın bazı eşyalarını üçüncü kattaki boş bir yatak odasına taşımasına yardım ederken, servis merdivenlerinde yeni bir çatlak ve mutfak zemininde kırık bir fayans gördüm. Hepsi kötü alametler.

Ben merdiven boşluğunun duvarlarını incelerken Jessie yanıma sokuldu ve "Carter'la ne yapıyordunuz?" diye fısıldadı.

"Sadece konuşuyorduk," dedim.

Göz kırptı. "Tabii. Doğru. Kesinlikle."

"Öyleydik."

"Mary hakkında başka bir şey öğrendin mi?"

Sahanlıkta durdum ve onu inceledim. Pembe bir uyku tişörtü giymiş, makyajı ve mücevherleri eksik, tamamen yabancı biri gibi görünüyordu. Teknik olarak da öyleydi.

"Hayır," dedim devam etmeden önce.

Jessie'ye güvenmek istedim. Gerçekten istiyordum. Hope's End'deki herkes arasında Mary'nin ölmesini istemek için bir nedeni olma ihtimali en düşük ve benim için bir müttefik olma ihtimali en yüksek kişi gibi görünüyordu. Ama Carter'ı çoktan saf dışı bıraktığım için

bunu başkası için yapma riskini alamazdım. Jessie için bile. Genelde şüpheli bir insan olmasam da bu durumda olmam gerekiyordu. Mary'nin de şüpheli olduğundan şüpheliydim ve başına gelenlere bakın.

Carter da üçüncü kattaki geçici odasına giderken kapıma geldiğinde aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. "İyi olacak mısın?" dedi yarı fısıltıyla.

"Evet," diye cevap verdim, aslında ne sorduğunu bilsem de. Kasabadan birinin açık kapıdan gizlice girip Mary'yi öldürmüş olması gibi olası ama düşük ihtimalli bir senaryo dışında, bu çatı altında yaşayan biri katildi. "İyi olacağım."

İyi değildim.

Gecenin büyük bir kısmını Lenora ve Carter'ı ve Mary'nin ikisi hakkında çok fazla şey bildiği için öldüğü fikrini düşünerek uyanık geçirdim. Bu da artık çok fazla şey bilip bilmediğimi merak etmeme yol açtı. Bulduğum cevap -yankılanan bir evet- daha fazla soruya yol açtı. Ne kadar tehlikedeydim? Herkesin Mary'nin yaptığını düşündüğü gibi gecenin bir yarısı kalkıp gitmeli miydim?

Kafamda böyle fikirler dönüp dururken uykuya dalmayı başarmış olmam bile küçük bir mucizeydi. Gün doğumunun gözlerimi delmesi ve yatağın karyola üzerinde aşağı kaymasıyla uyandığımda, Lenora'nın odasından gelen gizemli sesleri duymadığımı fark ettim. Ya ben uyuyup geçmiştim ya da bu seslere sebep olan her kimse -her neyse- geceyi boş geçirmeye karar vermişti.

Şimdi Lenora'yı daktilo pozisyonuna getirirken esnemesini bastırıyorum. Hazır olduğunda yanına diz çöküyorum ve "Lenora, sanırım bebek hakkında konuşmalıyız" diyorum.

Bildiğime şaşırmamış gibi davranıyor.

Ama şaşırdı.

Bir sessiz film yıldızıninki kadar etkileyici olan yüzü bu şoku gizleyemiyor. Bu, özellikle de hafifçe kararırken aynı zamanda genişleyen gözleri için geçerli. Aklımdaki en büyük soruya sözsüz bir cevap: Carter, Lenora'nın hamileliği konusunda yanılmış olabilir mi? Evet, 1929'daki fotoğrafı çok ikna edici ama hiçbir şeyi doğrulamıyor.

"Hamile olduğunu biliyorum," diyorum. "Mary de biliyordu, değil mi?"

Lenora'nın sol eli daktiloya doğru iki kez kalkıp iniyor. Bu evet demek.

"Bebeğe ne oldu?"

Lenora uzun, hüzünlü bir iç çeker. Sonra elini daktilodan çekmeden önce tek bir *kelime* yazıyor -gitti-.

"Gitti mi?"

Bu kadar kısa bir kelimenin bu kadar çok olasılık içermesi çok garip. Lenora düşük yapmış olabilir. Ya da bebek ölü doğmuş. Ya da bu dünyaya geldikten kısa bir süre sonra ölmüştür. Ya da Noel sabahı paketlenip bir kilisenin ön merdivenlerine bırakılmış olabilir. Bu tek *kelime* -gitti- daha mutlu bir anlama da gelebilir. Çocuk doğmuş, , Hope's End'den ayrılmış ve artık kendi ailesine sahip olmuştur. Gerçi Lenora'nın tepkisine bakılırsa, olanın bu olduğunu sanmıyorum.

"Bebek öldü mü?" Dedim.

Lenora daha fazla yazmak istediğine dair hiçbir işaret vermiyor. Elleri kucağında, işe yarar sol eli işe yaramaz sağ elinin üzerinde duruyor ve beni duymamış gibi onlara bakıyor.

"Babası kimdi?" Bastırarak söylüyorum. "Ricky miydi?"

Lenora'dan hâlâ ses yok. Soruyu kabul etmiyor. *Beni* kabul etmiyor. Tek kelime etmeden mesajını net bir şekilde verdi - bu konuda konuşmak istemiyor.

Onu suçlayamam. Hamileydi. Bebek artık yok. Muhtemelen söylenecek başka bir şey olmadığını düşünüyordur.

Sadece var.

Ve Lenora bunu en az bir kişiye daha anlattı - Mary.

Başına gelenleri düşününce, Lenora'nın artık bana söylemeyi reddetmesine minnettar olmalıyım. Belki de sessizliğinin bir başka nedeni de budur. Beni zaten tehlikede olduğumdan daha fazla tehlikeye atmak istemiyor.

Bir kez daha gitmeyi düşündüm. Bavulumu ve kutumu toplamak, sağlık çantamı almak ve arkama bakmadan Hope's End'den uzaklaşmak sadece birkaç dakikamı alacaktı. Ama bunu yapmaya kendimi ikna edemiyorum. Her ne kadar

her şey anlatılmadı, bildiklerim beni burada tutmaya yetiyor. Gerisini öğrenmem gerek.

Hope ailesi cinayetleri. Lenora'nın hamileliği. Mary'nin ölümü. Hepsi geçmiş ve şimdiki sırlar, yalanlar ve kötülüklerden oluşan karmaşık bir düğümle birbirine bağlı. Eğer çözebilirim, gerçeğin ortaya çıkacağından eminim. Carter ve Mary hakkında, evet, ama en önemlisi Lenora hakkında. En çok anlamam gereken kişi o.

Ben de kalıp sabahın yavaş ve sessizce geçmesine izin verdim. Başka bir hastam olsaydı, hafif ev işleriyle meşgul olur, öğle yemeği pişirir ya da onlarla birlikte televizyon izlerdim. Hope's End'de bu seçeneklerin hiçbiri benim için mevcut değil. Bu yüzden Lenora tekerlekli sandalyesinde oturup pencereden dışarı bakarken ben de divanda Danielle Steel'in bir romanını okuyarak zaman geçiriyorum.

Bu bana annemin oturma odasındaki kanepeye taşınamayacak kadar kırılgan ve acılar içinde olduğu son günlerini hatırlatıyor. Televizyonun ve onun rahatlatıcı arka plan gürültüsünün olmadığı bir odada sıkışıp kalınca, sessizlik neredeyse dayanılmaz bir hal aldı.

Bugün o kadar da kötü değil ama ses ve hareketliliğin olduğu birkaç anı takdir etmem için yeterli. Öğle yemeği getirme. Lenora'yı besliyorum. Hatta banyoda ona yardım ediyorum çünkü burada oturup düşünmekten başka yapılacak bir şey var. Ben bitmek bilmeyen bir gevezelikle görevlerin üstesinden gelirken, Lenora buna karşılık hiçbir şey yapmıyor.

Musluk yok.

Kesinlikle daktilo yok.

İlk geldiğimde olduğunu düşündüğüm kişiye dönüştü. Sessiz, hareketsiz, neredeyse bir hiç. Mary daktilosuyla gelmeden önce tüm hemşirelerle böyle miydi diye merak ediyorum. Eğer öyleyse, Lenora onu şımarttığı için pişman mı? Benim için de aynı şeyleri hissediyor ve artık işlerin bu şekilde yürümesine mi karar verdi?

Ve bu onun kararı. Daktilo başında bir öğleden sonra tüm bunlar sona erebilirdi. Yine de bu uzun, kasvetli günü daha dayanılmaz bir sessizlik içinde geçiriyoruz. Kitabımı bitiriyorum. Lenora pencereden dışarı bakıyor. Gün alacakaranlığa, alacakaranlık da geceye dönüşüyor.

Sonunda Archie tepside akşam yemeği taşıyarak geldi. Benim için kızartılmış somon ve tatlı patates, Lenora için püre. Yanında benim için sıcak ekmekler ve Lenora için çikolatalı milkshake var.

Archie, "Bayan Hope'un biraz canlanmaya ihtiyacı olduğunu düşündüm," diye açıklıyor. "Küçük bir kızken onları çok severdi."

Bu jest o kadar düşünceli ki, Mary'yi öldürebileceğini hatırlamam bir saniyemi aldı. Archie'nin bir oyuncak ayı kadar tehditkâr görünmesi önemli değil. Lenora'nın ailesi 1929'da öldürüldüğünde buradaydı ve Mary uçurumdan düştüğünde de buradaydı.

Ama bu aynı zamanda onu o iki gece hakkında da mükemmel bir bilgi kaynağı haline getiriyor. Buradaki zorluk Archie'nin dost mu düşman mı, şüpheli mi yoksa potansiyel olarak güvenilir bir kaynak mı olduğunu anlamak. Şimdilik, ona yukarıdakilerin hepsi gibi davranmanın en iyisi olduğuna karar verdim.

"Bu kadar zahmete girmene gerek yoktu," diyerek yemeği elinden alıyorum. Lenora'nın yemek tepsisini henüz tekerlekli sandalyesine bağlamadığım için büfeye, kar küresinin ve Jessie'nin dün bana verdiği kasetin yanına koyuyorum.

"Sorun değil," diyor Archie. "Ayrıca, Bayan Hope'un nasıl olduğunu görmek istedim."

Odada ikimiz de yokmuşuz gibi davranan Lenora'ya bakıyorum. "Pek iyi değil."

"Sanırım bu hepimiz için geçerli," diyor Archie. "Zavallı Mary. Bu acı çektiğini bilseydim, ona bir şekilde yardım etmeye çalışırdım. Ve sonra uçurum böyle yol verdi. Bunlar Hope's End'de mutlu zamanlar değil."

Acaba burada mutlu olduğumuz bir zaman oldu mu? Lenora'nın yazdıklarından anladığım kadarıyla burası en başından beri lanetli bir yermiş.

"Geçen gün bana Lenora ile eskiden yakın olduğunuzu söylemiştin."

"Öyleydim," diyor Archie. "Öyleydik de."

"Ne kadar yakın?"

"En iyi arkadaşlar, sanırım. Gerçi bu her şeyden çok yakınlıktan kaynaklanıyordu. Bunun pek yaygın olmadığı bir yerde aşağı yukarı aynı yaşıydık."

"Peki ya Virginia? İkiniz de yakın mıydınız?"

"Hayır. Öyle olduğumuzu söyleyemem."

Verdiği cevap, hızlı dürüstlüğüyle ferahlatıcı, konuşmaya devam etmeye karar vermeme neden oluyor. Riskli olabilir - ve sonunda pişman olabilirim - ama Archie şu anda konuşkan bir ruh halindeyse, onu durdurmayacağım.

Lenora'nın da dinlediğini biliyorum, dinlemiyormuş gibi yapsa da. Walkman'i alıyorum, Jessie'den gelen son kaset kitabı takıyorum ve kulaklıkları Lenora'nın kulaklarına takıyorum. Walkman'in kendisini hareketsiz sağ eliyle tekerlekli sandalyenin yan tarafı arasına yerleştiriyorum ki kaymasın.

"Jessie'den yeni bir kitap," diye açıklıyorum Lenora'ya. "Ben Archie'yle konuşurken sen de dinlemek ister misin? Sonra da akşam yemeği yeriz."

Cevap vermeyeceğini bildiğim için oynat tuşuna basıp Archie'ye dönüyorum ve "Başka ne konuşmamız gerekiyor?" diye soruyorum.

Tereddüt ediyorum, sorumu ifade etmenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum. Soruyu sormanın iyi bir yolu olmadığı sonucuna vardıktan sonra, "Lenora'nın bebeği oldu mu?" diye soruyorum.

"Bebek mi?" Archie bana şaşkın şaşkın bakıyor, sanki az önce onun iki kafası ya da evcil bir gergedanı olup olmadığını sormuşum gibi. "Bu fikre nereden kapıldın?"

Masanın üzerindeki daktiloya doğru başımı sallayarak, "Lenora geçerken bir gönderme yaptı," diyorum. Archie'ye Lenora'nın onu kullanabileceğine dair bir işaret vermenin iyi olacağını düşündüm. O zaten biliyor olabilir.

"Siz ikiniz o şeyin üzerinde ne yapıyordunuz?"

"Sadece birbirimizi daha iyi tanımak için" diyorum, gerçeği en basit haliyle sunarak. "Baktığım insanlar hakkında bilgi edinmeyi seviyorum."

Archie bana şüpheyle baktı. "Ve sana bir bebeği olduğunu mu söyledi?"

"Bunu ima etti."

"Onu yanlış anlamış olmalısınız." "Yani

Lenora hiç hamile kalmadı mı?" Ben de

öyle dedim. "Asla."

Konuşması bitmiş gibi görünen Archie gitmek için dönüyor. Geri çekilen formuna son bir soru yöneltiyorum, dürüst bir cevap olmasa bile en azından bilinçsiz bir tepki almayı umuyorum.

"Siz yakinken, Ricardo Mayhew isminden hiç bahsetti mi?"

Archie'nin heybetli gövdesi kapı aralığında durur. "Hayır," diyor.

"Eskiden burada çalışırdı."

"Biliyorum," diyor Archie. "Ama Bayan Hope ondan hiç bahsetmedi. İşte cevabınız."

Tekrar hareket etmeye başlıyor, sert adımlarla koridora doğru yürüyor. Ancak o zaman tekrar yüzüne baktı, sert bakışları sessiz bir uyarı gibiydi.

"Yerinizde olsam, Bayan Hope ile yazışarak çok fazla zaman harcamazdım," diyor. "Geçmiş geçmişte kaldı. Onu deşmeye başlamanın kimseye bir faydası yok."

"Bebek tekmeledi." "Hayır, atmadı."

Archie, eli hâlâ şişmiş karnıma bastırırken, "Yemin ederim ki öyleydi," dedi. Onu ittim. "Ben olsam bilirdim."

Yine bir Salı gecesi idi, evdeki diğer çalışanlar gitmişti ve benim Aile dağılmıştı. Archie izinli olduğu geceleri genellikle benim odamda geçirir, burada güler, konuşur ve gelecekle ilgili hayaller kurardık. Bu neredeyse Hope's End'de çalışmaya başladığından beri yaptığımız bir ritüeldi.

Ancak o Eylül ayına gelindiğinde bu ritüel nadiren yapılır hale gelmişti. Geçtiğimiz birkaç ay içinde,

Archie ve ben birlikte çok az zaman geçirmiştik. Mesafeli davranmaya başlamıştı ve ben de bundan endişeleniyordum.

onun değil benim yaptığım bir şeydi. Ricky ile tanıştığımdan beri onu çok ihmal etmişim, bu yüzden ona hamileliğimi söyleme kararım, onu bir kez daha hayatıma dahil etme girişimiydi.

Benim adıma mutluydu ama aynı zamanda endişeliydi. Ona gelecekle ilgili planlarımı anlattığımda memnun olmuş gibi davrandı ama alnında endişe çizgileri dalgalanmaya devam etti.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" dedi. "Onun gibi biriyle?" "Neden emin olmayayım ki?"

Archie divanda bana yaslandı, omuzlarımız birbirine değiyordu. "Nedenini çok iyi biliyorsun."

"Bu zor bir durum," dedim. "Ama bir planımız var."

Henüz bilmiyorduk ama bunu Archie'ye söyleyemezdim. Bunun onu daha da endişelendireceğini biliyordum. Kendisini her zaman benim koruyucum olarak görmüştü. Birlikte olduğumuz zamanlarda bile

ve o sadece mutfakta acıma duygusuyla iş verilen bir kaçaktı. Sanırım bizi çeken de buydu. Bakacak birine ihtiyacı iki yalnız ruhtuk.

"Keşke bana ondan hoşlandığını söyleseydin," dedi Archie.

"Neden?"

"Çünkü seni durdurmaya çalışırdım."

"Zor durumdaki tek kişi benmişim gibi davranmayı bırak," dedim. "Neyin peşinde olduğunu biliyorum."

"Aynı şey değil," dedi Archie ve gerçekten de değildi. Daha fazla olan tek durum Archie'ninkinden daha skandaldı.

"Onunla tanıştığımda neye bulaştığımı biliyordum" dedim, oysa gerçekte Ricky'ye ne kadar derinden aşık olacağımı ve bunun ne kadar hızlı gerçekleşeceğini .

"Bu başka bir şey. Bebek sahibi olmak başka bir şey." Archie yeni fotoğraf makinesine uzandı. Kolay kolay bildiğim bir savurganlık. Satın almak için aylarca birikim yapmak gerekti. "Eğer bebek sahibi olmak istemediğine karar verirsen, sana yardım edebilecek birini tanıyorum.

var. Bir doktor."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Hizmetçilerden biri. Hamile kaldığında ona gitmiş. Hamile çünkü babası--"

Archie kendini durdurdu, ikimizin de bildiği gerçeği yüksek sesle

söyleyemeyecek kadar nazikti. "Babamdı," dedim. "Biliyorum."

Berniece'in bir sabah mutfakta bu konu hakkında konuştuğunu duymuştum. Yüksek ve Kudretli Umutlar'dan hiçbirisi ortalıkta yoktu. Bize böyle seslenirdi. Yüksek

ve Mighty Hopes, her zaman alaycı bir homurtuyla konuşurdu. Yeni hizmetçilerden birinin babam tarafından mahvedildiğinden, bebekten kurtulmaya zorlandığından ve sonra Hope's End'den kovuldu.

Bu bir önceki yıldı ve doğum günümde onu yakaladığım uzlaşmacı pozisyona bakılırsa, babam dersini almamıştı. Her ne kadar kimse Annemin kendi yatağına kapanmasının nedenlerinden birinin de bu olduğunu biliyordum. O ve babam birbirlerini görmek şöyle dursun, neredeyse hiç konuşmazlardı.

Onları birbirlerine karşı bu kadar mutsuz görmek beni üzüyordu. Ancak kız kardeşim, sadece hiçbir sorun yokmuş gibi davrandı. Rol yaptığını biliyordum çünkü tüm malikâne boyunca tel gibi gerilmiş gerilimi fark etmemek imkânsızdı.

"Sonum ailem gibi olmayacak," dedim. "Bundan emin olacağım. Onu seviyorum, Arch. Gerçekten istiyorum."

"Keşke yapmasaydın."

Archie'nin sözleri beni incitmedi. Onları acımasız olmak için söylemediğini biliyordum. Bu sadece onun tarzıydı. Nazık bir ruhu vardı ve Hope's End'deki diğer herkesin aksine her şeyi kendi gördüğü gibi anlatırdı.

"Eğer işler farklı olsaydı, seni seçeceğimi biliyorsun," dedim.

"Biliyorum," diye yanıtladı. "Ama onlar farklı. Benimle ve onunla. Bizim gibi insanlar, senin ve kız kardeşin gibi insanlar, birbirimize karışmamalıyız. Toplum bunu istemez. İzin ver. Bu şeyin devam etmesine ne kadar izin verirsen, kaçınılmaz olarak o kadar kötü olacak. biter."

Ayağa kalktım, kararlıyım. "Bitmeyecek."

Archie teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Sana inanıyorum. Ama ne olursa olsun, iyi ya da kötü, bil ki her zaman senin yanında olacağım."

"Teşekkür ederim," dedim.

Kamerayı kaldırdı ve benim iç çekmeme neden oldu. O anda istediğim son şey fotoğraf çektiymekti. Ricky beni her gördüğünde güzel olduğumu söylese de kendimi güzel hissetmiyordum. Hamileliğimin altıncı ayında şişmiş ve huzursuz hissediyordum. Archie'ye düzgün bir poz bile veremiyordum ama o aldırıyor gibiydi.

Şişmiş karnımı kucaklarken "Mükemmel," dedi.

Deklanşör tıkladı ve Archie divanda bana katıldı. Son birkaç yıldır yüzlerce kez yaptığım gibi başımı omzuna yasladım. O kadar büyük, o kadar sağlamdı ki. Ne olursa olsun her zaman yanımda olacağını biliyordum.

Archie birden, "Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum," diye ekledi. "Eğer o ya da herhangi biri size zarar verir ya da sizi mutsuz ederse, onları öldürmekte tereddüt etmem."

YİRMİ BEŞ

(Archie ayrıldıktan **bir** dakika sonra Carter bizi etmek için Lenora'nın odasına girdi. Daha iyi bir kelime bulamadım ama uykusuzluktan bitkin görünüyordu.

"Sanırım üçüncü kat sana iyi davranmamış," diyorum.

Bir esnemeyle cevap veriyor. "Buraya nasıl dayanabiliyorsunuz? Bütün gece iki bacağı kesilmiş bir yatakta uyuyormuşum gibi hissettim."

"Şu anda kulübeden daha güvenli. Çimler nasıl görünüyor?" "Sanki içinde büyük bir delik varmış gibi," diyor Carter.

"Daha önce hiç böyle bir şey oldu mu?" Başını sallıyor. "Ben buradayken olmadı." "Peki neden şimdi oluyor?" Araştırıyorum.

"Bu çok güzel bir soru. Cevap veremeyeceğim bir soru. Ayrıca, ben daha çok bunun tekrar olup olmayacağı konusunda endişeliyim."

Gecenin kararttığı pencereye doğru bakıyorum, terasın kenarını ve çok altındaki uçurumun dibine doğru ilerleyen okyanus dalgalarını göremediğim için minnettarım. Yine de dün geceden sonra malikânenin daha da değişip değişmediğini merak ediyorum.

-Ve tamamen devrilmeden önce daha ne kadar ileri gidebileceğini.

Ben pencereye bakarken Carter bakışlarını Lenora'ya diyor. "Yeni bir şey öğrendin mi?"

Onu odama çekmeden önce hâlâ Walkman'ini dinlediğinden emin olmak için kontrol ediyorum. "Hamile olduğunu doğruladı," diyorum.

"Bebeğe ne oldu?"

"Bilmiyorum. Ondan sonra yazmayı bıraktı. Bu konuda konuşmak istemediğini açıkça belirtti."

"Sence bebek doğdu mu?" Carter asıl sormak istediği şeyden kaçınarak soruyor: Bebeğin babası olduğunu düşünüyor muyum?

Lenora'ya en ufak bir benzerlik bulmaya çalışarak yüz hatlarını inceliyorum. Hiçbir şey yok. Özellikle de gözlerinde. Carter'ın kiler sıcak bir ela. Lenora'nın ürkütücü yeşilinden çok farklı. Yine de bu ihtimali de göz ardı edemem. Ricardo Mayhew'in neye benzediğini bilmiyoruz, Lenora'nın onu inanılmaz yakışıklı olarak tanımlaması dışında. Carter o kısmı kesinlikle halletmiş.

"Bilmiyorum. Bana tek söylediği bebeğin öldüğü, ki bu da her anlama gelebilir. Archie'ye bile sordum-"

"Ona güveniyor musun?"

"Hayır," dedim. "Çünkü yalan söyledi. Bana Lenora'nın hiç hamile olmadığını söyledi." "Belki de bilmiyordu."

"Büyük ihtimalle başka kimsenin bilmesini istemiyor. Mary de dahil."

Carter irkiliyor ve onun da benimle aynı şeyi hayal ettiğini söyleyebilirim. Mary terasta, elinde bavul, Archie ona doğru hızla geliyor, onun iki katı.

"Ona bu konuyu sormamalıydın," diyor, sesi kısılıyor. "Şimdi senin çok şey bildiğini düşünmesinden endişeleniyorum."

Ben de öyleyim. Ama Carter'ınkinden farklı bir nedenden dolayı. Benimki, yaptıklarımızın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine dair soyut bir korku. Archie, *geçmiş geçmişte* kaldı, dedi. *Onu başlamanın kimseye faydası yok.* Lenora'yı artık yanında olmayan çocuğu ve ailesinin katledildiği gece hakkında konuşmaya zorlayarak yarardan çok zarar mı veriyorum? Mary'nin ailesi ve arkadaşları ölüm nedeninin intihar değil de cinayet olduğunu bilmekle daha mı iyi olacaklar? Belki de Dedektif Vick tüm bunları yapmak için gizli bir nedenim olduğu konusunda haklıydı. Benim endişelendiğim Lenora, Mary ya da Carter değil.

Benim.

Peki ya hiçbir şey kanıtlayamazsam ne olacak?

"Yapmıyor," diyorum. "Çünkü ben bilmiyorum. Sadece teorilerimiz var, gerçeklerimiz değil." "Peki şimdi ne olacak?"

"Bilemiyorum. Belki Lenora yakında yeniden daktilo yazmaya başlamak isteyecektir."

Bitişik kapıdan Lenora'nın odasına geri dönüyorum, Carter'la benim odamda görüştüğümüzü başkasının görmesinin iyi bir fikir olmadığını biliyorum. Jessie'nin dün geceki sesini hâlâ hatırlıyorum. İma dolu. Sanki

şüpheleniyordu ya da kıskanıyordu. Kim bilir Archie ya da Tanrı korusun Bayan Baker bizi böyle birlikte görse nasıl tepki verirdi.

"Olursa bana haber ver." Carter koridora yöneliyor, kapı aralığında durup Lenora'ya bir kez daha bakıyor ve olmayan bir benzerlik olup olmadığını kontrol ediyor. "Ve dikkatli ol. şu anda senden başka kimseye güvenmiyorum."

O gittiğinde, yemek saatini on beş dakika geçmiş olacak. Bu da bizi Lenora'nın akşam egzersizleri, banyosu ve yatma vakti için aynı derecede geç kılacak. Odama ve yatağın altındaki kilitli kutuya geri dönüyorum, akşam yemeğine karıştırmam gereken uygun miktarda hapı silkeliyorum. Lenora ve benim yazdığımız sayfalar yuvarlanan şişelerin altında duruyor. Sonunda yığına daha fazlasının eklenip eklenmeyeceğini ve bunun işleri daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapacağını merak ediyorum.

Lenora'nın yanına döndüm ve akşam yemeğı için hazırlanmaya başladım. Tam olarak bıraktığım gibiydi. Tekerlekli sandalye. Pencere. Kulaklarında kulaklıklar. Değışen tek şey Walkman.

İçindeki kaset artık dönmüyor.

Kulaklığı Lenora'nın kulağından kaldırdığımda hiçbir kelime çıkmıyor. "Kapandı mı?" Lenora'ya soruyorum.

Sol elini iki kez tekerlekli sandalyenin kolçağına vuruyor, ben Walkman'i açmadan önce de oradaydı. Bu arada Walkman tam olarak bıraktığım yerde, sağ eliyle tekerlekli sandalyenin yan tarafı arasında duruyor. Lenora bir noktada sol elini hareket ettirmiş olsa bile, Walkman'in konumunu bozmadan kucağına uzanıp onu kapatması mümkün değıl.

"Nasıl durdu?"

Lenora bana omuz silkmek yerine kullandığı boş bir bakış atıyor.

Walkman'i elime aldım ve inceledim. İlk aklıma gelen, kasetin ilk yüzündeki bant bittiğinde otomatik olarak kapandığı. Kasetin çevrilmesi gerektiğini düşünerek kaseti Walkman'den çıkarıyorum. Her iki makarada da bol miktarda bant var, bu da sadece yarısının çalındığını gösteriyor.

Çalışmamasına neden olabilecek diğere tek şey pilin bitmiş olması olduğundan, kaseti Walkman'e geri taktım ve oynat düğmesine bastım.

Düğme. Elimdeki kulaklıktan Jessie'nin boğuk ama net sesi geliyor.

Durdurma düğmesine bastım, zihnim az önce Walkman'in içindeki makaralardan daha hızlı dönüyordu. Kaset bitmediğine, piller hala çalıştığına ve Lenora sol elini kullanmadığına göre, Walkman'in çalmayı durdurması için aklıma tek bir yol geliyor.

Lenora kendi kendine
kapattı. Kullanamadığı bir
el ile.

YİRMİ ALTI

(Saat akşamın onu, Lenora, yatağında ve ben yan odamda, Lenora'nın eliyle kapattığı ya da kapatmadığı bir Walkman'e bakıyorum. kullanamayabilirim. Bir saat boyunca bunu düşündükten sonra hala emin değilim.

Emin olduğum bir şey varsa o da Lenora sağ elini kullanmadan Walkman'in yanlışlıkla kapanmasının neredeyse imkansız . Biliyorum çünkü denedim. İtip kakarak. Şaplatmayı. Hatta durdurma düğmesine çarpmanın yeterli olup olmadığını test etmek için birkaç kez sandalyenin kenarına vurdum. Ama olmadı. Lenora'nın sol eliyle yapabileceği hiçbir şey, sağ eline çarpan Walkman'in bir şekilde kapanmasını sağlayamazdı.

Şimdi Walkman'in içindeki makaraların dönüşünü izliyorum, düşündüğümde başka bir nedenle kendi kendilerine durup durmadıklarını görmek için bekliyorum. Kasetin eğilmesi. Walkman'in kendi içindeki hatalı kablo tesisatı. Daha önce hiç olmamış ve bir daha asla olmayacak rastgele bir olay. Ama ben düğmelere basmaya devam ederken bile her şey olması gerektiği gibi çalışıyor.

Dur, geri sar, oynat, dur, geri sar, oynat.

Düşüncelerim de benzer bir tuhaf dans

yapıyor. Dur.

Lenora Walkman'i kapattı. Artık buna ikna oldum. Ama nasıl? Geri sar.

Çünkü söylediğinden daha fazlasını yapabiliyor olabilir. Bunu daha önce de düşünmüştüm, daktilodaki sayfanın yerinin değiştiğini fark ettiğimde.

Oynayın.

Eğer bu doğruysa, Lenora bunca zamandır rol yapıyormuş demektir.

Dur.

Ama bunu yapması için tek bir neden bile düşünemiyorum. Lenora'nın günü rezilliklerle dolu. Birinin onu beslemesi, yıkaması, kirlenmiş yetişkin bezini çıkarması ve yenisini takmadan önce silerek temizlemesi. Kimse isteyerek kendini buna maruz bırakmaz.

Geri sar.

Peki ya daktilodan alınan o sayfa? Ya odasının içinde duyduğum ayak sesleri? Penceredeki bulanıklık ve kapıdaki gölge? Bunlara biri sebep oluyor ve ben bunun Virginia Hope'un hayaleti olduğuna inanmıyorum.

Oynayın.

Bu da tek mantıklı kaynağın bana yalan söyleyen Lenora olduğu anlamına geliyor.

Muhtemelen her şey hakkında.

Dur.

Şart değil. Belki Lenora vücudunun neyi yapıp neyi yapamayacağını kontrol edemiyordur. Bu bazen felçli hastalarda olur. Ani kas spazmları, sistemlerine elektrik çarpması gibi gerçekleşebilir, kasları iradeleri dışında hareket ettirebilir, tıpkı buradaki ilk gecemde reflekslerini kontrol ettiğimde olduğu gibi. *İşte bu*, Walkman'i kapatmasına neden olabilecek bir şey.

Bir ses duyduğumda parmağım hâlâ durdurma düğmesinin üzerindeydi. Ağır bir gümbürtü.

Lenora, sanırım ikinci kez duyduğumda. *Hareket*.

Tekrar.

Bitişik kapıdan aceleyle Lenora'nın odasına giriyorum. İçerisi bir mezar kadar sessiz ve hareketsiz. Dışarıda, dalgalar uçurumun dibinde hafifçe kucaklaşıyor. Lenora uyuyor gibi görünüyor. Gözleri kapalı, sırt üstü yatmış, battaniye çenesine kadar. Parmak uçlarımla başucuna gidip nefes alış verişinin sabit sesini dinliyorum.

Her şey yolunda.

Daha fazla gürültü dışında. Bu kez ayak sesleri, koridordaki halının üzerinden geliyor. Lenora'nın yatak odasının kapısına gidiyorum, bir aralık açıyorum ve Bayan Baker'ın geçtiğini görüyorum. Beyaz cüppeli bir bulanıklık elinde bir-

Bu bir av tüfeği mi?

Bayan Baker durup bana doğru yarım bir dönüş yaptığında, dile getirmediğim sorum anında yanıt buldu. Kollarında çift namlusu sağ omzuna dayanmış bir av tüfeği vardı.

"Dışarıdalar," diyor. "Kim?"

"Muhabirler. Bütün gün kapıda dolanıp durdular. Ya onlar ya da kasabadan gelen çocuklar duvardan atladılar ve şimdi arazide dolaşıyorlar."

Bayan Baker aceleyle servis merdivenlerine yöneldiğinde, kimin daha büyük bir tehlike altında olduğundan emin olamadan peşinden gidiyorum, biz mi yoksa izinsiz girenler mi? Eğer ergen çocuklarsa ve birlikte okula gittiklerime benziyorlarsa, o zaman çoğunlukla zararsızlar. Öte yandan Bayan Baker silahlı.

Mutfaktan koridora geçiyoruz, burada ön taraftaki pencerelerden bir hareketlilik görüyorum.

Karanlık bir figür, hızla

geçiyor. Sonra bir başkası.

Ve bir tane daha.

Antrede, Bayan Baker ön kapıyı açıp dışarı çıkar, tüfek namlusu hücumla öncülük eder. Gece sislidir, sis çimenlerin üzerinde durgun bir şekilde kıvrılmaktadır. Pusun içinde iki karanlık figür daha hızla geçerek bilinen izinsiz girenlerin sayısını beşe çıkarır. Hepsinin elinde el feneri var, ışınları yoğun sisi lazer gibi kesiyor.

"Sizin için neyin iyi olduğunu biliyorsanız hemen şimdi gidersiniz!" Bayan Baker onlara bağırır.

İzinsiz girenler her yöne dağılır, ayak sesleri nemli çimenlerde ezilir ve el fenerleri panik içinde sallanır. Evden güvenli bir mesafeye geldiklerinde içlerinden biri durur ve ayın ıslattığı sisle arkası aydınlanmış bir şekilde döner.

"Bu Lenora!" diye bağırıyor. Sonra da "Katil!" diye

seslenir. Bu her şeyi çözer. Kesinlikle muhabir

değiller.

Bir başkası da ona katılarak "Katil!" diye bağırır, ardından diğerleri de katılmaya başlar. Sesleri gecenin içinde çınlıyor, sisin içinde yankılanıyor.

"Katil! *Katil!*"

İlahiyi başlatan izinsiz giriş yapan kişi göre elebaşı- diğerleri durduktan sonra da bağırmaya devam ediyor ve hakarete bir kelime daha ekliyor.

"Katil kaltak!"

Duyduğumda irkiliyorum.

Sanki *bana* bağırmıştı.

Benim hakkımda.

Ne yaptığımı ya da neden yaptığımı düşünmeden Bayan Baker'ın yanından hızla geçip soğuk gecenin içine daldım. Tek odaklandığım şey bunu söyleyen serseriye yakalamak, omuzlarından tutup sarsmak ve masum olduğumu anlamasını sağlamak.

Karanlık figür benim geldiğimi görünce koşmaya başlıyor, spor ayakkabıları çiyden kayganlaşmış çimenlerde kayıyor. Bu bana, o kaçmadan hemen önce yetişmem için gereken fazladan saniyeyi veriyor. İleri atılıp onu gömleğinin yakasından yakalıyorum ve çekiyorum. Ayakları altından kayıyor ve bir buğday çuvalı gibi yere düşüyor. El feneri elinden uçup çimlerin üzerinde yuvarlanıyor, ışığı titriyor. O kekeleyen parıltının içinde, onu şaşırtarak ve kendimi daha da şaşırtarak üzerine atlıyorum.

Yine de ikimizi de bekleyen başka bir sürpriz var.

Altımdaki çimenlerde kıvranan kaçak bana baktı ve "Kit?" dedi.

O ne kadar şaşırmış olursa olsun, ben iki kat şaşırdım.

Bu Kenny.

"Burada ne yapıyorsun?" diyor.

Yorgun bir halde üzerinden kayıp çimlerin üzerine düştüm. "Ben burada çalışıyorum. Burada çalışıyorum.

Burada ne yapıyorsun?"

"Çocuklarla biraz eğleniyorum," diyor Kenny otururken. "Bu saçmalık için biraz yaşlı değil misin Kenny?"

"Evet," diyor, şimdi de onunla arka kapıda karşılaştığımda yaptığı gibi sırtıyor. "Ama kimseye zarar vermiyor ki."

Eğer Bayan Baker onlardan birini vurmuş olsaydı, farklı bir şarkı söylüyor olurdu. Onun gibi bir kadının kesinlikle kaşınan bir tetik parmağı vardır.

"Gerçekten burada mı çalışıyorsun?" Kenny diyor.

"Umutsuz 'da mı?" İç çektim. Demek artık oraya böyle diyorlar. "Çalışıyorum." "Hastanız kim?"

"Sence kim?"

Kenny göz kırpmıyor. "artık! biri?" "Katil bir kaltak değil," diyorum.

"Evet, bunun için üzgünüm," diyor Kenny, gözlerini yere dikerek. "Öyle demek istemedim. Herkes onun hakkında böyle söylüyor."

"Yanılıyorlar."

"O zaman gerçekte nasıl biri?"

"Sessiz ol," diye cevap veriyorum, bu her şeyi anlatırken aynı zamanda hiçbir şeyi açığa vurmuyor.

Uzun araba yolundan aşağıya, Kenny'nin diğer arkadaşlarının toplandığı ön kapıya bakıyorum. En azından bu gece tamamen kapalı. Önemli değil. Kenny'nin "çocuklarından" biri diğerlerini tuğla duvarın üzerine çıkarıyor. En tepede, bir diğeri ona yardım etmek için aşağı uzanıyor. Kapı olsun ya da olmasın, bu, herhangi birinin araziye girip Mary'yi öldürebileceğini kanıtlıyor.

Kenny'nin arkadaşlarından biri duvarın üstünden ona bağırır. "Hey! Geliyor musun?"

"Bir dakika içinde!" Kenny geri çağırır.

"Bunu sık sık yapar mısınız?" Arkadaşları duvarın üzerinden kaybolurken ben de "Liseden beri yok" diyorum. "beri yapmadım," diyor Kenny, ki onun durumunda bu sadece iki yıldır.

Yıllar önce. "Birkaçımız içiyorduk ve herkesin söylediklerinin doğru olup olmadığını görmeye karar verdik. Bilirsiniz, ölü hemşiresi hakkında."

"Ne olmuş ona?" Daha dik oturuyorum, kasabadaki insanların Mary'nin ölümü hakkında ne düşündüklerini gerçekten merak ediyorum. Şimdiye kadar dışarıdan öğrendiğim tek görüş Dedektif Vick'inkiydi. "Ne diyorlar?"

"Lenora Hope onu öldürdü."

Tabii ki öyle. Hemşerilerimin söylediklerine inanmamam gerektiğini bilmeliydim. "Bu imkansız."

"Neden?"

"Lenora'nın on yıllardır görülmemesinin bir nedeni var." Ayağa kalktım ve üniformamın çimenlerden ıslanmış eteğini fırçaladım. Sonra aşağı uzandım ve

Kenny'nin ayağa kalkmasına yardım etti. "Yürüyemiyor. Ya da konuşamıyor. Hatta sol eli dışında hiçbir yerini oynatamıyor. Zararsızdır."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben onun bakıcısıyım," diyorum. "Onunla senden daha fazla zaman geçirdim."

"Aptal olduğumu düşündüğünü biliyorum." Kenny bunu en ufak bir öfke belirtisi olmadan söylüyor. Onun yerine sesinde, ilişkimizi yeniden gözden geçirmeme neden olan nazik bir teslimiyet var. Açıkçası benim ne düşündüğümü umursadığını düşünmemiştim. Şimdi o kadar emin değilim.

"Bilmiyorum," diyorum.

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Sorun değil. Ben aptalım. Pek çok şey hakkında. Ama sanırım bu bazen senin gibi daha zeki insanların üzerinde fazla düşündüğü şeyleri görmeme yardımcı oluyor."

"Benim gibi mi?" Hem beni zeki bulduğu için gururum okşandı hem de her şeyi fazla düşündüğümü düşündüğü için aşağılandım.

"Demek istediğim şu ki, bazen gerçekler araya girebiliyor. Elbette, siz Lenora Hope'un bakıcısısınız ve onun kimseye zarar veremeyeceğini düşünüyorsunuz."

"Çünkü yapamaz."

"Hâlâ fazla düşünüyorsun," diyor Kenny. "Herkes için görüldüğünden daha fazlası var. Sen, ben, hatta Lenora Hope. Bize bir baksana. İlk karar verdiğimizde ..."

"Siktir," dedim, çünkü hepsi .

"Doğru. O zamanlar annene ne olduğunu ve herkesin senin hakkında neler söylediğini biliyordum. Ama bunun hakkında düşünmek için hiç zaman harcamadım. Sadece içimden bir ses senin iyi bir insan olduğunu söylüyordu."

Boğazımda bir yumru oluştu. Çok uzun zamandır kimse benim hakkımda böyle bir şey söylememişti. Bu sözün onca insan arasından Kenny'den gelmesi, babamın sessizliğinin beni ne kadar incittiğini anlamamı sağlıyor. Bunu bana söylemesi gereken kişi o. Sırf insanlarla temas kurmaya aç olduğum için yatmaya başladığım adam değil.

"Teşekkür ," diyorum.

Kenny omuz silkerek "Sorun değil," diye cevap verir. "Ama diğer taraftan, bazen içgüdüleriniz size başka bir şey söyler. Lenora bir kadın gibi görünse de

Pek bir şey yapamıyor, belki de senin gibi daha fazlası vardır."

Kenny'de kesinlikle beklediğimden fazlası var. Öğleden sonra sınırsız seks yaparken, içinde böyle bir bilgelik olduğunu bilmiyordum. Ama ben ona daha fazla itibar edemedim belimden tutup beni kendine çekiyor ve özensizce öpüyor.

Onu itiyorum, Bayan Baker'ın hâlâ ön kapıdan izliyor olmasından endişeleniyorum.

"Böyle bir şey , Kenny."

"Bir deneyeyim dedim," diyor, Mayıs'tan beri onlarca kez gördüğüm o azgın sırıtışını göstererek. "Yine de gitmeliyim. Kendine iyi bak, Kit. Eğer fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun."

Kenny çimenliğin sonundaki duvara doğru koşup hiç çaba harcamadan tırmanmadan önce bana şakacı bir göz kırptıyor. Sonra da klişe bir selamla dönüp duvardan atlayarak gözden kayboluyor.

Arkamı döndüğümde Hope's End'in tamamını görüyorum. Çimenlikten bakınca devasa ve yasaklayıcı görünüyor. İçerideyken, kan lekeli merdivenlerinde ve eğik koridorlarında gezinirken bunu unutmak kolay. Lenora da aynı şekilde. Odasına ilk kez girdiğimde hissettiğim korkuyu hatırlıyorum. Ünü ondan önce gelmişti. Şimdi onu tanıdığımı göre, bu şöhret azalmadıysa bile en azından aşinalıkla daha iyi huylu hale geldi.

Artık değil, Kenny sağ olsun.

Şimdi içgüdülerim bana Hope's End'de Mary'yi terastan itebilecek sadece dört kişi olduğunu düşünürken yanıldığımı söylüyor. Başka biri daha var.

Beşinci, pek olası olmayan bir şüpheli. Ama yine de bir şüpheli. Lenora.

YİRMİ YEDİ

(Eve döndüğümde Bayan Baker'ı hâlâ antrede, Jessie'yi de büyük merdivenlerde, halıdaki kan lekelerinin üzerinde kayıtsızca dururken buluyorum.

Bayan Baker'ın elindeki tüfeği görünce gözleri fal taşı gibi açılır. "Neler oluyor?" diye sorar.

Bayan Baker koridordan mutfığa doğru ilerlemeden önce, "İzinsiz girenler," diye cevap veriyor.

"Onların icabına baktım," diyorum.

Jessie rahatlamış bir of çekti. "Ne istediler?" "Hiçbir şey. Sadece etrafta dolaşan birkaç çocuk."

Kenny'nin durumunda artık bir çocuk olmasa da. Ve onun uyarısı hala düşüncelerimde yankılanıyor. Evet, hikayesini yazan Lenora'ydı ama belki de Mary'ye anlattığına çok pişman olmuştu. Ya da tereddütleri vardı. Ya da Mary'nin başkasına söyleyeceğini düşünmedi ve planın bu olduğunu anladığında harekete geçme ihtiyacı hissetti. Lenora'nın kolundaki iyileşmiş morluğu bile düşündüm. Mary isteği dışında kan almış olabilir mi? Bu yüzden mi Lenora'nın çalışmayan sağ kolu yerine çalışan sol kolundan aldı? Yani Lenora'nın iğnenin yaklaşmasına karşı koyacak bir yolu yok muydu?

Bu fikir, Mary'yi Lenora'nın öldürdüğü teorisine ters düşüyor. Sadece tek kolunu kullanabiliyorken birini itebilir mi? Eğer öyleyse, yürüyemezken bunu nasıl yapabildi?

Cevap, tabii ki, yapamıyormuş gibi davranması.

Lenora'nın numara yaptığı fikrini tamamen reddetmemi engelleyecek çok fazla şey yaşadım. İlk olarak, Walkman ve kendi kendine kapanmış olma ihtimali var. Sonra Lenora'nın odasından gelen sesler var.

neredeyse her gece. Gıcırtilar, ayak sesleri ve hışırtılar. Bunlarla bağlantılı olarak bitişik kapıdan geçen gölge ve pencerede gördüğüm gri bulanıklık da var. Bunların hepsine olmasa da bazılarına neyin sebep olduğunu öğrenene kadar Lenora şüpheli olarak kalmalı.

Üst katta, odasına bakıyorum. Dışarıdaki gürültüye rağmen Lenora hâlâ uyuyor. Ya da en azından öyle davranıyor.

Tıpkı sol elini hareket ettirmekten daha yapamıyormuş gibi davranıyor olabileceği gibi.

Çok daha
fazlası.

Konuşmak
gibi.

Ve yürümek.

Ve itişme.

Bunu öğrenmenin tek yolu onu iş üstünde yakalamak. Eğer bu bir eylemse bile. Her gece odasındaki gürültü ve hareketlere başka biri sebep oluyor olabilir. Eğer öyleyse, kim olduğunu ve nedenini bilmek istiyorum.

Lenora'nın odasını geçip bitişik kapıdan kendi odama giriyorum. Kapıyı kapatmak yerine, kitaplıktan aldığım bir yığın kitapla kapıyı destekliyorum. Üniformamı çıkarıp yatağa giriyorum ve raftan rastgele çektiğim bir kitabı elime alıyorum. Judith Krantz'dan *Scruples*. Yanında bu sabahdan kalan kahveyle doldurduğum termos duruyor. Soğuk ve acı, tam da ihtiyacım olan şey. Bu gece Lenora'nın odasında biri dolaşırsa, onu fark etmek için uyanık olmayı planlıyorum.

Kendimi yatağın üzerinde hafif bir açıyla konumlandırıyorum ve açık kapının her zaman görüş alanımda kalmasını sağlıyorum. Sonra uykusuz bir gece için yerleşiyorum. Kötü bir kahve ve iyi bir kitapla beslenerek saatlerce uyanık kalıyorum.

Judith Krantz'ın yüz sayfasını bitirecek kadar uzun.

Uçurumun dibine çarpan dalgaları sayacak kadar uzun bir süre.

İki yüz tanesini saydıktan sonra pes edecek kadar uzun.

Ve annemin bitişik kapıdan odaya girdiğini görecektir kadar uzun bir süre.

Sessizce yatağımın ayakucuna geçiyor, hastalığın incelttiği bacaklarının üzerinde sallanıyor. Dişleri takırdıyor, sesi yine bir daktilonun tuşlarına vurulmuş gibi çıkıyor. Kemikli bir kolunu kaldırıyor ve alt çenesi açılırken beni işaret ediyor.

Sonra ığlık atıyor.

Yatakta dimdik doğruluyorum, gözlerim hl kapalı ve kulaklarım hl annemin kbusta çıkardığı sesle çınlıyor. Bir ığlık değil, bir vızıldı. Artık uyanık olmama rağmen duymaya devam ettiğim yüksek ve sabit bir ses.

Gözlerimi kırmızıya boyanmış bir yatak odasında açıyorum ve Lenora'nın alarmı komodinin üzerinde vızıldıyor. Bitişik kapıya bakıyorum.

Kapandı.

Yataktan fırlayıp kapıyı açtım ve Lenora'nın odasına koştum. Yatağında uyanıktı ve ağrı düğmesi sol elinin avucunun altında ezilmişti. Ağzı açık, dehşet dolu bir inilti çıkartıyor. Gözleri faltaşı gibi açılmış, odanın diğer ucundaki bir şeye bakıyor.

Daktilo.

Taşıyıcıda, tekrar tekrar yazılmış tek bir cümleyle dolu yeni bir sayfa duruyor.

Hepsi senin hatan
Hepsi senin hatan
Hepsi senin hatan
Hepsi senin hatan
Hepsi senin hatan
Hepsi senin hatan

Daktilodaki sayfayı yırtıp Lenora'ya dönüyorum. "Dur tahmin edeyim. Kız kardeşin mi?"

Lenora iki kez vuruyor.

YİRMİ SEKİZ

(Bunu hanginiz yaptı?" Herkesin ne yazdığını görebilmesi için kâğıdı havaya kaldırıyorum. "Bu odadan biri olduğunu biliyorum. ev."

Hepimiz Lenora'nın yatak odasına tıkış tıkış doluştuk. Hope's End'de yaşayan ve çalışan herkes. Carter ve Jessie divanı paylaşıyor. Archie Lenora'nın yatağının kenarında . Ve Bayan Baker kapının girişinde duruyor, kollarını kavuşturmuş ve muhtemelen zihinsel bir çöküntü olduğunu düşündüğü şeyi daha iyi görebilmek için gözlüğünü takmış.

Bundan daha fazla övgüyü hak ediyorum. Gerçekten histerik olsaydım, herkesin Lenora'nın odasında toplanmasını istemek için kahvaltı sonrasına kadar beklemezdim. Bunu sabahın dördünde, sayfayı gördükten hemen sonra yapardım.

"Bayan Hope kimin söylüyor?" Bayan Baker söyledi.

"Kız kardeşi."

Bayan Baker'ın gözleri kedi gözü çerçevelerinin ardında büyür. Archie muhtemelen bir kahkahayı bastırmaya çalışarak öksürür. Carter ve Jessie endişeli görünüyor.

Ya da . Ya da

her ikisi de.

Lenora'ya gelince, tekerlekli sandalyesinde pencere kenarında oturuyor ve olan biteni büyük bir hayranlıkla izliyor. Yüzündeki Mona Lisa gülümsemesinden anladığım kadarıyla bundan keyif alıyor. Muhtemelen yıllardır bu kadar çok ziyaretçisi olmamıştı.

"Bu imkansız," diyor Bayan Baker.

"Öyle olduğunu biliyorum," diyorum. "Demek ki içinizden biri bu odaya gizlice girip bunu yaptı."

"Neden bizden biri bunu yapsın ki?" Bunu soran Jessie, bileğindeki çok sayıdaki bilezikten birini çeviriyor.

"Bilmiyorum," diyorum ama aslında bildiğimi sanıyorum. Bunu her kim yaptıysa muhtemelen Lenora'yı korkutarak Mary'ye anlattığı kadarını bana da anlatmasını engellemeye çalışıyor.

Çünkü gizemli daktilocu aynı zamanda onu öldüren kişi. Bu fikir bile nefesimi daraltıyor.

Bir katille aynı odadayım.

Mary'nin öldürüldüğü gece kapının açık olması ya da Kenny ve arkadaşlarının kanıtladığı gibi duvardan atlamanın çok kolay olması önemli değil. Elimdeki daktilo edilmiş sayfa beni bunun içeriden bir iş olduğuna ikna ediyor.

İnsandan insana bakıyorum, yüz ifadelerini ve vücut dillerini inceliyorum, bir işaret arıyorum. Örneğin Jessie'nin bileziğini çevirmesi gergin bir tik olabilir. Aynı şey Bayan Baker'ın gözlüğünü indirmesi için de geçerli, ama konuşmadan önce tekrar yüzüne kaldıracağından eminim. Archie'ye gelince, onu okumak daha zor. Çok sessiz ve durgun. O tek öksürük dışında dikkatleri üzerine çekecek hiçbir şey yapmadı. Belki de bu onu ele veriyordur.

"Bir sorum var," diyor Bayan Baker, tıpkı tahmin ettiğim gibi gözlüklerini takarken. "Bayan Hope, kız kardeşinin yaptığını düşündüğünü size nasıl söyleyebildi?"

"Evet'e dokundu."

"Yani özellikle kız kardeşi olup olmadığını mı sordunuz?"

"Bu tuhaf bir şey," diyor Archie, sonunda sesini yükselterek.

"Gerçekten de öyle," diyor Bayan Baker. "Bunu yaptığınızı varsayabilirim çünkü Bayan Hope ile tüm isimlerimizi gözden geçirdiniz ve hayır cevabını aldınız."

"O kısmı önemli değil," diyorum. "Önemli olan Virginia olduğunu söylemesi. Ki bunun doğru olmadığını hepimiz biliyoruz."

"Neden böyle düşünüyor?" Jessie diyor ki.

Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. En iyi tahminim, geçmiş hakkında konuşmanın Lenora'yı geçmiş hakkında rüya görmeye ittiği. O uğultulu kabuslar hiç bitmiyor. Uyandığında, onların gerçek olduğunu sanıyor. Sadece bir anlığına. Ve kız kardeşinin hala onunla olduğunu.

Ama bunu söylemek her şeyi açığa çıkarır. Cazip bir fikir. Onlara her şeyi anlatıp ne olacağını görmek. Lenora'nın hikayesini yazmasına yardım ettiğimi, Mary'nin de aynı şeyi yaptığını ve bu yüzden birinin onu terastan ittiğini düşündüğümü itiraf etmek. Söylemiyorum çünkü bu Carter'ın sırlarını da açığa çıkarır. Gözlerindeki sinirli ping-pong'tan hoşlanmayacağını anlıyorum.

"Etkileme gücü," diyor Bayan Baker, benim yerime cevap vererek. "Kit'in vücut dilindeki bir şey ya da isimlerimizi söyleme şekli Bayan Hope'a istediği cevabın bu olmadığını gösterdi. Ama Bayan Hope'un kız kardeşinden bahsetme şekli bunu gösterdi. Bayan Hope sadece onu memnun etmeye çalışıyordu."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden üniformamın eteğini düzeltmeye başladım.

Ben söyleyeyim. "Ne öneriyorsun?"

"Suçlu sensin canım," diyor Bayan Baker. "Bunu neden yazayım ki?"

"Dikkat?" Jessie, muhtemelen fark etmemi istemediği Carter'a hızlıca bir bakış atarken öneriyor.

Ona ters ters baktım. "Kimsenin ilgisine ihtiyacım yok."

"O zaman neden hepimiz buradayız?" Bayan Baker başını eğip doğrudan bana bakıyor, mavi gözleri güneşin doğuşu gibi içime işliyor. "Hepimizin buraya gelmesini isteyen sendin, böylece bize o sayfadaki kelimeleri gösterebilecek ve Bayan Hope'un kız kardeşi olduğunu iddia ettiğini söyleyebilecektin. Neden bu kadar zahmete girdin?"

"Çünkü bunu her kim yaptıysa durmasını istiyorum," diyorum. "Lütfen. Ve geceleri Bayan Hope'un odasına gizlice girmeyi bırakın."

Bayan Baker'ın vücudu kaskatı kesilir. "Biri bunu mu yapıyordu?" "Evet."

"Neden bana söylemedin?"

"Yaptım," diyorum. "Buradaki ilk gecemin ertesi sabahı. Size Bayan Hope'un yatak odasında ayak sesleri duyduğumu söyledim ve siz de bunun sadece rüzgâr olduğunu söylediniz. Ama ertesi gece tekrar duydum. Ve pencerede birini gördüm. Ve odalarımızın arasındaki kapıdan bir gölgenin geçişini izledim. Bu rüzgar değildi. Yani ya sizden biriydi ya da Lenora'ydı."

Bayan Baker'a bakıyorum, "Bayan Hope" demediğim için beni azarlaması için sessizce cesaretlendiriyorum. Söylemiyor. Onun yerine, "Bana hemen söyle, eğer hiç

tekrar olur."

Sonra kadın gider ve böylece bu melodramatik -ve nihayetinde sonuçsuz- ev toplantısı sona erer.

Onu ilk takip eden Archie oldu. Sonra Carter, kapıdan çıkmadan önce bana "sonra konuşuruz" der gibi bakıyor. Ancak Jessie kalıyor. Divanda kalarak, "Bunun için üzgünüm. Bunu ilgi çekmek için yaptığını sanmıyorum."

"Teşekkürler."

Jessie ayağa kalktı, yaklaştı ve koluma dokundu. "Demek istediğim, bunu senin yaptığını hiç sanmıyorum."

Göz ucuyla Lenora'nın her bir kelimeye dikkat etmiyormuş gibi davrandığını görüyorum. Jessie başka bir şey söyleyemeden onu odama çekiyorum ve bitişik kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

"Sen mi yaptın?" Ona sordum. "Sen mi yazdın ve Lenora'nın bana kız kardeşi olduğunu söylemesini sağladın?"

Jessie benden uzaklaşıp kitaplığa yöneldi. "Yok artık. Bunu nasıl düşünebilirsin ki?"

Çünkü böyle bir şeyi daha önce de yapmıştı. Balo salonunda. Ouija tahtasıyla. Sanki lanet bir ipucu oyunundaymışız gibi.

"Eğer bu bir tür eşek şakası olsaydı, ben-"

"Ben olmadığımı söylemiştim," diye tersledi Jessie. "Lenora olmadığını nereden biliyorsun? Daktilo yazabiliyor, değil mi?"

"Bu şekilde değil." Elimdeki düzgün büyük harf ve noktalama işaretleriyle dolu sayfaya bakıyorum. "Ve yardım almadan olmaz."

"Belki düşündüğünüzden daha fazlasını yapabilir."

Kenny de dün gece aynı şeyi söyledi. Ondan önce ben de Walkman'i kurcalayıp kendi kendine kapanıp kapanmadığını kontrol ederken bunu düşünmüştüm.

"Mary-" Bunu delirmiş gibi görünmeden nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. *Lenora'nın görüldüğünden daha güçlü olduğunu hiç söyledi mi? Lenora'nın numara yaptığını hiç düşündü mü?* "Mary hiç Lenora'nın iyileşmesinin mümkün olduğunu düşündüğünü söyledi mi?"

"Ne şekilde?"

Yürü, sanırım. İt. Öldür.

"Her şekilde," diyorum. "Zihinsel olarak. Fiziksel olarak."

"Yeniden yürümeyi öğrenmek gibi mi?" Jessie öyle diyor. "Hayır.

Hiç öğrenemedi." "Ama bu mümkün, değil mi?"

Jessie ellerini arkasında birleştirerek kitaplığa yaslandı. "Ben sadece yazmaktan bahsediyordum. Lenora'nın kimseye haber vermeden ortalıkta dolaştığını düşünmeni istemedim. Elbette, hepimiz aniden komadan çıkan ya da felçli insanların mucizevi bir şekilde yeniden yürüyebildiklerine dair hikâyeler duymuşuzdur. Yani sanırım bu olabilir. Ama muhtemelen Lenora'nın yaşındaki biri için değil. Yaşlı bir köpeğe yeni numaralar öğretemezsiniz. Bu tür şeyler."

"Peki ya bu eski bir köpeğin yeni bir numara öğrenmesi değilse?" Ben diyorum ki. "Ya bu numarayı küçüklüklerinden beri biliyorlarsa?"

"Lenora'nın numara mı düşünüyorsun?" Jessie diyor ki. "Bunu neden yapısın ki?" Lenora'nın sır saklamaktan hoşlanıyor gibi görünmesinden başka

bir cevabım yok. Onlarca yıldır bunu yapıyordu, Mary ortaya çıkana kadar Hope ailesi katliamı hakkında bildiklerini kimseye anlatmadı. Ve şimdi, tüm

sağduyu ve mantığa rağmen, bir zamanlar

Mary'ye en büyük sırrını açıkladığında, Lenora bunu geri almaya karar verdi.

Eğer böyle bir şey mümkünse.

"Senin için biraz endişeleniyorum Kit," diyor Jessie. "Mary gibi davranıyorsun."

"Ne şekilde?"

"Her yönden."

Ne yaptığımı bilmesem ben de kendim için endişelenirdim. Lenora'nın odasında birinin dolaştığını. Kim olduğu konusunda bana defalarca yalan söylediğini. Herkesin kullanamadığını düşündüğü elini kullanarak Walkman'i kapattığını.

"Ben iyiyim," diyorum, iyi olmasam bile.

Jessie alt kattaki kütüphanedeki vazoların tozunu alması gerektiğini söyleyerek ayrıldığında -ki bu benden çok ama çok uzaklaşmak istediğinin kesin bir işaretidir- iyi olan biri Lenora'yı tekerlekli sandalyesinden yatağa taşımaz.

İyi olan biri Lenora'nın bacaklarını ve sağ kolunu incelemez, kullanılmamış güç belirtileri aramaz, kasların gergin olup olmadığını hissetmez.

kullanılmıyor.

İyi olan biri Lenora'nın avucunu da gıdıklamaz, bir seğirme, bir sancı, bir hareket titreşimi aramaz.

Lenora yataktan beni izlerken tüm bunları yapıyorum, şüphelenmekten çok temkinli. Sanırım neyin peşinde olduğumu biliyor. Direnme yeteneği varsa bile, buna dair hiçbir belirti göstermiyor. Gevşek sağ kolunu avuç içi yukarı bakacak şekilde, parmaklarını açarak yatağa kolayca uzatabiliyor. Sanki bunu daha önce yaşamış gibi iç çektiğinde, Mary'nin de deneyip denemediğini merak ediyorum.

İşe yaradı mı merak ediyorum.

Acaba Lenora daha sonra onu ortadan kaldırma ihtiyacı hissetti mi?

Bunu akılda tutarak, bir sonraki mantıklı adım gıdıklamanın tersini denemek olacaktır - bir tepki yaratma olasılığı daha yüksek olan acı vermek. Bu da çok kolay olurdu. Mary'nin tıbbi çantasından bir şırınga ve iğne alın. Lenora'nın sağ eline sapla. İrkilmesini izle.

Bu düşünceyi aklımdan kovuyorum. Yapmak için eğitildiğim her şeye ters düşüyor. Şu anda Lenora'ya güvenmiyor olabilirim - ve iyi olmaktan çok uzak olabilirim - ama ben hala bir bakıcıyım.

Masaya geçip daktiloda bulduğum kâğıdı aldım ve sayfanın başından sonuna kadar uzanan suçlamayı okudum. O kadar yorgunum ki kelimeler bulanıklaşmaya başlıyor, harfler gözlerimin önünde yeniden düzenleniyor.

Hepsi senin suçun,
hepsi Kit'in suçu.
Söyledikleri doğru değil, Kit-Kat.

Kağıdı buruşturup top haline getiriyorum, yatağa götürüyorum ve Lenora'nın açık olan sağ eline bırakıyorum. Umudum, kağıt avucuna çarptığında reflekslerinin devreye girmesi, tıpkı bizim bir şeyi düşünmeden yakaladığımız gibi. Bir anda oluverir. Bir noktada içgüdüler devreye giriyor.

Bu davada değil. Top haline getirilmiş kağıt Lenora'nın avucundan sekip yere düşüyor.

Aldım ve tekrar denedim.

Sonra tekrar.

Sonra odanın ucuna fırlatıyorum, camdan sekip bir köşeye yuvarlanıyor.

Daha ağır bir şeye ihtiyacım var. Lenora'nın eline düştüğünde gerçekten hissedeceği bir şey.

Odalarımız arasındaki açık kapıya ve bir zamanlar açık duran ama biri (Virginia? Lenora?) kapıyı çekip kapattığında yol dışına itilen kitaplara bakıyorum. Birini alıyorum - Judith Guest'in *Sıradan İnsanlar*'ını - ve omurgasını Lenora'nın elinden birkaç santim uzakta tutuyorum.

Bıraktım.

Kitap, Lenora'nın baş ve işaret parmaklarının üzerinde yan dönmeden önce bir saniye dik durur.

Hala bir şey yok.

Çünkü fark ettim ki, yakalaması önemli değil. Kitap, tıpkı kağıt yumağı gibi, harcanabilir. İkisi de onun için bir şey ifade etmiyor. Lenora numara yapıyorsa, iyi bir nedeni olmadan bunu ortaya çıkarmayacaktır. Sağ elini oynatmasını sağlamak için -eğer oynatabiliyorsa- bir tomar kâğıt ve kulağı aşınmış bir kitaptan daha büyük bir teşvik sağlamalıyım.

Odayı taradım, içindekileri düşündüm ve reddettim. Saç fırçası mı? Çok değersiz. El aynası mı? Çok hantal. Walkman? Güçlü bir aday. Ama o da değiştirilebilir.

Bakışlarım büfenin üzerindeki Eyfel Kulesi kar küresine takılıyor. Camın altındaki basmakalıp Paris.

Şimdi konuşmaya başladık.

Lenora'ya uzun zaman önce ölmüş ailesinden bir hediye, manevi değeri var. Muhtemelen çok da para eder. Bir kere bu bir antika ve Winston ve Evangeline Hope gibi insanların kızları için bir kar küresi seçerken ucuz bir şey tercih ettiklerini sanmıyorum.

Lenora'nın asla ama asla elinden düşürmeyeceğine ikna olmuş bir şekilde küreyi elime alıyorum. Büfeden yatağa uzanan yolculuk, susuz kürenin dibinde duran altın pullarının bir kısmını havaya kaldırıyor. Lenora'nın elinin üzerinde baş aşağı tuttuğumda parıldıyor ve dönüyorlar.

Sırtüstü yatan Lenora ne yaptığımı görmek için zorlanıyor. Kar küresinin içindeki altın pullarını fark ettiğinde paniklemiş bir görünüm alır. Onun

Gözleri parlıyor ve boğazının arkasından bir homurtu yükseliyor.

Görmezden , kar küresini sabit tutuyorum, düşürmek için doğru anı bekliyorum. Kendime yanlış bir şey yapmadığımı söylüyorum. Lenora gerçekten isterse onu yakalayabilir. Bu kadar stresli olmasının sebebi onu takip ettiğimi biliyor olması.

İkimiz de kar küresine bakıyor, altın pulların devrilen kubbenin kıvrımına yerleşmesini izliyoruz. Sonuncusu düştüğünde, bırakıyorum.

Kar küresi Lenora'nın avucuna çarpıyor.

Nefesimi tutuyorum, izliyorum ve bekliyorum.

Parmaklarının onun etrafında kıvrılması için.

Sağ elini kullanabildiğini kanıtlaması için.

Şüphelerimden en az birinin doğrulandığı an için.

Onun yerine kar küresi elinden düşer ve yatağın üzerinde yuvarlanır.

Sonra yere düşer ve paramparça olur.

Annemin odasının kapalı kapısının arkasından gelen ses çok netti. Kırılan cam.

Bunu duyan kız kardeşim nefesini tuttu. Ben sadece irkildim, sanki annemin az önce odanın öbür ucuna fırlattığı şey babama değil de doğrudan bana doğru uçuyormuş gibi.

"Tanrı aşkına Evie," diye homurdandığını duydum. "Yeterince mahvetmedin mi?" "Ben de aynısını senden isteyebilirim."

Kapının arkasında annemin sesi yüksek ve netti. İyi olduğuna dair bir işaret. gerçekten öfkeliydi. Normalde afyon, sesinin uysal ve bulanık çıkmasını sağlardı. Annemle babamın yıllardır yaşadığı en kötü kavganın buna neden olduğunu bilsem de, sesinin yeniden eski haline döndüğünü duymak beni memnun etti.

"Hiçbir şey yok olmadı," dedi babam. "Her şey yolunda. Firma sadece zor bir geçiyoruz. İşte bu yüzden şu anda bunu devam ettirecek paraya sahip olmamız çok önemli."

Annem alaycı bir homurtu çıkardı. "Kızlarımızın parası demek istiyorsun."

"Bizim paramız olmalı."

Annem, "Cesedimi çiğnemeniz gerek," dedi.

Bunun üzerine babam "Beni kışkırtma" diye cevap verdi.

"Ailemin bu güveni yaratmak için iyi bir nedeni vardı," dedi annem. "Eğer sen O paraya ulaşabilseydiniz, hepsini bir yıl içinde harcardınız ve Lenora ile Virginia'nın hiçbir şeyi olmazdı."

"İş batarsa ve burası haczedilirse ellerinde hiçbir şey ."

Kız kardeşim ve ben endişeli bakışlar attık. Şüphelenmemiz gerektiği halde işlerin bu kadar kötü olduğunu bilmiyorduk. Annemle babam bırakın kavga etmeyi, neredeyse hiç konuşmazlardı, bu yüzden tartışmaları koridorda yankılandığında ikimiz de dinlemek için kapıya koştuk. Buna büyük bir şeyin sebep olması gerektiğini biliyorduk.

"Olursa da bir şey olmaz," dedi annem.

"Peki ya ben? Her şeyimi kaybetsem de umurunda olmayacak mı?"

"Ben zaten her şeyimi kaybettim," dedi annem. "Sen neden kaybetmeyesin ki? Yoksa küçük fahişen için mi daha çok endişeleniyorsun? Sanırım orospu demeliyim, çünkü yıllar boyunca çok sayıda orospu oldu."

"Bana karşı bu kadar masum davranma hayatım," diye karşılık verdi babam, bana karşı kullandığı sevgi sözcüğünü gizlemediği bir zehirle tükürerek. "İkimiz de gerçeği biliyoruz."

Annemin cevabı o kadar sessizdi ki, kız kardeşim ve ben kulaklarımıza bastırmak zorunda kaldık.

duymak için kapıyı . O zaman bile, yarı fısıltıyla söylenen "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum" cümlesini zar zor duyabildik.

"Evet, biliyorsun," dedi babam. "Benimle neden evlendiğini biliyorum. Tıpkı Lenora'nın benim kızım olmadığını gibi."

Nefesim kesildi. O kadar gürültülüydü ki ailemin kapıdan duyduğuna emindim. Kız kardeşim O da emindi, çünkü bir eliyle ağzını kapattı ve beni aşağıya doğru fırlattı. Koridordan ilk açık odaya. Annemin yatak odasının kapısı açıldığında beni içeri çekti. O karanlık odada birbirimize sokulduk, kalbim çarpıyordu ve başım Babam koridorda bir aşağı bir yukarı bakarken şoktan sersemlemişti.

"Kızlar," dedi kanımı donduracak kadar sert bir sesle. "Gizlice dinliyor muydunuz?"

Babam açık kapıdan geçerken kız kardeşim eliyle ağzımı kapattı, bizden sadece birkaç santim uzaktaydı. O sırada ağlamaya başlamıştım ve gözyaşlarım onun parmaklarına damlıyordu.

"Orada mısın, canım ve sevgilim?"

Kapının hemen yanında durakladığında, içeri atlayıp ikimizi de boynumuzdan tutarak odadan dışarı sürükleyeceğinden emin oldum. Benim için büyük bir sürpriz oldu.

Koridordan aşağıya, büyük merdivenlere doğru ilerledi. Ayak sesleri soluklaştığında Sessizlik, kız kardeşim ve ben nihayet dışarı çıktık ve aceleyle yatak odama gittik. İçeride, kendimi yatağa attım ve tamamen ve açıkça ağlamaya başladım.

Kız kardeşim duvarın yanında durmuş, kollarını kavuşturmuş, beni teselli edecek bir ruh hali içinde değildi. Eminim aklından bile geçmemiştir.

"Sence bu doğru mu?" dedi. "Hope's End'i kaybedebileceğimizi mi?"

"Endişelendiğin şey bu mu? Babamın söylediklerinden sonra bile mi?"

"Ah, şu." Kız kardeşim omuz silkkti. "Annem ailesinden birine aşıktı. ve hamile kaldı. Adam onu terk etti ve kadın da skandal çıkmaması için babamla evlenmek zorunda kaldı. Bildiğini sanıyordum."

Başımı salladım. Hiçbir fikrim yoktu.

Gerçi, geriye dönüp baktığımda, sanırım . Kız kardeşim ve ben birbirimize çok az benziyorduk. Burunlarımız farklıydı. Saçlarımız ve gözlerimiz de öyleydi. Biz Kardeşten çok kuzene benziyorduk yabancılar bizi birden fazla kez birbirimize benzetmişlerdi.

"Artık biliyorsun." Kız kardeşim dudaklarında zalim bir sırıtış oluşurken durakladı. "Dürüst olmak gerekirse, rahatlamış olmalısın. Artık bunu nereden aldığını biliyorsun. Ve ailedeki tek sürtük sen değilsin."

Sonra odadan çıkıp gitti, beni yalnız bıraktı ve içimde Ricky ile aramda geçenleri bildiğine dair boş bir his oluştu.

Ve bunu herkese söylemesi an meselesiydi.

Tek seçeneğim ondan önce davranmak ve en azından Archie'den başka birine söylemekti. Bana göre en iyi kişi annemdi. Haberi çok daha fazla alırdı. Bir babamdan daha iyi. Ayrıca, kendisi de aynı durumdan geçtiği için beni anlayacağını umuyordum.

Kararımı vermiştim, koridorun sonuna kadar yürüdüm ve onun odasına girdim. Öğleden sonra olmasına rağmen annem zar zor uyanıyordu. Güneş ışığı göz kırpyordu. Pencerelerdeki çekilmiş perdelerin arasından, suyun bir çatlaktan geçtiği gibi içeri sızmaya çalışıyordu.

"Sen misin sevgilim?" diye mırıldandı yataktan.

Dibinde durdum ve söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. Ama sayılacak o kadar çok şey ve sorulacak o kadar çok soru vardı ki, "Doğru mu? Babamın söyledikleri?" Annemin kendini gömdüğü yorganın altından bir iç çekiş yükseldi.

"Evet, sevgilim."

"Yani onu sevmiyor musun?"

"Hayır," dedi annem.

"Hiç yaptın mı?"

"Asla." Annemin sesi hülyalı ve uzaktı. Sanki uykusunda konuşan biri gibiydi. "Asla, asla. O da biliyordu. Biliyordu ve sevdiğim adama kaçması için para verdi. ve beni bir daha asla görmeyeceğini söyledi. Bu olduğunda, kapana kısılmıştım. Onunla evlenmekten başka seçeneğim yoktu."

Annemin sesi kesik çıkıyordu. "Başka seçeneğim yok."

Küfür bir fısıltıya dönüştü.

"Üzgünüm, sevgilim."

Fısıltı bir dönüştü. Ve sonra ...

hiçbir şey.

"Anne?" Yanına koştum, omuzlarını tuttum ve ona güzel bir Sarsıldı. Hareketin etkisiyle sağ eli yatağa çarptı,

Elindeki afyon sakızı şişesini bıraktı.

Tamamen boştu.

Muhtemelen ben odasına girmeden hemen önce hepsini yutmuştu.

"Anne?" Ağladım, onu daha da sert sallayarak kendine getirmeye çalıştım.

Bilinç. Ama faydası olmadı. Annem orada hareketsiz yatarken, boş afyon sakızı şişesi yatağın üzerinden yuvarlandı ve büyük bir gürültüyle yere düştü.

YİRMİ DOKUZ

Lenora bana, en basit sorulara bile yanıt vermeyi reddetmeyi içeren sessiz muamele versiyonunu uyguluyor. Yine de, ben

Bu akşam ne yapmak istediğini sormaya devam etti. "Daktilo yazmayı denemek ister misin?"

Lenora'nın sol eli yataktan kalkmıyor.

"Jessie'nin senin için kaydettiği kitabın daha fazlasını dinleyebilirsin. İster misin?"

Yine bir şey yok.

"Ya da onun yerine sana kitap okuyabilirim," diyorum. "Bu ikimiz için de eğlenceli olabilir."

Bu en azından bir tepki alır. Lenora'nın ağzının kenarları yarım bir gülümsemeye dönüşür. Ancak bu gülümseme olduğu hızla kayboluyor ve yüzü taş gibi ifadesizliğe geri dönüyor.

"Özür dilerim," diyorum o gün en az beşinci kez. "Ciddiyim. Ve kar küresini değiştireceğim. Yemin ederim."

İkimiz de yapamayacağımı biliyoruz. Lenora'nın öldürülen ailesi bunu ona elli yıldan fazla bir süre önce verdi. Ve onu kıran şüpheli kaltak benim. Bana kızgın olmasına şaşmamalı. Ben de kendime kızgıyım.

Durumunun sahte olabileceğini düşündüğüm için. Çoğunlukla felçli bir kadının Mary'yi öldürebileceğini düşünecek kadar paranoyak olduğum için. Ve bu paranoyanın muhtemelen sahip olduğu son değerli şeyi yok etmesine izin verdiğim için. Şimdi tek yapabildiğim onun beni affetmesi için yalvarmaya devam etmek. Hatta dizlerimin üzerine çöküp yerde kalan altın parıltılarının üzerine diz çöküyorum. Kar küresinden geriye kalanları kurtarmaya çalışırken Lenora'nın o kalbi kırık halini aklımdan çıkaramıyorum. Kar küresi

İmkansız. Kürenin kendisi parçalardan başka bir şey değildi ve içindeki Paris manzarasının çok azı hayatta kalmıştı. Eyfel Kulesi bile harap olmuş, ikiye ayrılmıştı. Geriye sadece tabanı kalmıştı. Altından bir kütük. Lenora'nın gözlerinden tek bir damla yaş süzülürken, parçalanmış parçaları toplayıp çöpe atmaktan başka çarem yoktu.

"Lütfen, lütfen beni affet" dedim o zaman ve şimdi de tekrarlıyorum. Sonunda Lenora cevap verdi.

Yatağa tek bir dokunuş. Hayır.

"Bunu telafi etmek için ne yapabilirim? Ne istersen yaparım."

Lenora bakışlarını odanın diğer tarafındaki daktiloya kaydırır. Şimdi yazmak istiyor. Çabucak kalkıp daktiloya yeni bir sayfa sarıyorum. Daktiloyu yatağın yanına getiriyorum ve Lenora'nın sol elini tuşların üzerine yerleştiriyorum.

Yedisine birden basıyor.

Dışarıda

Şaşırmış bir şekilde kelimeye bakıyorum. "Dışarı çıkmak ister misin?" Lenora daktiloya iki kez vuruyor.

"Ama bu kurallara aykırı."

Lenora bir kelime daha patlatıyor.

Yani

Noktalama işaretleri olmasa bile bunu bir soru olarak sorduğunu anlayabiliyorum. "Ama dışarı çıkmak istemiyorsun."

Biliyorum, Lenora yazıyor. , özledim.

"Yani Bayan Baker'a sizi dışarı çıkarmamasını hiç söylemediniz mi?"

Lenora elini yumruk yapıp parmak eklemlerini daktiloya vuruyor, tuşlar birbirine çarpıyor ama hiçbirisi sayfaya çarpmıyor. Gerek de yok zaten. Onu çok iyi anlıyorum.

Hayır.

Ama Bayan Baker'ın onun dışarı çıkmasını istememesinin iyi bir nedeni olmalı. Aklıma üç tane geliyor: Hava durumu. Lenora'nın hassas durumu. Tekerlekli sandalyeye bağlı bir kadını merdivenlerden indirmenin zorluğu.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Dedim. Lenora evet diyor. Hiç şaşırmadım.

"Bayan Baker bunu yapmaya çalıştığımı gördüğünde hiç mutlu ."

O bilemez.

Artık resmileşti. Bu kesinlikle kötü bir fikir. Bayan Baker bizi yakalarsa başım belaya girer. Ki yakalayacak. Lenora'yı birinci kata indirip kimse fark etmeden dışarı çıkarmamın imkânı yok. Bunu yapabileceğimden bile emin değilim. Tek başıma yapamam. Ve yakalandığımda, Bay Gurlain tarafından kovulmama yol açacak bir şekilde kesinlikle gönderileceğim. Odada volta atıyorum, babamın evine dönmek zorunda kalacağım, o sonsuz yalnızlık ve sessizlik döngüsüne hapsolacağım düşüncesiyle midem sıkışıyor.

Lenora'ya "Yapamam," dedim. "Üzgünüm. Bu çok riskli."

Ben adımlamaya devam ederken o yazıyor. Tek sağlam elinin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde tam bir cümle yazıyor.

Bebeğe ne olduğunu sana anlatacağım.

Lenora bana memnun bir bakış attı. Bunun karşı koyamayacağım bir teklif olduğunu biliyor. Başından beri planının bu olup olmadığını merak etmeme neden olan bir teklif. Kar küresini kırmam ve ona her şeyi vaat edecek kadar suçlu hissetmem için değil. Kimse bunu planlamış olamaz. Ama cinayetlerin işlendiği gece hakkında daha fazlasını istememe yetecek kadar detay vermek? Bebekten bahsettiğim anda yazmayı reddetmesi? Lenora'nın tüm bunları kasıtlı olarak yapmış olması, ona istediğini vermem için beni manipüle edeceği mükemmel anı beklemesi tamamen mümkün.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

"Bana hikâyenin geri da anlatman gerekecek," diyorum. "Eğer bunu yaparsak, Mary'ye anlattığın her şeyi bana da anlatmak zorunda kalacaksın. Tıpkı söz verdiğin gibi."

Lenora muhtemelen henüz ne olacağını bilmediği için bir yanıt yazmıyor ya da dokunmuyor. Sessizliğini kapının hızla çalınması ve ardından bir sesin "Kit? İçeride misin?"

Bayan Baker.

Şeytandan bahset.

Daktiloyu masaya geri götürmeden önce "Bir saniye," diye sesleniyorum. Kapıya doğru giderken, altta kalan altın pullarını tekmelemeye çalışıyorum.

Lenora'nın yatağı. Yaptığım şeyi örtbas etmek için sonuçsuz bir girişim. Odanın çöp kutusundaki parçalanmış kar küresine bir bakış Bayan Baker'a her şeyi anlatacaktır.

Kapıyı açıyorum, Lenora'nın yatma vaktinin geçtiği ve buna kesinlikle uyulması gerektiği hakkında bir nutuk çekmeye hazırım. Onun yerine Bayan Baker basitçe, "Sizi görmek isteyen biri var." dedi.

Vücudum şaşkınlıkla sarsılıyor. "Kim?"

Bayan Baker, "Söylemedi," diye yanıtlıyor, ben de bunu umursamadığı için sormadığı şeklinde yorumluyorum. "Ön kapının dışında bekliyor."

"Onu görmeye gideceğim," diyorum ve ekliyorum, "Bayan Hope'u yatırır yatırmaz. Bu akşam biraz geç kalacağız."

Bayan Baker odayı inceliyor, bir şeylerin ters gittiğine dair işaretler bulmak için adeta bir tazı gibi kokluyor. Yerdeki parıltıyı ya da çöp kutusundaki kırık camı görse bile belli etmez. "Lütfen misafirinize bir dahaki sefere uygun bir saatte aramasını söyleyin," diyor ve son noktayı koymak için kapıdan çıkana kadar bekliyor. "Ya da hiç aramasın."

Lenora'nın yatak kıyafetlerini değiştiriyorum ve onu yorganın altına yerleştiriyorum. Çağrı düğmesini sol eline yerleştirirken, "Döndüğümde daha fazla konuşuruz" diye fısıldıyorum. Sonra ışıkları söndürüyorum, odamdan bir kazak alıyorum ve aceleyle aşağı iniyorum.

gece soğuk ama berrak, yıldızlar siyah kadife gökyüzünde ıslıl ıslıl parlıyor. Garaj yolunun ortasından aşağı doğru yürüyorum, sadece yolun sonunda beni kimin beklediğini değil, neden burada olduklarını da merak ediyorum. Umudum Dedektif Vick'in beni evdeki diğerlerinden uzaklaştırıp sonunda bana inandığını itiraf etmesi. Korkum ise Kenny'nin üst üste ikinci gece Lenora Hope'u görmek istemesi.

İki konuda da yanılıyorum.

Sonunda kapının diğer tarafında duran babam oluyor, parmaklıkları hapisane hücreesindeki bir mahkûm gibi kavırıyor. Yaklaştığımda sanki sürpriz bir ziyaret yapan benmişim gibi iki kez bakıyor.

"Bu üniforma da neyin nesi?" diyor.

Soruyu duymazdan geliyorum. "Burada ne işin var?" "Seni eve götürmeye geldim."

Onun böyle demesi gözlerimi devirmeme neden oluyor. O ev altı aydır evim gibi hissettirmiyor.

"Burada olduğumu sana kim söyledi?"

"Kenny," dedi babam. "Ve Rich Vick. Ve lanet kasabanın yarısı. Lenora Hope'a baktığını öğreneceğimi düşünmedin değil mi?"

Yapacağını biliyordum. Eninde sonunda. Ama şimdi verdiği tepkiye bakılırsa, ayrılırken ona söylememekte haklıymışım. Kapının parmaklıkları arasından ona soğuk bir bakış atarak, "Neden umurunda ki?" dedim.

"Çünkü o kadın için çalıştığını bilen herkes polisin söylediklerinin doğru olduğunu düşünecek. Yakında herkes senin suçlu olduğunu düşünecek."

"Peki *sen* ne düşünüyorsun baba?" Acı sesimi bir sustalı bıçak gibi keserek söylüyorum.

"Annene olanlar bir kazaydı." Çabucak söylüyor. Yalan söylediğini fark etmenizi istemeyen insanların yaptığı gibi. Ama babam bu konuda kötüdür. Bunu yaparken bana bakmaz bile.

"Keşke buna gerçekten inansaydın."

Göğsüm keder ve hayal kırıklığıyla sıkışıyor, kalbimden dışarı taşıyor, kaburgalarımın üzerine dökülüyor. Hemen gitmezsem sıradaki gözlerim olacak. Kapıdan geri çekiliyorum ve araba yoluna doğru ilerlemeye başlıyorum. Babamın onun için ağladığını görmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Hoşça kal baba," diyorum. "Seni gördüğümde görüşürüz."

"Burada olman beni endişelendiriyor. Rich Vick bana o ölü kızı bulanın sen olduğunu söyledi."

"Öyleydim," diyorum, Mary'nin artık uyanık olduğum her saate nasıl musallat olduğunu atlayarak.

Annem ona yer açsaydı eminim benim de rüyalarım girerdi. "Bana onun öldürüldüğünü düşündüğünüzü de söyledi," diye ekliyor babam.

"Kenny'ye göre, diğer herkes de öyle. Dedektif arkadaşın hariç herkes."

"Yani bu doğru mu? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Babam tekrar kapıyı tutmaya başladı, parmaklıkların arasından bana bakıyor ve yüzünde bir parça endişe, iki parça inançsızlık ifadesi var. Hayır dememi istiyor. Muhtemelen bu haber duyulduğunda aptal gibi görünmesini engellemek için.

kaçınılmaz olarak kasabaya grip gibi yayılır. Onun aksine, benim yalan söyleyecek enerjim yok.

"Evet. Ben de öyle düşünüyorum."

"Bu da seni uzaklaştırmak için bir sebep daha."

Bu bana kalmam için daha da büyük bir sebep veriyor. Kasabanın tek polis dedektifi Mary'nin öldürüldüğüne inanmadığına göre, onun öldürüldüğünü kanıtlamak bana düşüyor. Ve kimin yaptığını bulmak. Her şey Lenora'nın geçmişine ve Mary'nin geçmişinin ne kadarını bildiğine bağlı olduğu için gerçeği öğrenene kadar buradan ayrılamam.

Hope's End'e doğru dönüp, "Baba, eve git." diyorum. "Kit, bekle."

Dönmüyorum. Babamın hâlâ beni izlediğinin tamamen farkında olarak yola devam ediyorum, geri döneceğimi, kapıyı açacağımı ve onu artık tanımadığım bir eve kadar takip edeceğimi umuyorum. Gözlerimi Hope's End'in ışıklarına sabitliyorum. Orası da evim değil. Ama geleceğimin, trajedinin iki kez yaşandığı bu yerde olduğu hissinden kurtulamıyorum.

İki ayrı gece.

Onlarca yıl arayla.

Yine de tüm cevaplara sahip olduğundan emin olduğum ancak istediğini elde edene kadar bunları açıklamayacak olan bir kişiyle bağlantılı.

Eve döndüğümde doğruca Lenora'nın odasına gidiyorum. uyanıktı, parlak gözleri tavana dikilmişti.

"Anlaştık mı?" Diyorum.

Arama düğmesine iki kez dokunuyor.

Sorun çözüldü.

Lenora dışarı çıkıyor.

Ve onu oraya götürmenin bedeli gerçektir.

OTUZ

(Lenora'yı gizlice dışarı çıkarma fırsatı iki gün sonra, Hope's End'deki diğer herkes Lenora'nın cenazesine katılmak için ayrıldığında ortaya çıkar.

Mary Milton.

Ruh hali ciddi olsa da hava hiç de öyle değil. Muhteşem bir sonbahar günü -belki de mevsimin son günü. Güneş gökyüzünü kaplamış, Ekim soğuğunun acısını dindiren ışınlar saçıyor. Bulutsuz gökyüzü o kadar mavi ki bana safiri hatırlatıyor. Atlantik sakın ve rüzgâr ilk kez günü boş geçirmeye karar veriyor.

Havanın önemi olduğundan değil. Bir kasırga esiyor olsa bile, fırsat bulduğumda Lenora'yı dışarı çıkarırdım. Geçtiğimiz iki gün boyunca çoğunlukla tepkisiz kalmaya devam etti, sadece gerektiğinde cevaplar verdi. Sonuç, gergin bir sessizlik ve kesintisiz can sıkıntısıyla geçen uzun günler oldu. İkimiz de hiçbir şey yapmadan öylece oturduk. Bundan sonra ben bile dışarı çıkmaya can atıyorum.

Planımdan kimseye bahsetmedim. Lenora'ya bile. Carter'a söylemeyi düşündüm ama tedbirli olmak için söylememeyi tercih ettim. Yapmak istediğim son şey, Bayan Baker'ın öğrenmesi ve buna bir son vermesi riskini göze almak.

Büyük Merdivenlerin tepesinden diğerlerinin ayrılmak üzere toplanışını izliyorum; Archie ve Carter koyu renk takım elbiseler içinde, Jessie beyaz bir şal elbiseyle alışılmışın dışına çıkıyor ve Bayan Baker da geniş kenarlı bir şapka ve kedi gözü güneş gözlükleri dışında her zamanki kıyafetlerini giyiyor. Onlar gider gitmez Lenora'nın odasına koşuyorum.

Tekerlekli sandalyesini kapıya doğru itmeye başladığımda bu onu ürkütüyor. Sol eli korkmuş bir kuşun kanadı gibi çırpınarak kol dayanağından fırlıyor.

Bana bakıyor, yüzü kocaman bir soru işareti.

Onu odasından çıkarmadan önce "İstedğini alacaksın," diyorum. "Ama o zaman pazarlığın sana düşen kısmını yerine getirmelisin, tamam mı?"

Mutlu bir şekilde kolçağa iki kez vuruyor. "Güzel," diyorum. "Hadi gidelim."

Tekerlekli sandalyeyi geri geri odadan çıkarıyorum. Koridora geçtiğimizde Lenora huşu içinde bir nefes veriyor. Uzun, çok uzun zamandır nefesini tutan birinin rahatlamış nefes verişine benziyor. Koridorda geriye doğru ilerlerken gözleri açılıyor, her şeyi aynı anda algılamaya çalışıyor. Halı, duvar kağıdı, geçtiğimiz her kapı. Odasından en son ne zaman çıktığını merak ediyorum. Aylar mı? Yıllar mı? Onlarca yıl mı?

Servis merdivenleri tekerlekli sandalyesi için çok dar olduğundan, Büyük Merdivenleri kullanmaktan başka çarem yok. İlk aklıma gelen Lenora'yı bir omzumun üzerinden kaldırıp merdivenlerden aşağıya ve kapıdan dışarıya taşımak oldu. Teoride iyi belki ama pratikte zor. Sınırlarımı biliyorum. Onu bir şekilde Büyük Merdivenlerden aşağıya kadar taşımayı başarsam bile, tekrar yukarı çıkarmak iki kat daha zor olacak. Tek seçeneğim tekerlekli sandalyeyi her basamakta yavaşça geri çekmek ve en iyisini ummak.

"tutunun," diye uyarıyorum. "Biraz sarsıntılı olacak."

Tekerlekli sandalyeyi eğiyorum, küçük bir dua ediyorum ve yavaşça ilk basamaktan aşağı çekiyorum. Darbe Lenora'yı o kadar sert sarsıyor ki düşecek diye endişeleniyorum.

"Devam etmek mi?"

Lenora sol elini kolçaktan çeker ve içten bir çift vuruşla karşılık verir.

Sonraki birkaç adım da bir o kadar zorlu ama kısa sürede kendimi buluyorum. Hızlı gitmek, ironik bir şekilde, yavaş gitmekten daha iyi. Durmak ve sarsıcı adımlarla ilerlemek yerine, tekerlekli sandalyeyi tek bir çekişle sahanlığa indiriyorum. Lenora bütün bu süre boyunca bir kase jöle gibi sallanıyor ama en azından neredeyse sandalyeden düşmüyor. Zemin kata inerken bunu tekrar yapıyorum, sandalye titreyen bir gümbürtüyle fayansın üzerine yerleşiyor.

"İyi misin?" Lenora'ya sordum.

Bana utanmaz bir neşeyle bakıyor. Yeşil gözleri dans ediyor ve yanaklarını bir sevinç kızarması boyuyor. Eğer gülebilseydi, sanırım

Şu an kıkırdıyorum.

Yemek odasına doğru ilerliyoruz, oradaki devasa masanın etrafında hızlıca bir tur atıyoruz ve Fransız kapılarına gitmeden önce aynı derecede büyük şöminenin yanından geçiyoruz. Kapıları açıyorum ve tekerlekli sandalye için açık bir yol olduğundan emin oluyorum.

Son iki gün içinde çatıdan daha fazla arduvaz kiremit düştü. Gerçek bir yağmur yağdı. Jessie ve Carter her gün onları süpürdüler, ancak sabah daha fazlası ortaya çıktı. Bugün teras onlardan arınmış durumda ve mermer yüzeyindeki taze çatlakları görebiliyorum. İyiye işaret değil Ama Lenora'nın tek dileğini yerine getirmemi engelleyecek kadar da değil.

Tekerlekli sandalyeye dönüyorum. Terasa çıkmadan önce Lenora sol elini bana uzatıyor. Onu tutuyorum, derisinin altında nabzının atışını hissediyorum.

Sonra onu dışarı çıkardım.

Rüzgâr, güneş ışığı ve deniz havası hepimizi aynı anda etkiledi. Lenora sevinçten nefesi kesildi. Onu terasın kenarına getiriyorum, ancak dizleri parmaklıklara değdiğinde duruyorum. Gözlerini kapatarak yüzünü gökyüzüne çeviriyor ve güneşin tadını çıkarıyor. Saçları rüzgârı yakalıyor, gri dalları esintiyle dalgalanıyor. Onu dışarıda olmak gibi basit bir şeyden bu kadar mutlu görmek beni hem düzenli olarak bu keyfi yaşayamadığı için üzüyor hem de onu içeriye hapsettiği için Bayan Baker'a kızdırıyor.

Lenora'nın yanında durmuş, parmaklıklara yaslanmış, aşağıdaki dalgaları seyrediyorum. Kesinlikle güzel olsa da, yatak odasının penceresinden manzaradan pek de farklı değil. İşin içinde çok fazla risk olduğu için -ve bu bir daha asla gerçekleşmeyebileceği için- onun farklı bir şey deneyimlemesini istiyorum. Özel bir şey.

"Lenora," diyorum, "en son ne zaman çimlere uzanıp bulutlara baktın?"

Lenora bile ben cevabı biliyorum. Onlarca yıl.

Tekerlekli sandalyeyi terasın sonuna kadar götürüyorum, basamaklardan çimenliğe indiriyorum ve yeni, iyileştirilmemiş uçurumun kenarından uzak durmaya dikkat ederek çimlerin üzerine park ediyorum. Sonra Lenora'yı sandalyesinden kaldırıp

Sırt üstü yatıp gökyüzüne bakana kadar. Yanına uzanıyorum ve birlikte tepemizdeki sonsuz maviliğe bakıyoruz.

Uzun süre öyle kalıyoruz. Belki bir saat. Belki daha fazla. Emin değilim çünkü rüzgâr, dalgalar ve güneş ışığı beni uyutuyor. Hope's End'deki geceler hiç kolaylaşmadı. Hâlâ annemle ilgili kâbuslar görüyorum ve hâlâ Lenora'nın odasından gelen sesler duyuyorum, kaçınılmaz olarak kontrol etmek için yataktan kalktığımda hiçbir şey olmadığını görüyorum. Her sabah bitkin bir şekilde uyanıyorum, gün doğumunun sert ışığında göz kırpyorum ve bir önceki sabahtan biraz daha alçalmış bir yatak buluyorum.

Şimdi ise güneşin gökyüzünde yükseldiğini ve Lenora'nın derin ve mutlu nefesler aldığını görerek uyanıyorum.

"Bebek hakkında konuşmanın zamanı geldi," diyorum.

Lenora'nın solunumu durdu. bir işareti. Ama yapmak zorunda. Onun özel gezisini mahvetmek istemesem de, pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmesi gerekiyor. Nefes verdiğinde, "Bebek doğdu mu?" diye soruyorum.

Doğrulup, yere iki kez vuran sol elini izliyorum.

"Kız mı erkek mi?" Lenora'nın dokunarak cevap veremeyeceğini bilsem de söylüyorum. Soruyu yeniden soruyorum. "Kız mıydı?"

Tek dokunuş.

"Demek erkekmiş."

Lenora bu kez başını sallıyor, yüzünde bir gülümseme belirliyor. "Ona ne oldu?" dediğimde gülümsemesi hemen kayboluyor. Öldü mü?"

Tek dokunuş.

"Onu ele mi verdin?" Bir

dokunuş.

Kalbim sıkışıyor. Bir sonraki soruyu sormak istemiyorum. Bir süre durakladıktan sonra, "Onu götürdüler mi?" diyorum.

Lenora da duraksıyor, yere bir, iki kez vurmadan önce otuz saniye kadar bekliyor.

"Ondan sonra ona ne olduğunu biliyor musun?"

Uzun bir aradan sonra Lenora'dan sadece tek bir dokunuş alıyorum.

"Çok üzgünüm," diyorum aniden oluşan gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi kapatıyorum. O kadar genç olmayı, hamile kalmayı, çocuk doğurmayı hayal bile edemiyorum.

ve sonra bebeğimin benden alınması. Bu zalimliğin de ötesinde. Korkunç bir şey.

Gözlerimi açtığımda Lenora'nın yüz ifadesinin değişmediğini görüyorum. Gökyüzüne bakan boş bir maske, bunca yıl sonra kesinlikle var olan derin acıyı saklıyor. Carter'ın gerçekten torunu olduğu ortaya çıkarsa, belki bu acının bir kısmı hafifler. Umarım öyle olur.

"Ölmeden önce Mary kolunuzdan kan aldı mı?"

Lenora iki kez vurarak sol kolundaki çürüğün nedeni hakkındaki şüphelerimi doğruladı.

"Sana nedenini söyledi mi?" Bir dokunuş.

"Ama bebeği biliyordu, değil mi? Ona söyledin mi?"

İki dokunuş.

"Tıpkı senin de ona anne babanı ve kız kardeşini kimin öldürdüğünü söylediğin gibi." İki kez daha vurdu, bu sefer daha yavaştı.

"Bana henüz söylememiş olmanın bir nedeni var," diyorum, çünkü olmalı. Neredeyse üç gündür hiçbir şey yazmadı. Bu süre içinde her şeyi açıklayabilirdi. Hatta bunu buradaki ilk gecemde bile yapabilirdi. Tek bir cümle yeterdi.

"Bana hiç söylemeyecek misin?"

Lenora tereddüt ediyor, sol eli yerde geziniyor, sanki cevaptan emin değilmiş gibi. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Ben de öyle. Ben de kararsızım. Gerçeği bilmeye ne kadar ihtiyacım olsa da, bunun beni sokabileceği tehlikenin de farkındayım. Lenora sonunda bana söylerse ve başka biri öğrenirse, sonum Mary gibi olabilir.

Çimlerin üzerinden uçurumun kenarına bakıyorum. Orada korkuluk yok. Sadece okyanusa doğru düz, çılgılık çılgılığa bir düşüş. Lenora da bunun farkında, her ne kadar yattığı yerden göremiyor olsa da. Varlığını gözden kaçırmanın imkanı yok. Bizi kendine çekiyor, yaklaşmamız, kenardan bakmamız, kaderi kıskırtmamız için bizi cesaretlendiriyor.

Hope's End'e geldiğim andan beri yaptığım şeyin bu olduğunu fark ettim. Yasak olana doğru ilerliyorum. Görmemem gereken şeylere bakıyor, dürtülmemesi gereken şeyleri . Hepsi yanlış yönlendirilmiş bir

Lenora'nın masumiyetini kanıtlamanın beni de bir şekilde masum gösterumuyordum.

Sol eli nihayet yere dokunuyor. Sadece bir kez.

Hayır.

Bunu görmek vücudumda öfke kıvılcımlarına yol açıyor. "Ama söz vermiştin."

Lenora sanki pişman olmuş gibi yüzünü buruşturuyor. Umurumda değil. Bir anlaşma yapmıştık. Onu dışarı çıkarıyorum - kolay bir iş değil - ve sonunda bana her şeyi anlatıyor. Onu buna zorlayacağım.

"Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmelisin." Lenora yere kararlı bir şekilde tek bir vuruş yapıyor. "Evet," diyorum. "Hemen şimdi."

Lenora yumruğunu çimlere vurarak tavrını net bir şekilde ortaya koyarken ayağa kalkıyorum. Hayır, hayır, hayır. Bana söylemek istememesinin tüm bariz nedenlerini anlasam bile görmezden geliyorum.

Mary.

Kayıp bavulu.

Cesedi kuma gömüldü.

Mary'nin durumuyla benimki arasındaki en büyük fark, diğerleri buradayken Lenora'nın hikâyesini anlatarak oradan ayrılmış olması ve gecenin karanlığının onu güvende tutacağına inanmış olması. Ama şu anda, güpegündüz, Hope's End'de başka kimse yok. Sadece ben, Lenora ve başladığımız işi bitirmek için bir fırsat var.

Kaderi son bir kez daha kışkırtmaya hazırım.

Ve Lenora istese de de bu yolculukta yanında olacak.

Koşarak eve geri döndüm, servis merdivenlerini ikişer ikişer çıktım ve Lenora'nın odasına daldım. Masadan yeni bir kâğıt alıp daktilo şaryosuna yerleştiriyorum. Lenora birden fazla kâğıt kullanabileceği için bir deste kâğıt alıp daktilonun üstüne koyduktan sonra masadan kaldırıyorum.

Daktiloyu merdivenlerden aşağı taşımak Lenora'nın yatağına taşımaktan daha zor. Daha uzun mesafe kollarıma daha fazla yük bindiriyor ve daktilo her geçen adımda daha ağır geliyor. Boş sayfaları açık tutmak için

Kaymamak için öne doğru eğiliyor ve çenemi kağıt ağırlığı olarak kullanıyorum. Servis merdivenlerine geldiğimde nereye gittiğimi göremediğimi fark ediyorum. Her adımı yavaşça atıyorum, birinden diğerine körlemesine düşünüyorum. Bir noktada yanlış adım atıyorum ve çatlamış duvara , merdivene düşen bir sıva parçasını yerinden oynatıyorum. Aşağıya inerken üzerinden geçiyorum.

Merdivenleri çıktıktan sonra, daktilo ağırlaştıkça ağırlaşarak mutfığa doğru ilerliyorum. Kollarım jöle gibi. Bacaklarım da öyle. Yemek odasında, içeri girerken Fransız kapılarını hiç kapatmadığımı fark edince rahat bir nefes alıyorum. Bu en azından uğraşmak zorunda kalmayacağım bir şey. Yorgun ve halsiz bir şekilde daktiloyu terasa taşıyorum.

Lenora orada.

Onu bıraktığım yerde, çimlerin üzerinde değil, tam terasta, tekerlekli sandalyesinde oturmuş denize bakıyordu.

"Nasıl yaptın-"

Onları gördüğümde sesim beni terk ediyor.

Bayan Baker ve Archie, Carter ve Jessie. Hepsi terasın kenarında duruyor, yüz ifadeleri de kişilikleri kadar farklı. Carter'ınki endişelidir. Jessie hafifçe şaşırılmış görünüyor. Archie'nin yüzü boş. Ya Bayan Baker? O kızgın.

Belli ki bozulmuş, daktiloyu indiriyorum. Boş sayfalar gevşiyor ve esintiye kapılıyor. Uçmadan önce girdap gibi dönüp terasta kaymalarını izliyorum.

Parmaklıkların
üzerinden.

Uçurumdan
aşağı.

Çok aşağıda çalkalanan suya.

Odasına girmemiş olsaydım annem ölecekti, bu gerçek aile hekimi Dr. Walden tarafından açıkça ortaya kondu. Net olmayan şey ise tüm afyonu kazara mı yoksa bilerek mi içtiği idi. Diğer herkes kazara olduğuna yemin ediyordu.

Öte yandan ben, annemin kendi kıymaya niyetli olduğunu düşündüm. Bu konuda sessiz kalması durumu daha da belirsiz hale getirdi.

Dr. Walden, ya aptallığından ya da açgözlülüğünden, annemi bir anda kesmenin yarardan çok zarar getireceğini bahane ederek afyonu akıtmaya devam etti. Onu yavaş yavaş bu maddeden vazgeçirmeyi önerdi.

Sonuç olarak hiçbir şey değişmedi. Hope's End'deki hayat kısa sürede her zamanki haline döndü. Annem odasında çürümeye devam etti, babam sık sık iş için giderdi ve kız kardeşim sosyal takvimini doldurarak hiçbir sorun yokmuş gibi davranırdı.

Değişen tek şey bendim. Eylül ayının sonunda, hamileliğim gittikçe daha fazla ortaya çıkıyordu. Bunu bu kadar uzun süre saklamayı başarmış olmam, sadece benim kurnazlığım ve diğerlerinin dikkatsizliği sayesinde başarılmış küçük bir mucizeydi.

Diğer herkes.

Ama zaman . Yakında saklamanın imkânsız hale geleceğini biliyordum. Ancak o gün gelene kadar bunu ailemden saklamaya kararlıydım.

Yine de kendi başıma yapabileceğim çok şey vardı. Örneğin yemek, benim için Sorun. Gece gündüz açlık çekiyordum, bu da babamın bile dikkatinden kaçamayacak kadar belirgin bir kilo artışına neden oldu. Bana o kadar sıkı bir diyet uyguladı ki İki kişilik yemek yiyen biri bir yana, herhangi bir durumdaki bir kadın için bile. Birine ihtiyacım vardı.

Archie'nin bana gizlice yemek getirmesi dışında.

Giysiler için de aynısı geçerliydi. Annemin hizmetçisi elbiselerimi çıkarmaya devam ediyor, her defasında başka bir giysiyi değiştirmek için talepte bulunuyordu. Hamileliğimi daha iyi gizlemek için tasarlanmış yeni kıyafetlere ihtiyacım vardı ve bunları gizlice dışarı çıkıp kendim için satın alamazdım.

Bunu benim yerime başkasının yapması gerekiyordu.

Bir de sağlığım meselesi vardı. Doktor olduğumdan beri doktora gitmemiştim.

Hamile. Geceleri uyanık yatıp bir şey olup olmadığını bilmediğim için endişelenerek geçirdim.

bebeğin bir sorunu olduğunu düşündüm. Ama Dr. Walden'a muayene için yaklaşmaya cesaret edemedim.

Yeni bir doktora görünmem gerekiyordu. Bir yabancıya. Durumum hakkında sessiz kalacak birine.

Eğer ikimiz arasında tipik bir bağ olsaydı, yardım için kız kardeşime başvururdum. Yakın olmamamızdan hep nefret ettim, hep bunun benim hatam olduğunu düşündüm.

onun yerine. Aslında bu kimsenin suçu değildi. Biz sadece farklıydık. İşte kişiliklerimiz arasında üstesinden gelinemeyecek kadar büyük bir uçurum vardı. Annem gibiydim, her zaman çok fazla hissediyor, çok fazla istiyor, çok fazla ihtiyaç duyuyordum. Babam gibiydim.

Kız kardeşin de istekleri ve ihtiyaçları vardı ama bunlar yüzeysel zevklerdi. Arabalar, kıyafetler ve kendileri gibi züppelerin toplumsal onayı. Onlar için başka hiçbir duygu yoktu.

Hırs.

Kız kardeşim olmadan, ev çalışanlarından birinin yardımına ihtiyacım vardı. Sağduyulu biri.

Sır saklamayı bilen biri.

Aklıma gelen tek kişi en az beklediğiniz kişiydi. Babamın metresi.

İşte bu şekilde kendimi Güney Salonu'nda buldum.
Eylül ayında. Babam bir gün önce Boston'dan dönmüştü ve onu hiç görmediğim kadar yorgun görünüyordu. Akşam yemeğinde kız kardeşimle birlikte yemek yerken ruh hali kötüydü. Ben de onun deyişiyle "kız gibi fiziğimi düzeltmek" için tasarlanmış bir salata yedim.

Yemekten sonra güneş odasına çekildi. Birkaç dakika sonra ben de onu takip ettim, koridorun sonuna doğru sürünüyordu. Güneş odasının kapalı kapısının arkasından sesler yükseliyordu.
Kapılar. Babamın alçak sesle kıkırdaması ve bir kadının tiz kahkahası. Anneme ait olmayan bir kahkaha. Kulağa aynı gelse bile, ki gelmiyordu, biliyordum.
o değildi çünkü şu anda yukarıda, odasında muhtemelen bir başka laudanum şişesinden bir yudum aldı.

Akşam karanlığında kasvetli bir hal alan koridorda gizlice ilerledim. Geçerken portreleri zar zor seçebiliyordum. Bu en iyisiydi. Onlara bakmak için hiçbir isteğim yoktu.

Baba. Anne. İki sadık kız. Hepsi bir yalandı.

Güneş odasına ulaştığımda nefesimi tuttum, küçük bir nefes vermenin varlığını açığa çıkaracağından korkuyordum. Kapının dışında durmuş, babamın iniltilerini ve nefes nefese kalışını dinliyor, hayvani ihtiyaçlarından tiksiniyordum. O an aklıma gelmedi.
Ricky'nin biz çıkardığı seslerin aynısıydı. Ancak daha sonra tüm erkeklerin birbirine benzediğini fark ettim. Zengin ya da fakir, şişman ya da zayıf, yaşlı ya da Genç. İhtiyaçları o kadar basitti ki gülünçtü.

Tutkulu inlemeler sona erdiğinde, babam geçerken bakar diye kitap okuyormuş gibi yaparak aceleyle kütüphaneye gittim. Tabii ki bakmadı. Doymuş bir halde evin başka bir bölümüne doğru ilerledi.

Hanımının güneşlenme odasından çıktığını duyana kadar sandalyemden fırladım ve onu durdurmaya hazır bir şekilde kapıya koştum.

Sally gibi birini, şehvetli yeni hizmetçiyi ya da kırılğan, sert Berniece Mayhew'i görmeyi bekliyordum. Bunun yerine, güneşlenme odasından eteklerini düzelterek çıkan kadın, benimle bir ilişkiye girmesini en az beklediğim kişiydi.

Baba.

Şok içinde donmuş bir halde koridorun ortasında durup ona bakmaktan başka bir şey yapamadım.

O da şaşkınlıkla . "Sen mi?"

Dedim.

"Evet," diye yanıtladı Bayan Baker yorgun bir oflamayla. "Ben."

OTUZ BİR

(Daktilo gitmiş.

Bayan Baker son gevşek sayfayı da kollarımdan aldıktan sonra kağıt uçuşa geçmişti. İlk başta aptalca bana yardım etmeye çalıştığını düşündüm. Ya da en azından Lenora'yı dışarı çıkardığım için beni azarlarken daktiloyu elimden almaya çalıştığını düşündüm. Bunun yerine, terastan geçirirken hiçbir şey söylemedi, arabadaki tek sayfa esintide dalgalanıyordu.

Sonra bir homurtu ve bir hamleyle daktiloyu parmaklığın üzerine kaldırdı ve bıraktı.

Gözden kaybolduğunda nefesim kesildi. Jessie dehşet dolu bir çığlık attı. Lenora bile tepki gösterdi, sol eli sanki tek başına daktilonun düşüşünü tersine çevirebilecekmiş gibi uzanabildiği kadar uzandı.

Kendinden memnun olan Bayan Baker ellerini birbirine sildi ve Fransız kapılarına doğru yürüdü. Yanımdan geçerken tek söylediği, "Bayan Hope'u ait olduğu yere, üst kata götürün," oldu.

Carter bu konuda bana yardım etti, Lenora'yı kollarına aldı ve ben tekerlekli sandalyeyi tıkırdayan basamaklardan yukarı çekerken onu Büyük Merdivenlerden yukarı taşıdı. Lenora'nın odasında, bana dönmeden önce onu nazikçe tekerlekli sandalyeye yerleştirdi.

"Sence ne olacak?"

"Sanırım kovulacağım," dedim. Tek mantıklı sonuç buydu. Ama kovma işini Bayan Baker yapmayacaktı. Bu işi Bay Gurlain'e bırakacaktı ve eminim ki o da beni ajanstan sürgün etmekten büyük mutluluk duyacaktı.

"Kahretsin," dedi Carter. "Çok özür dilerim, Kit. Hepsi benim hatam."

Aslında, benimdi. Kuralları biliyordum. Yine de onları , çünkü daktilo gittiğine göre artık asla alamayacağım cevaplar istiyordum.

Günahımın karşılığında aldığım tek şey Carter'a yardımcı olabilecek bir bilgi kırıntısı oldu. Bu kara bulutlu gündeki tek umut ışığı.

"Lenora'nın bebeği oldu," dedim onu odama çektikten ve Lenora'nın bizi duymaması için bitişik kapıyı kapattıktan sonra. "Bir oğlan. Bunu doğruladı."

"Ona ne oldu?"

"O bilmiyor. Lenora'nın bana söyleyebildiği tek şey bebeği ondan aldıklarıydı."

Carter yatağıma çöktü, her şeyi anlamaya çalışıyordu. Sadece Lenora'nın çektiği acıyı ya da bunun ardındaki zalimliği değil, aynı zamanda torunu olduğuna dair teorisini nasıl desteklediğini de.

"Yani haklı olabilirim," dedi. "Lenora ve ben gerçekten akraba olabiliriz." "Bu kesin bir olasılık."

Yatakta ona katıldım, omuzlarımız birbirine değiyordu. "Daha fazlasını öğrenemediğim için üzgünüm."

Carter son birkaç gündür hayranı olduğum o çarpık gülümsemesini yüzüme yansıttı. "Saçmalama. Sen olmasaydın bunların hiçbirini öğrenemezdim."

"Ama artık bunu bildiğine göre, dikkatli ol. Mary'yi kim öldürdüyse hala burada."

"Ya da dışarıda," dedi Carter.

Belki, ama bundan şüpheliydim. Mary'nin katilinin Hope's End'den biri olduğunu her zamankinden daha çok düşünüyordum.

Özellikle de beni her an sepetleyebilecek olan kadın.

Ama o dakikalar saatlere dönüştü, öğleden sonra akşama doğru kanamaya başladı. Bu süre içinde, işten çıkarılmamla ilgili hiçbir şey duymadım. Archie bana ve Lenora'ya akşam yemeği getirdiğinde değil. Ezilmiş haplarını yemeğine karıştırdığımda, dolaşım egzersizlerini yaptığımda ya da ona banyo yaptırdığımda da. Şimdi Lenora'yı yatırırken bakışlarının masaya nasıl kaydığını fark ediyorum. Daktilo olmadan çok büyük, çok boş görünüyor.

Aynı şey, eskiden üzerinde kar küresinin durduğu büfe için de söylenebilir. Şimdi sadece Walkman var. Muhtemelen Lenora'nın bir sonraki yapacağı şey

kaybetmek. Ve o zaten çok şey kaybetti.

"Özür dilerim Lenora," diyorum arama düğmesini sol eline yerleştirirken. "Onu kullanmayı ne kadar sevdiğini biliyorum. Keşke hikâyenin geri kalanını da dinleyebilseydim."

Resmi bir veda olmasa da öyle hissettiriyor. Çünkü sabaha kadar gitmiş olacağımdan eminim. Hâlâ burada olmamın tek sebebinin Bayan Baker'ın Bay Gurlain'i Lenora'ya başka bir bakıcı ataması için ikna etmeye çalışması olduğundan şüpheleniyorum. Benim aksime, işi reddetme gücü olan biri.

Bundan sonra onu bir daha göremeyeceğimi varsayarak Lenora'nın elini okşadım ve "Sana bakmak bir zevkti. Umarım yerime kim geçerse geçsin seni mutlu eder."

Ondan sonra yanından ayrılıp odama geçiyorum ve bitişik kapıyı arkamdan kapatıyorum. Şimdi tek yapmam gereken eşyalarımı toplamak ve baltanın kaçınılmaz olarak düşmesini beklemek. Gerçi toplanacak pek bir şey yok. Mary'nin eşyalarını kendiminkilerle değiştirmeye hiç fırsat bulamadım. Kitaplar hala kutularında. Kıyafetlerle dolu bavulum şifonyerin üstünde duruyor. Yapılması gereken tek şey kilitli kutuyu yatağın altından çıkarmak, banyodan bakım ürünlerini toplamak ve üniformamı çıkarıp geldiğimde giydiğim kıyafetleri giymek.

Kilitli kutuyla başlıyorum. Komodini açıp anahtarı çıkarıyorum. Sonra dizlerimin üzerine çöküp kutuyu yatağın altından kaydırıyorum. Kilidini açtım ve kapağını açtım. İçinde Lenora'nın hapları var, başka bir şey yok.

Yazdığımız sayfaların hepsi gitti.

Ayağa fırlıyorum, kapıyı itiyorum ve koridorda tepiniyorum. Bayan Baker'ı aramak için öfkeyle mutfığa indiğimde servis merdivenleri sallanıyor.

Onu yemek odasında buluyorum, büyük masada tek başına oturuyor, önünde yeni açılmış bir şişe şarap var. Oda sadece şöminedeki küçük bir alevle loş bir şekilde aydınlatılmış. Şöminenin titrek ışığı Bayan Baker'ın gözlüklerinden yansıyor ve şarap kadehini dudaklarına götürüp bir yudum alırken gözlerini maskeliyor.

"Neredeler?" Dedim.

"Bundan daha açık olman gerekecek, canım."

"Lenora ve benim yazdığımız sayfalar," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından kelimeleri zorlayarak. "Sende olduklarını biliyorum."

"Vardı, canım," diyor Bayan Baker. "*Bendeydi*."

İçinde yanan tek kütüğün etrafında birkaç parça yanmış kâğıdın bulunduğu şömineyi işaret ediyor. Bir tanesinin üzerinde, yarısı alev tarafından yenmiş bir kelime görüyorum. Bunu görünce geriye doğru tökezleyerek yemek odasındaki sandalyelerden birine çarpıyorum ve sandalye takırdayarak yere düşüyor.

"Bunu yapmaya hakkın yoktu," diyorum. "O sayfalar bana aitti." "Ve üzerindikiler Bayan Hope'a aitti. Bu da demek oluyor ki benim otoritem altında." Bayan Baker şarabından memnun bir yudum daha alıyor. "Tıpkı daktilo gibi."

"Onları yok etmene gerek yoktu!" Bağırıyorum, kelimeler içimden fişkırıyor.

Gönderilmek üzere olduğum için öfkemi kontrol etmeye gerek görmüyorum.

Benden çok daha sakin olan Bayan Baker, devrilmiş sandalyeye doğru başını sallayarak, "Bir dakika benimle otur, Kit. Sanırım güzel bir sohbetin zamanı geldi."

Yine ona itaat etmeyerek ayakta durmaya devam ediyorum.

"Nasıl ," dedi omuz silkerek. "Kovulmayı beklediğinizi varsayıyorum."

"Evet," diyorum. Bu noktada neden yalan söyleyeyim?

"gitmekte özgürsünüz. Kimse sizi burada kalmaya zorlamıyor."

"Ama beni gitmeye zorlamıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır, canım," dedi Bayan Baker. "Ama Bayan Hope'u dışarı çıkarmanın kimin fikri olduğunu bilmek isterim."

"Onun."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Dürüst olmak gerekirse, bu beni şaşırtmadı. Bayan Hope çok ikna edici olabiliyor. Sizi benim açık isteklerime karşı gelmeye ikna etmesi mantıklı."

"*Sizin* istekleriniz," diyorum. "Peki ya Lenora'nınkiler?"

"İkisi de aynı şey." Bayan Baker bardağını yere bıraktı ve parmağının ucunu bardağın kenarında gezdirdi. "Yöntemlerimi onaylamadığınız belli olsa da."

"Bilmiyorum."

"Bayan Hope'un iyiliği için olsa bile mi?"

"Öyle mi?" Ben de diyorum ki. "Onu kendi evinde esir tutuyorsun. Hiç arkadaşı yok. Ziyaretçisi yok. Sadece ona bakmak için para alan insanlarla görüşüyor. Tanrı aşkına, dışarı çıkmasına bile izin vermiyorsunuz. Mahkumların bile -gerçek hapishane mahkumlarının- bunu yapmasına izin veriliyor."

"Ya yapsaydım? Sence neyle karşılaştırdı? Nefret, işte bu. Yargı. Sürekli şüphe. Dünya şiddetle suçlanan kadınlar için nazık bir yer değil. Bunu herkesten çok sizin anlamanız gerekir. Annene olanlar yüzünden insanlar seni yargılamıyor mu?"

Ayakta duramayacak kadar sersemlemiştim, sonunda oturdum. Sandalyeye değil, yanındaki yere. Şöminenin yanına iniyorum. İçindeki çatırdayan alevlerin sıcaklığı tenimi yakıyor. Ama hiçbir şey içimi yakan utanç kadar sıcak değil.

"Ne zamandır tanıyorsun?" Dedim.

"Siz gelmeden önce. Bay Gurlain beni bilgilendirmenin kendi görevi olduğunu düşündü."

Tabii ki öyle düşündü. Bunun benim burada ya da herhangi bir yerde çalışma şansımı yok edeceğini düşündüğünden de şüphem yok. Anlamadığım şey neden işe yaramadığı.

"Madem biliyordun, neden buraya gelmeme izin verdin?"

"Çünkü sizin ve Bayan Hope'un birbirinize çok yakışacağınızı düşündüm," diyor Bayan Baker. "Ve haklıydım. Onu anlıyorsun. Hatta ondan hoşlanıyorsun."

Bu yorum beni şaşırttı, çünkü hoşlandığımdan emin değilim. Lenora'yı bazen seviyorum. Diğer zamanlarda, beni korkutuyor. Ya da beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Ya da içimi acıma duygusuyla dolduruyor ki bu da beni tekrar ondan hoşlanma isteğine geri döndürüyor.

"İtiraf etmekte bir sakınca yok," diyor Bayan Baker. "Bayan Hope işine geldiği zaman çok çekici olabiliyor. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin, onun için bir hiçsiniz. Öyle olduğunu düşündüğünü biliyorum. Onun hemşirelerine özgü bir bağı paylaştığınızı. Öyle değil. Bu tür şeyleri daha önce de yaptı, onlarca yıl öncesine dayanıyor. Göründüğünden daha zeki olduğunu bildiğinden eminim. Bazıları ona kurnaz bile diyebilir."

Başımı sallıyorum, çünkü tanım uyuyor. Lenora sessizliği ve durgunluğu kendi avantajına kullanıyor, çok şey gizliyor, az şey açıklıyor. Sonuç olarak, onun hakkında öğrendiğiniz her küçük ayrıntı sizi sadece daha fazlasını istemeye bırakıyor.

Sana her şeyi anlatmak istiyorum.

Buradaki ilk gecemde Lenora'nın yazdığı buydu. O zamandan beri bu bilgiye açım ve her kuralı çiğnemeye hazırım. Bir hafta geçmesine rağmen hâlâ neredeyse hiçbir şey bilmiyor olmam önemli değil.

"Ona ne derdin?" Ben .

"Manipülatif."

Bayan Baker, kadehindeki şarap gibi kelimenin tadını çıkarırcasına dudaklarını birbirine vursa da, ses tonu farklı bir duyguyu açığa vuruyor.

İğrenç.

"Zavallı Mary'nin yaptıklarına bu sebep olduysa hiç şaşırmam," diye devam ediyor Bayan Baker. "Bayan Hope ona ihtiyaç duyulduğunu hissettirdi. Kendini özel hissetmesini sağladı. Mary durumun böyle olmadığını anladığında, bu onu akla hayale gelmeyecek bir şey yapmaya itti."

Dedektif Vick'in sesi düşüncelerimde yankılanıyor ve Mary'nin sözde intihar notunu okuyor.

"Özür dilerim. Ben sandığın kişi ."

Bayan Baker'a da ne yazdığını söyledi mi? Mary'nin kendini öldürdüğüne gerçekten inanıyor mu? İnandığına dair bir işaret aramak için yüzünü incelemeye çalışıyorum. Yüzü okunmuyor, özellikle de şöminenin alevleri hâlâ gözlüklerinin yansımasında dans ederken.

"Neden burada kalıyorsun?"

Dedim. "Bu oldukça cesur bir soru."

"Cevaplamayı istediğim bir soru var. Lenora'dan bu kadar nefret ediyorsan, neden hala buradasın?"

"Ondan nefret etseydim yıllar önce ayrılırdım. Ve burası bensiz dağılırdı."

Çatıdan yağan kiremitleri, servis merdivenlerinin duvarlarındaki çatlakları, şimdi okyanusun dibinde kalan çimenlik alanı düşünüyorum. "Eğer fark etmediysen, öyle."

Bayan Baker şarap kadehini arkaya yatırır ve boşaltır. "Ben olmasaydım çoktan harabeye dönmüştü. Burayı ayakta tutmak için yapmam gereken şeyler. Onarım masraflarını karşılamak için parça parça sattım. İnanın bana, burayı terk etmek çok kolay olurdu. Ama Bayan Hope'un bana ihtiyacı var. Bağlılık duygusuyla burada kalıyorum."

"Ama bağıllık bir yere kadar," diyorum. "Burada olmaktan hâlâ bir şeyler elde ediyorsun, değil mi?"

"Zeki olduğunuzu biliyordum," diyor Bayan Baker, bunu bir sorumluluk gibi göstererek. "Evet, anlaşmamız bana bazı avantajlar sağlıyor. Bayan Hope ve ben yıllar önce bir anlaşmaya vardık. Eğer burayı bir şekilde ayakta tutabilirsem, öldüğünde bana devredecek."

"mi?" Dedim.

"Arazi. Ev. İçindeki her şey."

Yanımdaki ateş hızla sönüyor, Bayan Baker'ın gözlüklerinin ışıltısı da nihayet azalıyor. Camların ardında mavi gözleri kalan azıcık ışığı da yakalayıp canlı bir parlaklık kazanıyor. Onlara bakıyorum, tedirgin bir şekilde, planının suya düşmesine ne kadar yakın olduğunun farkında olup olmadığını merak ediyorum. Tek gereken birinin gelip anlaşmaya itiraz etmesi. Lenora'nın torunu mesela.

Lenora'nın bir bebeği olduğunu bildiğimi söylemeyi düşünüyorum. Söylemiyorum çünkü tıpkı Archie gibi Bayan Baker'ın da bu konuda dürüst olacağından şüpheliyim. Ayrıca kendimi hedef haline getirmek için bir neden göremiyorum.

Zaten öyle değilsem.

Çünkü Hope's End'in ona miras kalacağını söylemesi, Bayan Baker'ın saklamak için her şeyi yapabileceği sırlar olduğundan şüphelenmeme neden oluyor.

Ve Mary'yi öldürmek için her türlü sebebi vardı.

Bayan Baker bize çay yaptı ve "güzel bir sohbet" için beni güneşlenme odasına götürdü. Sanki rollerimizle ilgili hiçbir şey değişmemiş gibi. Ben hala öğrenciydim.

Ve o da bana nasıl aynı olacağımı öğretmekle görevlendirilmiş uygun bir hanımefendi. Sadece ben

bunun saçmalığını görüyor gibiydi. Ne de olsa dakikalar önce aynı güneşlenme odasında babamla ne yaptığını biliyordum.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi, sanki ikimizin de bu konuda söz hakkı varmış gibi durumu ele alarak. Ama yoktu.

"Bana nedenini söyleyerek başlayabilirsin," dedim. "Neden babam? Onu seviyor musun?"

Bayan Baker kahkahalarını zorlukla tutabildi. "Hayır, çocuğum. Aramızdaki ilişki tamamen alışverişe dayalı. Ben ona istediğini veriyorum, o da beni küçük teşekkürlerle ödüllendiriyor."

Başka bir deyişle para. Bayan Baker tüm görgü ve nezaket konuşmalarına rağmen yüksek sınıf bir fahişeden başka bir şey değildi. Ona karşı duyduğum tiksinti "Sakin beni yargılamaya kalkma genç bayan. Sizin gibi muazzam bir servetin içinde doğmuş birinin, geri kalanımız için nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Hayatta kalmak için neler yapmamız gerektiğini. Özellikle de benim gibi bekar kadınlar. Ben sadece geleceğime bakıyorum."

"Hangi fiyata?" Dedim.

"Alabileceğim en yüksek fiyat." Bayan Baker koltuğunda geriye yaslandı, eleştirel bir kelime daha söylemem için beni cesaretlendirdi. "Bütün bunlar bununla mı ilgili? Benimle yüzleşmek mi istiyorsun? Beni utandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır," dedim. "Sana bunu göstermek istedim."

Ayağa kalktım, elbisemin kumaşını kendime doğru çektim ve Bayan Baker'ın büyüyen karnımı profilden görebilmesi için döndüm.

Çay fincanını tabağına koyarken "Canım benim," dedi. Elleri o kadar titriyordu ki, çay fincanı yanındaki masaya kadar tıkırdadı. "Ne kadar ilerledin?"

"Altı ay."

"Peki ya babası?"

"Sana söylemeyeceğim," dedim, Ricky'yi bu işe karıştırma riskini almak istemeyerek.

Bayan Baker bilseydi babama söylerdi, o da onu kesinlikle kovardı. O zaman Ricky ve benim en çok yapmak istediğim şey olan kaçış için yeterli parayı bir araya getirme umudumuz olmayacaktı.

"Sizi zorladı mı?" Bayan Baker söyledi.

Başımı sallayıp yere bakarken yüzüm kıpkırmızı oldu, onunla yüzleşemeyecek kadar utanmıştım.

"Anlıyorum." Bayan Baker boğazını temizlemek için durakladı. "Senin ... hakkında bir şey biliyor mu? çıkmazda mısın?"

"Evet."

"Peki ne yapmak niyetinde?"

"Beni dürüst bir kadın yapın," dedim ve Bayan Baker'ın alaycı bir kahkaha atmasına neden oldum. Bunu duymak beni ürküttü.

"Hâlâ çocuk sayılırsın," dedi. "Ve iyi bir adam kendini dizginlerdi. Ya da en azından önlem alırdı."

Kahkahasının güneş odasında yankılanması hâlâ canımı yakarken, ona bir sert bir şekilde baktı ve "Babam mı?" dedi.

Bayan Baker oturduğu yerde kaskatı kesildi. "Benden tam olarak ne istiyorsunuz?" "Yardımcınızı."

Yardıma ihtiyaç duyduğum tüm konuları sıraladım, doğum yardımı almaktan uygun miktarda yiyeceğe erişmek için kıyafetler. Bunun Ricky ve benim kaçışımızı planlamamıza kadar uzun sürmesi gerekiyordu. Ona her şeyin olması gerektiğini söyleyerek bitirdim. gizlice yapıldı.

"Bu çok zor bir görev," dedi Bayan Baker. "Size yardım edeceğimi düşündüren nedir?"

"Çünkü eğer yapmazsan, anneme her şeyi anlatırım."

Bayan Baker'ın ağzının kenarları zalim bir gülümsemeyle kalktı. "Annen zaten biliyor."

"O zaman Berniece Mayhew'e söylerim," dedim, onun ev arasındaki en büyük dedikoducu olduğunu çok iyi biliyordum. "Sen ve babam ve ikinizin kimsenin izlediğini düşündüğünüz zamanlarda neler yaptığınızı hakkında. Bu ortaya çıktığında, iyi şanslar görgü kurallarını öğreten başka bir iş bulabilirsin. Herkes sizin nasıl bir hanımefendi olduğunuzu bilecek."

Bayan Baker öfkeyle ayağa kalktı, suratıma bir tokat atmak, odadan fırlayıp gitmek ya da her ikisini birden yapmak ister gibiydi. Bunu yapmamasının tek nedeninin kapana kısıldığını bilmesi şüpheleniyordum.

"Sana yardım edeceğim," dedi sonunda.

El sıkıştık. Bana yeni kıyafetler alacağına söz verdi.

Sabah, ardından sağduyusundan emin olduğum bir doktorun ziyaretini ayarladım. Ona Archie'nin her öğünde fazladan bir tabak yemek ayırmayı kabul ettiğini söyledim.

ve odama getirmesi için ona vereceğim.

"Bunu başka kim biliyor?" Bayan Baker söyledi.

"Sadece Archie," dedim. "Ve şimdi de sen."

Bayan Baker, kız kardeşimden ya da annemden bahsetmekten kaçındı. O Hope's End'de ikisinin de bana yardımcı görecektik kadar uzun süre kalmıştım.

Yollarımız ayrıldığında, planımın gerçekleşebileceğine dair yeni bir iyimserlik hissettim. gerçekten işe yarayabilir. Elbette dikkatli olunması ve belki de biraz Şans. Ama haftalardır ilk kez beni Hope's End'den, ailemden uzaklaştıran ve Ricky ve çocuğumuzla parlak, mutlu bir geleceğe götüren bir yol gördüm.

Hesaba katmadığım tek şey, ne kadar tedbirli olursam , şansın benden yana olmayacağıydı.

Ve Bayan Baker ile el sıkıştırdımda, aslında şeytanla bir anlaşma yapıyordum.

OTUZ İKİ

(Bayan Baker bir içki daha doldururken yemek odasından çıkıyorum. Kadehine dökülen şarabın sesi beni mutfak boyunca takip ediyor, yerini Servis merdivenlerine ulaştığımda yüksek sesle, özensiz bir yudum aldım. İkinci kata çıkarken, Mary'yi nasıl öldürmüş olabileceğine dair parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum.

İlk olarak Bayan Baker, Lenora'nın Mary'ye hikayesini anlattığı gerçeğini öğrendi. Büyük olasılıkla oradan geçiyordu, daktilonun sesini duydu ve neler olduğunu fark etti. Hatta gece gizlice içeri girip Lenora'nın yazdıklarını okumuş bile olabilir.

Belki Bayan Baker Carter'ın Lenora'nın torunu olduğunu kanıtlama arayışından da haberdardır. Hope's End'de neler olup bittiğini yakından takip ettiği çok açık. Muhtemelen şeyden çok gözlem yaparak zaman geçiriyor. Bu

da Mary ve Carter'ın planını öğrenmiş olmasını aynı derecede olası kılıyor.

Sonra, Mary'nin bavulla evden ayrıldığı gece, Bayan Baker saldırdı.

Merdivenlerden yukarı çıkarken bile bunu hayal edebiliyorum.

Mary, içinde düzinelerce daktilo sayfası ve Lenora'nın kanından bir örnek bulunan bir bavulla terastan koşarak geçti.

Bayan Baker evin gölgesinden çıkıyor. Çabuk.

Bavulu kapmak. Sapını

kırıyor. Mary'yi itiyor.

Bayan Baker'ın onu öldürmek gibi bir niyeti olmayabilir. Belki de sadece Mary'nin dengesini bozup çantayı ondan uzaklaştırmak istemiştir. Ama sonuç ölüm oldu. Mary parmaklıklardan kaydı, yere düştü.

günlerce orada kaldı. Ve Bayan Baker'ın herkese Mary'nin gece yarısı gittiğini söylemekten başka çaresi yoktu.

Bunların çoğunun varsayım olduğunu biliyorum. Tıpkı gerçeğin benim çılgın hayal gücümün ortaya çıkardığından çok daha farklı olabileceğini bildiğim gibi. Hatta Bayan Baker'ın Mary'nin ölümüyle hiçbir ilgisi olmayabileceğini de biliyorum.

Emin olduğum tek şey Mary'nin Hope's End'den elinde bir bavulla ayrıldığı.

Şu anda kimdeyse, büyük ihtimalle onu öldüren kişi o. Ve Bayan Baker'ın en bariz suçlu olduğu.

Merdivenlerin tepesinde, hem kendi odamın hem de Lenora'nın odasının önünden aceleyle geçiyorum, ancak Bayan Baker'ın kapısına ulaştığımda duruyorum. Elimde bükülen kapı kolunu deniyorum. Bıraktığımda kapı hafifçe gıcırdayarak açılıyor. Bunun sadece evin eğiminin bir hilesi olduğunu bilsem de, bunu içeri girmek için bir davet olarak düşünmekten kendimi alamıyorum.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olana kadar koridoru her iki yönden de kontrol ediyorum. Sonra nefes alıp dua ederek içeri giriyorum.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra durup odaya göz gezdiriyorum. Lenora'nın odasıyla aynı şekil ve büyüklükte, tek fark başka bir odaya açılan bir kapının olmaması ve en-suite banyonun yeri. Odanın diğer tarafında, Lenora'nının ayna görüntüsünde.

İçeride iki ışık yanıyor. Rahatladım. Beni onları açıp sonra da çıkmadan önce kapatmayı hatırlamak zorunda kalmaktan kurtarıyor. Biri komodinin üzerindeki lamba, Bayan Baker'ın tertemiz yapılmış yatağını aydınlatıyor. İkincisi ise köşedeki lambader, odanın diğer yarısını yeterince aydınlatıyor. Bir şifonyer, oval aynalı antika bir tuvalet masası ve Lenora'nın odasındakine benzer bir büfe görüyorum. Üstünde Walkman yerine, müziği yükseltmek için zambak şeklinde bir boynuzla tamamlanmış bir gramofon var.

Hızlıca ve sessizce şifonyerin çekmecelerini kaydırarak açıyorum ve büfeye göz atıyorum, ilgi çekici bir şey bulamıyorum. Bir bavulu taşıyamayacak kadar küçükler ve eğer Bayan Baker'da bavulun içindeki sayfalar varsa, onların da Lenora ve benim daktilo ettiklerimizle aynı kaderi paylaştığından şüpheleniyorum. Mary'nin aldığı Lenora'nın kan örneğine gelince, o da muhtemelen yok edilmiştir.

Her ihtimale karşı tuvalet masasına oturuyorum ve içinde takırdayan mücevherler ve yuvarlanan ruj tüplerinden başka bir şey olmayan çekmeceleri karıştırıyorum. Masanın üzerinde Eyfel Kulesi'nin önünde genç bir çiftin çerçeveli bir fotoğrafı var. Adamın paltosunun altında birbirlerine sokulan çiftin etrafına kar yağıyor. Fotoğraftaki kadının Bayan Baker olduğunu tahmin ediyorum, her ne kadar şu anda yemek odasında şarabını yudumlayan kişiden elli yaş daha genç olsa da. Aynı gözlere, aynı buruna ve aynı çeneye sahipler. Benzerlik burada bitiyor. Fotoğrafta, Bayan Baker'da daha önce hiç görmediğim şekilde, saçları dantelli ve geniş, samimi bir gülümsemesi var.

Resimdeki adam uzun boylu, yakışıklı ve ondan belki on yaş büyük. Bayan Baker'ın geldiğim gün bahsettiği nişanlısı olduğunu tahmin ediyorum. Ölümüyle Hope's End'e dönmesine sebep olan kişi. Fotoğrafta birbirlerine bakışlarına bakılırsa, ikisi de kesinlikle aşık görünüyor.

Odanın diğer tarafına geçiyorum, en olası saklanma yerlerinin bulunduğu yere. Yatağın altına. Gardırobun içinde. Banyodaki büyük lavabonun altında, aramaya burada devam ediyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Gardırobun kapağını açtığımda da aynı sonucu alıyorum. İçinde bir dizi siyah elbise asılı, altlarında da birkaç çift mantıklı siyah ayakkabı sıra sıra duruyor.

Son durağım yatağın etrafını kontrol etmek oldu. Komodinin üzerinde, tuvalet masasının üzerindekiyle aynı adamın çerçeveli bir başka fotoğrafı var. Bu fotoğrafta yalnız, askeri üniforması içinde şık görünüyor.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp yatağın altını kontrol ettim. Bavul yerine birkaç ayakkabı kutusu buluyorum. Tozlu kapağında temiz izler bırakmamaya dikkat ederek birini çekip açıyorum. İçinde daha fazla fotoğraf var. Onları karıştırıyorum, genç Bayan Baker'ı çeşitli durumlarda görüyorum. Saten bir elbise giymiş ve kadeh kaldırmak için bir kadeh şampanya kaldırmış. İki kadınla birlikte caddede yürüyor, kolları bağlı, ağızları açık kahkahalar atıyorlar. Bir sanatçının stüdyosu gibi görünen bir yerde bir şezlonga çıplak uzanmış, mütevazılığı sadece iyi yerleştirilmiş iki tüylü yelpaze tarafından korunuyor.

Bunlar Bayan Baker'ın bir zamanlar Hope's End'in eğik duvarlarının dışında bir hayatı olduğunu hatırlatıyor. göre mutlu biri. Nasıl olduğunu merak ediyorum.

Onu ne kadar özlediğini, tekrar ne kadar istediğini ve bunun gerçekleşmesi için ne kadar ileri gidebileceğini.

Fotoğrafları kutuya geri koyuyorum, kapağını yerine takıyorum ve yatağın altına geri koyuyorum. Elime aldığım bir sonraki kutu fotoğraf yerine makbuzlar ve çeklerin kopyalarıyla dolu. Hepsinde Lenora'nın imzası var ama Bayan Baker'ın işi olduğu çok açık.

Bir avuç dolusu alıp karıştırıyorum.

Elektrik faturası. Aylık olarak ödeniyor, ancak birkaç kez geç ödeme yapılmış ve bu yılın başlarında bir kez hizmetin sonlandırılmak üzere olduğuna dair bir uyarı yapılmış.

Market faturası. Her Salı kasabadaki marketten teslimat geldiğinde saat gibi ödenir.

Kutunun dibinde Ocean View Huzurevi adına kesilmiş bir yığın çek var. Ayda bin dolar, en az bir düzine yıl öncesine ait.

Ocean View'u duymuştum tabii ki. Şehirdeki tek huzurevi. Hatta Bay Gurlain beni uzaklaştırdıktan sonra orada yardımcı olmak için başvurmuştum. Bana iş için fazla nitelikli olduğum söylendi, ki bu nedense bana doğruyu söylemelerinden aşağılayıcı geldi - itibarım göz önüne alındığında, beni işe almanın bir kurdu koyun sürüsüne göz kulak olması için davet etmek gibi olacağını düşündüler. Anlamadığım şey, Lenora buradayken, ben, Mary ve diğer hemşireler tarafından bakılırken, Bayan Baker'ın neden bir bakımevi için onca para ödediği.

Koridordan gelen bir ses dikkatimi çektiğinde hala temizlenmiş çeklere bakıyordum.

Ayak sesleri.

Koridordan aşağı

iniyorum. Neredeyse

kapıya geldim.

Ayakkabı kutusunun kapağını kapatıp yatağın altına geri itiyorum. Sonra ayağa fırlıyorum ve acele ediyorum. . hiçbir yere.

Gidebileceğim bir yer yok. Bayan Baker içeri girerse kapıdan koşarak çıkamam ve aklıma gelen tek saklanma yeri banyo,

Muhtemelen ilk gideceği yer de orası. Yakalanmaya razı olarak -ki bu sefer kesinlikle kovulmama neden olacak- ellerimi teslimiyetle kaldırmaya başıyorum.

İşte o zaman gardırobu fark ettim.

Hiç düşünmeden ona doğru fırladım, kapıları açtım ve kendimi içeri attım. Birbirinin aynısı siyah kılıfların arkasına çömelip, yatak odasının kapısı itilerek açıldığı anda gardırobun kapılarını kapatıyorum.

Gardırop kapakları arasındaki ince aralıktan Bayan Baker'ın odaya girdiğini görüyorum. Sallanışından, bütün şarap şişesini çabucak bitirdiğini anlıyorum. Büfenin üzerindeki gramofona doğru ilerliyor ve onu açıyor. Düşen bir iğneden sonra, müzik odanın içinde patlamaya başlıyor.

"Haydi Yapalım."

Bayan Baker sarhoş bir şekilde şarkı söylüyor, her kelimeyi mırıldanıyor. "Yalnız . . . şaperon."

Başı müzikle birlikte sallanıyor, elleri havada dalgalanıyor ve şarkı söylemesi daha da yükseliyor.

"Numara alabilirim."

Tuvalet masasına oturuyor ve dakikalar önce açtığım çekmeceyi çekip bir ruj tüpü çıkarıyor.

"Dünyanın ... uykusu ... yaramazlık!"

Aynadaki yansımasına bakan Bayan Baker, tüpü alt dudağının üzerinde gezdiriyor, dengesiz eli dudak çizgisinin dışına bulaştırıyor. Başparmağıyla silerek durumu daha da kötüleştiriyor. Kıpkırmızı bir çizgi şimdi yanağının yarısına kadar uzanıyor. Bayan Baker kendi kendine hafifçe kıkırdıyor, öne doğru eğiliyor ve sarhoş yansımasına bakıyor.

Aynadaki bir şey aniden dikkatini çekiyor. Bakışlarının yansımasından sağ omzunun hemen üzerine kaymasından anlıyorum.

Gardırop.

Bayan Baker aynadan uzaklaşıp yüzünü aynaya dönüyor. Benim bakış açımdan, sanki doğrudan bana bakıyormuş gibi görünüyor. Nefesimi tutuyorum, izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Bayan Baker ruju tuvalet masasının üzerine koyarken.

Ayağa kalkarken.

Gardıroba doğru dengesiz bir adım atarken.

İkinci adımını daha istikrarlı. Üçüncüsü daha da fazla. Sanki art arda attığı her adımda ayılıyor. Gardırobun önüne geldiğinde, sarhoşluğun tüm izleri kaybolmuştur. Artık Bayan Baker'ın her zamanki sert, soğukkanlı hali elini uzatıyor.

Gardırop kapılarına dokunuyor.

Onları açmaya hazırlanıyor.

Bir saniye içinde yakalanacağımı, kovulacağımı ve babamın annemi öldürdüğümü düşündüğü eve geri gönderileceğimi bilerek iç duvara doğru büzülüyorum. Ama Bayan Baker gardırobun kapağını açmadan hemen önce, plak çalar aniden atlamaya başlıyor.

Müziğin yerini yüksek sesli, alçak bir inilti alır. Birinci kattan başlayıp yukarı doğru ilerleyen ve ilerledikçe sesi yükselen bu inilti tüm evi sarar.

Ne olduğunu biliyorum.

Bayan Baker'ın da öyle, çünkü yüzü endişeyle kararıyor.

İniltiyi bir çatırtı, bir takırtı ve birkaç ani, keskin sarsıntı izler. Sanki bir şey eve çarpıyormuş gibi geliyor. Gardırobun içinde, tabuttan yeni düşmüş bir ceset gibi itilip kakılıyorum. Kapılardan biri uçarak açılıyor ve beni Bayan Baker'ın uzun siyah elbiselerinin arkasında ileri geri savrulmaya maruz bırakıyor.

Ama artık beni görmek için orada değil. Onun yerine yatak odasının kapısını açıp koridora bakıyor, Hope's End'in her yeri sarsılırken solmuş bir eliyle destek almak için duvarı kavlıyor.

Başladığı anda her şey durur. Gürültü.

Hareket.

Her şey sessiz ve hareketsiz.

Bayan Baker az önce ne olduğunu ve nerede olduğunu araştırmak üzere koridorda kaybolur. Evdeki diğerleri de aynı şeyi yapıyor. Tepemde ayak sesleri ve servis merdivenlerinden gürleyerek inen birinin sesini duyuyorum.

Dolabın bir köşesine büzülüp kalıyorum, kalbim dakikada yüz kez atıyor. Üstümde, Bayan Baker'ın elbiseleri hâlâ rafta sallanıyor. Sürünerek gardıroptan çıkıp Lenora'nın odasına gitmeden önce onların yerleşmesini bekliyorum. Elbette uyanıktı, yüz ifadesi telaşlıydı ve sağ eli arama düğmesinin etrafında kenetlenmişti. Bitişik kapımızdan alarmin sesini duyuyorum ve odamı dolduran kırmızı ışığı görüyorum.

"Buradayım," diyorum. "İyi misin?"

Lenora arama düğmesini bırakıyor ve yatak örtüsüne iki kez vuruyor. Sonra bakışları odanın uzak köşesine kayıyor, orada şu ana kadar benim fark etmediğim biri duruyor.

Archie.

Perdeleri geri çekmiş ve pencereden terasa doğru bakıyor. "Görünüşe göre aşağıda," diyor.

"Neymiş o?"

Archie sonunda benimle yüzleşmek için döndü. "Hasar. Gidip ne olduğunu görmeliyiz."

Ne olduğunu zaten biliyorum. Hope's End okyanusa yuvarlanmaya biraz daha .

"Lenora'nın odasında ne yapıyorsun?" Dedim.

Archie ve ben birbirimize şüpheyle baktık. Bu bana annem hastayken onunla izlediğim bir filmi hatırlattı. Aynı malikaneyi soymaya çalışırken birbirlerinin yolunu kesen iki kedi hırsız, birlikte mi yoksa tek başlarına mı çalışmaları gerektiği konusunda seçim yapmak zorunda kalırlar. Sonunda birbirlerine güvenmeye karar verirler. Archie de benzer bir karar veriyor.

"İyi geceler diyordum."

"Ne zamandan beri Lenora'ya iyi geceler diyorsun?"

"Bayan Hope ilk hastalandığından beri," diyor Archie. "Her gece mutlaka uğrar ve nasıl olduğuna bakarım."

"Yürüyelim," dedim.

Demek istediğim, Lenora'nın bizi duyamayacağı bir yerde konuşmak istiyorum. Archie başını sallıyor ve beni evin eğiminin belirgin bir şekilde daha belirgin olduğu koridora kadar takip ediyor. Tam da ben de alışmışken.

"Her gece mi?" Ben de öyle dedim. "Lenora ile artık yakın olmadığınızı söylemiştin."

"gibi olmadığını söyledim," diyor Archie. "Ve gerçek de bu. Yıllar içinde gelişti. Bunu göstermiyor Bayan Hope'u önemsemediğim anlamına gelmiyor. İkimiz de aynı taraftayız, Kit. İkimiz de ona göz kulak olmak için buradayız. Sadece bunu farklı şekillerde yapıyoruz."

"Neden daha önce onu ziyaret ettiğini görmedim?"

"Çünkü bu bizim küçük sırrımız. Sadece ben ve Bayan Hope arasında kalan bir şey. Anladığınızdan eminim."

Archie duraksıyor, sanki şimdi sırlarımdan birini paylaşmamı istiyormuş gibi. Reddediyorum. Çünkü birbirlerine güvenmeye karar veren kedi hırsızları hakkındaki o film var ya? Birinin diğerine ihanet etmesiyle bitiyor. Aynı şeyin benim başıma gelmesine izin vermeyeceğim.

"Kaça kadar ziyaret ediyorsunuz?"

"Genellikle Bayan Hope yattıktan biraz sonra ve ben de yatmadan biraz önce."

Servis merdivenlerinden yavaşça iniyoruz, ayakkabılarımız duvarlardan dökülen sıva parçalarının üzerinde çıtırdıyor.

"Hiç gecenin bir yarısı onu ziyaret ettin mi?"

"Hayır," diyor Archie. "Benim gibi erken kalkan biri o kadar geç saate kadar ayakta kalmayı göze alamaz."

Neredeyse ona inanacağım kadar dürüst görünüyor. Ayrıca Archie, Lenora'nın bebeği olduğunu bildiği konusunda yalan söylediğinde de dürüst görünüyordu. Şu anda, doğruyu söyleme ihtimalinin yüzde yetmiş beş olduğundan şüpheleniyorum. Bu matematiği kullanarak, buradaki ilk gecemde Lenora'nın penceresinde gördüğüm gri bulanıklığın Archie olduğu sonucuna vardım.

Lenora'nın odasındaki gece yarısı seslerine onun neden olduğundan daha az eminim.

Ya da bitişik kapıdan geçerken izlediğim gölge.

Ya da Lenora'nın Virginia'yı suçladığı daktilo mesajı.

"Lenora'nın odasına geceleri düzenli olarak gizlice giren başka biri olup olmadığını biliyor musunuz?"

Archie, doğruluk ölçeri yüzde elliye düşüren bir belirsizlikle, "Bundan şüpheliyim," diyor. "Bir şey olmadığına eminim."

"Ve bunun bir şey olduğundan eminim." Merdivenlerden inerken yarı yolda durdum. "Bana söylemediğiniz şey ne? Hepinize Lenora'nın kız kardeşinin - ölü kız kardeşinin- odasında yazdığını söylediğimde şaşırmış görünmediniz. Neden şaşırdınız?"

"Çünkü çok tuhaftı," diyor Archie.

"Ya da belki yıllar içinde daha önce böyle bir şey olduğu içindir."

Archie bir basamak daha inmeye çalışıyor ama ben kollarımı iki yana açmış, avuçlarımı merdiven boşluğunun çatlak duvarlarına dayamış bir şekilde onun yolunu kesiyorum.

"Lenora doğruyu mu söylüyordu?"

Bırakın yüksek sesle söylemeyi, bunu düşündüğüm için bile kendimi gülünç hissetmeliyim. Ama Archie'nin tepkisi - irkilmesi ve ardından yüz hatlarını kasıtlı olarak maskeleymesi - bana bir şeylerin üzerinde olduğumu söylüyor.

"Burası hakkında bilmediğin çok şey var," diyor ellerimden birini nazikçe duvardan çekip yanımdan geçerken. "Bilmesen daha iyi olacak şeyler."

"Yani bu doğru mu?" Diyorum. "Virginia'nın hayaleti Hope's End'e gerçekten musallat mı oluyor?"

Archie merdivenlerden inmeye devam ederken bana bakmamaya özen gösteriyor. "Hayalet doğru kelime değil. Ama evet, onun varlığı burada hissedilebilir. Hope's End'de geçmiş her zaman mevcuttur."

Onu merdiven boşluğunun dibine kadar takip ediyorum ve çoğunlukla zarar görmemiş görünen mutfığa giriyorum. Sadece yere düşmüş birkaç tencere ve tava ile kırık bir kavanoz. Yemek odasında, şömine şöminesinin üzerinde tavana doğru zikzak çizen büyük bir çatlak oluşmuş. Her iki Fransız kapısı da açık, içeri sert gece havası ve dışarıda kalan herkesin kısık sesleri giriyor.

Archie ve ben Bayan Baker, Carter ve Jessie'nin evin yan tarafına yaslandıkları terasa çıkıyoruz. İlk başta nedenini anlamadım.

Sonra gördüm.

Terasta çatıdan kalan kiremitlerin yanı sıra devrilmiş bir bacanın kalıntıları olduğunu tahmin ettiğim bir tuğla yığını var. Tüm bunların arasından, evden yaklaşık beş adım ötede, terasın bir tarafından diğer tarafına uzanan bir fay hattı geçiyor.

Bu çizgiyi aşan tek bir adım uçurumu, terası ve belki de Hope's End'in tamamını denize yuvarlayabilirdi.

OTUZ ÜÇ

(Hasarın tam boyutunu ancak sabaha karşı, şafak söktükten kısa bir süre sonra hepimiz terasta toplandığımızda anlayabileceğiz. Eğer başka biri

Gece Lenoranın odasını ziyaret ettiğimde duymadım. Uçurumun dibine vuran ve onu santim santim yiyen dalgaların sesine . Karanlıkta yatarken, o sürekli çalkantıyı dinlerken, her şeyin yıkılmasına ne kadar kaldığını merak ettim. Terasın durumuna bakılırsa, çok da uzun sayılmazdı.

Hasar gün ışığında daha da kötü görünüyor, yükselen güneş terası boydan boya kesen çatlağı tamamen aydınlatıyor. Yaklaşık beş santim genişliğinde ve akıl almaz derinlikteki yarık, soldaki basamaklardan aşağıya, boş yüzme havuzuna kadar uzanıyor. Yarığın izlediği yolu, birçoğu şimdi terastan sivri açılarla fırlamış olan kırık mermer fayanslar takip ediyor.

Bayan Baker gözlüklerinin ardından her şeye bakıyor, gözleri yorgun ve üzgün. "Arayabileceğimiz biri var mı?" diyor.

Yüzüstü yatmış yarığı inceleyen Carter ayağa kalkıyor ve kot pantolonundaki kiri temizliyor. "Ne yapmak için?"

"Düzelt. Ya da destekleyin. Ya da başka bir şey."

"Bunu düzeltmenin bir yolu yok," diyor Carter. "Bu uçurum eninde sonunda gidecek. Ve gittiğinde, Hope's End de onunla birlikte gidecek."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," diyor Bayan Baker, sanki bu konuda söyleyecek bir şeyi varmış gibi. "Gidip birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

Aceyle eve geri dönüyor ve geri kalanımızı çatlamış terasa endişeyle bakmak zorunda bırakıyor.

"Hayal görüyor," diyor Carter.

"Kesinlikle," diye yineliyor Jessie.

Güven anlaşmamızın hâlâ bozulmamış olmasını umarak Archie'ye dönüyorum. "Sence onu burayı terk etmeye ikna etmenin bir yolu var mı?"

"Hope's End'den ayrılmak mı?" diyor. "Bunu asla yapmaz."

"Ben daha çok Lenora için endişeleniyorum. Eğer böyle bir şey tekrar olursa -"

"Tekrar olduğunda," diyor Jessie. "ama çocuklar, olacağını biliyorsunuz. Ve bir dahaki sefere muhtemelen daha kötü olacak."

İç çekiyorum, çünkü ona katılıyorum. "Bu olduğunda, geri kalanımız gerekirse kaçabiliriz. Ama Lenora kaçamaz."

Archie kahvaltıya başlamak için içeri dönmeden önce Bayan Baker'la bu konuyu konuşacağına söz veriyor. Jessie hızla onu takip ediyor, terastan geriye kalanlara inanamayarak uzun uzun bakarken hiçbir şey söylemiyor.

Carter ve ben, sırtımızı köşke dayamış, yüzümüze sert deniz meltemi vururken öylece kalıyoruz.

Carter ondan daha önce görmediğim bir utangaçlıkla, "Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum," diyor. "Hâlâ burada olmana sevindim."

Rüzgâr hızlanıyor ve beraberinde kışın yaklaştığını haber veren ısıricı bir soğuk getiriyor. Hırkamı sıkıca üzerime çekiyorum ve kış geldiğinde Hope's End'in hâlâ burada olup olmayacağını merak ediyorum.

"Emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, buranın daha ne kadar ayakta kalacağını düşünüyorsun?"

"Hiçbir yok. Yıllar sürebilir. Ya da aylar." "Ya da saatler?" Ben de öyle dedim.

"Evet, o da var."

"Burayla ilgili en korkutucu şeyin burada işlenen üç cinayet olduğunu düşündüğüm günleri özlüyorum."

"Dört cinayet," diyor Carter.

"Doğru." Mary'yi ve aynı terasta başına gelenleri bir anlığına unuttuğum için utanarak başımı eğiyorum.

"Bu konuda yeni bir şey var mı?" Carter diyor ki. "Ya da herhangi bir şey hakkında?"

Ona hem Bayan Baker'la yaptığım konuşmayı hem de odasında yaptığım gizli aramayı anlatıyorum. "Bavul yok. Ama ilginç bir şey buldum. Ocean View'da kalabilecek birini tanıyor musunuz?"

"Şehirdeki huzurevi mi?"

"Evet. Yıllar öncesine ait bir sürü karşılıksız çek buldum. Bayan Baker onlara ayda bin dolar veriyormuş."

Carter alçak sesle ılık çalıyor. "Hayırsever bağış mı?"

"Hope's End bu haldeyken Bayan Baker'ın yılda binlerce dolar bağışlayacağından şüpheliyim." Yıkık terası ve üzerine saçılmış molozları inceliyorum. Bir savaş alanını andırıyor. Hayırseverlikten yanayım ama Hope's End söz konusu olduğunda, hayırseverlik gerçekten de evde başlıyor. "Mecbur kalmadıkça o kadar parayı boşa harcamaz. Ocean View'da kalacak biri için para ödüyor."

Carter yanımda kaskatı kesildi. Kolumu tutarak, "Sanırım kim olduğunu biliyorum. Barda çalışırken Tony'nin bir ya da iki kez, eskiden burada çalışan birkaç kişinin hâlâ buralarda olduğundan bahsettiğini hatırlıyorum. Ve onlardan biri Ocean View'da."

"Kim?"

"Berniece Mayhew."

Aramızda bir bakış geçti. Şaşkınlık ve kafa karışıklığından doğan bir bakış. Her nedense -ve çok uzun yıllardır- Ricardo Mayhew'in karısının geçim masraflarını Bayan Baker ödüyor.

"Bunu neden yapsın ki?" Carter öyle diyor.

"Bilmiyorum," diyorum. "Ama Lenora'nın bilebileceğini hissediyorum."

Carter ensesini kaşıyarak düşünüyor. "Daktilo gittiğine göre size bir şey anlatmasını sağlamada iyi şanslar."

Bu sabah yatak çerçevesinin yarısına kadar kaymış bir şilte üzerinde uyandıktan sonra ben de aynı şeyi düşündüm. Yatağı yerine yerleştirdim, endişe verici derecede düzensiz bir küvette duş aldım ve Lenora'yı kontrol etmeden önce Mary'nin üniformalarından birini daha giydim. Odasına girer girmez içgüdüsel olarak artık orada olmadığını unuttuğum daktiloyu aradım. Boş masaya bakarken ikimiz arasındaki iletişimin çok daha zorlaştığını fark ettim. Bazı cevaplar evet ya da hayırdan daha fazlasını gerektirir.

"Belki sol eliyle yazabilir," diyorum yüksek sesle hayıflanarak. Lenora geçirdiği bir dizi felçten önce solak olsa bile, kalem tutup kağıda bir şeyler karalamak için yeterli güce sahip olduğunu sanmıyorum.

uzun bir süre. Yapabileceğimi düşündüğüm tek şey alfabeyi yazmak ve harfleri göstermesini sağlamak.

Gerçeği söylemek gerekirse, kötü bir fikir değil. Aslında, o kadar ileri gitmeme bile gerek yok. Birisi bunu benim için çoktan yaptı.

"Aklıma bir yol geldi," diyerek Fransız kapılarına doğru ilerliyorum. "Daktilo ile yazılmıyor ama işimi görür."

Carter'ı terasta bırakıp aceleyle yemek odasından mutfığa geçiyorum. Servis merdivenlerini hızla tırmanıyorum, ikinci kat sahanlığını geçip doğruca üçüncü kata çıkıyorum, sanki bir lunaparkta yürüyormuşum gibi geliyor. Sarhoş gibi sendeleyerek Jessie'nin odasına doğru ilerliyorum. Kapısı açıktı, ben de içeri bakıp "Merhaba, ruh çağırma tahtanı ödünç alabilir miyim acaba?" demeye çalıştım.

Yatağının ayak ucunda duran Jessie, Ouija tahtası ve planchette'in bulunduğu şifonyerinin üstünü işaret ediyor. "Alabilirsin. Bavuluma koymam gereken bir şey eksilmiş olur."

Şifonyerin her çekmecesinin açık olduğunu ve Jessie'nin önündeki yatağın üzerinde bir bavulun durduğunu fark ediyorum.

"Gidiyor musun?" Ben

de öyle dedim. "Evet."

"Nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil." Jessie vurgulamak için bir kazağı toparlayıp bavula tıktırdı. "Burası dışında bir yerde olduğu sürece sorun yok. Carter'ı duydun. Bütün bu yer parçalanıyor. Gerçekten. Parçalandığında burada . Sen de olmamalısın. Dürüst olmak gerekirse, sen Mary'yi bulduktan hemen sonra ikimiz de ."

Bu konuda tartışacak bir şey yok. Jessie'nin bavula daha fazla kıyafet atmasını izlerken, o gün çekip gitseydim ve bir daha arkama bakmasaydım hayatımın şu anda nasıl olacağını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Ama Mary'nin ölümü ve Hope ailesi cinayetleri uyanık olduğum saatleri doldururken kaldım. Ve kalmaya devam edeceğim, her ne kadar akıllıca olan Jessie'nin yolundan gitmek olsa da.

"Lenora'yı terk edemem," diyorum, bu hem gerçek hem de bir bahane.

Kalıyorum çünkü hikâyenin tamamının parmaklarımın ucunda, ulaşamayacağım bir yerde olduğu hissinden kurtulamıyorum. Aynı his beni Jessie'nin ruh çağırma tahtasını ve planchette'ini aldığım şifonyere çekiyor.

"Sadece ödünç alıyorum," diyorum ona, birbirimizi tekrar görecekmiz gibi davranarak, oysa büyük olasılıkla görmeyeceğiz. "Geri vermeyi planlıyorum."

Jessie bana sürpriz bir şekilde sarılıyor ve bunu kız gibi sıkarak bitiriyor. "Kendine iyi bak, Kit. Lenora'ya da iyi bak. Ve lütfen onu en kısa zamanda buradan uzaklaştıracağına dair bana söz ver."

"Yapacağım."

"Ben ciddiym," diyor Jessie. "Onun için endişeleniyorum. Ve senin için." "Söz veriyorum," diyorum. "Yemin ederim."

Tam odadan çıkmak üzereydim ki Jessie, "Bekle! Bir şey unuttum." dedi. Aceleyle şifonyere gitti ve bana bir kaset uzattı. "Lenora için okuduğum kitabın sonu. Umarım beğenir."

"Teşekkürler," diyorum. "Eminim edecektir."

Kaseti cebime koyuyorum ve Jessie'nin toplanmaya devam etmesine izin veriyorum, benim de aynı şeyi yapıyor olmam gerektiğini biliyorum. Bunun yerine, kimsenin geçmesine izin verilmemesi gereken bir koridorda, dilsiz bir kadının ölümlerle değil, onlar gibi konuşmasını sağlamak için bir Ouija tahtası taşıyorum.

Beş dakika sonra yemek tepsisi Lenora'nın tekerlekli sandalyesine takılır. Üstünde Ouija tahtası, ortasında da Lenora'nın sol elinin altına yerleştirilmiş bir planchette bulunmaktadır.

"Hiç bunlardan birini mı?" Dedim.

Lenora tahtaya tek bir vuruş yapmak için planchette'i kaldırır.

"Çok kolay." Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve tahtayı kaydırıyorum. "Bunu cevabını heceleme için ihtiyacın olan harflere kaydırman yeterli. Anladın mı?"

Lenora konsantre olmuş bir şekilde alt dudağını ısırarak tahtayı sol üst köşede bulunan EVET'e doğru iter.

"Mükemmel," diyorum. "Bir soruya cevap vermeye hazır mısın?"

Tahta olduğu yerde duruyor, sanırım bu da bir başka evet demek.

"Berniece Mayhew'i ne kadar iyi tanıyordunuz?"

Lenora tahtayı, tahtanın ortasına doğru yaylanan çift sıra harfin üzerine kaydırıyor. Yavaşça L harfine getiriyor.

O zaman

ben.

O zaman T.

Sonra ikinci kez T. Sonra

tekrar L.

O zaman E.

"Biraz mı?" Bunu kastettiğinden emin olmak için söylüyorum.

Tahtayı EVET'e geri vermek yerine, Lenora tahtaya iki kez vurur.

"Nasıl biriydi?"

Lenora tahtayı tekrar kaydırarak, onaylanmaya ihtiyaç duymayan bir anlamı olan bir kelime heceliyor.

İĞRENÇ

"O zaman Bayan Baker neden her ay ona para veriyor?" Ouija tahtasına bakıyorum, tahta Lenora'nın elinin altında duruyor. "Bunu yaptığını biliyor muydun?"

Bu sefer Lenora cevabını açıklıyor.

EVET

"Ne zamandır devam ediyor?"

Harflerin altında, Ouija tahtasının ortasına sıfırdan dokuzaya kadar giden bir dizi rakam yerleştirilmiş. Lenora tahtayı dördüne doğru sallayarak bir yıl işareti oluşturuyor.

1929

Matematiğim hiç iyi olmadığı için, hepsini kafamda toplamak bir dakikamı alıyor. Bulduğum rakam aklımı başımdan alıyor. 1929'dan beri Berniece Mayhew'e altı yüz bin dolardan fazla ödeme yapılmış.

"Neden?" Daha iyi ifade edemeyecek kadar şaşkın bir şekilde

"Neden?diyorum.

Lenora, daktiloyu kullandığı zamanki gibi aynı ritmi tutturarak tahta levhayı harflere döndürüyor. Aşağı yukarı daktiloyle yazması gereken sürede cevabını heceledi.

ÇÜNKÜ O BILİYOR

Hâlâ anlamıyorum. "Neyi bildiğini?"

Lenora planchette'i kaydırmaya devam ediyor.

O GECE HAKKINDA

Başımı salladım. olabileceği tek bir gece var. "Peki ya o gece?"

Lenora bir harften diğerine atlayarak tahtanın hareket etmesini sağlıyor.

SHE

Tahta kaymaya devam eder. İkinci satırdaki son harflerden birine kadar aşağı, sonra ilk satırdaki ilk harfe kadar yukarı, sonra tekrar ikinciye kadar aşağı.

WAS

Bakışlarımı ruh çağırma tahtasında sabit tutuyorum, bir harfi kaçırmaktan o kadar korkuyorum ki gözümü bile kırpmıyorum.

İŞTE

Kalbim bir kez göğüs kafesime çarpıyor.

Berniece Mayhew o gece Hope's End'deydi.

Sadece cinayetlerden önce ve sonra değil, cinayetler sırasında da.

Ekim ayının başında, Archie ve Bayan Baker'ın yardımıyla bile artık durumumu gizleyemeyeceğim bir noktaya gelmiştim. Vücudum sadece kilo almakla suçlanamayacak değişmişti. Yakında bana bakan herkes benim

Hamile.

Sır olarak saklamak için başka bir yol bulamayan Bayan Baker, annemden örnek almamı ve yataktan önerdi. İstemeyerek de olsa öyle yaptım. Odama girip beni yastıkların üzerine uzanmış ve bol battaniyelerle örtülmüş olarak gören hiç kimse

Hamile.

Yatağa girme bahanem de -aşırı gerginliğin getirdiği yorgunluk- annemden esinlenmişti. Herkes buna inandı. Anne gibi, kız gibi.

Bilgisiz Dr. Walden bile bunun gerçek olduğunu düşünmekte zorlanmadı. Daha ziyade Beni incelediğinde, sadece bir şişe afyon sakızı verdi ve hassas durumumu hafifletmek için düzenli olarak yudumlamamı söyledi. Yalnız kalır kalmaz o iğrenç sıvıyı lavaboya döktüm. Annem gibi davranıyor olabilirdim ama kesinlikle onun gibi olmak gibi bir planım yoktu.

Babamın bizi odalarımıza kilitleyerek oynamaya zorladığı oyunu her seferinde kaybeden benim gibi huzursuz bir kız için, şaşırtıcı bir şekilde zamanımın çoğunu yatakta geçirmekte hiç zorlanmadım. Çok hızlı bir şekilde, bazen uzun süre hareketsiz yatmayı öğrendim. Saatlerce, zihnim dünyayı dolaşırken, istediğim yere, istediğim zaman gidiyordum.

Sık sık ellerimi karnımın üzerine koyar ve içinde büyüyen çocuğa bizim için planladığım her şeyi ve gideceğimiz her yeri fısıldardım. Elbette Paris, ama başka, daha maceralı yerler de var. Ormanlar, dağlar ve tropik safir gibi parıldayan suyla kaplı adalar.

Bunun hayal kurmaktan başka bir şey olmadığını düşündüm, ama meraklı doğası onu bu tür şeyler hakkında okumaya zorlayan Archie, meditasyon yaptığımı söyledi.

"Bu da ne?" Odama gizlice girebildiği nadir zamanlardan birinde ona sordum. "Zihni bedenden ayırmak," diye cevap verdi ama bu pek açıklayıcı olmadı.

Yine de kafamı dağıtmak için bolca zamanım vardı. Çok az insan beni görmeye geldi. Annem yatalaktı ve babam da bildiğim iş sorunları yüzünden bunalmıştı. Boston'da daha fazla zaman geçirmeye başlamıştı. Haftalar geçtikçe Archie'nin ziyaretleri bile seyrekleşmişti.

Düzenli olarak gördüğüm iki kişi, bana yemek getiren ve her lokmayı yediğimden emin olan Bayan Baker ve yaptığı tüm şeyler, görüştüğü insanlar ve sosyal hayatı hakkında konuşmaktan zevk alıyor gibi görünen kız kardeşimdi. gittiği yerler.

"Peter ve ben pikniğe gidiyoruz," dedi her şey değişmeden bir gün önce, henüz hiçbirimiz bilmesek de. "Keşke sen de bize katılabilsen."

Bunu kastetmemişti elbette. Bu sadece benim özlemini duyduğum kaygısız bir varoluşa sahip olduğunu bilmemi sağlamanın bir yoluydu. Yaptığının ne olduğunu bilmiyordu. İyi. Beni seven biri vardı, onun çocuğu içimde büyüyordu ve geleceğimde mutlu bir aile vardı Ya da kendime öyle söyledim.

Ama şüphe içeri sızmıştı ve ne kadar hayal kursa da -ya da meditasyon yapsa da- onu uzak tutamazdı.

Gerçek şu ki, sakat numarası yapmaya zorlandığımdan beri geçen üç hafta boyunca Ricky beni bir kez bile kontrol etmemişti. Hastalığımı gizlemek için bir hile olduğunu biliyordu.

Hamilelik, çünkü ona söylediğimden emin oldum.

Her gün, her hafta, o zamana kadar Ricky'nin kimliğini bilen Bayan Baker'a beni görmeye gelip gelmediğini sordum. Ve her gün, her hafta hayır cevabını aldım.

Bayan Baker her sorduğumda, "Eminim gizlice kaçmak onun için çok zordur," dedi.

Bundan hiç şüphem yoktu. Beni rahatsız eden şey, kontrol etmeye bile çalışmıyor gibi görünmesiydi. Sonunda sabrım tükendi ve Ricky'nin beni gerçekten sevdiğinden ve bu çocuğu benim kadar istediğinden emin oldum.

Kısmen kız kardeşimin güçlü sosyal hayatıyla övünmesinin de etkisiyle, o gece gizlice dışarı çıkıp onu görmeyi seçtim. Şüphe artık katlanılamayacak kadar büyümüştü.

Bayan Baker o akşam yemekle birlikte geldiğinde, ona bir yer bulması için yalvardım. Ricky'ye gece yarısı onunla terasta buluşacağımı söyledim. Görünmeden odamdan çıkabileceğim tek zaman buydu. İsteksizce de olsa kabul etti.

Gece yarısına doğru, herkesin yattığından emin olduktan sonra, terasa gitmek üzere alt kattaki mutfığa süzıldüm. Yalnız olmadığımı fark ettiğimde mutfığı yarılamaştım.

Berniece de . Gece geç saatlere kadar işiyle meşgulmuş gibi davransa da beni beklediği belliydi.

"Biliyordum," dedi yuvarlak karnımı gördüğünde. "Şey, sen bir elmasın ağaçtan uzağa düşmemiş."

"Bu da ne demek oluyor?" Tek hissettiğim saf korku olduğu halde öfkemi toplamaya çalışarak cevap verdim.

Berniece alay etti. "Senin bir fahişe olduğunu. Tıpkı ailenin diğer üyeleri gibi."

O kadar şaşırmıştım ki konuşamadım. Hizmetçilerin arkamızdan neler söylediklerini biliyordum elbette. Sadece işlerine yüzüme söyleyemeyecek kadar değer verdiklerini düşünüyordum. Görünüşe göre Berniece öyle değilmiş.

"Gerçekten neler olup bittiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedi. "Kocam tuhaf saatlerde gizlice dışarı çıkıyor, benimle neredeyse hiç ilgilenmiyor, ölmeyi tercih ediyormuş gibi görünüyor

bana dokunmaktansa. Aylardır biliyordum. ilk kez olmuyor." Sanki benimle ilgili

her şey onu tiksindiriyormuş gibi bana ters ters baktı.

"Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?" Dedim ki, eminim ki kulağa Berniece'e meydan okuyordu, öyle olmasa bile. Bir sonraki hamlesini çok merak ediyordum -korkudan bahsetmiyorum bile-.

"Zengin olmak niyetindeyim," dedi. "Sen ve ailen parayı öderseniz sessiz kalır ve başka yöne bakarım."

Kıpırdamadan durdum, afallamıştım. "Ne kadar?"

"Elli bin dolar yeterli olacaktır," dedi ve ardından yerine getireceğinden emin olduğum bir tehdit savurdu. "Şimdilik. Bunu düşünmek için yarın akşama kadar vaktin var. bitti."

Hemen paniklemeye başladım. Yarın.

Fazla zaman yoktu. Kaçışımızı planlamak için yeterli değildi. Ama kaçmak tek seçenektir. Bundan hiç şüphem yoktu.

Mutfaktan fırladım ve Ricky'nin gölgelerde beklediği terasa doğru koştum. Tek kelime edemeden onu susturdum, Berniece'in beni takip etti.

"Burada olmaz," diye fısıldadım onu babamın sahip olduğu ama hiç kullanmadığı pırıl pırıl Packard'ların bulunduğu garajın birinci katına götürmeden önce. Tırmandık birinin arka koltuğuna oturup dünyanın geri kalanından saklandı. "Bana neler olduğunu anlatacak mısın?" Ricky söyledi.

"O biliyor," diye kaçırdım. "Berniece biliyor. Ve para istiyor yoksa babama söyleyecek. Ama parayı almanın tek yolu babama söylemek."

"Ne kadar istiyor?" Ricky sesinin kızgınlıktan çok meraklı olduğunu söyledi.

"Elli bin dolar." Hıçkıra hıçkıra ağlamak istedim. Durum o kadar vahimdi ki ne yapacağımı bilemiyordum. Neyi seçersek seçelim, bu karar benim hayatımı geri dönülmez bir şekilde değiştirecekti.

hayat. "Ne ?" Ricky'nin tek bir cevabı vardı.

"Kaç," dedi. "Yarın gece."

OTUZ DÖRT

(Ocean View Huzurevi'nin adını kim koyduysa hakkını teslim etmek lazım. Burası adının vaat ettiklerine sahip. Bir mesafe. Ve sadece caddenin diğer tarafındaki binaların arasından bakarsanız, arka tarafları gerçekten okyanus manzarasına sahip.

İçeride, burayı bir huzurevinden çok bir otel gibi gösteren geniş, zevkli bir lobi var. Saksı palmyeleri, pelüş sandalyeler ve duvarlarda pastel tonlarda deniz kabuğu resimleri var. Lobinin bir ucu boyunca bir kayıt masası uzanıyor ve arkasında huzurevi sakini olacak kadar yaşlı görünen bir kadın oturuyor. Gri saçlı. Mint yeşili pantolon takımı. Dudaklarının arasına sıkıştırılmış yanan bir sigara. Dumanların arasından gözlerini kısarak yaklaşmamı izliyor.

"Ocean View'a hoş geldiniz," diyor. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Masanın iki yanındaki kapılara bakıyorum. Biri kapalı ve sadece çalışanlar için olduğu belirtilmiş. Diğer açık, bordo halıyla kaplı bir koridorda yürüteç iten bir adamın görüntüsünü ortaya çıkarıyor. Ocean View'a giden yol.

"Bernice Mayhew'i görmeye geldim," diyorum.

Resepsiyon görevlisi bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve üniformamı değerlendiriyor. "Hemşirelerimizden biri değilsiniz."

"Hayır. Ben sigorta şirketindenim." Numaranın bir parçası olarak yanımda getirdiğim tıbbi çantayı kaldırıyorum. "Hayati değerlerini kontrol etmemi istediler."

"Neden?"

"Bana söylemediler. Sigorta şirketlerinin nasıl bilirsiniz."

Bu Resepsiyonist başını sallar, sessizce kabul etmek o
Evet, Sigorta şirketleri korkunç ve evet, ikimiz de büyük bir
çarkın dişlileriyiz.

Kârı her insanların önüne koyan sağlık endüstri kompleksi. Yine de tereddüt ediyor. "Hastaları değerlendiren kendi tıbbi ekibimiz var."

"Ben sadece bana söyleneni yapıyorum," diyorum.

"Bunu anlıyorum. Ancak sizi bu saatte buraya göndermeleri çok alışılmadık bir durum."

"Kesinlikle katılıyorum," diyorum. "İstersen ana ofisi arayabilirsin. Ama bir saat bekletilirsiniz ve benim yapmam gereken şey sadece beş dakika sürer. Kan basıncını, kalp atış hızını, ateşini kontrol edeceğim. Sonra gideceğim."

Nefes alıyorum, bu kadar zahmetsizce yalan söyleyebildiğim için kendimle gurur duyuyorum - biraz da telaşlanıyorum. Resepsiyonist bir duman çıkarıyor ve dirseğinin yanındaki telefona bakıyor, şüphesiz bunun için ne kadar zaman harcamak istediğini tartışıyor. Görünüşe göre çok değil, çünkü "Beş dakika mı? Bu kadar mı?"

Tüm ayırabildiğim bu. Archie akşam yemeğini Lenora'nın odasına getirene kadar kaçamadım. Ben önemli bir iş için şehre inerken onunla kalmasını istedim. Ona otuz dakikalığına gideceğimi söyledim. Buraya gelmem on beş dakika sürdüğüne ve geri dönmem de aynı süreyi alacağına göre, Archie şüphelenmeye başlamadan önce Berniece Mayhew ile sadece beş dakika geçirebileceğimi düşündüm.

Resepsiyon görevlisine gülümsüyorum. "Bayan Mayhew'e bağlı olarak, sadece dört dakika sürebilir."

Resepsiyon görevlisi sigarasından bir nefes çekerken, "Dunes kanadında," diyor. "Oda 113."

Bordo halıyı takip ederek Ocean View'un derinliklerine doğru ilerliyorum. Kapının hemen içindeki bir rehber yönümü bulmama yardımcı oluyor. Waves kanadı solda, Dunes kanadı sağda, ortak alan hemen ileride. Sağa dönüyorum, çamaşır suyu, limonlu oda spreyi ve biraz da idrar kokan bir koridorda ilerliyorum. Oda 111'de hızımı yavaşlatıyorum. 112 numaralı odada hemşire şapkamı düzeltiyor ve üniformamın eteğini düzeltiyorum. Sonra yüzüme bir gülümseme yerleştirip

113 numaralı odaya.

Oda küçük ama düzenli. Ziyaret etmek için yeterince iyi, ancak fazla zaman geçirmek isteyeceğiniz bir yer değil. Berniece Mayhew, yıllarını

Burada. Ve bu belli oluyor. Yastıklarla desteklenmiş ve havlu kumaştan bir bornoz giymiş olan kadın, pek dışarı çıkmayan biri gibi görünüyor. Saçları bembeyaz ve yaşlılık lekeleriyle kararmış yüzüyle tezat oluşturuyor. Düz bir burnu, tombul yanakları ve var olmayan bir çenesi var. Onun yerine, kancaya takılmış ıslak bir bez gibi sarkan gevşek bir deri parçası var. Bana bakmak için döndüğünde sallanıyor.

"Kimsin sen?"

"Benim adım Kit." Yalan söyleme zamanı koridorda sona erdi. Artık ona doğruyu söylemekten başka çarem yok. "Lenora Hope için çalışıyorum."

"Siz onun hemşiresi misiniz?" "Öyle bir şey, evet."

Berniece yatağın karşısında duran küçük televizyona döner. *Çarkıfelek* açıktı. Annem o programı çok severdi. "Lenora nasıl?" diye soruyor.

"İyi, her şey düşünüldü."

Hayal kırıklığıyla ofluyor. "Bu çok utanç verici."

"Sol eli dışında tüm vücudunun felçli olduğunu bilmek sizi mutlu eder mi?"

Berniece Mayhew tekrar bana doğru bakıyor, gözlerinde zevk dansı var. "Acı çekiyor mu?"

"Sanmıyorum," diyorum.

"Öyle olsaydı daha mutlu olurdum."

Kapının hemen içinde tahta bir sandalye duruyor. Üzerine çöküyorum ve tıbbi çantamı yere koyuyorum. "Cömertliğiyle sizi burada tutan kadın hakkında söyledikleriniz çok ilginç."

"Düşündüğün şey bu mu?" Berniece acı bir şekilde söylüyor. "Cömertlik mi?"

"Aklıma gelen diğer tek şey sus payı. En iyi tahminim Lenora Hope'un kocanızla ilişkisi olduğunu kimseye söylememeniz için. Yoksa Hope ailesinin çoğunun öldürüldüğü gece görmemeniz gereken bir şey gördüğünüz için mi?"

Berniece Mayhew sanki beni ilk kez görüyormuş gibi şaşkınlıkla bana bakıyor. "Kurnaz birisin, hakkını vermeliyim. Cesursun da. Öylece buraya gelip böyle bir şey söylemek."

"doğru, değil mi?"

"Öyle olmadığını söylemedim," diye tersliyor

Berniece. "Bana önce anlatmak istersin?"

"1929'dan beri sessiz kaldım. Şimdi boşboğazlık edeceğimi nereden çıkardınız?"

"Çünkü başka biri öldü."

Berniece'in gözleri kısılır.

"Kim?"

"Lenora'nın önceki hemşiresi," diyorum. "Bir işçi. Tıpkı benim gibi. Tıpkı senin gibi. Sanırım öldürüldü. Ve bence bunun 1929'da o gece olanlarla bir ilgisi var."

Ne tür bir tepki alacağımı görmek için duraksıyorum. Umuyorum ki Mary'den bahsetmek onun sempatisini kazanacaktır. Tabii varsa. Berniece Mayhew'in Lenora'nın söylediği kadar kötü biri olup olmadığını görmek üzereyim.

Yaşlı kadın tekrar televizyona döner, ışıltılı bir elbise giymiş Vanna White harfleri çevirmektedir. Ama Berniece televizyona hiç bakmıyor gibidir. Bakışları başka bir yere, uzak bir yere sabitlenmiştir. Geçmişte sadece onun görebildiği bir an.

"Ricardo mükemmel değildi." Berniece iç çekiyor ve bu tek sesin içinde bir ömür boyu süren hayal kırıklığı var. "Onunla evlendiğimde bunu biliyordum. Gezgin bir gözü vardı diyebiliriz. Ama içki içtiğinde bile kötü biri değildi, ki bu babam için söyleyebileceğimden çok daha fazlası. Bu yüzden o zengin kaltak ona kancayı taktığında şaşırmadım. Orada çalışan tüm o genç adamları seçebilirdi. Bazıları tam gün çalışıyordu. Bazıları kasabalıydı. Bazıları da iyi görünümlüydü. Ama hiçbirisi benim Ricardo'm kadar yakışıklı değildi. Sanırım bu yüzden gözünü ona dikmişti. Tek yapması gereken o iri, mavi gözlerini ona dikmekti ve o da gidiciydi."

"Bu konuda onunla yüzleştin mi?"

"Elbette. Sana küçülen bir menekşe gibi mi görünüyorum?"

Kabul etmek zorundayım ki hayır, bilmiyor. "Ne dedi?"

"İnkâr etti tabii ki. Benim Ricardo'm tatlı dilli biriydi. Konuşarak her şeyden sıyrılabilirdi. Aralarında hiçbir şey olmadığına beni ikna etmeye çalıştı, ben de ona inanmış gibi yaptım. Ama benim bir planım vardı."

Dirseklerimi dizlerime dayayıp öne doğru eğildiğimde sandalye gıcırıyor.
"Sus payı."

"Adil görünüyordu," diyor Berniece. "Kocam Yüksek ve Kudretli Umutlar'dan birini sürdürüyordu. Çektiğim acı ve ıstırap için bir şeyi hak ediyordum. Bu yüzden onlara bir ültimatom verdim - ya paralarını öderler ya da herkese ne tür insanlar olduklarını anlatırdım."

"Ve karar vermek zorunda kaldılar-"

"Kıyametin koptuğu gece."

Berniece bana Hope's End'in tüm personeline nasıl izin verildiğini anlattı. Görünüşe göre bu, sezon dışında her iki Salı günü de yapılıyormuş. Ekim ayı geldiğinde orada yapacak pek bir şey yoktu. Berniece kocasına şehre sinemaya gideceğini söylemiş.

"Gelmeyeceğini bildiğim halde gelmek isteyip istemediğini sordum," diyor. "Ben de paltomu, şapkamı ve çantamı alıp kulübeden ayrıldım."

"Ama sen Hope's End'den ayrılmadın," diyorum.

Berniece burnunun ucuna dokunarak haklı olduğumu işaret ediyor. "Ricardo'nun onunla buluşmak için gizlice çıktığını görmeyi umarak dışarıda bekledim. Yaklaşık on beş dakika sonra kulübeden çıktı, terastan geçip yüzme havuzunu geçerek garaja doğru yürüdü. İlk başta şaşırmışım. O kadar büyük bir yer düşünün, onca odası var ve garajda sevişmeyi seçiyor."

Şok içinde sarsıldım. Hayır, Berniece Mayhew kesinlikle küçülen bir menekşe değil.

Beni rezil ettiği için memnun bir şekilde gülümsüyor.

"Ama sonra ne yaptığını anladım," diye devam ediyor. "Birçok aptalca şey yapmasına rağmen Ricardo aptal bir adam değildi. Onun peşinde olduğumu biliyordu. Ve sinemaya gitmediğimi bildiğini fark ettim. Garaja gitmek sadece beni onun izinden uzaklaştırmanın bir yoluydu."

Özünü anladım. Arka kapıdan girmek yerine garaja gitmiş, sonra da evin ön tarafına geçip ana kapıyı kullanmış.

"Doğruca o eve gittim, ikisini iş üstünde yakalamaya ve Winston Hope'a kızının kocamla tam olarak ne yaptığını söylemeye hazırdım. emindim. Ricardo'yu kovduktan sonra tabii ki. Ve

Muhtemelen ben de. Bu da elimden geldiğince çok para kazanmaya çalışmam için daha da fazla nedendi."

"Ama işler o şekilde yürümedi."

"Hayır," diyor Berniece sessizce. "Öyle olmadı."

Saatime baktım. Beş dakikam doldu. Ama gidemem. Hikayenin tamamını duyana kadar olmaz. Onu harekete geçirmeye çalışarak, "İçeri girdiğinde ne oldu?" diye soruyorum.

"O sürtük içeri girmeden önce mutfaka kadar gidebildim." Söz konusu kaltağın Lenora olduğunu varsayabilirim.

"Korkmuş görünüyordu," diyor Berniece. "İlk başta bunun benim yüzümden olduğunu düşündüm. Fark edildiklerini biliyordu. Ama sonra ellerini fark ettim."

Sandalyem titremeye başladı. Aşağı bakıyorum ve sağ ayağımı vurduğumu fark ediyorum, hem sabırsızlık hem de gerilim beni harekete geçiriyor. "Ne olmuş onlara?"

"Kanlıydılar."

Genç Lenora'nın mutfakta durduğunu ve ellerinden kan damladığını hayal ettiğimde, vücudumun geri kalanı gibi ayağım da anında hareketsiz kalıyor. Birçok nedenden ötürü korkunç bir görüntü.

"Bir şey söyledi mi?"

Berniece, "İlk başta hayır," diyor. "Sadece bana baktı, beni orada görünce şok oldu. Sonra ikimiz de bir çığlık duyduk. Üst kattan geliyordu, servis merdivenlerinde yankılanıyordu."

"Kim olduğunu biliyor musun?" Dedim.

"Ya Bayan Hope ya da küçük kızı," diyor Berniece. "Kesinlikle bir kadındı. O bağırmaya devam ederken Lenora mutfak tezgahından bir bıçak kaptı. Sonra bana ters ters baktı ve 'Hemen çık dışarı' dedi. "

"Ne dedin sen?"

"Hiçbir şey. Sadece başımı salladım ve çıktım. Başka bir şey yapamayacak kadar korkmuştum. Ama o evin içinde korkunç bir şeyler olduğunu biliyordum. Polis gelene kadar gerçekte ne kadar korkunç olduğunu anlamadım." Berniece utanarak kucağına bakıyor. "O anı çok düşünüyorum. Eğer gitmeyi reddetseydim, belki de Lenora beni oracıkta öldürecekti. Ya da belki diğer cinayetler . Belki de bazıları

kurtarıldı. Özellikle de küçük kızı. Virginia. Zavallı şey. Hem de öyle bir durumda ki."

"Neden bunların hiçbirini polise anlatmadınız?"

"Çünkü Ricardo'yu korumak istedim," diyor Berniece, boğazında bir düğümle. "O cinayetlerden sadece Lenora'nın sorumlu olmadığını biliyordum. Ricardo da bunun bir parçasıydı. Olmak zorundaydı. Çünkü kulübeye hiç geri dönmedi. O gece değil. Hiçbir zaman. Ortadan kaybolduğunda, içten içe ne olduğunu biliyordum. O aileyi öldürmesine yardım etmişti."

"Bunu neden yapsın ki?" Ben de diyorum ki. "Onun kötü biri olmadığını kendin söyledin." "Ama kolayca . Tahminimce onu kandırdı. Ben görmüştüm

ne kadar manipülatif olabildiğini."

İşte yine o kelime. Bayan Baker'ın Lenora'yı tanımlamak için kullandığı kelime.

Manipülatif.

"Bahse girerim ona zalim ailesi, berbat hayatı ve o eski büyük malikanede nasıl tutsak olduğu hakkında acıklı bir hikaye anlatmıştır. Eminim Ricardo da buna inanmıştır. Birkaç ay böyle saçmalıklar dinledikten sonra, muhtemelen birlikte olmalarının tek yolunun ailesinin geri kalanının ölmesi olduğunu düşünecek beyni yıkanmıştır. Bu yüzden onları öldürmesine yardım etti."

"Sonra da ," diyorum.

"Hayır, tatlım," diyor Berniece, sesi o kadar hırçın ki neredeyse bir hırıltıya dönüşüyor. "Lenora onu da öldürdü."

Sandalyede tamamen hareketsiz kalıyorum, hareket edemiyorum. Lenora'nın bunları yaptığını hayal etmeye çalışıyorum. Sadece babasını, annesini ve kız kardeşini değil, sevgilisini de öldürüyor. Bunu ancak bir canavar yapar. Ve benim tanıdığım Lenora Hope bir canavar değil.

Onun tamamen masum olduğunu düşündüğümünden değil. Bana kendisi söyledi.

İyi bir kız değildim.

Hem de hiç.

Çok yakında kendiniz de göreceksiniz.

Ayrıca ailesini öldürmek için kullandığı bıçaktan kurtulduğunu da biliyordum. Lenora bunu benden saklamak için hiçbir girişimde bulunmadı. Yine de, onun gerçek cinayetlerde masum olduğunu düşünmeye başlamıştım. Aklımdaki tek şey

suçu, yanlış yönlendirilmiş bir sevgi ve sadakat duygusuyla bunları gerçekten işleyen adamı korumaktı.

Ama Berniece'in bana söyledikleri tüm varsayımlarımı yıktı. Eğer söyledikleri doğruysa, Lenora da Ricardo Mayhew kadar suçlu demektir. Muhtemelen daha fazla, çünkü o hala hayatta ve o ... gitti.

Berniece yalan söylemiyorsa tabii.

Kocasını öldürdüğünü söylediği kadından onlarca yıl boyunca para aldığını itiraf ettiği düşünülürse bu imkansız değil.

"Ricardo'yu Lenora öldürdüyse," diyorum, "cesedi neden diğerleriyle birlikte bulunmadı?"

Berniece'in bunun için basit bir cevabı var. "Onu terastan aşağı itti. Siz de . Bu okyanusa uzun bir damla."

Yine de bu hiç mantıklı değil. Lenora neden suç ortağını ortadan kaldırsın ki? Özellikle de tüm şüpheler ona yönelmişken? Ya Berniece tüm bunları uyduruyor ya da gördüklerini yanlış anladı. Ve bunca yıldır sessiz kalmasına bakılırsa, parasını aldığı sürece bunu umursamıyor.

"Bunun kocanızı korumakla ilgili olduğunu sanmıyorum," diyorum. "Cinayetlerden sonra sus payını almak için yeni bir yol bulduğunu fark ettin."

"İyi ki de öyle yapmışım," diyor Berniece. "Çünkü bir hafta içinde hepimiz kovulduk. En azından kalanlarımız. Çalışanların yarısı ne olduğunu öğrenir öğrenmez işi bıraktı. Lenora polis tarafından sorgulanmakla o kadar meşguldü ki bunu kendisi yapamadı. Bunu yapması için mutfaktaki çocuğu gönderdi."

"Archie?"

"Bu onun adı," diyor Berniece başını sallayarak. "Hiç . Zavallı çocuk. Daha on sekizindeydi ve birlikte çalıştığı herkesi kovması söyleniyordu. Kulübeye geldiğinde gözlerimin içine zar zor bakabiliyordu. Bana Lenora Hope tarafından yazılmış bin dolarlık bir çek uzattı."

Saatimi tekrar kontrol ediyorum. Beş dakika on dakikaya dönmüştü. Ve dönüşümü bekleyen adam, Berniece'e ilk ödemeyi yapan kişiyle aynı kişi.

"Sana sus payı olduğunu söyledi mi?"

"Buna ihtiyaçı yoktu, tatlım," diyor Berniece. "İnsanlara rüşvet vermek Hope ailesinin tarzıydı. İster Bayan Hope'un sürekli içtiğı içki olsun, ister Bay Hope'un sürekli düzüştüğü genç ve güzel hizmetçiler olsun, istediklerini elde etmek için bunu yaparlardı. Ve insanları bu şekilde susturuyorlardı, mesela o güzel hizmetçilerden birinin başı derde girdiğinde."

"Yani çeki aldınız ve gittiniz."

Berniece'in gözlerinde soğuk bir parıltı belirir. "Pek sayılmaz. Ona Bayan Hope'a her ay benzer bir çek gelmesi gerektiğini yoksa polise ailesinin bıçaklanarak öldürüldüğü gece onu bıçakla gördüğümü söyleyeceğimi bildirmesini söyledim. Elbette, bir sonraki ay aynı miktarda bir çek geldi. Ve ondan sonraki ay da. O zamandan beri para musluğu akmaya devam ediyor."

Ayağa kalkıyorum, onun varlığında kendimi kirli hissediyorum. Yine de Hope'un Sonu' geri dönmek konusunda isteksizim çünkü söylediklerinin en azından bir kısmının doğru olduğunu biliyorum. Bayan Hope'un bağımlılığı, Bay Hope'un cinsel eğilimleri ve ailenin karşılaştığı her soruna nasıl para saçtığı hakkında. Biliyorum çünkü Lenora'nın yazmasına yardım ettim.

Bu da o evde Carter dışında herkesin yozlaşmış olduğu anlamına geliyor. Lenora da dahil.

"Kapatılmak üzere," diyorum. "Çünkü ya sen polise gidersin ya da ben giderim."

Berniece üzerinden kapı aralığına bakıyor, yüz hatları aydınlanıyor. "Görünüşe göre çoktan gelmişler."

Dedektif Vick'in tanıdık sesi "Benimle gel Kit." derken bir el omzumu sıkıyor. Burada olmaman gerektiğini biliyorsun."

"Sadece konuşuyoruz," diye itiraz ediyorum.

"İzinsiz giriyorsun." Dedektif Vick kolumu tutup çekti. "Ve bu süreçte yalan söylüyorsun."

İstemeyerek kapıya doğru döndüm. Dedektifin arkasında resepsiyonda konuştuğum kadın duruyor. Bana ters ters bakıyor ve şöyle diyor: "Bil bakalım sigorta şirketini kim aradı? Kim olduğunuz hakkında hiçbir fikirleri yok."

"Ama ben biliyorum," diyor Dedektif Vick. "Bundan sonrasını ben hallederim. Tabii suç duyurusunda bulunmak istemiyorsanız."

Kadın bunu düşünür, kararını vermesi rahatsız edici derecede uzun sürer. Berniece'e bakar ve "Size herhangi bir şekilde zarar verdi mi Bayan Mayhew?" diye sorar.

"değil. Bana sadece birkaç soru sordu."

"Ve şimdi bana anlattıklarını onlara da anlatmalısın," diyorum.

Dedektif Vick bunu duymak istemez. "Onu yeterince rahatsız ettin, Kit. Hadi gidelim."

Beni odadan çıkarmadan önce tıbbi çantamı almam için yeterli zamanı veriyor. Biz çıkarken, Berniece bana aralık dişli bir sırıtış attı.

"Lenora'ya selam söyle," diyor. "Ve onu cehennemde göreceğimi söyle."

OTUZ BEŞ

(Dedektif Vick beni arabama götürürken bileğimi sıkıca kavırıyor. Beni bu kadar büyük bir tehdit olarak görmesi gururumu okşamalı.

"Artık bırakabilirsin," diyorum kolumu bükerek. "İçeri koşup Berniece'i biraz daha rahatsız etmeyeceğim. Yine de yapmanı şiddetle tavsiye ederim. Söyleyeceklerini duymak isteyeceksin."

"Polis Berniece Mayhew ile elli dört yıl önce konuşmuş."

"Yani o zamanki dava dosyasına baktınız?"

"Söyledim. Berniece'in kocasının eve gelmediğinden başka söyleyecek bir şeyi yoktu."

"Yalan söylüyordu," diyorum. "Ve eğer oraya geri lanet olası işini yapsaydın bunu bilirdin."

Arabama ulaştığımızda Dedektif Vick sonunda bileğimi serbest bırakıyor. Yüzündeki sinirli ifadeye bakılırsa, daha da sertleşmesini ve beni kelepçelemesini bekliyorum. *Onun* yerine, "Git ve lanet olası işini yap. Soruşturmayı bana bırak. Daha da iyisi, o yerden ayrıl ve evine dön. Baban seni özlüyor."

Şaşıarak göz kırpmıyorum. "Bunu o mu söyledi?"

"Hayır," diyor Dedektif Vick. "Ama artık onun için yalnız olduğunu varsayıyorum." "Güven bana," diyorum. "Yalnız değil."

"Yani bunun yerine masum bir yaşlı kadını rahatsız etmeye mi karar verdiniz?"

Sert bir kahkahayı bastırıyorum. Dörtlü bir cinayet olduğunu düşündüğü bir konuda sessiz kalmak için onlarca yıldır para toplayan bir kadını tanımlamak için kullanacağım son kelime *masum* olurdu. Yine de Berniece'in kocası ve Lenora'nın işlediğini söylediği suçların yanında bu hiçbir şey.

"Buraya Ricardo Mayhew'i sormaya gelmiştim," diyorum. "Karısı onun yaptığını düşünüyor bu arada. Lenora'nın yardımıyla. Sonra da onu öldürdü."

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

Arabama yaslandım ve soruyu düşünmeye başladım. "Bence o gece üç kişinin öldürölmesi ve bir diğeriinin kaybolmasının ötesinde bir şeyler oldu. Şiddeti kışkırtan ya da şiddetin sonucu olan bir şey."

Lenora'nın bunun bir parçası olduğı kesin. Benim zorlandığım şey onun ne kadar büyük bir rol oynadığına karar vermek. Hem Berniece'in hem de Lenora'nın odasına gelen gizemli daktilocunun iddia ettiğı gibi hepsi onun suçu mu? Yoksa kontrolü dışındaki olaylara mı karıştı? Hasarı hafifletmek için cinayet silahını fırlattı ama sonunda her şey için suçlandı mı?

Umarım ikincisidir. Korkarım ki birincisi.

"Polis raporlarında başka ne yazıyor?"

Dedektif Vick, "29 Ekim Salı günü saat on birden biraz sonra bir telefon almışlar," diyor. "Arayan kişi onlara Hope's End'de iki kişinin öldüğünü söylemiş."

Başımı eğiyorum. "İki mi?"

"Raporda öyle yazıyor."

Ama o gece üç kişi öldürölldü. Bunun doğru olabilmesinin tek yolu, polisi arayan kişinin cesetlerden sadece ikisini bulduktan sonra bunu yapmış olmasıdır.

"Arayan kimdi?"

"Lenora Hope."

Polisi arayanın o olması mantıklı. Lenora masum olsa ya da kendini masum göstermeye çalışsa doğal olarak yapacağı ilk şey bu olurdu. Ama her iki durumda da kurbanların sayısını mutlaka biliyordur. Ya Lenora polise yalan söyledi ya da o telefonda konuşurken başka biri hâlâ hayattaydı.

Hafızama uzanıp Lenora'nın yazdığı ilk birkaç sayfayı çağırıyorum. Hatırlaması kolay çünkü en çok hatırladığı anın bu olduğunu vurgulamıştı. Hâlâ kâbuslar gördüğü şey.

Terasta.

Kanlı bıçak, onu aşağıdaki okyanusa atmadan önce yağmurla temizlendi.

Kız kardeşi evin içinde çığlık atıyor.

Virginia.

Hâlâ hayatta olan oydu. Sonra Lenora biraz ip almak için garaja gitti.

Bunun ne anlama geldiğini düşünürken başım ağrıyor. Lenora için de durum pek iyi görünmüyor. Aslında, Virginia yanlış zamanda yanlış yere düşen bir ikincil hasarmış gibi görünüyor. Ve birisi onun da ölmesi gerektiğine karar vermiş.

Bu kişi büyük olasılıkla, ailesini öldüren bıçağa artık sahip olmayan ve yeni bir silaha ihtiyaç duyan Lenora'ydı. İdamı kimin gerçekleştirdiğine gelince, belki de Ricardo'ydu ve daha sonra kaçtı ya da Berniece haklıysa Lenora tarafından terastan itildi.

Mary'nin itildiği aynı teras.

Dedektif Vick, "Olay yerine gelen polis ön kapıyı açık buldu," diyor. "Eve girdiklerinde Evangeline Hope'u merdiven sahanlığında buldular. Memurlar daha sonra evin geri kalanına yayıldılar ve Winston Hope'u bilardo odasında, Virginia Hope'u da balo salonundaki avizede asılı buldular."

"Lenora neredeydi?"

"Terasta."

Virginia öldürüldükten sonra oraya geri döndü. Baş ağrım daha da kötüleşiyor. Çünkü duydukça Berniece'in haklı olduğunu düşünüyorum.

Ve Lenora'nın suçlu olduğunu.

"Bay ve Bayan Hope'un olay yerinde öldüğü açıklandı. Virginia üst kata çıkarıldı."

"O da öldü," diyorum.

Dedektif Vick başını sallar. "Altı ay daha olmaz." Bir şok.

Virginia'nın ailesiyle aynı gece sanmıştım. yerine altı ay daha hayata tutundu. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim.

Anında annesi ve babası gibi ya da ölümün kapısında o kadar uzun süre kaldıktan sonra nihayet içeri süzülmeden önce.

"Neden kimse Ricardo Mayhew'den şüphelenmedi?"

"Yaptılar," diyor Dedektif Vick. "Herkes onun gittiğini ve geri gelmeyeceğini anladığında, baş şüpheli o oldu. Özellikle de Winston Hope'un Packard'larından birinin garajda kayıp olduğu ortaya çıktığında. Onları öldürmüş, arabayı çalmış ve gidebildiği kadar uzağa gitmiş olması mümkündü. Ama bunun böyle olduğunu ya da evde olduğunu kanıtlayacak hiçbir şey yoktu."

"En azından biri Lenora'ya Ricardo'yu sordu mu?"

Otoparka bir araba yanaşıyor, farları Ocean View'un ön cephesini sıyrıp geçtikten sonra Dedektif Vick'in yıpranmış yüzüne düşüyor. Genellikle sert görünür. Bu gece, sadece yorgun görünüyor.

"Aslına bakarsanız öyle yaptılar," diyor. "Onun kim olduğunu bilmediğini iddia etti. Polislerden biri onun Hope's End'in baş bekçisi olduğunu açıklamak zorunda kaldı. Polis, kadının adamın adını gerçekten bilmiyor gibi görüldüğünü not etti."

"Onunla kaç kez konuştular?"

Dedektif Vick, "Birkaç hafta boyunca birçok kez," diyor. "Hikâyesi hep aynıydı. Hiçbir şey görmemiş, hiçbir şey duymamış, evin içinde ailesinden başka kimseyi görmemiş."

Lenora'nın en azından bir yalanı var. Berniece'i görmüş, Berniece onu mutfakta elinde kanlı bir bıçakla yakalamış.

Yine de bu mantıklı değil. Lenora gerçekten suçluysa, bıçağı almadan *önce* ellerinde nasıl kan olabilir? Bu ancak birden fazla bıçak kullanıldıysa mümkün olabilir.

"Peki ya silah?" Dedim. "Onu hiç bulamadılar, değil mi?"

"Doğru."

"Polis sadece bir bıçak kullanıldığından emin miydi?"

Dedektif Vick, "Olabilecekleri kadar kesin," diyor. "Mutfakta başka bıçak yok gibiydi ve hem Winston hem de Evangeline Hope'daki bıçak yaraları aşağı yukarı aynı genişlikteydi, bu da tek bir silah kullanıldığını gösteriyor."

"Mekânda sıra dışı bir şey fark ettiler mi? Herhangi bir şey?"

"Sadece Virginia Hope'un odası yakın zamanda temizlenmişti. Polislerden biri onu yukarı çıkardıklarında yer cilası kokusu almış."

Şakaklarıma dokunuyorum, baş ağrım artıyor. O kadar kötü ki, kafatasımın henüz kırılmadığına ve Hope's End'in terasından geçen çatlak kadar büyük bir çatlak oluşturmadığına şaşıyorum. "Kanıtlayamadıkları ya da çürütemedikleri için

-Ricardo'nun yaptığını ve Lenora'ya aynısını yapamadıkları için davanın böylece durduğunu mu?"

"Doğru," diyor Dedektif Vick. "Tanıdık geliyor mu?"

Öfke içimde şimşek gibi çakıyor. Elektrik gibi. Yakıcı.

Dedektif Vick'e "Siktir git," dedim ki bu yasadışı olabilir. Polis dedektiflerine küfretmeyi yasaklayan kanunlar hakkında bilgim yok. Eğer bu bir suçsa, ben Escort'umun kapısını açıp direksiyonun arkasına geçerken Dedektif Vick bu konuda hiçbir şey yapmıyor.

"Seni suçlamıyorum, biliyorsun," diyor ben kapıyı çarpıp kapatamadan. "Annen acı çekiyordu. Bunu anlıyorum. Benim ailem de zamanı geldiğinde acı çekti. Ama bunu sona erdirmek için yasaları çiğnemedim."

"Ben de öyle."

Gözyaşlarının eşiğindeyim ve bunun öfkeden mi, kederden mi yoksa son altı aydaki her şeyin çok fazla olmasından mı kaynaklandığını bilmiyorum. Hope's End'e geldiğimde kendimi Lenora'nın hikâyesini öğrenmeye verdim çünkü kendi acınası varlığını başkasının kine odaklanarak değiştirmek istiyordum. Ama sonra Mary'yi ölü buldum ve o zamandan beri her şey daha da kötüye gitti.

"Anneme o hapları ben içirmedim," diyorum, düşmeden önce bir damla gözyaşını siliyorum çünkü Dedektif Vick'in önünde ağlarsam lanetleneceğim. "O kendini öldürdü. Mary yapmadı. Senden daha zeki biri bunu anlar."

Dedektifin burun delikleri açıldı. Onu etkilediğimin tek işareti. Benim aksime, duygularını nasıl kontrol altında tutacağını biliyor.

"Kit, son kez söylüyorum, Mary Milton öldürülmedi."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Dedektif Vick ceketinin içinden bir kağıt parçası çıkarır. Su hasarı nedeniyle yırtık pırtık ve silik hale gelmiş bir sayfanın fotokopisi. Bana doğru iterek, "Bunun yüzünden." dedi.

Sayfanın üzerine yazılmış tek cümleyi okurken ellerim uyuşuyor. "Nedir bu?"

"Mary Milton'ın intihar notunun bir kopyası," diyor Dedektif Vick. "Size cesediyle birlikte bulduğumuzu söylemiştim."

Sayfayı ikinci, üçüncü, dördüncü kez tarıyorum, her geçişte farklı bir anlam çıkacağını umuyorum. Ama her seferinde aynı şeyi okuyorum.

Üzgünüm, düşündüğün gibi biri değilim.

"Mary-" Duruyorum, sesimin çıkma şeklinden rahatsız oluyorum. Sanki suyun altındaymışım gibi. Sanki binlerce mil uzaktaymışım gibi. "Bunu Mary yazmadı."

Dedektif Vick, "Tabii ki o yaptı," diyor. "Başka kim ki?"

Cevap vermek yerine anahtarı kontağa sokmak için çabalıyorum ve park yerinden çıkmak için daha da çok çabalıyorum. Sonra Dedektif Vick'i, Mary'nin cesedinin yanında bulduğu şeyin bir intihar notu olmadığı gerçeğinden hâlâ habersiz, egzoz dumanları içinde bırakarak oradan uzaklaşıyorum.

Bu başka bir şey. Başka
biri tarafından yazılmış.

Ve sanırım bunun ne anlama geldiğini tam olarak biliyorum.

OTUZ ALTI

Bünyaya döndüğümde içeri alınmak için dahili telefonu kullanmak istemediğimden, ayrılırken Hope's End'in ön kapısını arkamdan hiç kapatmadım. Bu

Tanrı'ya şükür hâlâ açıldı ve arabayı yanından geçirmeme izin veriyordu. Kapıyı nihayet arkamdan kapatmak için iç duvara gömülü düğmeye vuracak kadar uzun süre duruyorum. Sonra arabaya dönüp hızla ön kapıya gidiyor, motoru durduruyor ve aceleyle içeri giriyorum. Koridorda ilerleyip duvardaki aile portrelerinin önünde durduğumda ev endişe verici bir sessizliğe bürünüyor.

Lenora'nın resmine bakarken bir an duraksıyorum ve onun kalkık burnuna, olgun dudaklarına, yeşil gözlerine bakıyorum. Aralarındaki uzun yıllara rağmen, portredeki kız kesinlikle benim baktığım kadın.

Sıradaki ilk portreye yöneldim ve araba anahtarımı kullanarak portrenin üzerini kaplayan ipek krepe vurdum. Parmağımı sokabileceğim kadar büyük bir delik açtıktan sonra kumaşı tırmalamaya başlıyorum. İpek krep yırtılma sesi çıkarıyor.

-Kaygan, neredeyse ıslak. Winston Hope'un boğazında kayan bıçağın da benzer bir ses çıkarıp çıkarmadığını merak ediyorum.

Kumaşın altındaki kişi bu. Winston Hope'un kendisi, o dönemdeki diğer endüstri kaptanları gibi görünüyor. Çok fazla yemekten, çok fazla şaraptan, çok fazla şeyden dolayı kırmızı, kendini beğenmiş ve tombul. Onun gibi adamlar yiyebildikleri kadar yiyor, diğerlerine bir şey bırakmıyorlardı.

Winston Hope'un açgözlü yüzüne bakarken, kaderin ona neler hazırladığını bilmediğini söyleyebilirim. Muhtemelen sonsuza dek yaşayacağını sanıyordu. Bunun yerine, koridorun hemen karşısındaki odada, bilardo masasının üzerine yığılmış, kanı yeşil keçeye sızarken öldü.

Adımlarımı tekrarlayarak bir sonraki portreye geçiyorum. Vur, dürt, pençe at, yırt. Siyah kumaş, Evangeline Hope'u ortaya çıkarmak için çekiliyor. Gerçekten çok güzeldi. Lenora bu konuda yalan söylememişti. Alabaster ten. Altın rengi saçlar. Aynı derecede ince ve zarif bir elbisenin içinde ince, zarif bir çerçeve. Ama sergilenen tüm bu ruhani güzelliğe rağmen, Bayan Hope'un görünüşünde doğru olmayan bir şeyler vardı. Rahatsız edici derecede solgun, bu da onu narin ve kırılgan gösteriyor. Ona baktığımda solmaya yüz tutmuş bir gündüzsefasını anımsıyorum.

Kocasının aksine, Evangeline Hope başına gelecekleri biliyor gibi görünüyor.

Sadece bir portre kaldı.

Virginia.

Dürtüyorum ve dürtüyorum. Tırmalıyorum ve yırtıyorum. Annesinin bazı özelliklerini taşıyan ama babasının hiçbir özelliğini taşımayan genç bir kadın görene kadar yırtmaya devam ediyorum. O da güzel, biraz kibirli bir şekilde. Resimde gülümsemesi zorlama, neredeyse zalimce görünüyor. Bir de buz mavisi rengindeki gözleri var. Onlara bakarken Berniece Mayhew'in, Lenora iri gözlerini ona diktiğinde Ricardo'nun gidici olduğu hakkında söylediklerini hatırlıyorum.

Onun büyük, *mavi* gözleri.

Kütüphaneye koşarken hem kalbim hem de zihnim hızla çarpıyor ve o üç tedirgin edici vazonun bulunduğu şömine şöminesine odaklanıyorum.

Baba, anne, kız.

Titreyen ellerimle uzanıp soldaki küpün kapağını kaldırıyorum.

İçinde, annemin cenazesinde rahibin söylediği bir şeyi akla getiren donuk gri bir toz yığını var.

Küller küllere, tozlar tozlara.

İkisi de vazonun içinde ve ben onu tekrar şöminenin üzerine koyup kapağını yerine yerleştirirken kum gibi kayıyorlar.

İkinci küpü alıp kapağını kaldırıyorum ve daha fazla küle göz atıyorum.

Sonra sıra üçüncü vazoya geliyor, burada hareketlerim kötü bir anı gibi yavaşlıyor. Parmaklarım kapağa dokunurken, kaldırırken, şöminenin üzerine koyarken saniyeler dakikalara uzuyor. Vazoyu kavradığımda duyularım fazla mesai yapıyor.

Porselenin soğukluğunu avucumda hissediyorum.

Bayat havada sürüklenen toz zerreciklerini görüyorum.
Yıllardır açılmamış kitapların sararmış sayfalarının kokusunu alıyorum.
Dilimde metalik bir şey tadı alıyorum. Vazonun içine baktığımda
olacaklardan korktuğumu fark ediyorum.
Sonra bakıyorum ve soluğum kütüphanenin kitap raflarında yankılanacak
kadar yüksek çıkıyor.
Çünkü gördüğüm şey ... hiçbir şey.
Kül yok. Toz yok.
Küp tamamen boş.

Gecenin felaketle sonuçlanacağını bilmeliydim. Fırtınalı havada bunu hissetmeliydim. Bütün gün, yatalak numarası yaparken, yaklaşan bir ordunun top ateşi gibi okyanusun üzerinde gürleyen gök gürültüsünü duymuştum.

Bir savaş yaklaşıyordu.

Ve kayıplar olacaktı.

Ama işaretleri görmezden geldim, onları fark edemeyecek kadar kaçmakla meşguldüm. Planımız, mümkün olduğu kadar çok eşyayı topladıktan sonra Evdeki herkes yatağa gitmişti. Ben bunu yaparken, Ricky garağa gizlice girer ve babamın Packard'larından birinin anahtarını çalardı. Saat onda, her şey yolunda giderse, ben bavulumla dışarı çıkarken o da ön kapıya yanaşırdı. Sonra arabayla uzaklaşacak ve bir daha arkamıza bakmayacaktık.

O zaman işe yarayacağını düşünmüştüm.

Tüm hizmetçilere iki haftada bir gece izin verilmişti, Ricky'nin planın mümkün olduğunu düşünmesine neden olan da buydu. Çünkü annem günün her saati bizi yakalamak için etrafta kız kardeşim ve babamdan başka kimse olmayacaktı.

İçlerinden birinin yapacağını hiç beklemiyordum.

Dokuza çeyrek kala yataktan kayarak çıktım ve hızla üzerimi değiştirdim. Gecenin geri kalanında beni nelerin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama içten içe bunun bir sulh mahkemesine gitmeyi içermesini umuyordum. Ricky'yle bebek doğmadan önce evlenme fikrini çok sevmiştim. İsteyeceğim son şey çocuğumuzun bir piç olarak görülmesiydi. Eğer o gece beni bir evlilik bekliyorsa, sahip en güzel şeyi, doğum günü resmimde giydiğim pembe saten elbiseyi giymem gerekiyordu. O zamandan beri defalarca çıkarılmış olmasına rağmen üzerime zor oturuyordu ve hamile halimi gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

Elbisenin içine girdikten sonra bavulumu yatağın üzerine attım ve kapağını açtım. Ardından kollarımın alabildiği kadar elbiseyi kaparak gardıroba gittim. Bavula döndüğümde kız kardeşimi kapıda buldum. Elinde Elleri arkasındaydı ve görmemi istemediği bir şey tutuyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedi, beni ayakta yakaladığı için mutlu . "Gidiyorum."

"Nerede?"

"Bilmiyorum. Burası dışında herhangi bir yer."

Kız kardeşimin gözleri parladı. "Onunla kaçırıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim elimdeki elbiseleri bavulumla bırakırken. Beni örtecek elbiselerim olmadan, kız kardeşim aylardır sakladığım şeyi artık görebiliyordu. Gözlerindeki ışıltının yerini kısa sürede şok aldı.

"Yüce Tanrım," dedi ağzı bir karış açık. "Ne yaptın sen?"

Dolaba döndüm ve bir kucak dolusu elbise daha aldım. "Şimdi neden gittiğimi anlıyor ?"

O anda kız kardeşimden istediğim şey bana yardım etmesi, beni rahatlatması ve desteklemesiydi. Kız kardeşlerin birbirleri için yapması gereken şey budur. Bunun yerine benimki basitçe "Babam buna asla izin vermez" dedi.

Babamdan bahsetmek beni durdurdu.

"Lütfen ona söyleme," dedim. "Lütfen gitmeme izin ver. Ne de benden nefret ediyorsun. Tek çocuk olmak hayatını kolaylaştırmayacak mı?"

"Ailenin adı olmaz." Kız kardeşim dimdik, çenesi havada, kendini beğenmiş bir şekilde duruyordu. Kendini her yönden benden daha iyi görüyordu, ve artık bunu saklamak için herhangi bir girişimde bulunmadı. "Etkilenecek olan sadece siz değilsiniz.

Hepimiz bir bedel ödeyeceğiz. İtibarınızı düşünün. Benimkini düşün!"

"Sadece değerli itibarınızı korumak için hayatımın geri kalanında burada sevgisiz ve sefil bir şekilde kalmamı mı bekliyorsunuz?"

"Hayır," dedi kız kardeşim. "Seninki yeterince endişe verici olmalı. Eğer gidersen, hayatını çöpe atmış ."

"Ya da yeni bir tane edinmek," diye cevap vermekte gecikmedim. "Her iki durumda da bunu yapmana izin veremem."

"Devam et o zaman," dedim. "Söyle ona. Bu beni gitmekten alıkoymayacak."

"O zaman sanırım eski oyunlarımızdan birinin zamanı geldi," dedi kız kardeşim. "Nasıl oynandığını hatırlıyorsun, değil mi?"

Kız kardeşim elini arkasından çıkardı ve bunca zamandır tuttuğu şeyi ortaya çıkardı. Bir anahtar.

Yatak odamın kapısına.

Sadece dışarıdan kilitlenebilen bir kapı.

"Hayır! Lütfen!" Kız kardeşim odadan çıkmadan önce kelimeleri çıkaramadım.

Kapıya doğru koştum, çarparak kapatırken yüzümde hızlı havanın fırçasını hissettim. Kapı koluna uzandığımda artık çok geçti. Anahtar daha elime almadan kilidin içinde tıkırdadı. Yine de düğmeyi çevirdim. Kapı kımıldamadı.

Kapı sıkıca kilitlenmişti.

Odanın diğer tarafındaki, Bayan Baker'ın odasına açılan kapı gözüme ilişti. Ne yazık ki kız kardeşim de bunu düşünmüştü. Anahtarın sesini duydum. ben odaya dalarken kilidin içinde dönüyordu.

Tamamen kapana kısılmıştım.

Yine de kendimi kapıya doğru attım ve vurmaya başladım. Diğer tarafta, babama ne yapmak üzere olduğumu söylemek için koşan kız kardeşimin şeytani kahkahaları koridorda yankılanıyordu.

"Çıkarın beni!" Arkasından çığlık attım. "Lütfen çıkar beni."

Kapıya tekrar çarptım ve içimde bir şeyin yol verdiğini hissettim. Sıvı.

Bacaklarımın arasından yere fışkırıyordu.

Panik vücudumu sardı, çünkü bunun bebeğin geleceği anlamına geldiğini biliyordum. Erken.

Ve hızlı.

Dehşete kapıya vurup kardeşimi çağırdım. "Lütfen!" Çığlık attım. "Lütfen, Lenora!"

OTUZ YEDİ

Ben Bayan Baker' ı mutfakta, elinde tirbuşontezgahın üzerinde bir şise Cabernet açarken buluyorum. Kafasını kaldırdı, içeri girdiğimi görünce şaşırdı.

koridorda, servis merdivenlerinde değil.

"Bayan Hope'la her şey yolunda mı?"

"Evet Lenora," diyorum. "Virginia iyi."

Tirbuşon hareketsiz kalır. Sadece bir anlığına. Sonra çeker, fısıltı gibi bir sesle şişenin mantarını açar.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Onun inkârı, ironik bir şekilde, şüphelerimi doğruluyor. Sert duruşu, zoraki gülümsemesi ve çelik mavisi gözleri salondaki üstü örtülü portrenin birebir kopyası.

"Belki bu yardımcı olur," diyorum ve Mary'nin sözde intihar notunu cebimden masanın üzerine bırakıyorum.

Bayan Baker taklidi yapan kadın bir salatalık kadar soğukkanlı bir şekilde kadehi şarapla doldurmadan önce onu tarıyor. O bunu yaparken ben de tirbuşonu tezgahtan alıyorum. Yapmak üzere olduğumuz konuşmayı göz önünde bulundurursak, keskin bir nesnenin onun ulaşabileceği bir yerde olmasını istemiyorum.

Ama benimkine de bir tane istiyorum.

Tirbuşon cebime girerken Lenora Hope -gerçek olan- şarabından bir yudum alıyor ve "Bunun ne olduğunu bilmem mi gerekiyor?" diyor.

"Mary Milton öldüğü gece cebindeydi. Dedektif Vick bunun bir intihar notu olduğunu düşündü. Ama kimse bu şekilde yazmaz. Kız kardeşinden başka kimse. O da Mary'ye gerçekte kim olduğunu açıkladıktan ve uzun süre başka biri gibi davrandığı için özür diledikten sonra yazmış."

Virginia'nın -gerçek olanın, *yaşayanın*- bunu bana resmi olarak açıklamayı planlayıp planlamadığı belli değil. Bence bunu yapmak istedi. Mary'ye olanlardan sonra, bunu yapmaktan korktuğundan şüpheleniyorum. Ama bana hiç yalan söylemedi. Yazdığı hiçbir şey doğru değildi. Geceleri odasına kimin girdiğini sorduğumda dürüst bir cevap verdi.

Virginia.

Gerçek adı.

Gece boyunca daktiloyu kimin kullandığını sorduğumda, Mary'nin kimden korktuğunu sorduğumda verdiği yanıtın aynısını verdi.

Kız kardeşi.

Tezgahın tam karşısında duran kadın.

"Ama sen bunu zaten biliyorsun," diyorum ona. "Mary'yi terastan aşağı ittiğinde bunu biliyordun."

Lenora şarap kadehini o kadar sıkı tutuyor ki kırılmasından korkuyorum. "Ben öyle bir şey ! O kendini öldürdü."

Tirbuşonun kavisli çıkıntısını ve ucunun bıçak keskinliğini hissederek cebimi yokluyorum. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

"O zavallı kızın başına gelenlerin benimle hiçbir ilgisi yok."

"Ama öyle," diyorum. "Çünkü kız kardeşinin hayatta olduğunu ve senin gerçekte Lenora olduğunu sakladığını biliyordu. Bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

"Uzun zamandır," diyor, en azından bir şeyi kabul ederek - ilk adı bilinmeyen Bayan Baker gerçekten de kötü şöhretli Lenora Hope. "Neredeyse cinayetlere kadar uzanıyor."

Elli dört yıl. Şaşırtıcı bir süre. "Bunu neden yaptın?" Dedim. "Ve nasıl?"

"Hangi kısmı?" Lenora kadehinden dev yutkunmalar arasında söylüyor. Şarap şimdiden işini yapıyor. Şimdi daha gevşek ve çok daha açık sözlü. "Kız kardeşimin ölümünü taklit etmek mi yoksa onu benim kimliğime bürünmeye zorlamak mı?"

"İkisi de," diyorum, başım şimdi kelimenin tam anlamıyla her şeyden dönüyor. "O gece gerçekten ne oldu?"

"Size sadece yaşadıklarımı anlatabilirim." Lenora bir tabureye tırmanıyor ve dirseklerini tezgâha dayayarak oturuyor. Sanki içki içmeye çıkmış en iyi arkadaşlarımsınız gibi. Sanki tüm bunlar normalmiş gibi. "Üst katta odamdaydım, tuvalet masamda oturuyor ve pikabımı dinliyordum, bir yandan da bu evde ters giden her şeyden saklanmıyormuş gibi davranıyordum."

Gözümde canlandırması kolay çünkü dün gece onu tam olarak bunu yaparken gördüm. "Zaten uzun ve korkunç bir geceydi," diyor. "Bir şeyler oldu.

Korkunç şeyler. Sonra işler kızıştı. Sonra her şey sessizleşti. Sonunda aşağı inip her şeyin yolunda olup olmadığına bakmaya karar verdim."

"Değildi," diyorum.

Lenora başını salladığında, mavi gözlerinde bir nem parıltısı görüyorum. Düşmesine izin vermeyi reddettiği gözyaşları.

"Annemi Büyük Merdivenler'de buldum. Ölmüştü tabii ki. Bunu hemen . Her yerde kan vardı." Lenora duraklıyor, hatırladıkça ürperiyor. "Çığlık atmaya ve kafası kesilmiş bir tavuk gibi evin içinde koşmaya başladım. Tanrım, bu korkunç bir deyiş. Yine de o geceki tepkime uyuyor. Koşmak ve çığlık atmak. Çığlık atarak ve koşarak. Babamı gördüğüm bilaro odasına doğru."

Kendini güçlendirmek için şarabından bir yudum daha alırken, o odaya girmenin, babasını bilaro masasının üzerine yığılmış halde görmenin, masanın ceplerine damlayan kanı fark etmenin nasıl bir his olduğunu düşünüyorum.

"Mutfağa koştum, polisi aradım ve onlara ailemin öldürüldüğünü söyledim."

Başımı sallıyorum, çünkü Dedektif Vick'in bana söylediği, polisin on birden kısa bir süre sonra arandığı bilgisiyle örtüşüyor.

"Sonra Virginia'yı aramaya gittim. Onu orada asılı buldum." Lenora mutfak kapısına ve onun hemen ötesindeki balo salonuna doğru başını sallıyor. "Avizelerden birine asılmıştı. Onu indirmeye çalışmalıydım. Bunu şimdi anlıyorum. Ama onun da tıpkı ailem gibi öldüğünü sanmıştım. Böylesine mantıksız bir durumla karşı karşıya kaldığımda, sadece mantıksız bir şekilde davranabilirdim - terasa çıktım ve çığlık attım. Korkudan, kederden ve kafa karışıklığından. Boğazım düğümlenene ve daha fazla bağıramayana kadar çığlık attım. İşte o zaman polis geldi."

Lenora bana polislerin ailesini muhtemelen ölü bulduklarını ve evde kendisinden başka kimsenin olmadığını anlatırken işaret parmağıyla şarap kadehinin kenarını çiziyor.

"Bana manyakmışım gibi baktılar" diyor. "Yanlış bir şey yapmamış olmama rağmen. Onlara söylediğim ilk söz 'Ben değildim' oldu. Bu da benden daha fazla şüphelenmelerine neden oldu. İstediğimin tam tersini yaptım. Beni yemek odasına oturtular ve bir sürü korkunç soru sordular. Burada başka kim vardı? Ailemin ölmesini istemek için bir nedenim var mıydı? Onlara hep aynı cevabı verdim: 'Ben değildim. O ben değildim.' "

Onu dinlerken dejavu yaşıyorum, kendimi özelliiksiz bir sorgu odasında düşünüyorum, Dedektif Vick'in suçlayıcı bakışları, kayıt cihazının makaraları dönüp duruyor.

"Sonra bir mucize oldu," diyor Lenora. "Polislerden biri balo salonundan Virginia'nın hâlâ hayatta olduğunu bağırdı. Boynundaki ilmiğin aslında pek de ilmik olmadığı ortaya çıktı. Muhtemelen hayatını kurtaran şey o gelişigüzel ip yumağı olmuş. Onu hayatta tutmaya yetecek kadar oksijen girmesine izin vermiş. Zar zor. Kimse gece boyunca yaşamasını beklemiyordu, bu yüzden hastane yerine üst kattaki odasına götürüldü."

Bardağını geriye doğru eğip boşalttıktan sonra tekrar dolduruyor ve bir yudum daha alıyor. Hikâyenin geri kalanı için kendini hazırlıyor. Çünkü zaten korkunç olmasına rağmen, çok daha kötüsünün gelmek üzere olduğunu biliyorum.

"Aile hekimi Dr. Walden çağrıldı," diyor. "Virginia'nın beyninin öldüğünü ve vücudunun geri kalanının da yakında aynı duruma geleceğini söyledi. Ama öyle olmadı. Günlerce, haftalarca, aylarca hayata tutundu. Dr. Walden'ın her yönden yanıldığı ortaya çıktı. Virginia'nın zihni hâlâ hayattaydı. Ona söylenen her şeyi anlıyor gibiydi. Ölen bedenydi. Felçliydi, hareketsizdi, konuşamıyordu, hiçbir şey yapamıyordu."

"Yani bana felç ve çocuk felci hakkında söyledikleriniz-"

"Hepsi yalan," diyor Lenora. "Asılmanın gırtlığına zarar vererek onu konuşamaz hale getirdiği ve omuriliğini kopararak onu büyük ölçüde felçli gerçeğini örtbas etmek için."

"Neden bu konuda yalan söylüyorsun?" Ben söylüyorum. "Neden her şeyi örtbas etmek için bu kadar çaba sarf ediyorsun?"

"Benim için nasıl bir şey olduğunu anlayamazsınız. Sadece on yedi yaşındaydım, korkmuştum ve yalnızdım. Başka bir ailem ve bana yol gösterecek kimsem yoktu. Annem ve babam ölmüştü. Kız kardeşim komadaydı. Ve bir anda Hope's End'in, babamın işinin, her şeyin sorumlusu ben olmuştum. Babamın avukatı gelip bana piyasa çöküşünün aile şirketini harabeye çevirdiğini söyledi. Annemin avukatı da on sekiz yaşına geldiğimde büyükannem ve büyükbabamdan milyonlarca dolar miras alacağımı ve Virginia'nın da o kadar uzun yaşayabilirse miras alacağını söylemeye geldi."

Lenora kristal bir küreymiş gibi bardağına bakıyor. Ama gelecek yerine tek görebildiği geçmiş.

"Bu arada polis şüpheleri ve imaları ile etrafta dolaşmaya devam etti," diyor. "Hizmetçiler sürüler halinde işi bıraktı. Diğerlerini kovdurdum, polisle aynı şekilde düşündüklerinden ve meseleyi kendi ellerine alabileceklerinden endişelendim. Arkadaşlarım beni hemen terk etti. Peter da öyle."

"Peter Ward?" Salondaki portreleri hayal ederek söylüyorum, siyah ipek krep şimdi üçünden parti flamaları gibi sarkıyor. "Ressam olan mı?"

"Birbirimize aşık," diyor Lenora. "En azından ben öyleydim. Cinayetlerden sonra benimle hiçbir şey yapmak istemedi. Onu bir daha hiç görmedim. Sonra bakmam gereken bir kız kardeşim, yönetmem gereken bir mülk ve bana yardım edecek Archie'den başka kimse yoktu, o da bunu sadece Virginia'ya olan bağlılığından dolayı yapıyordu. Beni umursamadığını biliyordum. Tek istediğim başka bir yerde ve başka birinde olmaktı."

Lenora bardağından başını kaldırıp sempati arıyor.

"Bunu kesinlikle anlayabilirsiniz. Yapmadığınız bir şeyle suçlanmanın nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz. Herkesin sizi terk etmesi, korku ve kederle tek başınıza boğuşmak. Geçtiğimiz altı ay içinde durumunuzla ilgili her şeyi değiştirmek istemediniz mi?"

. Ve . Hope's End'e geldim.

"Evet," dedim. "Ama seçeneklerim sınırlıydı."

Lenora sanki ilk kez biri onun gibi insanların benim gibi insanların sadece hayal edebileceği avantajlara sahip olduğunu söylüyormuş gibi irkiliyor.

"Benimki öyle değildi," diyor. "Altı ay geçip de polisin beni herhangi bir suçla itham edecek kanıtı olmadığı ortaya çıkınca, nasıl kaçabileceğimi anladım."

"Virginia'nın öldüğünü ilan ettirmişsin," diyorum.

"Kolaydı," diyor Lenora başını sallayarak. "Özellikle de Dr. Walden gibi yozlaşmış biriyle. Onu garaja götürdüm, babamın kalan Packard'larını gösterdim ve Virginia'yı yasal olarak ölü ilan ederse istediğini alabileceğini söyledim. Sağlığımın Hope's End'den uzakta dinlenmeye ve rahatlamaya bağlı olduğunu da iddia ederse karısı için bir araba daha verdim. Bu her şeyi çözdü. Virginia öldü, ben on sekiz yaşına girdim ve sadece büyükannemle büyükbabamın mirasından bana düşen payı değil, onun mirasını da aldım. Sonra doktorumun emriyle Avrupa'ya doğru yola çıktım. Yine de ayrılmadan hemen önce Bayan Baker olmaya karar verdim. Ve Virginia-"

Sadece planının kurnazlığına değil, acımasızlığına da hayret ederek nefes veriyorum.

"Lenora Hope oldu," diyorum.

Başını salladığını
görüyorum, Mary.
Biliyordun, değil mi?

Aferin kızma.

En azından şüphelendiğine dair bir his vardı içimde.

Evet, gerçek adım Virginia Hope, her ne kadar resmi olarak öleli onlarca yıl. Bu süre içinde, kız kardeşimin iradesi sayesinde Lenora oldum.

Korkarım nasıl olduğunu atlamak gerekiyor. Merak etmeyin. Cinayetlerle ilgili tüm hikayeyi yakında öğreneceksiniz. Ama şimdilik, o geceden altı ay sonrasına atlamak zorundayım.

Tüm bu süre boyunca yatağıma hapsolmuştum, konuşamıyordum, sol elim dışında hiçbir şeyimi hareket ettiremiyordum. İşe yaramaz Dr. Walden beni beyin ölümü gerçekleşmiş olarak ilan etmişti, oysa gerçek şu ki beynim benimle ilgili çalışan birkaç şeyden biriydi. Çoğu zaman yanımda olan Archie'den annemle babamın öldüğünü biliyordum. Yasalar izin anda kız kardeşi onları yaktırdı. Ayrıca herkesin ölümlerinden onu sorumlu tuttuğunu da biliyordum, ancak bunu kanıtlayacak çok az kanıt vardı.

Ve adının değiştirildiğini biliyordum.

Yasal olarak değil tabii ki. Bu, kız kardeşimin isteyeceği son şey olan bir belge izi bırakırdı. Bu daha gayri resmi bir değişiklikti, kaburgalarımın bıçak saplanmış gibi hızlı bir şekilde hayatıma girdi.

Bir gün, hiç uyarmadan odama girdi ve şöyle dedi: "Senin adın Lenora Hope. Benimki de Bayan Baker. Bunu asla unutma."

İlk başta kafam karışmıştı. En zayıf ve en bağımlı halimde olmama rağmen, biliyordum ki Ben Virginia'ydım. Yine de kız kardeşim bana Lenora demeye devam etti, sanki ben gibi. Sanki hayatım boyunca kendi adım gibi belirleyici bir konuda yanılmışım gibi.

"Nasılsın Lenora?" diye sordu beni kontrol etmek için odama her bakışında.

Geceleri bana "Uyku vakti Lenora" derdi.

Yemeklerde, "Yemek zamanı, Lenora." diye anons ederdi.

Bir sabah uyandığımda yatağın yanında oturuyordu, elim onun elinin içindeydi. Elimin arkasını annemin yaptığı gibi nazikçe okşadı. Bana bakmadan, "Bir süreliğine gidiyorum. Ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Ben dönene kadar Archie seninle ilgilenecek. Hoşça kal, Lenora."

Sonra da gitti.

Yıllardır.

Kaç tane, artık emin değilim. Konuşmadığınızda, zar zor hareket ettiğinizde, zamanınızın çoğunu dışarıda mevsimlerin yavaş yavaş değişmesini izleyerek geçirdiğinizde zaman farklı geçiyor.

Pencere.

Gittiği gibi aniden geri döndü. Bir gün odama girerek, "Geri döndüm Lenora. Sevgili Bayan Baker'ı özledin mi?"

Yine kafam karışmıştı. Uzakta olduğu süre boyunca Archie bana Virginia diye seslenmişti. Yine de kız kardeşim bana Lenora diye hitap etmeye devam ediyordu. Aylarca böyle devam etti.

"Nasılsın Lenora?"

"Uyku zamanı, Lenora."

"Yemek zamanı, Lenora."

Sonunda teslim oldum. Başka seçeneğim yoktu.

Ben Lenora'ydm.

Dr. Walden'ın yerine gelen doktor bana böyle hitap etti, aynı şekilde yanımdaki her hemşire de. I

Buna o kadar alışmışım ki bazen gerçekte kim olduğumu bile unutuyordum.

Peki ya gerçek Lenora?

Elbette gerçek Bayan Baker'ın yerini alan Bayan Baker'dı, Cinayetlerden hemen önce Hope's End'den kaçmış. Yaptığı şeyi kabul ettiği tek zaman, dönüşünden birkaç ay sonra bir geceydi. Odama girdi. ve beni kollarına aldı. Sarhoş olduğuna dair kesin bir işaretti. Kız kardeşim ayıkken bana hiç dokunmazdı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Bunu yapmak zorundaydım. ait bir hayatım olmalıydı. Sadece kısa bir süreliğine."

O zamandan beri, bir taklit oyunu oldu. Ben Lenora'ymışım gibi. O da Bayan Baker. Kardeş olmadığımızı, sadece aciz bir patron ve onun sadık hizmetkârı olduğumuzu. Ve biz Hope kızlarından biri ölene kadar da böyle kalacağız.

İlk benim gideceğimi düşündüğünü biliyorum.

Bir zamanlar pek çok hayal ve arzuyla dolu olan hayatımda şimdi tek amacım bunun gerçekleşmemesini sağlamak.

OTUZ SEKİZ

(Siz) benim korkunç bir insan düşünüyor olmalısınız," diyor Lenora, Hope's End'den uzakdaki hayatını anlattıktan sonra. Fransa'da iki yıl geçirmek. İçmek müzik salonlarında. Sanatçılarla kaynaşmak. Paris sokaklarında yabancıları öptü. Bir Amerikan askeriyle tanıştı, aşık oldu, nişanlandı, adam öldüğünde yıkıldı. Yatak odasında bulduğum tüm o fotoğraflar, o başka hayatın enstantaneleriydi.

Virginia'nın hayalini . Ve Lenora'nın ondan çaldığı.

"Evet." Yalan söylesem bile yüzümdeki tiksinti anlayacaktır. "Öylesin." Korkunç. Ve bencilce. Ve kalpsiz.

Çünkü Lenora sadece kız kardeşinin özlemini hayatı elinden almadı. Virginia'nın herhangi bir hayata sahip olma şansını da elinden aldı.

"Nasıl ?" Dedim. "O senin kardeşindi. Birbirinizden hoşlanmadığınızı biliyorum. Ama ailenizden geriye kalan tek kişi oydu."

"Başka ne ki?" "Gerçeği söyledin."

Lenora kadehi yere çarptı, şarap etrafa saçıldı. Tezgâha kan gibi sıçradı. "Denedim! Kimse bana inanmadı! Herkesin zihninde Lenora Hope ailesini katletmişti. O olmaya devam edemezdin. Bu evde en az kız kardeşim kadar tutsak olurum. Peki bunun ne yararı olacaktı? Virginia konuşamıyordu, yürüyemiyordu, hiçbir şey yapamıyordu. Kimliğimi ona yükleyerek-"

"Onun isteği dışında," diye araya giriyorum.

"Evet, onun isteği dışında. Ama bunu yaparak en azından birimiz biraz özgürlüğün tadını çıkardı. En azından birimizin Hope's End dışında bir hayatı oldu."

"Neden geri geldin?"

"Avrupa değişiyordu," diyor Lenora, dökülen şarabı kolunun manşetiyle silerken, siyah kumaş kırmızı sıvıyı emiyor. "Fırtına toplanıyordu ve herkes fırtınanın tüm kıtaya yayılmasının an meselesi olduğunu biliyordu. Dışarı çıktım ve buraya geri döndüm, Bayan Baker gibi davrandım, yardımına şiddetle ihtiyaç duyan bir malikaneye dönen savurgan öğretmen. Kız kardeşim Lenora Hope'tu, çocuk felci ve çoklu felçlerin talihsiz kurbanı. Dikkat çekmediğimiz için kimse yalan olduğunu bilmiyordu. Sessiz kalmanın yararını anlayan Archie dışında kimse."

"Savaştan sonra neden tekrar ayrıldınız?"

Lenora omuz silkerek, "Artık arzum kalmamıştı," diyor. "Ya da açıkçası param. Bana miras kalan şey sonsuz değildi. Burayı ayakta tutmak pahalıya mal oluyor. Ve sırlarımızı saklamak ek ama gerekli maliyetler gerektiriyordu."

"Berniece Mayhew'e ödeme yapmak gibi," diyorum.

Lenora başını sallıyor, bunu bilmemden istemeyerek de olsa etkilendi. "Cinayetlerin işlendiği gece beni mutfakta bir bıçak alırken gördü. Ve hayır, onu ailemi öldürmek için kullanmadım."

"O zaman Berniece'in sessiz kalmasını sağlamak için neden bu kadar çok para harcadınız?"

"Çünkü masum olsam bile, onun tanıklığı polisın beni birden fazla cinayetle suçlaması için gereken kanıt olacaktı. Bunu biliyordum ve Berniece de biliyordu, bu yüzden ona ödeme yaptım. Ama şimdi para tükeniyor. Benim için üçüncü bir perde yok. Kaçtım. Uzun süreliğine değil. Ama yeterliydi."

"Senin için belki," diyorum acı acı. "Ama Virginia bunu bile anlamadı."

Lenora kollarını kavuşturuyor ve o soğuk bakışlarından biriyle beni sabitliyor. "Kız kardeşim benimki gibi bir hayat isteseydi -gerçekten isteseydi- o zaman kendi hayatını almaya çalışmazdı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Canım, sence Virginia o avizeden başka nasıl sallanmaya başladı?"

Şok içimde gök gürültüsü gibi yuvarlanıyor. "Kendini mi astı? Bunu nereden biliyorsun?"

"Avizenin altında bir sandalye vardı," diyor Lenora. "Sanırım ipi avizenin kollarından birine dolamak için sandalyenin üzerinde durdu. Sonra ipi boynuna doladı ve sandalyeden indi. Avize onu zar zor tutmuş."

Jessie'nin cinayet turunu ve tavandan sökülmüş gibi duran eğik avizeyi nasıl fark ettiğimi düşünüyorum.

"Hamile değil miydi?"

"Hayır," diyor Lenora, sesi kesik kesik. "O zaman olmaz." Ayrıntıya girmesini bekliyorum. Açıklamadı.

"Eğer orada bir sandalye varsa polis neden Virginia'nın kendini öldürmeye çalıştığından şüphelenmedi?"

Lenora gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

"Geldiklerinde orada değildi."

Bu sefer ayrıntıya gerek yok. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum: Lenora kız kardeşine yardım etmek yerine, polis Virginia'nın kendini öldürdüğünü anlamasın diye sandalyenin yerini değiştirdi.

Bu farkındalık geri çekilmeme neden oldu. Aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak isteyerek geriye doğru birkaç adım atıyorum. Şimdiye kadar Lenora'ya karşı neredeyse biraz sempati duyabiliyordum. Ama bu? Bu korkunç bir şeydi.

"Onu korumak için yaptım," diyor, ne düşündüğümü bildiğine şüphe yok çünkü saklamaya çalışmıyorum.

"Bu onu nasıl koruyordu?" Dedim. "Kendini öldürmeye çalıştı ve sen bunu örtbas etmekten başka bir şey yapmadın."

"Eğer yapmasaydım, polis gerçeği öğrenmiş olurdu," diyor Lenora, sesi buz gibi. "Onlar da benim gibi Virginia'nın intihara kalkışmasının nedenini anarlardı."

Bir geri adım daha atıyorum, bu seferki tamamen şoktan kaynaklanıyor. "Virginia'nın aileni öldürdüğünü düşünüyorsun."

"Onları öldürdüğünü *biliyorum*." Lenora'nın sesi sanki bir keski ile yontuluyormuş gibi titremeye dönüşüyor. "Dürüst olmak gerekirse, ben

Ona yaptıklarımızı düşününce şaşırdım."

"Biz' kim?"

"Ben," diyor Lenora, kelimeyi bir yudum şarap ve sert bir yutkunmayla noktalayarak. "Babam. Gerçek Bayan Baker. Yaptıklarımızdan sonra tek sürpriz hepimizi öldürmemiş olması."

Yatak odamın zemininde doğum yaptım.

Hatırladığım birkaç şeyden biri bu.

Bebek o kadar hızlı geliyordu ki yatağa girecek zaman yoktu. Bu yüzden yerde yarattığım su yatmak zorunda kaldım, acı içinde kıvrılırken başım duvara çarpıyordu.

Asla unutamayacağım bir başka şey de terli terli çektiğim acı. Sanki ikiye bölünüyor, derimi döküyor, saf acının ateşiyle yeniden doğuyordum.

Sadece kız kardeşim ve çığlıklarımı duyduktan sonra yardıma koşan Bayan Baker vardı. İkisi de ne yaptıklarını bilmiyorlardı. Ben de ittim. Çığlık attım. Canım yandı.

Bir noktada, acıdan bitkin ve sayıklıyorken, . Bedenim hâlâ ıkınıyor, ağlıyor, çığlık atıyor ve acı çekiyordu ama zihnim başka yerdeydi. Kendimi hayal ettim ve Ricky, kır çiçekleri ve beyaz tepeli dağlarla süslü bir yamaçta uzakta. Güneş ışığında durduk, çocuğumuz , çevredeki çamlardaki kuşlar sadece bizim için bir şarkı söylüyordu.

Ancak kuş sesleri ağlamaya dönüştüğünde gerçekliğe geri döndüm. Annelik içgüdüsü. Çocuğumun doğduğunu biliyordum.

Ve bana ihtiyacı olduğunu.

Bana ihtiyacı vardı.

Kız kardeşim göbek bağını kesmek için kullandığı kasap bıçağıyla mutfaktan döndüğünde çocuğumun erkek olduğunu anladım. Çok küçüktü. Çok kırılgan. Ama ben Ona baktığımda, beni ürkütecek kadar şiddetli bir aşk hissettim. Dünyada başka hiçbir şey önemli olan oydu. Ben onun annesiydim ve onu korumak için her şeyi yapacağımı biliyordum.

Nihayet hayatımın bir amacı vardı, o da çocuğumu her şeyden çok sevmekti. Bu farkındalık hayatımın en mutlu anıydı.

Babamın da odada olduğunu gördüğüm anda bu mutluluk beni terk etti. Doğum sancısını yan odada Bayan Baker'ın odasında volta atarak geçirmiş, bebeğimin ağladığını duyana kadar ortalıkta görünmemişti. Kız kardeşim oğlumu kucağıma vermek üzereyken, "Lenora, bebeği diğer odaya götür."

Kız kardeşim dondu kaldı. Kucağındaki çocuğum donmadı. Kıvrandı, tekmeledi ve ağladı. Minik ellerinden biri bana uzandı, sanki annesi olduğumu zaten biliyordu ve Benim boş kollarıma aitti. Ben de elimi uzattım, kollarımız birbirine değene kadar. parmaklar dokundu.

Tek bir saniyelik temas. İzin

verilen tek şey buydu.

"Lenora," dedi babam, bu kez daha sert bir sesle. "Çocuğu al." "En azından kucağına alamaz mı?"

Babam başını salladı. "Bu sadece durumu daha da kötüleştirir." "Ama o onun annesi," dedi kız kardeşim.

"Değil," diye yanıtladı babam. "Onun hiç çocuğu olmadı. Ve o bebek bir Umarım. Bunların hiçbirisi olmadı. Şimdi ya o piçi diğer odaya götürürsün ya da ben onu senden alır ve teraştan aşağı atarım. Sonra da seni de kız kardeşini de evlatlıktan reddederim."

Lenora ayağa kalkıp oğlumu odadan çıkarırken, ben ona kalması için yalvarsam da bana bakmaya cesaret edemedi.

"Hayır, Lenora! Lütfen, lütfen gitme! Lütfen onu bana ver!"

gitmek istedim ama yapamadım. Bedenim çok güçsüzdü. Dünyaya yeni bir hayat getirme çabası içimdeki tüm yaşamı tüketmişti. Yine de denedim, çılgılık atmaya devam etti.

"Lütfen, Lenora! Bebeğimi doğurmama izin ver!"

Ama o çoktan gitmiş, odalar arasındaki kapıyı kapatmış ve çocuğumun ağlama sesini engellemişti. Bayan Baker babamı omuzlarından tutup sarstı.

Onu.

"Winston, bunu yapamazsın," diye tısladı. "Bu barbarlık."

"En iyisi bu," dedi babam. "Bu aile başka bir skandalı kaldıramaz." "Ama Virginia senin kızın. Senin tek meşru kızın. Ve eğer

o çocuğu ondan uzaklaştırırsan, onu sonsuza dek kaybedersin."

"Bu ailede başka bir piç olmasını reddediyorum," dedi babam. "Bunu muhtemelen birkaç tane babası olan bir adam söylüyor," diye karşılık verdi Bayan Baker.

Bu sözleri duymazdan gelen babam, umutsuzluğumdan etkilenmeden önümde diz çöktü. Ben ağlarken bile, "Özür dilerim, hayatım. Bunu kendi başına sen açtın."

"Lütfen," dedim, sesim de bedenim gibi hızla zayıflıyordu. "Lütfen onu almama izin verin. Eğer izin verirsiniz iyi bir kız olacağım. Bir daha asla yanlış bir şey yapmayacağım."

Babam çeneme vurdu. "Sevgilim, bir yıl yetecek kadar yanlış yaptın. ömür boyu."

Yorgunluk o kadar güçlü dalgalar halinde üzerime çöktü ki ölmek üzere olduğumdan şüphelendim.

Kalp kırıklığı. Öyle umuyordum. Ölüm, bu dipsiz kederden daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu.

Bayan Baker bana yeni bir gecelik giydirip yatağa yatırırken hâlâ hayattaydım.

Yatakta. Yerde yaptığım pisliği silerken, diğer odadaki oğlumun sesini dinledim.

Her şey sessizdi.

Hâlâ ağlayan tek kişi bendim.

Bayan Baker temizlik işini bitirince elimi sıktı. "Merak etme, Virginia. Fikrini değiştirmesi için bir şeyler düşüneceğim."

Cevap veremeyecek kadar yorgundum ve son derece umutsuzdum. Keder ve yorgunluk beni pençesine almıştı ve kendimi içinden çıkamayacağım karanlık bir çukura çekiliyormuş gibi hissediyordum.

asla ortaya çıkmadı. Son duyduğum şey Bayan Baker'ın "Sana yemin ederim, o çocuğu senden sonsuza dek alamayacak" demesiydi.

Yalan söylüyordu.

Onu ya da çocuğumu bir daha hiç görmedim.

OTUZ DOKUZ

(Daha kötü olabileceğini düşünmemiştim. Virginia yeterince acı çekmişti.

Yanılmışım.

Çünkü Lenora konuşmaya devam ediyor ve kız kardeşinin acı çektiği tüm yolları ortaya çıkarıyor. Yerde doğum yapmaya zorlanmış. Daha kucağına bile alamadan bebeği elinden alınmış. Babasının onun kalp kırıklığı karşısındaki rahat küçümsemesi. Hepsi o kadar trajik ki nefesimi kesiyor.

"Onu durdurmalıydın," diyorum göğsümdeki ani sıkışmaya rağmen konuşarak. "Onun emirlerine karşı gelmeliydin."

"İstedim," diyor Lenora, sesi çatlayarak. "Gerçekten istedim. Ama sen babamı tanımıyordun. Büyük bir zalimlik yeteneğine sahipti. Şans verilse o çocuğu gerçekten öldüreceğinden endişeliydim. Ve beni evlatlıktan reddetme tehdidini yerine getireceğinden emindim. Ben onun kızı değildim. Gerçekten değildim."

"Ama o senin kardeşindi!"

"Sadece ismen. Hiçbir zaman yakın olmadık. Virginia ve ben yaz ve kış kadar zıttık."

Karşılaştırma yerinde. Lenora Hope'a baktığımda tek gördüğüm soğukluk. Üst katta Virginia yatıyor, bir Temmuz öğleden sonrası kadar sıcak ve huzursuz. İki kız kardeş, temsil ettikleri mevsimler gibi, birbirlerine hiç bağlanmamışlar. Aralarında hep bir şey vardı.

Böylece Lenora bebeği Bayan Baker'ın odası olan ama artık benim odam olan yere götürdü. Onu kucağına aldı ve serçe parmağını emmesine izin vererek ağlamasını susturdu. Babasının dönmesini ve ona ne yapacağını söylemesini bekledi.

Lenora'ya göre, hiç yapmamış.

"Bayan Baker sonunda odaya geldi ve eşyalarını toplamaya başladı," diyor. "Ne yaptığını sorduğumda, 'Ayrılıyorum' dedi."

Tabii ki. Çocukla birlikte.' "

Lenora şaşkınlığını fark ediyor ve başını sallıyor.

"Düşündüğünüz gibi değil. Tüm hatalarına rağmen Bayan Baker iyi bir kadındı. Babamı her zaman yaptığı şeyi yapmaya ikna etti; sorunu ortadan kaldırmak için parayı kullandı. Biraz para ve Packard'larından biri karşılığında bebeğin velayetini alacaktı. Planı, Virginia'yla yeniden bir araya gelene kadar ona geçici annelik yapmaktı. Babam bu işe karıştığımı öğrenmediği sürece yardım etmeyi kabul ettim. Sonra gece bebeği de alıp gitti."

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

Lenora başını sallar. "Kanada'ya."

Gerçek mirası konusunda yanılan Carter'ı düşünmeden edemiyorum. Virginia'nın bebeğinin Noel sabahı kilisenin kapısına bırakılan bebekle aynı olmasına imkan yok. Hope ailesiyle benden daha fazla akrababalığı yok.

Aynı zamanda, sorumlu olduğunu düşündüğüm Lenora'yı temize çıkarıyor gibi görünüyor. Carter Virginia'yla akraba olmadığı için mirastan hiçbir şey alamayacak. Lenora'nın onun ve Mary'nin bunu öğrenmesini engellemesi için bir neden yoktu.

"Bayan Baker cinayetlerden birkaç hafta sonra bana mektup yazdı," diyor Lenora. "Olanları duymuştu ve bu şartlar altında çocuğu kendi çocuğu gibi yetiştirmeye devam etmesinin en iyisi olacağını söyledi. İtiraz etmedim."

Şok olmuş bir halde ona bakıyorum. "Ama o senin yeğenindi." "Sence ne yapmalıydım?"

"Onu tuttum!" Ağlıyorum. "Onu büyüttüm. Onu sevdim. Ve sen de Virginia'nın onu sevmesine izin vermeliydin."

"Peki bu nasıl bir hayat olurdu? Hem Virginia hem de çocuk için? Bırakın beslemeyi, kucağına bile alamazdı. Onunla konuşamaz, oynayamaz ya da onun için hiçbir şey yapamazdı."

"Bir yolunu bulurdun."

"Nasıl?" Lenora diyor ki. "On yedi yaşındaydım. Bir bebeğe bakmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum."

"Bu yine de kız kardeşini ve çocuğunu ayrı tutmak için bir sebep değil!" Öfke göğsümde çalkalanıyor, dalgaların hemen altımızdaki uçuruma çarpması gibi içime çarpıyor. "Nasıl bu kadar zalim olabiliyorsun?"

"Zalim mi?" Lenora öyle diyor. "Tam tersi, sizi temin ederim. O çocuğu bu aileden uzak tutmak en büyük iyilik hareketiydi. Ben ve Bayan Baker sayesinde o çocuk gerçek annesinin bir katil olduğunu asla bilmeden büyüdü."

"Ve bu gerçek yüzünden Virginia'yı cezalandırıyorsunuz."

"Cezayı hak ediyor! Yaptıklarından sonra bir bedel ödenmesi gerekiyordu. Ama ben de onu koruyorum. Her zaman korudum. Polis ne yaptığını öğrenirse onun durumundaki bir kadına ne olacağını bir düşünün."

Başımı sallıyorum. Bu yeterince iyi bir sebep değil. Özellikle de kendini asmaya çalışması dışında, Virginia'nın ailesini öldürdüğünü gösteren hiçbir şey yokken.

"Onun yaptığından neden kadar eminsin? Peki ya Ricardo Mayhew?" "Ne olmuş ona?"

"O ve Virginia'nın bir ilişkisi vardı," diyorum. "Bebeğin babasıydı. Berniece Mayhew de o gece onu buraya kadar takip etti."

Lenora gülüyor. Beklediğim son tepkiydi. İşlememiş olabileceği cinayetler için kız kardeşini suçlamasının uzaktan yakından komik bir yanı yok. Yine de Lenora gülmeye devam ediyor, eğlenmekten çok inanmayan alçak bir kıkırdama.

"Bu imkansız," diyor.

"Neden?"

Servis merdivenlerinde ayak sesleri duyuyorum. Bir saniye sonra Archie mutfağa giriyor. Ne kadar süredir orada olduğu ya da ne kadar şey duyduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, soruma cevap verecek kadar uzun bir süre olduğu.

"Çünkü Ricardo o gece benimle birlikteydi."

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü. Anladığımda ise tek söyleyebildiğim "Siz ikiniz-" oldu.

"Aşıklar," diyor Archie ve beni bunu söylemek zorunda bırakmıyor.

Saniyeler içinde aklıma bir düzine takip sorusu geliyor. Archie tek bir tane bile sormama fırsat vermedi.

"Ben de sizin şimdi şaşırdığınız kadar şaşırmıştım," diyor. "Birincisi, evliydi, gerçi o günlerde ve benim sınırlı deneyimime göre durum genellikle böyleydi. Bugünkü gibi değil, biraz daha özgürlüğe izin veriyor. O zamanlar bunun gizli tutulması gerekiyordu. Özellikle de benim gibi biri için. Daha 18 yaşındaydım. Tek bir yanlış hareketimle tüm hayatım mahvolabilirdi."

Archie bana Ricardo ile nasıl gizlice buluştuklarını, fırsat buldukça gizlice kaçtıklarını anlattı. Kolay olmamış. Ricardo kulübeyi karısıyla paylaşıyordu. Archie garajın üstündeki odalardan birinde yaşıyordu, genellikle buluştukları yer de orasıydı.

"Ona aşk yuvası diyorduk." Archie kaşlarını çatmadan önce kısa bir gülümsemeye izin veriyor. "Cinayetlerin olduğu gece orada kalmıştık."

Berniece'in, malikaneye ön kapıdan gizlice girmeden önce garaja giderek izini kaybettirmeye çalışan kocası hakkında yanıldığı ortaya çıktı. Yine de Berniece, kocasının gerçekte kiminle ilişkisi olduğu da dahil olmak üzere pek çok konuda yanılmıştı.

Archie, "Herkes izin verildiği ve Berniece sinemaya gittiği için, sadece kendimize ait birkaç saatimiz olduğunu biliyorduk," diyor. "Ama Ricardo üzgündü. Berniece'in Lenora ile ilişkisi olduğu konusunda onunla yüzleştiğini söyledi."

Lenora da katılıyor. "Ki bu tamamen saçmaydı. Onun kim olduğunu bile bilmiyordum."

"Ona bu ilişkiyi bitirmesi gerektiğini söyledi," diye ekliyor Archie. "Winston Hope'a şantaj *yaptıktan sonra*. Ricardo bu planla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Hem ahlaki hem de olgusal olarak yanlıştı ve eninde sonunda ikimiz hakkındaki gerçeğin ortaya çıkmasına neden olacağından korkuyordu. İkimiz için de bir felaket. Ama onun da kendine göre bir planı vardı. Benden onunla kaçmamı istedi."

"O gece mi?"

"Hemen. Batıya gitmek istiyordu. Belki Kaliforniya'ya. Oradaki insanların daha hoşgörülü olduğunu duyduğunu söyledi. Orada mutlu olabileceğimizi söyledi. Ama ben daha iyi biliyordum." Archie tabureye doğru yürüdü. Sanki hatırladığı hüznü anılar ona tam anlamıyla ağırlık yapıyormuş gibi çökmüş bir halde oturuyor. "Kaçmak asla görüldüğü kadar kolay değildir. Biliyorum çünkü ben de

Farklı olduğum için, diğer çocuklar gibi olmadığım için benden nefret eden bir aileden kaçarak bunu zaten yapmıştım. Ama yolumu burada ve Virginia'da buldum."

"Biliyor muydu?" Dedim.

Archie başını sallayarak cevap verir. "Onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de bu. Beni yargılamazdı. Ya da beni utandırmadı. Ya da, Tanrı'ya şükür, kim olduğumu değiştirmeye çalışmadı. Sadece beni kabul etti. Ve onu terk edemezdim. Hamileyken olmazdı. Bana ihtiyacı varken olmazdı. Çünkü Ricardo'nun bana söylediği bir başka şey de Berniece'in onu bir gece önce gördüğü ve durumunu bildiğiydi. Bu da yakında herkesin öğreneceği anlamına geliyordu. Bu olduğunda Virginia'nın bana her zamankinden daha çok ihtiyacı olacaktı."

"Demek kaldın," diyorum, sadece o geceyi değil, ondan sonrakileri de kastederek. Virginia'nın odasına gizlice girip onu kontrol ettiği ve ona iyi rüyalar dilediği onlarca geceyi.

"Ben kaldım," diyor Archie. "Ricardo gitti. Ondan bir daha haber alamadım."

Hikayesindeki hüznü beni Hope's End'in bir şekilde lanetli olduğuna ikna etti. Belki de sadece kötü şanstır. Ya da belki de Winston Hope'un okyanusa düşmesinin an meselesi olduğunu bilmesine rağmen uçurumun kenarına bir malikane inşa etme kibri yüzünden. Sebep her ne olursa olsun, burada kimse istediği hayata sahip olamadı. Kimseye mutlu bir son bahşedilmedi.

Archie değil. Lenora değil. Ve kesinlikle Virginia da değil. Yine de tüm trajik hikayelerini bilmemize rağmen, bir soru hala cevapsız.

"O zaman Ricky kimdi?"

Archie, "Buralı çocuklardan biri mevsimlik yardım için işe alındı," diyor. "Onlardan bir grup sürekli gelip giderdi. Virginia bana soyadını hiç söylemedi.

Ya da ilk adını. Sadece lakabını kullandı, bu da cinayetlerden sonra izini bulmayı imkansız hale getirdi. O noktada bulunmak istemediğinden şüpheleniyorum." İçimde garip bir duygu karmaşası dönüyor. Ricky'nin tahmin ettiğim kişi olmadığı gerçeğinin yarattığı hayal kırıklığı var. Aslında, o hiç de önemli biri değildi. Sadece çaresizce yalnızlık çeken bir kızdan faydalanan, masumiyetini ve en nihayetinde kendini ele veren bir çocuktü. Özgürlük.

Ama Virginia suçsuz değil. Ona kızgınım. Saf olduğu için değil. Ricky geldiğinde o daha çocuktu. Daha iyisini bilmiyordu. Ama ailesine yaptığı şey hayal edilemeyecek kadar korkunçtu ve aynı anda ondan nefret ediyor, onun için üzülüyor ve bu gece öğrendiğim her şeye rağmen Archie ve Lenora'nın yanıldığına dair umudumu koruyorum.

Sanırım bu beni saf biri yapıyor.

"Cinayetler hala Virginia'dan başka biri tarafından işlenmiş olabilir, değil mi?"

"Başka kimse olamazdı Kit," diyor Archie iç çekerek. "Ve bunun senin ona bakış açını değiştirdiğini biliyorum. Bunu neden yaptığini merak ederek çok zaman geçirdim. Ama asla bilemeyeceğim gerçeğiyle barıştım. Virginia'nın yaptıklarını onaylamıyor olabilirim ama bu ondan nefret etmemi gerektirmiyor. Yaptığı bir şeyden nefret ederken birini sevmek mümkündür."

Lenora aramızda bir bakış geçerken, "Hâlâ bunu kabullenmeye çalışıyorum," diyor. Bunu, gecenin bir yarısı daktiloyu kullanıp bir sayfayı aynı suçlamayla dolduranın kendisi olduğunu bildiğimi bildiği anlamına alıyorum.

Hepsi senin suçun.

Arada bir yerde sıkışıp kaldım, Virginia'nın ailesini öldürdüğü gerçeğine boyun eğdim ama hâlâ son bir umuda tutunmaya çalışıyorum.

"Ama neden o olduğundan kesinlikle eminsin?" Dedim.

"Çünkü onu gördüm," diyor Lenora. "O gecenin ilerleyen saatlerinde, Bayan Baker bebekle birlikte ayrıldıktan sonra, Virginia'nın odasından çıktığını duydum. Nereye gittiğine bakmaya gittim ve onu Büyük Merdivenlerden inerken gördüm."

"Bu onun suçlu olduğu anlamına gelmez."

Lenora şarap kadehini kaldırır. Kadehi boşaltmadan önce, "Virginia bıçak taşıırken de taşıyordu." diyor.

Bugün hâlâ yataktan odamdan çıkma gücünü nereden bulduğumu bilmiyorum. Sanırım, bir annenin sertliği ile ortaya çıkan saf irade gücü. Kararlılık. Yine de yataktan kayarken acı bedenimi parçaladı. Bacaklarım büküldü ve bir an için yere yığılacağımı sandım. Ama sabit kaldım, acıyı bastırmaya çalıştım, çocuğumu bulmam gerekiyordu.

Odadan çıkmadan önce komodinin üzerinde duran bir şey fark ettim. Bir bıçak.

Beni ve bebeğimi birbirine bağlayan kordonu koparmak için kullanılan aynısı, şimdi unutuldu

Doğumdan sonraki kargaşa sırasında. Onu elime aldım, kendime korunmak için bir şeye ihtiyacım olduğunu söyledim. Neye karşı, bilmiyordum. Belki de babama. Ya da kız kardeşime ve Bayan Baker'a. Yine de içten içe bunun tam tersinin doğru olduğunu biliyordum.

Bir silah arıyordum.

Ve korunmaya ihtiyacı olan biri varsa, o da babamdı.

Bıçağımı elime alarak odamdan çıktım, koridordan aşağı inerken acıya göğüs gerdim ve Büyük Merdivenlerden aşağı doğru topallayarak inmeye başladım. Sahanlıkta durdum ve dinledim. Bilardo odasından sesler geliyordu. Biri babamdı. Diğer Ricky'ye aitti. Ne konuştuklarını anlayamasam da ikisinin de sesi kızgın geliyordu.

Ses çıkarmamaya dikkat ederek kalan basamakları yavaşça indim. Yapmam gereken Varlığını belli edip etmemeye karar vermeden önce ne söylediklerini bilmek istiyordum. Eğer sesleri sakinleştiyse, bu belki de Ricky'nin babamı evlenmemize, bebeğin bizde kalmasına ve sonsuza dek mutlu yaşamamıza izin vermeye ikna etmekte başarılı olduğu anlamına geliyordu.

Böyle şeylerin sadece peri masallarında var olduğunu anlamalıydım. Çünkü sonsuza dek mutlu olmak diye bir şey yoktu. Benim için yoktu.

Zemin kata ulaştığımda Lenora'yı büyük merdivenlerin başında gördüm. "Virginia," diye fısıldadı sinirli bir şekilde tırabzana tutunurken. "Ne yapıyorsun? ne yapıyorsun?"

Cevap vermeyi reddettim.

Yakında öğrenecekti.

Bilardo odasına doğru ilerlemeye devam ederken, ikinci kattaki koridorda ayak seslerini duydum. Kaçıyordu tabii ki. Yaratılmasına yardım ettiği hasarla yüzleşemeyecek kadar korkaktı. Keşke onun yerine benim kaçmama izin verseydi, bunların hiçbirisi olmazdı.

İleriden de gürültüler geliyordu, bu da durumun sakinleşmediğini açıkça gösteriyordu. Babamın sesi daha da yükselmiş, bilardo salonundan çıkıp koridorda yankılanmaya başlamıştı.

Onlara ulaşmadan önce salondaki dört portre karşısında bir an durakladım. Babam bu resimlerin bizi büyük, mutlu bir aile gibi göstermesini istemişti. statümüzde, hayatlarımızdan memnunuz.

Bu etkiyi yaratmak için Peter Ward'a bizi birlikte resmettirmeliydi. Hope's End'in iyi döşenmiş odalarından birinde, dördümüzü en güzel hallerimizle, çok dikkatli bir şekilde poz verirken gösteren büyük bir tuval.

Bunun yerine Peter bizi ayrı ayrı resmetmişti. Bu süreçte, yanlışlıkla aileyi gerçekte olduğumuz gibi resmetti - dört yabancı, tamamen yalnız, her birimiz yaldızlı bir çerçeve tarafından sıkıştırılmış, kaçamayan ya da kaçmak istemeyen.

Ben değil, ben karar verdim.

Burayı sonsuza dek terk etmeye kararlıyım. Ve
bebeğimi de yanımda götürecektim.
Bunu yapmak için öldürmek zorunda kalsam bile.
Bıçağı sıkıca kavradıktan sonra döndüm ve bilardo salonuna girdim.

KIRK

(Üst katta, Lenora Hope olduğunu sandığım kadın yatakta ama sanki geleceğimi biliyormuş gibi uyanık.

Hiç şaşırmadım.

Her zaman, belli ettiğinden daha bilinçli olduğu hissine kapılmışımdır. Virginia muhtemelen bu anın geleceğini buradaki ilk gecemden beri biliyordu, o kışkırtıcı kelimeleri yazdığında.

Sana her şeyi anlatmak istiyorum.

Öğrenmedi ama ben yine de her şeyi öğrendim. Elinde bir bıçakla babasını aramaya çıktığı ana kadar.

Lenora bana, "Her zamanki şaşkınlığı içinde olan annemi uyarmak için koştum," dedi. "Kimse ona Virginia'dan, acil doğumdan, babamın bebeği alma emrinden bahsetme zahmetine girmemişti. Hiçbir fikri yoktu. Ama ben ona olanları ve olmak üzere olmasından endişe ettiğim şeyleri anlatırken zihni keskinleşmiş gibiydi. Yanağımı okşadı ve 'Merak etme canım. Ben hallederim' dedi. Bu bana söylediği son şey oldu."

O anda mutfağa bir sessizlik çöktü. Farkında olmasak da Lenora'nın da benim de annelerimizin son sözlerini hatırladığımızı biliyordum.

Lütfen, Kit-Kat. Lütfen. Sadece bir tane alacağım. Söz veriyorum.

Lenora sonunda, "Virginia'nın onu öldürmeyi amaçladığını sanmıyorum," dedi. "Bence babam onun tek hedefiydi ve annem de bir şekilde bu işe bulaştı. İkincil hasar. Ve kız kardeşimin bu konuda kendini çok suçlu hissettiğinden ve sonra kendini asmaya çalıştığından şüpheleniyorum."

Archie, "İşte bu yüzden bunca yıldır her şeyi kabul ettim," dedi. "Burada Virginia güvende. Burada kimse onun ne yaptığını bilmiyor. Bu onun için.

kendi iyiliği için. Buna tüm kalbimle inanıyorum."

"Bu yüzden dışarı çıkmasına izin vermiyorum," diye ekledi Lenora. "Ve bu yüzden ona her zaman Bayan Hope diye hitap ediyoruz. Eğer başkaları onun kim olduğunu ve ne yaptığını - bizim yapmaya devam ettiğimiz şeyi - öğrenirse, bu Virginia'yı mahvedebilir. Onu bir devlet tesisinde çürüyüp giderken hayal edin. En azından burada evinde."

Ama Hope's End bir ev değil. Sırlarla örülü bir kafes. Ve içinde kapana kısılmış tek kişi Virginia değildir. Lenora ve Archie de.

Onlara katılmayı reddediyorum. Bu yüzden şimdi Virginia'nın yatağının dibinde duruyorum. Veda etme vakti geldi.

"Kim olduğunu biliyorum," diyorum ona.

Şaşırmadan bana bakıyor. Aslında gözlerinde bir memnuniyet seziyorum, sanki her şeyi çözdüğüm için benimle gurur duyuyor gibi.

"Ailenizi öldürdüğünüzü de biliyorum."

Virginia sol elini kaldırır, yanıt vermeye hazırdır.

"Yapma," diyorum, inkâr edecek havada değilim. Ama onay da istemiyorum. Bir anlamda, buradaki ilk gecemden beri hiçbir şey değişmedi. Suçlu olduğunu düşünmeme rağmen, haklı olup olmadığını öğrenmekte de tereddüt ediyordum. Yazmaya başladıktan sonra tam tersi oldu. Masum olduğunu varsaymaya başladım ve haklı çıkmaya kararlı hale geldim. Meğer içten içe öyle olmadığını bilsem de gerçek olmasını *istediğim* şeye inanarak kendimi kandırıyormuşum.

Muhtemelen babam da benimle konuşmayı kesmeden hemen önce böyle hissetmişti. Elindeki gazete, gözlerindeki inançsızlık, iliklerine kadar hissettiği şeyin tam tersini kendine söylemesi.

Söyledikleri doğru değil, Kit-Kat.

"Bunu neden yapma ihtiyacı hissettiğini anlıyorum," diyorum Virginia'ya. "Kendince sebeplerin vardı. Ve umarım şimdi pişman olmuşsundur. Yaptıklarını düşünmek için bolca vaktin oldu. Ve keşke-"

Duruyorum, tam olarak nasıl hissettiğimi ifade edemiyorum. Aynı anda ihanete uğramış, aptal ve hayal kırıklığına uğramış hissetmek için bir kelime varsa, onu henüz öğrenemedim. Çünkü gerçek şu ki, Virginia'yı seviyordum. Her şeye rağmen ondan *hâlâ* hoşlanıyorum. Bunu bu kadar zor yapan da bu.

Muhtemelen Mary de öğrendiğinde aynı şekilde tepki vermiş ve Virginia'dan daktiloyla özür dilemek zorunda kalmıştır.

Üzgünüm, düşündüğün gibi biri değilim.

"Keşke bana her şeyi kendin anlatabilseydin," diyorum.

Bunun yerine, sadece ipuçları ve yarı gerçekler aldım. Bana hiçbir zaman açıkça yalan söylemese de, tüm hikayeyi de anlatmadı. Bu da çok kolay olurdu. Sol eliyle yazdığı basit bir cümle bana onun Virginia Hope olduğunu, bildiğimi sandığım her şeyin yalan olduğunu, onun suçlu olduğunu söylüyordu.

Eğer bunu yapsaydı, kalabilirdim. İşim bir katilin icabına bakmaktı. Bunu en başından beri biliyordum. Ve sanırım bunu gerektiği kadar uzun süre yapabilirdim. Ama şimdi? Artık Virginia'ya bir daha güvenebileceğimi ya da inanabileceğimi sanmıyorum.

Bu da tek seçeneğimin gitmek olduğu anlamına geliyor.

"Güle güle Virginia," diyorum. "Umarım bundan sonra seninle ilgilenecek olan kişi gerçeği öğrenmeye çalışmaz."

Ona üzgün bir el sallayarak kendi odama geçiyorum, çıkarken Virginia'ya bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Yine de bakışlarını hissediyorum, yeşil gözlerinin sıcaklığı ben giderken beni takip ediyor. Sonra, söz verdiğim gibi, toparlanmadan çıkıyorum.

Bavul dolusu kıyafet

yok. Kitap kutusu yok.

Tıbbi çanta yok.

Carter'ın onları daha sonra bana getirmesini ayarlamaya karar verdim. Ya da belki onları burada bırakıp Mary'nin eşyalarına katılırım. Bir sonraki talihsiz kişinin keşfetmesi için önceki bakıcılar tarafından terk edilmiş eşyaların büyüyen bir koleksiyonu.

Aldığım tek şey arabamın anahtarları, onları da elimde tutarak aceleyle servis merdivenlerinden iniyorum. Tanrı'ya şükür mutfak boştu. Lenora ya da Archie'nin nereye gittiğini bilmiyorum ve umurumda da değil. Onları bir daha görecektim havada da değilim. Ayrılmadan önce duvarda asılı telefona gidip hızlıca çeviriyorum, telefon çalıp dururken ikisinden birinin girebileceğini biliyorum.

Babam nihayet cevap verdiğinde, sesi sersemlemiş ve kafası karışmış geliyor. Mutfaktaki saate baktım. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Onu ben uyandırdım.

"Baba," dedim.

"Kit-Kat?"

Uzun zamandır ağır ağır çarpan kalbim neşeli bir şekilde atmaya başladı. Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

"Eve gelebilir miyim? Hemen şimdi?"

"Tabii ki. oluyor? Sesin korkmuş gibi geliyor."

"Burada daha fazla kalamam," diyorum. "Buradan uzaklaşmam gerek. Ve onlar."

"Onlar

mi?"

"Lenora ve Virginia. Bunca zamandır yalan söylüyorlardı. Ve ben bunun bir parçası olamam."

Ama sadece bu değil. Başka bir şey var. İtiraf etmem gerekiyor.

"Eve döndüğümde sana söylemem gereken şeyler var. Anneme olanlar hakkında."

Gerisini söylememek için telefonu kapattım. Bu telefonda konuşulamaz. Yüz yüze söylenmeli, ki altı ay önce yapmam de buydu.

Söyledikleri doğru değil, Kit-Kat.

Ama

öyle.

Hepsi.

Mutfaktan çıkıp koridorda koşar adımlarla ön kapıya doğru ilerlerken o gecenin anıları üzerimden akıp gidiyor.

Annem o kadar şiddetli acı çekiyordu ki, bunu tarif edecek çok az kelime vardı. Acıdan kıvranmıyordu. Acıyla yanıp tutuşuyordu. Onun tarafından ele geçirilmişti.

Yorgunluktan, endişeden ve acıyan empatiden kelimenin tam anlamıyla gıcırdayan ben, ağrı kesicinin etkisini göstermesini bekliyor, ona bir nebze de olsa rahatlama sağlamak için çaresizce çabalıyordum. Saçlarını okşadım. Kulaklarına yatıştırıcı sözler fısıldadım. İnandığımdan emin olmadığım bir Tanrı'ya onu bu acıdan *bir şey* yapması için dua ettim.

Sonunda acı kesildi. Elbette hala oradaydı, ama tam bir kaynama yerine sadece bir kaynamaydı. Fentanil, annemin dinlenmesine izin verecek kadar onu dizginlemişti ki o anda tek umabildiğim de buydu.

O uykuya daldığında, fentanil şişesine uzandım, onu yatağımın altındaki kilitli kutuya geri götürmeye hazırdım. Parmaklarımı şişenin etrafına daha yeni sarmıştım ki annemin elini elimde hissettim.

"Bırak onları," diye fısıldadı.

"Bunu yapmaya iznim olmadığını biliyorsun."

"Sadece bu gece için." Sesi hırıltılı ve güçlüydü, yavaş ama emin adımlarla yeni bir acıyla doluyordu. "İhtiyacım olursa diye."

"Anne, yapamam."

Elimi kavrayışını sıkılaştırdı, bu kadar tükenmiş biri için şaşırtıcı derecede güçlüydü. Geriye dönüp baktığımda, bunu yapanın o olduğunu sanmıyorum.

Acı onu ele geçirmiş ve bir kukla gibi oynatıyordu. "Lütfen,

Kit-Kat," diye fısıldadı annem. "*Lütfen*."

Sonrası saatler gibi gelen ama gerçekte sadece saniyeler süren bir iç çekişme oldu. Bir yanım protokole uymak, doğru olanı yapmak, ona eğitimini aldığım sorumlu şekilde bakmak zorundaydı. Ama başka bir yanım da annemin acı çektiğini ve bunu hafifletmeye yardımcı olabileceğimi biliyordu.

"Sadece bir tane alacağım," dedi. "Söz

veriyorum." Bir hap daha.

O kadar da kötü değildi.

Tavsiye edilenden daha fazlasıydı ama bazen kuralların çiğnenmesi gerekirdi. Bunun da o zamanlardan biri olduğu sonucuna vardım.

"Sadece bir tane," dedim.

Sonra ilaç şişesini komodinin üzerine geri koydum. O zaman çok az ses çıkardığından emin olsam da, hafızamda Hope's End'in ön kapısının arkamdan çarparak kapanması kadar gürültülü.

O gece yatağa girdiğimde, annemin o şişedeki her hapi içmeye niyetli olduğuna dair içimde mide bulandırıcı bir his vardı. Buna altıncı his diyebilirsiniz. Ya da bir önsezi. Yine de kendimi onun daha iyi bildiğine ikna ettim.

Aşırı acı birinin muhakemesini gölgeleyebilir. Kasıtlı olarak aşırı doz almayacağını düşünmek istedim, bu yüzden buna inandım.

Sonuç olarak, annem öldü.

Hepsi benim yaptıklarım yüzünden.

Arabama atlayıp yola çıkıyorum, direksiyon titreyen ellerimin altında kararsız. Babama Virginia'nın bana davrandığı gibi davranmayı reddediyorum. Masummuş gibi davranmayı. Onu hayatının geri kalanında şüpheyle yaşamaya zorlamak. Tıpkı Hope kardeşler gibi birbirimize şüphe ve suçluluk döngüsü içinde sıkışıp kalana kadar aramızı açmak.

Gerçek beni özgür kılacaktır - beni hapse de gönderse bile.

Arabayı, bir hapishane hücresinin parmaklıkları gibi araba yolunu kapatan kapının önünde durduruyorum. Arabadan iniyorum ve duvara gömülü düğmeye basıyorum. Arabaya doğru yürürken kapı titreyerek açılıyor.

O zaman

tıkırdıyor.

Sonra durur.

Hayal kırıklığı içinde Escort'un tavanına vuruyorum. Bu olmaz. *Şimdi olmaz.*

Kapıyı sonuna kadar açmaya kararlı bir şekilde kapıya doğru yürürken, çimlerin üzerinde hızlı ve öfkeli ayak sesleri duyuyorum, ardından Carter'ın nefes nefese sesi geliyor.

"Kit? Nereye gidiyorsun?" Carter karanlıktan çıkarken arabanın farlarının parıltısında gözlerimi kısarak arkamı dönüyorum. "Uzaklaştığını duydum ve yetişmek için koştum. Gidiyor musun?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü yanılmışım," diyorum. "."

Carter'ın ilk geldiğinde yaptığı uyarıyı unutarak kapıyı çekiyorum.

Burası ısırabilir.

En azından bu konuda haklıydı. Çünkü kapıyı bir kez daha çekiştirdiğimde, yanlış zamanda yanlış yere dokunuyorum. Hayatımın hikayesi. Elim parmaklıklardan birinin etrafına dolanmıştı bile; tuzlu havayla aşınmış, jilet gibi keskin bir noktaya dönüşmüş paslı ferforje bir nokta.

Metal sol elimini derisini deliyor. Küfrederek elimi geri çekiyorum ve hasarı inceliyorum. Küçük olmasına rağmen, kesik kanamama neden olacak kadar kötü. En azından boşuna değildi. Kapı artık arabamın rahatça geçebileceği kadar açık.

"Ne hakkında yanlış?" Carter diyor ki.

"Lenora senin büyükannen değil. Lenora bile değil. O Virginia, Lenora'nın kız kardeşi."

Carter'ın yüzü, vurulmuş bir adam gibi geriye doğru savrulurken soluyor.

"Anlamıyorum."

Eskorta doğru yürümeye başladım. "Bin de sana anlatayım."

Direksiyonun arkasına geçip motoru çalıştırdığımda Carter kıpırdamıyor. Yaşadığı şoku anlıyorum, tıpkı daha fazla hasara yol açmadan önce buradan ayrılmam gerektiğini anladığım gibi.

Sadece benim için değil, Carter için de.

"Benimle gel," dedim ona. "Sadece bu gece için. Benimle gel ve -"

Ne yapacağımıza dair hiçbir fikrim yok. Bir şeyler düşün. Ricardo Mayhew'in elli dört yıl önce Archie'ye aynı şeyi söylediğini, sevdiği adamı Hope's End'den kaçmaya teşvik ettiğini hayal ediyorum.

Archie kaldı.

Carter

kalmadı.

Tek kelime etmeden yolcu kapısını açtı ve atladı. Gaz pedalına bastım ve birlikte kapıdan geçerek Hope's End'i geride bıraktık.

KIRK BİR

(Şunu açıklığa kavuşturalım," diyor.Carter. "Bayan Baker aslında Lenora Hope. Ve Lenora aslında Virginia Hope. Ve o da ailesini mi öldürdü?"

"Doğru."

On dakikadır yoldayız, bu süre zarfında ona bu uzun, gerçeküstü gece boyunca öğrendiğim her şeyi anlatmayı başardım. Yine de neden kafasının karışık olduğunu anlıyorum. Kabul etmesi gereken çok şey var, özellikle de Hope's End'e bir hiç uğruna geldiği anlamına geliyorsa.

"Ve hiçbiriyle akrabalığım yok," diyor Carter iç çekerek, öz ailesinin gizemini koruduğu gerçeğini .

"Özür dilerim. Ne kadar çok şey bilmek istediğini biliyorum."

"Bildiğimi *saniyordum*." Carter pencereden dışarı bakıyor, biz kasabaya inerken Cliffs'in çalılık çamlarının hızla geçip gitmesini izliyor. "Zaman çizelgesi mükemmel bir şekilde uyuyor gibiydi."

İkimizin de hesaba katmadığı şey, sağlık yardımcılığı eğitimim sırasında genç annelerde daha yaygın olduğunu öğrendiğim erken doğum ihtimaliydi. Sonuç olarak, Virginia'nın muhtemelen Kanada'da bir yerlerde yaşayan, annesinin kim olduğundan ya da ne yaptığından habersiz bir çocuğu var ve her ikisini de bilen Carter'ın gerçek büyükannesinin kim olabileceği konusunda hala hiçbir fikri yok.

Ve Mary bu yüzden öldü - onlarla dolu bir gecede geçici unutulmuş korkunç bir gerçek.

"Mary'yi düşünmeden edemiyorum," diyorum. "Hiçbir sebep yokken nasıl öldürüldüğünü."

Carter, "Hâlâ itildiğini mi düşünüyorsun?" diyecek kadar uzun süre pencereden başka tarafa bakar.

"Değil mi?"

"Artık bilmiyorum." Tekrar iç geçiriyor. "Ben Lenora'nın -pardon, Virginia'nın- torunu değilim. Bu yüzden birinin onu öldürmesi için bir sebep yok."

"Ama o yerle ilgili diğer tüm sırları biliyordu," diyorum. "Lenora'nın gerçek kimliğini. Virginia'nın suçluluğunu. İkisinin de onlarca yıldır bu konuda yalan söylediği gerçeğini. Birisi her şeyi açığa çıkarmadan önce onu durdurma ihtiyacı hissetti."

"O zaman geriye ya Archie ya da Lenora kalıyor." "Belki," diyorum. "Ama ben öyle düşünmüyorum."

Hem Lenora hem de Archie bu gece tüm sırlarını ortaya döktüler. Evet, gerçekte Bayan Baker olmadığını bildiğimi söylediğimde Lenora'yı zorlamıştım. Ama ondan sonra ikisi de açık sözlüydü. Virginia'nın Hope's End'deki ilk gecemde yapmaya söz verdiği şeyi yaptılar, bana her şeyi anlattılar.

Yapmadıkları şey ise bana gizlilik yemini ettirmek ya da herhangi bir şekilde tehdit etmektir. Eğer içlerinden biri Mary'nin gerçeği bilmesinden bu kadar endişelendiyse ve onu öldürme ihtiyacı hissettiyse, o zaman ben neden hala hayattayım?

Çünkü ben onlar için bir tehdit değilim. Mary'nin de öyle olduğundan şüpheliyim.

Ama biri için öyleydi.

Sol elim direksiyondan kayıyor, yapışkan ve sıcak bir kan lekesi bırakıyor. Sağ elimle direksiyonu kullanırken yarama bakıyorum. Hâlâ kanıyor ve muhtemelen enfeksiyon kapmış, ama hayatta kalacağım.

Ancak bu kapı eritilerek hurda metal haline getirilmelidir.

Elimi üniformamın eteğine siliyorum, bırakacağı lekeyi umursamıyorum. Bir daha asla giymeyeceğim. Aslında, Bay Gurlain istifa ettiğimi öğrendiğinde bir daha bakıcı bile olamayacağım, arkamdan lanet kapıyı bile kapatmadan Hope's End'den kaçacağım.

Aklıma başka bir düşünce geliyor, kapının açık bırakıldığı başka bir zaman hakkında. "Hey, Carter," dedim. "Kapıyı ne zaman açık bulduğunu söylemiştin?"

"Mary'nin öldüğü gün."

"Günü kastetmiştim. Haftanın hangi günü?"

"Pazartesi."

"Peki saat kaçta?" "Kuşluk
vakti. Neden?"

Çünkü Carter, bakkaliye teslim edildikten sonra açık bırakıldığını düşündüğünü söyledi. Ama Archie bana onların salı günleri geldiğini söylemişti. Lenora'nın yatağının altında bulduğum fişler de bunu doğruluyor.

Bu da kapının farklı bir nedenle açılmış olduğu anlamına gelir.

Birinin girip çıkmasına izin vermek için değil, birinin çıkıp fark edilmeden geri gelmesine izin vermek için. Bu gece erken saatlerde bunu kendim yaptım. Ocean View Huzurevi'ne giderken kapıyı açtım ve öylece bıraktım, böylece geri dönmek için ana evi aramama gerek kalmayacaktı.

Kapı Pazartesi sabahı açık olduğuna göre, muhtemelen bir gece öncesinden beri bu durumdaydı.

"Laboratuvarda zaten kan örneğiniz vardı, değil mi?" Ben de öyle dedim.

"Evet. Bir hafta önce çektirdim. Tek ihtiyaçları olan Virginia'nın kanıydı."

"Mary'nin ertesi gün laboratuara getirmeniz için Pazartesi gecesi alması gereken."

"Ki bu hiç olmadı," diye hatırlatıyor Carter.

Kasabaya girdik, hayatım boyunca bildiğim sokaklar sokak lambalarının donuk ışığıyla aydınlanıyor. Berniece Mayhew'in muhtemelen şu anda televizyon izlediği Ocean View'u ve ardından Gurlain Home Health Aides'i geçiyoruz. Sağa dönüp iki blok ötedeki babamın evine gidiyorum. Oraya vardığımda ona ne söyleyeceğimi düşünmem gerekirken, zihnim başka bir şeyle meşgul.

"Bir kan örneğinin analiz edilmesi ne kadar sürer?"

"Yaklaşık bir gün," diyor Carter.

"Yani bir numuneyi laboratuvara diyelim ki Pazar gecesi götürdüyseniz, sonuçları Pazartesi gecesi mi alacaklar?"

"Sanırım öyle." Carter yolcu koltuğundan bana bakıyor. "Neden buna bu kadar odaklandın?"

Çünkü olan şey tam olarak bu gibi görünüyor. Birisi Pazar gecesi Hope's End'den ayrılmış ve kimse olmadan geri dönebilmek için kapıyı açık bırakmış.

gittiklerini fark etti. Carter açık kapıyı Pazartesi sabahı fark etmiş. Daha sonra kapıyı gece boyunca açık bıraktı çünkü Salı günü erken saatlerde laboratuvara gitmeyi planlıyordu. Bu süre zarfında biri çıkıp tekrar dönmüş olabilir.

Mary gibi biri.

Pazartesi gecesi laboratuvardan dönüyorum.

Bir gece önce getirdiği numune üzerinde yapılan kan analizinin sonuçlarıyla birlikte.

Frene basıyorum ve araba caddenin ortasında duruyor. Carter bana bakıyor, bir eli gösterge paneline dayanmış ve vücudu ani duruştan dolayı hala öne doğru itilmiş. "Ne yapıyorsun?"

"O sendin," diyorum.

Terastan itildiğinde Mary, içinde Virginia tarafından daktilo edilmiş bir sürü sayfa ve test edilmek üzere bir kan örneği bulunan bir bavulla gitmiyordu.

Sonuçlarla birlikte geri gelecekti.

"Virginia'nın büyükannen olmadığını biliyordun," diyorum. "Mary onun kanını aldı ve bir gün önceden laboratuvara götürdü. Senin kan tahlilin zaten yapıldığı için, eşleşme olup olmadığını hemen anlayabilirlerdi. Öyle değildi. Ve Mary sana sonuçları söylediğinde, sen-"

"Onu öldürdün mü?" Carter öyle diyor. "Bunu neden yapayım ki?"

Çünkü Hope's End'i istiyordu. Çalıştığı yeri, yaşadığı yeri, tüm hayatını değiştirdi. Tüm bunların nedeni, kötü şöhretli Lenora Hope'la akraba olabileceği ve bir gün ona ait her şeyi miras alabileceği ihtimaliydi. Mary ona durumun böyle olmadığını söylediğinde, bu gerçeği saklamak için elinden geleni yaptı.

"Sen yaptın," diyorum. "Mary'yi sen öldürdün." "Sana bir katil gibi mi görünüyorum?"

O bilmiyor. Sonra tekrar, Virginia da bilmiyor. Yine de en az kadar suçlu. Aralarındaki tek fark, kadının artık zararsız olması.

Ancak Carter öyle değil.

Seçeneklerimi tartarak sokağa bir bakış atıyorum. Babamın evi bir sonraki blokta oturuyor. Verandanın ışığının sıcak parıltısını görebiliyorum,

beni eve çağırıyor. Kaçabilir ve Carter'ın bana yetişmemesini umabilirim ya da onu Escort'tan inmeye zorlayıp eve kadar hızla gidebilirim. B planını seçiyorum. Arabanın içinde olmak en güvenli seçenek gibi görünüyor.

Sağ elimi cebime sokup tirbuşonu bulmaya çalışıyorum. Çıkarıp havaya kaldırıyorum, sivri ucu Carter'ın yan tarafını hedef alıyor. Gördü ve ellerini kaldırdı.

"Tanrım, Kit. Buna hiç gerek yok."

"Arabadan in," diyorum.

Carter ellerini görebileceğim bir yerde tutarak emniyet kemerini çözüyor ve yolcu kapısının kolunu çekiyor. Kapı tıkırdayarak açılıyor ve araba hâlâ çalışır durumda olduğu için bir uyarı sesi duyuluyor.

"Bir hata yapıyorsun," diyor. "Yemin ederim ben yapmadım." "Sana inanmıyorum!"

Öfke içimde dolaşüyor, kanımı o kadar sert pompalıyor ki elimdeki kesiğin nabzını hissedebiliyorum. Bana yalan söylemişti. Tıpkı Virginia'nın bana yalan söylediği gibi. İkiz ihanetlerinin acısı üçüncü derece bir yanık gibi yakıyor. Tirbuşonla havayı yumruklayarak Carter'ı açık kapıya yaklaşmaya zorluyorum.

"Kit, lütfen!"

Tirbuşona bir kez daha vuruyorum, bu kez ucu Carter'ın boynuna bir nefes kalana kadar ileri atılıyorum. Arabadan dışarı fırlıyor ve caddede duruyor, ben hızla uzaklaşırken bana sesleniyor, yolcu kapısı kırık bir kanat gibi çırpılıyor.

Carter'ın bana hala kolayca yetişebileceğini bildiğimden, garaj yoluna değil bahçeye nişan alıyorum, kaldırıma çarpıyorum ve ön kapıya sadece birkaç adım kala kayarak duruyorum. Arabadan fırlıyorum, Carter'ın gürültülü ve hızlı ayak sesleri arkamdaki sokakta yankılanıyor.

"Kit, bekle!" diye sesleniyor.

Tam tersini yapıyorum, ön kapıya koşuyorum, kapıyı açıyorum ve arkamdan çarparak kapatıyorum. Carter tam ben sürgüyü çevirirken kapıya ulaştı. Kapıya vuruyor, bana yalvarıyor.

"Kit, lütfen! Her şeyi yanlış anladın."

Kapıdan geri çekildim, ne yapacağımı bilemiyordum. Dedektif Vick'i aramak için bir telefona, elim için peroksit ve yara bandına ihtiyacım var.

Böylece sonunda annemin ölümüyle ilgili gerçeği açıklayabileceğim.

Oturma odasına gidiyorum, babamı La-Z-Boy'unda, ben gençken yaptığı gibi beni beklerken bulmayı umuyorum. Sadece koltuğu boştu. Oturma odası da öyle. Ve görünüşe göre tüm ev.

"Baba?"

Koridorda, bir zamanlar annemle paylaştığı ama şimdi yalnız uyuduğu yatak odasına doğru ilerliyorum. Kapı aralığında bakarken yatağın üzerinde bir bavul görüyorum.

Ona ait olmayan bir şey.

Birçok aile tatilinden hatırladığım hırpalanmış bavulundan daha küçük. Daha da güzel. Kaliteli deri, brendi kadar koyu. Tek kusuru, bavuldan sarkan ve sadece bir ucundan tutulan kırık bir sap.

Görüşüm daralıyor, karanlık her taraftan bastırıyor ve sanki bir tren tünelinden aşağı bakıyormuşum gibi görünüyor. Ama sonunda ışık yok. Bavulun kapağına odaklandığımda sadece kafa karışıklığı var. Ellerim öyle titriyor ki zar zor açabiliyorum.

Bunu yaptığımda, içinde kan olan bir test tüpü ve daktiloyla yazılmış bir yığın sayfa görüyorum. En üsttekinin ilk satırını tarıyorum.

En çok hatırladığım şey -hâlâ kâbuslar gördüğüm şey- her şeyin bittiği andı.

İçimden bir hıçkırık kopuyor. Duyamıyorum çünkü çarpan kalbimin sesi kulaklarımda yankılanıyor. Bir şok. Kalbim o kadar kırılmış ki bile şaşıyorum.

Çünkü babamın bu bavulu almak için ne yaptığını biliyorum. Ve nedenini de biliyorum.

Hayatım boyunca ondan sadece Pat diye bahsedildiğini duydum. Ama onun gerçek adı Patrick.

Patrick McDeere.

İsminin ikinci yarısının da farklı bir lakaba dönüşebileceği aklıma Ricky.

Ricky şöminenin yanındaki deri koltuklardan birine oturdu. Babam ayakta duruyordu. diğlerinin yanında, sırtı kapıya dönüktü. İkisi de ben odaya girerken beni fark etmedi, elimdeki parıldayan bıçak bana yol gösteriyordu. Varlığımın farkına ancak "Bebeğim nerede?" dediğimde .

"Gitti, Virginia," dedi babam, arkasını dönmeye bile değmezmişim gibi, sırtı hâlâ bana dönükken.

"Onu geri getirin."

"Bunun için artık çok geç, sevgilim."

"Bana öyle deme!" Elim bıçağın etrafında sıkılaşıarak tersledim. "Sakın bir daha bana öyle deme! Şimdi bana oğluma ne olduğunu anlat."

"Onu Bayan Baker aldı. Geri dönmeyecek." "Ne demek istiyorsunuz?"

"Temelli gittiğini." Babam bunu en makul şeymiş gibi söyledi. dünyadaki her şey. "Hope's End'i çocukla birlikte terk etmeyi, ona iyi bir yuva bulmayı ve bu olaydan bir daha asla bahsetmemeyi kabul etti."

İçimden sıcak ve yakıcı bir acı geçti. Bunun ihanetin acısı fark ettim. O an kendimi çok aptal hissettim. Bayan Baker'ın bana ihanet ettiğini düşünecek kadar aptaldım. tek önemseydiği şey kendisiyken güvene değerdı. "Ne kadara?"

Dedim, çünkü bir bedeli olduğunu biliyordum.

"Buradaki Patrick kadar değil." Babam Ricky'ye baktı. "İsmi doğru söyledim, değil mi? Patrick McDeere?"

Ricky zorlukla yutkundu ve başını salladı.

"Elli bin dolar karşılığında Bay McDeere gidecek, bir daha dönmeyecek ve piç çocuğundan asla bahsetmeyecek. Öyle değil mi evlat?"

Ricky bana bakmayı reddederek, "Evet, efendim," diye mırıldandı.

"Ona bunu sen kabul ettirdin," dedim babama. Ricky'ye, "Ona hayır de," diye ekledim.

Sonunda babam arkasını döndü, bakışları bir yerimden diğerine sıçırıyordu. Önce kederli yüzüme, sonra bıçağın durduğu elime.

"Şimdi buraya bak Virginia," dedi babam bıçağa bakmaya devam ederken. "Buna hiç gerek yok."

Bakışlarımı Ricky'den ayırmadım. "Söyle ona! Ona beni sevdiğini ve kaçıp bebeğimizi bulacağımızı ve mutlu bir aile olacağımızı söyle."

"Ama o bunu istemiyor," dedi babam. "Sen istiyor musun, oğlum?"

"Yalan söylüyorsun." Ricky'ye döndüm. "Bana yalan söylediğini söyle!"

Ricky'nin bakışları da etrafta geziniyordu. Yanmayan şömineye, ellerine, ayaklarının altındaki zebra halıya. Benden başka her yere.

"Bu doğru, Ginny," diye mırıldandı. "Özür dilerim."

"Gördün mü?" Babamın ses tonu şok edici bir şekilde . Hayatımın en kötü anının tadını çıkardığını fark ettim. "Şu anda incindiğini biliyorum ama bu en iyisi. Onun gibi bir pisliğin hayatının geri kalanında seni aşağı çekmesini istemezsin."

"Ama--"

Toparlayabildiğim tek şey buydu. Şok ve kalp kırıklığı beni susturmuştu. Ama elimdeki bıçakla hâlâ konuşabileceğimi biliyordum.

Her ikisine de saldırmaya çalıştım, hangisini incittiğimi umursamadan. Birine acı çektirmek. Ama bir adım bile atamadan, bıçağı tutan kolumu nazikçe kavrayan biri tarafından durduruldum.

Annem.

Kız kardeşimin çağırduğuna şüphe yok.

Onu yataktan kalkmış ve kendi başına dolaşırken gördüğümde şaşırılmış olsam da, annem elimde bıçakla beni gördüğünde neredeyse hiç etkilenmemiş gibiydi. Haftalardır ilk kez uyanıktı, o bilardo odasında neler olup bittiğini tam olarak biliyordu.

"Yapma sevgilim," dedi, bıçağı elimden alırken rahatsız edici derecede güçlüydü. "Genç hayatını mahvetmeye değmezler."

Bıçağı elimden almasına izin verdim ve ağlayarak ona doğru yığıldım. Bir elinde bıçak, diğer eliyle saçlarımı okşayarak babama seslendi.

"Elli bin dolar mı, Winston? Fiyatınız arttı. Hatırladığım kadarıyla, sadece sevdiğim adamın gitmesi için yirmi beş bin teklif etti."

"Bu onu almaktan alıkoymadı," dedi babam bir nebze bile kaygı duymadan. Sesinde yumuşaklık vardı. "Beni istediğin kadar yargılayabilirsin -ki yargıladın da- ama bu başına gelen en iyi şeydi. Bu sayede evlenebildin, Lenora benim çocuğummuş gibi davranabildin ve değerli itibarını koruyabildin."

Onun sözleri annemin içinde bir şeylerin kırılmasına neden oldu. Bunun oluşunu izledim. Gözleri karardı ve vücudu hareketsiz kaldı. Sessiz ve hareketsiz durarak bana gece yarısında tedirgin edici bir şekilde durmuş bir saati hatırlattı.

Yine de küçük bir parçası tik tak etmeye devam etti. Onu da gördüm. Zihninin dışlıları arasında bir şey kıvrılmış, fırlamaya hazırды.

Ve bahar geldi.

Babama doğru.

Bıçak elinde.

Bıçak böğrüne saplanana kadar durmadı.

Bıçak ona saplandığında babam çığlık atmadı. Bunu onun yerine ben yaptım, odada cehennemi çınlayan keskin bir çığlık attım. Annem bıçağı babamın karnından çekip çıkardığında o çığlığı hâlâ duyabiliyordum.

Bilardo masasına doğru tökezlerken parmaklarının arasından sızan kanla yarasını kavradı.

Annem bir bahar sabahı kadar sakın bir sesle Ricky'ye, "Lütfen kızımı odadan çıkar," dedi. "Şimdi."

Ricky sandalyeden sıçradı ve beni elimden tuttu, ancak son yaptığım şey tek istediğim onun dokunuşunu hissetmekti. Yine de beni odadan çıkarıp koridora ve fuayeye doğru çekmesine izin vermekten başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş ve dehşete düşmüştüm.

"Bu bir rüya, değil mi?" Ricky'den çok kendime söyledim. "Sadece korkunç bir rüya."

Yine de uyanırken kabus devam ediyordu, bir homurtu ve bir gurultu duyuluyordu. Bilardo odası. Annem birkaç dakika sonra elinde hâlâ kıpkırmızı bıçağıyla çıkageldi. Kan geceliğini kaplamıştı ve ellerinden büyük parçalar fuayenin zeminine damlıyordu.

Kendimi Ricky'nin elinden kurtarıp büyük merdivenleri koşarak çıktım; yukarıda, yatağımda, derin bir uykuda olmak ve bunların hiçbirinin yeni bir güne uyanmaktan başka bir şey istemiyordum. Annem birkaç adım attı, sanki gibi hareket ediyordu.

Belki o da bunun bir rüya olduğunu düşünüyordu. Korkunç, korkunç, kana bulanmış bir rüya.

Ama annem merdivenleri tırmanıp sahanlıkta Ricky'ye katıldığında, her şeyin çok gerçek olduğunu ve annemi kaplayan kanın sadece babama ait olmadığını gördüm.

Aynı zamanda kendisine aitti.

Geceliğinin kumaşındaki bir yırtık, karnında fışkıran bir yarayı ortaya çıkardı. Bunu gördüğüm anda annemin bıçağı kendi üzerinde de kullandığını anladım.

"Anne!" Merdivenlerden aşağı koşmaya başlarken ağladım.

Hâlâ sahanlıkta olan Ricky beni sert bir sesle durdurdu: "Daha fazla yaklaşma, Ginny!"

Sahanlığın yarısında durdum, şaşkınlık ve korkudan donup kalmıştım. Ricky'yi izledim. anneme yaklaştı ve kana bulanmış bıçağı elinden aldı.

"Lütfen," diye fısıldadı annem ona. "Lütfen bu ıstırabıma bir son ver."

Ricky başını salladı. "Bunu kastetmiyorsun."

"Bana ne demek istediğimi söyleme," diye tersledi annem. "Beni tanıımıyorsun. Ne kadar acı çektiğimi bilmiyorsun. Bilemezsin tabii. Sen sadece hiçbir işe yaramayacak, değersiz bir serserisin."

Annemin gözlerinde beni endişelendiren kararlı bir kıvılcım vardı. Ne yapmaya çalıştığını ve Ricky'nin buna kandıgını .

"Benim hakkımda böyle konuşma," dedi.

"Neden?" dedi annem. "doğru, değil mi? Hiçlikten geldin, hiçlikle yaşayacaksın ve hiçlikle öleceksin. Değersizsin."

Ricky kaskatı kesildi, vücudu gerginlikle kıvrıldı. "Ben değilim."

"O zaman ," dedi annem. "Bir kez olsun erkek ol ve bir pislik olmadığını kanıtla--"

Merdivenlerden, Ricky'nin elinde bir hareket parıltısı gördüğümde cıgılık attım.

Bıçak.

Gerisi o kadar çabuk oldu ki zar zor hatırlayabiliyorum. Küçük bir merhamet. Hatırladıklarım -annemin gövdesine giren bıçağın sesi, annemin sahanlığa yığılışı- yeterince korkunç.

Olay bittiğinde, merdivenlerden aşağı annemin yanına uçtum. Ölümcül bir yara aldığı belliydi. Yüzü bembeyaz olmuştu ve her yer kan içindeydi.

Ricky'ye yardım çağırması için bağıırken geceliğim ıslanmıştı.

"Bize yardım edin! Lütfen!"

Bıçak Ricky'nin kaldı. Doğrudan bana ve ölmekte olan anneme bakmadan önce bir şaşkınlıkla bıçağa baktı.

"im," diye mırıldandı. "Bunu yapmak istememiştim--"

"Defol," dedim, sesim düzensiz bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Bu doğru, Ginny. Bana inanmak zorundasın."

"!" Tekrar söyledim, bu sefer acı, öfke ve korkudan doğan bir kükremeyle. Ricky bıçağı bıraktı ve ön kapıdan çıkıp karanlık geceye doğru kaçtı.

O gittikten bir dakika sonra annem de öldü. Nabzının son titreşimini hissettiğimde elini tutuyordum. Derisi soğuduğunda bile tutmaya devam ettim.

Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Ailem ölmüştü. Çocuğum gitmişti. Bir zamanlar sevdiğim ama artık sevmediğim adam kaçmıştı. İnsanın elinde hiçbir şey kalmadığında nasıl devam etmesi beklenir?

Beni annemin cesedinden uzaklaştıran tek şey, o bıçaktı. onu öldürdü. Hala fuayenin zemininde duruyordu ve ışığı bir alay gibi hissettirecek şekilde yakaladı.

"Beni kullan," der gibiydi. "Şimdi yapman gereken şey bu. İşte çıkış yolun."

Yanına gittim, aldım ve kalbime saplamayı düşündüm. Bunu yapmadan önce kendimi durdurdum, bıçak göğsüme girdiğinde delebileceği bir kalp kalmayacağından endişelendim.

Bunun yerine, rüzgârın ve şiddetli yağmurun savurduğu terasa çıktım ve bıçağı okyanusa attım. Böylesine şiddet uygulayabilen bir şey, kimsenin onu bulamayacağı bir yerde olmayı hak ediyordu.

Yine de hayatıma son vermek istedim. Hayır, tam olarak değil. Hayatıma son vermek gibi hissediyordum. Benim için çoktan bitmiş gibiydi. Tuttuğum tüm o umutlar ve hayaller kalbime yakın olan her şey diğer her şeyle birlikte gitmişti. Onların yerinde, kaçabileceğimi hiç düşünmediğim karanlık bir boşluk vardı. Bedenim hayatta olabilirdi, ama ruhum

Ölü.

Yapılacak en hızlı ve kolay şey kendimi terastan aşağı atmak olurdu. Ama o zaman az önce dalgalara fırlattığım bıçak kadar kaybolurdum. I

Bulunmak istiyordum, böylece insanlar çaresizliğimin derinliğini anlayacaklardı.

Halatın depolandığını bildiğim garağa gitmeye karar verdim. Uzun bir ilmek yakaladım ve içeri, balo salonuna taşdım. O odayı seçtim çünkü kendime en çok benzeyen yerdı. Güzel, evet, ama aynı zamanda boş ve ihmal edilmiş.

Mutfakta Lenora'nın telefonda telaşla polisi aradığını duydum. Gece yaşananların onu nasıl etkileyeceğini düşünmeliydim. Bunlar onun ebeveynler de. En azından annem öyleydi. Ve ben onun kardeşiydim. Yine de bencilce asla Onların mı yoksa benim mi yasını tutacağını düşünmek için durdum. Aynı şey beni derinden özleyeceğini bildiğim Archie için de geçerliydi.

Bir sandalyenin üzerine çıkıp ipi fırlattığımda tüm düşünceler kafamdan uçup gitti. Ta ki avizenin kollarından birinin etrafına birkaç kez dolanana kadar. Sonra elimden geldiğince boynuma düğümledim.

İpin avizeden çözülmeyeceğinden emin olmak için bir kez çekiştirdikten sonra kapattım. Gözlerimi açtım, son nefesim olduğunu düşündüğüm nefesi aldım ve sandalyeden indim.

İşte tüm hikaye bu, Mary.

Beklediğiniz gibi değil, değil mi? Benim için de değil. Artık sende olduğuna göre, ne istersen onu yap. Dünyaya anlat. Ya da kimseye söyleme.

Artık senin ellerinde.

Yine de umudum, bunu birileriyle paylaşmanız, çok geniş bir alana yayılması ve nerede olursa olsun oğluma bir şekilde ulaşması ve ikimizin kısa süreliğine yeniden bir araya gelmesi.

KIRK İKİ

Hope's End'e geri dönerken **T** kulaklarım gözlerime doluyor ve görmemi zorlaştırıyor. Direksiyonu daha sıkı kavıyorum, sanki bu benim Bulanık görüş. Bir an için hiç görmeye çalışmamayı düşünüyorum. Bu şekilde belki yoldan sapıp uçurumdan okyanusa yelken açabilirim ve böylece babamla yüzleşmekten kurtulabilirim. Şu anda bildiğim her şeyi göz önünde bulundurduğumda cazip bir olasılık.

Ama bu beni Virginia gibi yapar.

Babamın yaptığı bir şey yüzünden kendimi öldürmeye çalıştım.

Hayatta kaldı.

Ben de aynısını yapmaya niyetliyim.

Hope's End'e ulaştığımda ne yapacağıma dair bir planım yok. Büyük olasılıkla öyle olmasına rağmen babamın oraya gittiğinden bile emin değilim. Telefonda Virginia'nın hayatta olduğunu söyledim, yanlışlıkla onu doğrudan ona yönlendirdim.

Gözlerimi siliyorum, direksiyonu daha sıkı kavıyorum ve gaz pedalına daha sert , tıkırdayan Escort'umu Uçurumlar'a doğru daha da yükseğe çıkarıyorum. Arabayı sürerken, Hope's End'e yürüyerek dönmeye karar vermiş olma ihtimaline karşı Carter'a göz kulak olmaya devam ediyorum. Babamın Mary'yi öldürdüğünü anlamanın ilk şoku geçtikten sonra, onu hâlâ orada bulmayı umarak ön kapıya koştum. Ama Carter gitmişti. Onun hakkında yanıldığım, onu arabadan zorla indirecek kadar ileri gittiğim gerçeği, bu geceki en pişmanlık verici eylemlerimden biri.

Pişman olduğum bir başka şey de Mary'nin bavulunda bulduğum daktilo edilmiş sayfaları hızlıca okumak. Virginia ve benim yazmayı başardığımızdan çok daha fazlası. Bu

gerçekten de hikayenin tamamıydı. Kederden başımı döndürse de okumayı bırakmadığım bir hikaye.

Virginia'nın her şeyi açıklamakta neden bu kadar isteksiz olduğunu şimdi anlıyorum.

Bana babamın kim olduğunu söyleyecek kişi olmak istemedi.

Ve ne yaptığını.

Virginia'yı hamile bırakmak. Winston Hope'tan sonsuza dek uzaklaşmak için ödemeyi kabul etmek. Evangeline Hope'u öfke ve acıma duygularının birleşimiyle bıçaklamak. Tüm bunları bildiği için Mary'yi öldürmek.

Üstesinden gelinmesi en zor kısım da bu, hâlâ cinayet işleyebileceği gerçeği. Onu konağın gölgesinde beklerken, Mary'nin terastan sürünerek geçtiğini gördüğü anı hayal etmekten kendimi alamıyorum. Bavulda bulduğum Virginia'nın kan şişesi yüzünden Carter'ı görmeye gittiğini biliyordum.

Babam onu yakaladı, Mary'yi itti ve onun parmaklıkların üzerinden takla atarak uçuşuma düşmesini izledi.

Korkarım bir sonraki kurbanı Virginia olacak.

Özellikle de Hope's End'e ulaştıktan ve babamın kamyonetini hâlâ açık olan kapının yanına park etmiş halde gördükten sonra. Yolculuğun geri kalanını neden yaya olarak yapmayı tercih ettiğini anlamıyorum. Eve fark edilmeden gizlice girmek için daha iyi, ki muhtemelen Mary'yi öldürdüğü gece de böyle yapmıştı.

Sessizce varmak için bir nedenim yoktu, sürmeye devam ettim. Kapıyı geçtim.

Yolun aşağısında.

Hope's End'in ön kapısına, Archie'nin sahnedeki bir aktör gibi arabanın farlarına takıldığı yere. Arabadan indiğimi görünce yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi.

"Burada biri var," diyor acil bir fısıltıyla. "Onu garaj yolunda yürürken gördüm."

"Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?" Archie başını sallar.

"Nereye gittiğini biliyorum," diyorum. "Kim o?"

"Ricky." Bu gece defalarca yaşadığım aşırı bilgi yüklemesini ona da yaşatmaktan çekinerek duraksıyorum. "Aynı zamanda benim babam."

Archie tepki vermeden önce arabamın anahtarlarını eline tutuşturuyorum.

"Kasabaya sür. Polise git ve Dedektif Vick'i sor. O ne yapacağını bilir."

"Peki ya sen?"

Merdivenlerden ön kapıya doğru yürümeye başladım. "Ben iyi olacağım."

Babamın bana zarar vereceğinden korkmuyorum. Böyle bir aşırılığa gideceğini sanmıyorum. Ayrıca, beni öldürmek dışında, bana zaten daha fazla zarar veremez. Ben Virginia için endişeleniyorum. O tamamen çaresiz ve babamın bağlaması gereken tek yarım kalmış iş.

O anki planım, Virginia'nın güvende olduğundan emin olmak ve ardından Dedektif Vick'in gelmesine yetecek kadar bir süre babamın dikkatini ona zarar vermekten uzaklaştırmaktı. Archie arabamla uzaklaşırken, Virginia'nın geçmişiyile benim bugünümün çarpışmak üzere olduğu Hope's End'e giriyorum.

Antrede durmuş, babamdan bir iz arıyordum. Her yerde olabilir, dışarıda da olabilir. Yine de varlığını hissedebiliyorum. Kendisinin gölge bir versiyonu, elli dört yıl önceki eylemlerini tekrarlıyor.

Tam benim durduğum yerde duruyorsun.

Aşağılanma, utanç ve öfkeyle kaynıyor. Bıçağı

Evangeline Hope'a saplıyor.

O kadar canlı ki neredeyse duyabiliyorum, sanki o korkunç ses 1929'dan beri fuayede yankılanıyormuş gibi.

Günümüze ait hiçbir ses duymuyorum. Ayak sesi ya da zemin gıcırtısı yok. Bu iyi bir şey olabilir.

Çok geç kaldığım anlamına da gelebilir.

Bu düşünce beni koridordan mutfağa ve servis merdivenlerine doğru itiyor. Babamın sebep olduğu kan lekeleriyle dolu Büyük Merdivenleri kullanma düşüncesine katlanamıyorum. Servis merdivenleri de daha iyi değil. Ben çıkarken ayaklarımın altında inliyor, her an çökecekmiş gibi ses çıkarıyorlar. Belirgin bir olasılık. Merdivenlerin tepesinde, evin aşırı yüksekliğini anında hissediyorum. Uzakta olduğum kısa süre içinde daha da kötüleşti.

Eğime doğru eğilerek koridorda ilerliyorum. İlerlerken elimi cebime atıp tirbuşonu ıkariyorum. Aklımı başımdan alan bir hareket. Bu benim babam. Beni yetiştiren adam. Kendimi ondan korumam gerektiğini hayal bile edemiyorum. Yine de, bu şartlar altında, gerekli hissediyorum.

Virginia'nın odasına gitmek yerine kendi odama giriyorum ve ne kadar farklı hissettirdiğini görünce irkiliyorum. Zemin gözle görülür şekilde daha eğimli, bu da beni her adımdan önce iki kez düşünmeye zorluyor. Bitişik kapıya doğru giderken yatağın ayak ucundaki şiltenin bükülmüş olduğunu fark ediyorum. Raftan birkaç kitap düşmüş ve duvarda asılı ayna eğik görünüyor, oysa gerçekte eğik olan odanın geri kalanı.

Virginia'nın odasının kapısı kapalı. Bunun babamın işi mi yoksa evin sürekli yer değiştirmesi mi olduğunu göreceğiz. Tirbuşonu sıkıca kavrayıp kapıyı açıyorum ve içeri bakıyorum.

Oda loş, sadece denize tehlikeli bir şekilde yaklaşan pencerelerden gelen ay ışığıyla aydınlanıyor. O loş ışıkta Virginia'yı yatağında, uyanık ve tetikte görüyorum.

Yanına koştum ve fısıldadım, "Babam yolda." Ricky'den bahsettiğimi biliyordu.

İlk tanışmamızdan beri biliyor, ben ona tam adımlı söyleyene kadar varlığımı zar zor fark etmişti. İşte o zaman nihayet dikkat kesildi.

"Seni buradan çıkaracağım."

Tirbuşonu Virginia'nın komodininin üzerine koyuyorum ve köşeden tekerlekli sandalyesini alıyorum. Onu yataktan kaldırıp merdivenlerden aşağı taşımak daha hızlı olacak olsa da, sınırlarımı biliyorum. Dışarıdaki talihsiz yolculuğumuz sırasında yaptığım gibi onu Büyük Merdivenlerden aşağı indirmek tek seçenek.

Onu koltuk altlarından tutup kaldırarak yataktan kaldırmayı başarıyorum ve koridorda bir ses duymadan önce tekerlekli sandalyeye doğru yolu yarılıyorum. Virginia da duydu ve irkilmiş, şaşkın bir bakış fırlattı. İkimiz de sesi tanıdık.

Ayak sesleri.

Servis merdivenlerinden

ıkıyorum. Yavaşça.

Belirsizlik.

Onları duyduğum anda babama ait olduklarını anladım.

Bir an için donup kaldım. Ne yapacağımı bilemiyorum. Babam odaya girmeden Virginia'yı tekerlekli sandalyeye bindirsem bile, onu dışarı çıkarmaya çalışırken bizi mutlaka fark edecektir. Ama olduğumuz yerde kalmak da kötü bir fikir. Virginia'yı dik tutarak onu ya da kendimi korumak için hiçbir şey yapamam. Hayatı kelimenin tam anlamıyla benim ellerimde.

Virginia odanın uzak köşesine, duvarla divan arasındaki zifiri karanlık boşluğa doğru başını sallıyor. Virginia'nın sığabileceği kadar yer olmasa da, babam odaya şöyle bir göz atıp yoluna devam ederse onu saklamak için yeterli olabilir. Ayrıca, gıcırdayan servis merdivenlerinde ayak sesleri giderek yükselirken, tek seçeneğimiz bu.

Virginia'yı duvarın yanındaki boşluğa sürüklüyorum ve onu oraya bırakıyorum. Sonra kendi saklanma yerime, yatak odama koşuyorum. Orada, gölge dolu bir köşeye büzülüyorum ve bunun da beni gizlemeye yeteceğini umuyorum. Açık kapı aralığından yerde, divanın yanında yatan Virginia'yı görebiliyorum. O da gölgede ama pek saklanmamış. Hiç de gizli değil.

Koridordan, yatak odamın kapısının hemen ötesinden bir ses duyuyorum. Babam, Virginia'nın odasına doğru gidiyordu.

Tabii ki nerede biliyor. Daha önce buraya gelmişti.

Sonunda Mary'nin odasına girdiğinde, ağlamamak için elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Bunca zaman içten içe , onun olmadığını, Mary'nin bavuluna ve daktilo edilmiş sayfalara rağmen bunun doğru olamayacağını ummuştum.

Ama onun varlığı tüm şüpheleri siliyor.

Babam Virginia'yı hemen bulur. Zor olmadı. Kendi başına hareket etmekten aciz bacakları, içine atıldığı karanlık köşeden dışarı fırlıyor.

"Hey, Ginny," diyor. "Uzun oldu."

Sesi sakın, sıcak ve eğlenceyle flört ediyor. Uzun zamandır kayıp olan aşkını gören bir adamın sesi. Farklı koşullar altında, neredeyse romantik sayılabilirdi. Ama şu anda ürpertici.

"Seni yerden kaldıralım," diyor.

Babam eğildi, Virginia'yı kollarına aldı ve yatağa taşıdı. Aynı şeyi annemin son günlerinde de yapmış, onu oturma odasındaki kanepeden yatak odasına nazikçe taşımıştı. Şimdi bunu Virginia'ya yaptığını görmek yüreğimi parçalıyor. Böylesi bir şefkatin, aynı zamanda korkunç eylemler yapabilen bir adamdan geldiğini bilmek ise durumu daha da kötüleştiriyor.

"Bir erkeği nasıl şaşırtacağını hâlâ biliyorsun, Ginny," diyor onu yatağa yatırırken. "Bunu sana vereceğim."

Babam yatağın kenarına uzanıyor ve beni şaşırtarak Virginia'nın elini tutuyor.

Onun hakkı.

Nefesimi tutuyorum, burada olduğumu bildiğini ve karanlıktan çıkmam gerektiğini söylemesini bekliyorum. Onun yerine sadece Virginia'yla konuşuyor.

"Onca yıl öldüğünü sandım. Bir iple asıldığını. Öyle değil mi? Şimdi, herkesin aksine, bunu Lenora'nın yapmadığını biliyordum. Senin kendine yaptığını biliyordum. Her iki şekilde de ölmüştün. Bu yüzden kasabadan hiç ayrılmadım. Saklanma ihtiyacı hissetmedim. Gerçekte ne olduğunu kimseye anlatman konusunda endişelenmem gerektiğini düşünmedim. Bu yüzden kaldım. Kendi işimi kurdum. Harika bir kadınla tanıştım. Bir kızım oldu."

Bunu söylerken kanım donuyor.

Burada olduğumu biliyor.

Şimdi bana kimin olmam gerektiğini hatırlatıyor.

"Olanlar için kendimi kötü hissettim," der Virginia'ya. "Ne olursa olsun, seni sevdim. En azından sevdiğimi sanıyordum. Ve senin için doğru olanı yapmaya niyetliydim. Ama çok gençtik ve çok korkmuştum. Baban bana bebeğin öldüğünü söylediğinde ve bana o parayı teklif ettiğinde, tek hissettiğim rahatlamaydı. Sonunda, sana zarar vereceğini bilsem de, bu durumdan kurtulmanın bir yolu vardı. Ve bazen onu düşünüyorum. Oğlumuzu. Onu düşünüyorum ve mutlu olmasını umuyorum. Birlikte kalsaydık bunun olacağını sanmıyorum. Uzun sürmezdi, Ginny. Çok farklıydık."

Babam Virginia'nın elini nazikçe sıkıyor, sanki demek istediğini anlatmak istercesine.

"Annene gelince, onu incitmek istememiřtim, Ginny. Yemin ederim. Ama içimde bir řeyler koptu ve onu kontrol edemedim. O gece hakkında çok dūřundūm. Yaptıėım řeyden piřmanlık duymadıėım bir gūn bile geçmedi. Ama bununla yařamayı öğrendim. Ve ne kadar būyūk bir hata olsa da bunun için cezalandırılmayacaėımı biliyordum. Sonra o hemřireniz eve geldi ve kan testini kabul edip etmeyeceėimi sordu."

Bir şekilde nefesimi tutmayı başarıyorum. Boğazımın arkasında balon gibi oturuyor. Buna neden olan farkındalık ūzerime çökerken yutkunuyorum.

Mary bizim eve gelmişti.

O pazar gecesi oraya gitti. Laboratuvara değil, babamı gōrmeye.

Ben oradayken.

Babamla konuşurken duyduğum kadındı. Bana istemediği bir kız arkadaşı değil. Ama Mary, daha būyūk bir sır taşıyordu. Ertesi gece gizlice çıktığını duyduğumda, aslında buraya geliyordu.

"Bana on altı yařımdayken Hope's End'de çalıřtıėımı bildiėini sōyledi," diye devam ediyor babam. "Virginia Hope'la bir iliřkim olduėunu ve kaçırılan çocuėunun babası olduėumu biliyordu ama řimdi gerçek būyūkanne ve būyūkbabasının kim olduėunu bilmek isteyen bir çocuėu olabilir. İřte o zaman senin hālā hayatta olduėunu anladım. Tūm bunları öğrenebileceėi tek kiři sendin. Tanrım, onu gōrmeliydin. Çok kendini beėenmiř. Çok akıllıymıř gibi davranırdı. Oysa yarısını bile bilmiyordu."

"Ama ben hepsini biliyorum."

Nefes nefese kalmanın aksine, kendimi bunu sōylemekten alıkoyamıyorum. Gizli kalamayacak kadar çok şey biliyorum ve sessiz kalamayacak kadar çok şey duydum. Odamdan ıkıp Virginia'nın odasına girerken babamın ellerinin Virginia'nın boynuna gittiğini ve hafifçe sıktığını gōrüyorum.

"Orada dur, Kit-Kat," diyor. "Sana zarar vermeyeceğim. Ve sanırım bunu biliyorsun. Ama daha fazla yaklaşırsan ona zarar veririm."

Ellerinin -o kadar būyūk ve o kadar gūlū- Virginia'nın boėazında olduėunu gōrmek beni durduruyor. Ama korktuėumu belli etmiyorum. Korkuyu hissedebilirsin. Bunu bana o öğretti.

"Başka kimsenin zarar görmesine gerek yok baba," diyorum. "Buna bir son verebilirsin."

Babam bana dönüyor ve gazetede hakkımda çıkan o yazının sabahında gördüğüm bakışın aynısını gösteriyor. Acı, ihanet ve utanç. "Yapabileceğimden emin değilim, Kit-Kat. Artık çok derindeyim."

"Mary'yi neden öldürdün? Madem her şeyi bilmiyordu, neden öldürdün?"

"Çünkü yeterince şey biliyordu. Cinayetlerle ilgili kısmı değil. Biliyorsa bile bundan bahsetmedi." Babam tekrar Virginia'ya döndü. "Benden kan testi yapmamı istedikten sonra geri döndüğünde hikâyenin geri kalanını bitirdin. Biliyorum çünkü daha sonra okudum. Yazdığın bütün o sayfalar? Hepsini okudum. Sen gerçekten iyi bir yazarsın, Ginny. Umut vaat ediyorsun. Ama ona her şeyi anlatmamalıydın. Ona lanet olası adımı söylememeliydin. Ama ondan önce bile, onun bir sorumluluk olduğunu biliyordum. Ben de o aptal kan testini yapacağımı söyledim. Ama evde değil. Kızım etraftayken olmaz. Ona ertesi gece geç saatlerde buraya, Hope's End'e geleceğimi ve kapıyı açık bırakmasını söyledim. Sonra seninle ilk karşılaştığım yerde bekledim, Ginny. Mary'nin bavulla aceleyle terastan geçtiğini görünce yapmam gerekeni yaptım."

"Peki ya şimdi?" Ben diyorum. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bilmiyorum," diyor babam, elleri Virginia'nın boynunda sıkılaşırken bile. "Gerçekten bilmiyorum."

"O zaman dur baba. Lütfen."

"Yapamam." Babam onun boğazını sıkmaya başladı. "Başka birine söylemesi riskini göze alamam."

"Yapmayacak," diyorum.

"Yapamaz." Babam beni görmezden geliyor.

"Özür dilerim, Ginny," diye fısıldıyor Virginia'nın gözleri şişip boğazından ıslak, boğulur gibi sesler çıkarken. "Çok özür dilerim."

"Baba, dur!"

Kendimi ona doğru atıp durmasını sağlamaya çalışıyorum. Yetmiş yaşında rağmen, beni tek koluyla itip uzaklaştıracak kadar güçlü. Geriye doğru sendeleyerek Virginia'nın tekerlekli sandalyesine çarptım, ikimiz de devrildik. Yere yığılmışken babamın iki elini Virginia'nın boynuna götürdüğünü görüyorum.

Sıkılaştırma.

Sıkmak.

Sonra Virginia'nın ellerini fark ettim.

Sağdaki yatakta hareketsiz bir şekilde oturuyor.

Soldaki komodinden aldığı tirbuşonu tutuyor. Virginia toplayabildiği tüm güçle tirbuşonu babama doğru savuruyor, tirbuşon havayı yararak doğrudan babamın yan tarafına saplanıyor.

karnını.

Ellerini Virginia'nın boğazından çekerken babam acı içinde inliyor. Yan tarafına, tirbuşonun gövdesinden çıktığı yere bakıyor. Gömleğinin içine kan sızarken etrafını koyu bir leke sarıyor.

O kapamadan önce ayağa kalktım, uzandım ve sapını yakaladım. Çekiyorum ve tirbuşon bir kan şırıltısıyla etinden dışarı kayıyor. Sustalı bir bıçak gibi sallayarak, "Ona bir daha dokunma." dedim.

Babam elini yaraya bastırıyor. Yaralanmış ama kötü değil. Hatta alaycı bir kıkırdamaya bile izin veriyor. "Sanırım bunu hak ettim."

"Evet," diyorum, tek bir hecenin altı aylık acı ve hayal kırıklığını nasıl barındırabildiğine şaşırarak.

"Eğer daha iyi bir baba olsaydım, buraya gelmezdin. Ginny ile tanışmazdın. Bunların hiçbirinden haberin olmazdı."

"Beni kendinden uzaklaştırdın." Üzüntümü saklamaya çalışıyorum ama yine de kendini gösteriyor, sesim duygularımla çatlıyor. "Sana ihtiyacım vardı baba. Annem öldüğünde sana *ihtiyacım* vardı! Çünkü annemle olanlar korkunçtu. Ama-"

Kendimi durduruyorum, söylenmesi gereken kelimeleri söyleyip söyleyemeyeceğimden emin değilim. Şimdi bile.

Burada bile.

"Ama benden şüphe etmekte haklıdınız. O hapları dışarıda bıraktım. Annem sadece bir tane alacağına yemin etse de, hepsini alma ihtimali olduğunu biliyordum."

"Yapma," dedi babam. "söyleme, Kit-Kat." "Ama bu doğru."

"Hayır. Kendini suçlamamalısın. Senin suçlanan benim hatam. Bu yükü sana yüklememeliydim. O kadar ileri gitmesine izin vermemeliydim. Bunu yapmalıydim."

seninle ilgili o makale gazeteye çıkar çıkamaz ortaya çıkıp her Şeyi durdurabilirdi."

Birdenbire, artık Hope's End'de değilim. Tüm o lanetli yer gözümün önünden kayboluyor ve eve geri dönüyorum, babam mutfak masasında, elinde gazete. Sulu gözlerle bana bakıyor ve "Söyledikleri doğru değil, Kit-Kat" diyor.

Bunu gerçek olmasını istediği için söylemedi. Babam doğru *olduğu* için söyledi.

Anneme o hapları vermediğimi biliyordu. Çünkü bunu yapan oydu.

KIRK ÜÇ

Shock ve umutsuzluk.
Tek hissettiğim bu.

Öfke değil. Keder değil. Sadece şok ve çaresizliğin bu iki uç noktası birbirini besleyerek tarif edemediğim bir duyguya dönüşüyor çünkü bunu daha önce hiç hissetmedim ve başka hiç kimsenin bunu yaşamaması için dua ediyorum. Sanki her parçam -beyin, kalp, ciğerler- vücudumdan sökülmüş ve beni boşlukta bırakmış gibi hissediyorum.

Ayakta kalmam bile bir mucize.

Düşünemiyorum.

Konuşamıyor
um.

Hareket
edemiyorum.

Hâlâ tüm bu niteliklerle kutsanmış olan babam bana doğru adım atıyor, kollarını açmış, sanki beni kucaklamak istiyormuş ama bunu yaparsa paramparça olacağımı biliyormuş gibi.

"Özür dilerim Kit-Kat," diyor. "Onunla daha fazla zaman geçirmek istediğini biliyorum. Ben de istedim. Ama çok acı çekiyordu. Tüm o acılar. O hapları onun için neden dışarıda bıraktığını anladım. Çünkü onun daha fazla acı çekmesine dayanamadım. Hiçbirimiz dayanamadık. Ben de buna bir son vermeye karar verdim."

Dinlemek istemiyorum. Yine de şu anda beni başarısızlığa uğratan tüm fonksiyonlarıma rağmen, geriye kalan tek şey duymak. Söylediği her kelimeyi kabul etmekten başka çarem yok.

"Hapları annene zorla vermedim. Onları isteyerek aldı. İkimiz de böylesinin daha iyi olduğunu biliyorduk. Niyet etmediğim şey -ikimizin de niyet etmediği şey- bunun için senin suçlanmandı. Bu olduğunda, ne yapacağımı bilemedim. Ama Richard Vick'in seni tutuklamasına izin vermeyeceğimi söylediğimde bana inan, Kit-Kat. İş o noktaya gelirse teslim

olacağıma yemin ettim. Ama

asla yapmadım. Bu yüzden sessiz kaldım çünkü öğrenirsen benden nefret edeceğini biliyordum."

Ondan nefret ediyorum.

Son olarak, üçüncü bir duygu, şok ve umutsuzluğumu gölgede bırakan bir duygu. Nefret kontrolü ele geçirince bunlar arka planda kalıyor. Ama bu yaralı bir nefret. Ham ve yakıcı. Sanki az önce bıçaklanan benmişim gibi.

Hangisinin daha çok acı verdiğini bilemiyorum - annemle birlikte bana söylemeden annemin hayatına son vermeye karar vermeleri ve böylece bana veda etme şansını tanımamaları mı, yoksa polis benim için geldiğinde, devlet tarafından soruşturulduğumda, işimden uzaklaştırıldığımda sessiz kalması mı?

"Bu yüzden daha sonra seninle konuşamadım," diyor babam. "Ne yaptığımı bilerek, çektiğin acıların sebebi olduğumu bilerek gözlerinin içine bakmak çok zordu."

Bir şekilde sesimi buldum. "Yine de bunu durdurmayı reddettin. Herkesin annemi benim öldürdüğümü düşünmesine izin verdin. Daha da kötüsü, *benim* böyle düşünmeme izin verdin."

", " diyor babam. "Hatalıydım."

Bana doğru bir adım daha atıyor, yan tarafına dokunduğunda yüzünü buruşturuyor. Başka bir an olsa, bakıcılık içgüdülerim devreye girerdi. Yarayı kontrol eder, temizlemeye çalışır, kanamayı durduracak bir şeyler bulurdum. Ama kıpırdamadan duruyorum. Onun yarası benimkiyle kıyaslanamaz bile.

Koridordan gelen bir ses olmasa sonsuza kadar öyle kalabilirdim.

Lenora Hope yatak odasına girmeden önce tüfeğini doldurmayı bitirdiğinde keskin bir tıkırtı. Bunu duyan babam ellerini kaldırıyor ve ona doğru dönüyor.

"Merhaba Lenora," diyor.

Lenora tüfeğin namlusunu onun göğsüne doğrultur. "Kimsin sen? Neden buradasın?"

"Ben Patrick."

Benim aksime Lenora, babamın adını yıllar önce kız kardeşinin sevdiği çocukla kolayca eşleştiriyor. Hatta onlarca yıl sonra, anne ve babasının hayatına mal olan şiddetin en azından bir kısmından Virginia'nın değil, babamın sorumlu olduğunu fark ediyor.

"O sendin," diyor.

Babam başını sallayarak cevap veriyor. "Çoğunlukla, evet."

"Seni hemen vurup öldürmemem için bana bir sebep söyle."

"Çünkü kızım bunu görmek için burada olmamalı," diyor babam başını bana doğru çevirirken.

Lenora şaşkınlıkla bana baktı. "Biliyor muydun?"

Başımı sallıyorum. Lenora bunu yapmamı izlerken, tüfeğin namlusu babamdan uzaklaşıp yere düşüyor. Bir fırsat yakaladığını düşünen babam öne atılıyor ve Lenora'yı koridora doğru itiyor.

"Hayır!" Aslında hangisine bağırdığımı bilmeden çılgık atıyorum. Beni görmezden gelmelerine, birbirlerini yok etmeye çok niyetli olmalarına rağmen tekrar yapıyorum. Her şey önümde ağır çekim bir araba kazası gibi gelişirken çılgık atmaya devam ederken sadece koridora doğru koşabiliyorum.

Babam Lenora'yı eziyordu. Ona çarptı.

Tüfeğin namlusu hareket ediyor, eğiliyor, ateş ediyor.

Silah patladığında bir ısı ve gürültü patlaması oldu. Babamın arkasındaki duvarın bir parçası patlıyor, sıva, tahta ve duvar kâğıdı etrafa saçılıyor. O ve Lenora çarpışmaya devam ediyor, Büyük Merdivenlerin tepesine yaklaşıyorlar.

Babam durdu.

Lenora durmuyor.

Sırt üstü düşüyor, basamaklardan aşağı titreyerek inerken tüfeği elinden bırakıyor ve sahanlığa doğru tek bir takla atıyor. Babamı geçip Büyük Merdivenlerden inmeye başlıyorum, sadece birkaç adım sonra duruyorum çünkü garip bir şey fark ediyorum.

Tüm merdivenler titriyor. Tüm ev gibi.

Etrafıma bakıyorum, birden dehşete kapılıyorum. Fuayedeki aydınlatma armatürü ileri geri sallanıyor. Üçüncü kattaki mobilyalar devrilirken yukarıdan birkaç gümbürtü geliyor. Aşağıdan, toprak uyanmak üzere olan bir canavar gibi alçak bir inilti çıkarıyor. Bunu duyduğumda, içimden bir ses, uyanmasının sadece birkaç dakika, hatta belki de birkaç saniye süreceğini söylüyor.

Bu gerçekleştiğinde, Hope's End'in tamamı bir olacak.

"Evden çıkın!" Lenora'ya sesleniyorum. "Virginia'yı almaya gidiyorum."

Merdivenleri çıkmaya başladım. O kadar sert sallanıyorlar ki artık ayakta duramıyorum ve sürünerek çıkmak zorunda kalıyorum. İkinci kata ulaştığımda sürünmeye devam ediyorum, babamın yanından çabalayarak geçiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diyor, toprağın giderek artan iniltisi ve yarattığı gümür gümür, sarsıcı takırtıların arasından sesini duyurmak için bağırarak.

"Virginia'yı kurtarmak!"

"Yeterli zaman yok!"

Babam beni omuzlarımdan yakaladı. Onun pençesinde kıvranıyorum. "Bana yardım edersen var!"

Gözlerimizi kilitliyoruz, aramızda bir ömür boyu süren suçluluk ve pişmanlık geçiyor, konuşulmamış ama keskin bir şekilde hissediliyor.

"Lütfen," dedim. "Bana borçlusun. *Ona* borçlusun." Babam sanki transa geçmiş gibi gözlerini kırptırıyor.

Sonra beni bırakıyor ve başka bir şey söylemeden Virginia'nın odasına koşuyor.

Onu içeri kadar takip ediyorum, oda bozuk bir karnaval arabası gibi sallanıyor. Sık sık hissedilen ama nadiren görülen eğim artık bir anı. Onun yerine odayı engelli bir parkura çeviren tam bir eğim var. Etrafımızdaki mobilyalar pencerelere doğru kaymaya başladı, Virginia'nın hâlâ üzerinde yattığı yatak da dahil.

Babam omuzlarından tutuyor. Ben bacaklarını tutuyorum. Birlikte, tüm ev çınlarken onu kaldırıp odadan dışarı taşıyoruz.

Arkamda, boş yatağın yerde kaydığını ve duvara çarptığını duyuyorum.

Koridorda, kaidelerin üzerindeki vazolar yere düşüyor ve duvarlardaki tablolar sallanıyor.

Dışarıda, Hope's End'in bacaları birer birer yıkılırken çatıya ve terasa yağın tuğlaların kakofonisi var.

Babam ve ben Büyük Merdivenlerden aceleyle iniyoruz, basamaklar sallanırken Virginia'yı düşürmemeye çalışıyoruz. Sahanlıkta babam onu omzuna alıyor ve Lenora'ya yardım etmek için ellerimi serbest bırakıyor.

Hareket etmeyi reddediyor.

"Gitmemiz gerek!" Bağıyorum. "Hemen!"

Lenora başını sallar. "Bir yere gitmiyorum."

Verdiği cevap o kadar saçma ki, Hope's End'in etrafımızda çökmekte olduğu gerçeğinin komik bir tarafı olmamasına rağmen, ilk başta bunun bir şaka olduğunu düşünüyorum. Ama Lenora kapıda bana katılmak için hiçbir çaba göstermeyince, onun çok ciddi olduğunu anlıyorum.

"Buradan ayrılamam," diyor. "Gitmeyeceğim."

"Lenora, beni dinle," diyorum, omuzlarını kavrayıp onu sarsmaya çalışarak. "Burada kalırsan öleceksin."

Zaman, kelime ve nefes kaybı. O bunu zaten biliyor.

"Ben buradan uzakta zamanımı geçirdim. Şimdi sıra Virginia'da." Lenora elime dokunuyor ve bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Yeterince uzun süre bekledi. Ona iyi bak, Kit."

Lenora Hope hafif bir itiş kakışla, ben cevap veremedim beni uzaklaştırıyor. Bunun için zaman yok. Sadece Büyük Merdivenlerden koşarak inmek, fuaye zemininde zikzaklar çizen yarıkların üzerinden atlamak ve dışarıda babamla Virginia'ya katılmak için yeterli zamanım var.

Yerin artık ayaklarımızın altında sarsılmadığı bir yere ulaşana kadar onu taşıyor. Orada babam Virginia'yı çimlerin üzerine indiriyor. Ben de ona katılıyorum ve yaralanma belirtisi olup olmadığını kontrol ediyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, babamın tarafındaki yara dışında, üçümüz de yara almadan kurtulduk.

Gömleğine uzandım ve "Yaran ne kadar kötü?" dedim.

Babam elimi yavaşça itiyor, sanki dokunuşun tadını çıkarıyormuş gibi.

"Sen iyi bir kızsın, Kit-Kat," diyor beni yanağımdan öpmeden önce.

"Her zaman öyleydin. Bunu sana daha fazla anlatmalıydım. Şimdi pişmanım. Pek çok şeyden pişmanım. Ama sen? Sen her zaman benim gururum ve neşem oldun."

Sonra babam eve geri dönüyor ve tereddüt etmeden içeri giriyor.

Peşinden koşmaya hazır bir şekilde ileri atılıyorum ama Virginia bileğimi kavıyor ve hâlâ bana emanet olduğunu hatırlatarak ona yapışıyor. Tek yapabildiğim babamın geri dönmesi için bağırarak olurken, hâlâ açık olan kapılardan onun Büyük Merdivenler'de Lenora'ya katılışını izliyorum. Birbirlerine bakmıyorlar ya da teselli için ellerini uzatmıyorlar.

Sadece oturuyorlar.

Tavan parçaları etraflarına düşerken.

Sahanlığın üzerindeki vitray pencere gerginlikten paramparça olurken.

Tüm ev son ölüm çığıraklarıyla titrerken.

Onları son gördüğümde babam ve Lenora ön kapılar kapanırken nihayet el ele tutuşmuşlardı.

Ardından, inilti, gıcırtilar ve kulak tırmalayan patlamalardan oluşan bir koronun ortasında, Hope's End çöken uçurumu takip ederek okyanusa doğru kayar.

KIRK DÖRT

(Virginia'nın odasından müzik sesleri yükseliyor.

The Go-Go's'u daha çok seviyor.

Belki de sadece yenilikten hoşlanıyordur. Modern teknolojinin çoğundan uzun süre mahrum kaldığım için, yıllardır sahip olduğum ve bu nedenle kanıksadığım her şeyden heyecan duyuyor. Müzik kutum bunların başında geliyor. Çoğu gün hiç durmadan çalışıyor. Ama aynı zamanda ilk kez açtığımda Virginia'yı hayrete düşüren televizyon. Bütün geceyi, yayınlanan her ne ise ondan keyif alarak geçirdi. Onu *Jedi'nin Dönüşü'nü* izlemeye götürdüğümde de aynı şekilde *davrandı*, her ne kadar ikimiz de neler olup bittiğini anlamasak da. Sadece gösterinin tadını çıkardık.

Virginia'nın yeni yatak odasının kapısında duraksıyorum. Bir zamanlar benim odam olan bu odanın büyüdüğüm yerle hiçbir benzerliği yok. Archie ve Kenny çirkin çiçekli duvar kağıdını kaldırmama ve duvarları rahatlatıcı bir lavanta tonuna boyamama yardım ettiler. Tüm eski mobilyalarım gitti, yerine Virginia'nın ihtiyaçlarına daha uygun şeyler geldi. Yeni bir Hoyer asansörü. Modern bir tekerlekli sandalye. Yerel hastane tarafından bağışlanan ve Virginia'nın sol eliyle bir düğmeye basarak kaldırıp indirebileceği bir yatak.

Ailemin eski yatak odasına taşındım. Pek de hazırlıklı olmadığım bir değişiklikti. İlk birkaç gece, koridorun diğer tarafında, alışık olduğumdan daha büyük bir yatakta ve odada uyumak garip geldi. Ama gün geçtikçe alışıyorum. Şimdiye kadar annemle ilgili sadece iki kez kâbus gördüm.

Babamla ilgili hiçbir şey olmadı.

Umarım öyle kalır.

Hope's End'de olanlardan sonra Virginia'nın benimle kalacağına dair hiçbir şüphe yoktu. Ne de olsa hâlâ onun bakıcısıydım. Ayrıca gidecek başka bir yeri de yoktu. Ya burada ya da Ocean View Huzurevi gibi bir yerde kalacaktı.

O ilk gergin günler zordu. İkimiz de yas tutuyorduk. Virginia kız kardeşini ve bildiği tek evi kaybetmişti. Ben de babamı, geriye kalan tek ebeveynimi ve onun olduğunu düşündüğüm kişiyi kaybetmiştim. Şimdi iki ay geçti ve her şey biraz daha katlanılabilir hale geldi.

Archie'nin her zamanki gibi destekleyici olması işe yarıyor. İki kasaba ötedeki lüks bir otelde aşçılık işi buldu ve her gece vardiyasından sonra bizi kontrol etmek için uğruyor. Bu da bir zamanlar Hope's End'de yaşamış olan diğer insanlar için söylenebileceklerden çok daha fazlası. Jessie ortadan kayboldu, olanlar dünya çapında manşetlere çıktıktan sonra bile bize ulaşmaya zahmet etmedi.

Carter'a gelince, affetmekte ve unutmakta zorlanıyor. Onu suçlayamam, gerçekten. Ne de olsa onu cinayetle suçladım ve eve dönüş yolu olmadan mahsur bıraktım. Sonunda Hope's End'e geri döndüğünde, her yer yok olduktan saatler sonraydı. Bir zamanlar onun kulübesi olan yer, şimdi Atlantik sörfünü kirleten devasa bir moloz yığınının parçasıydı.

O gece ve birkaç hafta sonra yarı zamanlı çalışmaya başladığı bara girdiğimde tekrar özür dilemeye çalıştım. Neden böyle düşündüğümü anladığını söyledi. Hatta affedildiğimi söyleyecek kadar ileri gitti. Ama bunu tam olarak kastetmediğini söyleyebilirdim. Bu sadece benim gitmemi istediği için söylediği bir şeydi.

Ben de öyle yaptım. O da öyle yaptı ve kısa bir süre sonra öz ailesini aramak için şehri terk etti. Ona iyi dileklerimi sunuyorum. Umarım ihtiyacı olan kapanışı yapar.

Umarım benim için de aynısı olur.

Carter gibi ben de affetme konusunda sorun yaşıyorum. Virginia'yı kurtarmama yardım etmesine rağmen, babamdan yaptıkları için nefret etmeye devam ediyorum, tıpkı onu hala sevdiğim için kendimden nefret ettiğim gibi. Artık Archie'nin ikisini de yapabilme konusunda haklı olduğunu biliyorum. Bu akşam uğradığında ona nasıl başa çıktığını sormalıyım.

Ama şimdilik odaklanmamız gereken Virginia var. Yeni eşyaları arasında, çoğunlukla iletişim kurmamız için başka bir yol olarak çok az kullandığı elektrikli bir daktilo da var. Şimdiye kadar, hikayesini daha fazla yazmak istediğine dair bir işaret göstermedi. Sanırım artık herkes bildiği için buna gerek görmüyor.

Hope's End'deki ilk cinayetler tarihi bir piyasa çöküşü ve Büyük Buhran'ın başlamasıyla gölgede kalmış olsa da, medya bunun ikinci kez olmasına izin vermemeye özen gösterdi. Malikanenin çöküşü, babamın suçluluğu ve hala hayatta olan Virginia Hope'un onlarca yıl boyunca kız kardeşinin adıyla nasıl yaşadığı her yerde yer aldı. Hala ara sıra Virginia ile konuşmak isteyen bir gazeteci beni arar.

Standart cevabım "Üzgünüm, şu anda konuşamaz." oluyor.

Yine de keşke yapabilse dediğim günler oluyor. Başına gelenler hakkında ne hissettiğini ifade edebilmesinin Virginia'ya yardımcı olacağını düşünüyorum. Bebeğinin ondan alınmasından annesinin sevgilisi tarafından öldürülmesine ve öz kız kardeşi tarafından saklanmasına kadar yaşadığı her şeye katlanmayı hayal bile edemiyorum. Bu benim yaşadığım travmayı çocuk oyunağı gibi gösteriyor.

Ancak şu anda Virginia tekerlekli sandalyesinde oturmuş, çalan şarkının sabit ritmini dinlerken mutluluktan başka bir şey yaymıyor.

"Our Lips Are Sealed."

En sevdiklerinden biri.

Beni izlerken yakaladığında ona "Hızlıca bir duş alacağım," diyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Virginia tek bir dokunuşla cevap veriyor ve müzik dinlemeye geri dönüyor. Duşumu almak için banyoya gidiyorum, suyu açıp ısınmasını bekliyorum. İşte o zaman, yapacak hiçbir şeyim olmadan yalnız kaldığımda hep aklıma gelen o düşünceye kapılıyorum.

bir yerlerde, üvey bir kardeşim var. Olabilir.

Hâlâ hayatta olup olmadığını bilmenin bir yolu yok. Ya da, eğer öyleyse, nerede olduğunu. Ya da kendine ait bir ailesi olup olmadığını. Archie ve ben, gerçek Bayan Baker'a ne olduğunu öğrenmeye çalışarak, bu bilginin bizi Virginia'nın oğluna ve üvey kardeşime götürebileceği umuduyla duyumlar almaya başladık. Bunu

Virginia'ya söylemeye isteksizdi, çünkü bu onu umutlandıracaktı. Şimdiye kadar, gizlilik haklı çıktı. Tüm öğrenebildiğimiz, Bayan Baker'ın 1930'da evlendiği ve taşındığı. Nereye, bilmiyoruz. Kocasının adı da bilinmiyor. Şimdilik tek yapabileceğimiz beklemek ve daha fazla bilgi gelmesini ummak.

Sanırım Virginianın hoşuna
giderdi. Benim de hoşuma
giderdi.

Teknik olarak akraba olmamamıza rağmen, ailemden geriye kalan tek kişi o.

Duştan çıktığımda Go-Go's hala çalışıyordu. Kurulanıp o günkü üniformamı giyerken müziğin koridorda yankılandığını duyuyorum. Kot pantolon, rahat bir bluz, hırka. Artık benim için hemşire beyazı yok.

Hala ıslak olan saçlarımı taramak için parmaklarımı kullanırken koridoru geçiyorum. "Hey, Virginia, ne aromalı yulaf ezmesi istersin-"

Kapı aralığında donup kaldım. Müzik çalıyor ve tekerlekli sandalye bıraktığım yerde duruyor olsa da Virginia'nın kendisi yok. Aptalca odayı tarıyorum, sanki sadece yanlış yere konmuş ve odadan tamamen kaybolmamış gibi.

Ön kapının yanında normalde posta ve araba anahtarları için kullanılan bir masa var. Üzerinde altı satırlık tek bir kâğıt var.

Nefesimi tutarak kitabı elime aldım ve okumaya başladım.

Altmış dokuz yaşında, Virginia Hope
Hemşiresine şu küçük notu yazmış. Beni
kurtardığın için teşekkür ederim canım.
Şimdi seni kendi haline bırakma zamanı.
Ayrılıyorum, hepsini kandırdığımı
bilerek yürüyorum.

Sevgili Kit'im,

Umarım bu mektubu aldığına şaşırمامışsındır. Umarım kalbinin seninle tekrar iletişime geçeceğini biliyorsundur. Seni öylece bırakıp gitmem

en iyisi, görüyorsun, bunu yapmaktan nefret etmeme rağmen. Ama nasıl tepki vereceğinden korkuyordum.

gerçeği öğrendikten sonra.

Yine de, her zaman daha fazlasını yapabileceğimden şüphelenmişsinizdir. Çoğu insan için sessizliğim ve hareketsizliğim beni neredeyse görünmez kılıyordu.

Ama sen, Kit, beni gördün.

Ve şimdi gerçeği biliyorsun. Yürüebiliyor, konuşabiliyor ve tüm vücudumu kullanabiliyorum. Eminim şu anda neden bu kadar uzun süre yürüyemiyormuşum gibi davrandığımı merak ediyorsunuzdur. Bunun pek çok nedeni var; ilk başta hareket etmek için hiçbir isteğim yoktu.

İntihar girişimimden kurtulduğumda herkes gibi ben de şaşırmıştım. Ve hayal kırıklığına uğradım.

aynı zamanda. Bir mucize gerçekleşmesine rağmen, yine de ölmüş olmayı diledim. Bunu arzuluyordum. Ölümün tatlı rahatlamasını o kadar çok istedim ki gerçekten ölmüş gibi davrandım. I

sadece orada yatıyor, hareket etmiyor, nefes almamaya çalışıyordu.

Ne kadar aptal olsa da, Dr. Walden bu konuda tamamen haksız olmayabilir.

Teşhis. Çünkü bende gerçekten bir sorun vardı, ama hala emin değilim.

fiziksel, zihinsel ya da duygusaldı. Belki de teknik olarak felçli olmasam da beni felçli hale getiren üçünün bir kombinasyonuydu. Tek bildiğim, kendimi

Cansız, dilsiz ve hareketsiz. Ben de öyle kaldım.

Eğer yanımdan ayrılmayı reddeden Archie olmasaydı, sonsuza dek öyle kalabilirdim.

"Bir gün iyileşeceksin, Ginny," diye fısıldardı sık sık. "Bundan eminim. Ve iyileştiğinde, oğlunu bulacağız."

Bu beni, onun haklı olup olmadığını ve bir gün küçük oğlumu bulmanın mümkün olup olmadığını merak etmeye itti. Bunu düşündükçe, içimde hala yanan eski benin kıvılcımını daha çok hissettim.

Archie'ye haber vermeden, vücudumu zorlamak için uzun süren bir göreve başladım. tekrar çalışmaya başladım. Sol elimin parmaklarını oynatmamla başladı ve yıllar sonra odamda gizlice dolaşmamla sona erdi.

Sanırım aklınızdaki ilk soru şu: O zaman neden Hope's End'den ayrılmadım?

Ben istedim. Çok şey istedim. Seyahat etmek. Koşmak, dans etmek ve şarkı söylemek.

Benden acımasızca çalınan çocuğumu büyütmek.

Ama Hope's End'in ötesinde olanlardan korkuyordum. Gençliğimden beri dünyanın çok değiştiğini biliyordum. Oradan ayrılırsam onu tanıyamayacağımdan korkuyordum. Ama Hope's End tanıdık ve ben de bu aşinalıkla teselli buluyordum. Bildiğiniz tek şey orasıysa, bir hapishane bile rahatlatıcı oluyor.

Eminim şu anda kendinize sorduğunuz ikinci soru : Neden en azından Archie'ye hareket edebildiğimi, yürüyebildiğimi, konuşabildiğimi söylemedim?

Bunun cevabı biraz daha bencilce. Ona söylemedim çünkü Başka biri kız kardeşim de öğrenecekti. Ve uzun zamandır hayalini kurduğum türden bir hayat yaşadığı Avrupa'dan döndükten sonra onu cezalandırmak istedim. İşin acımasız gerçeği bu.

İlk başta onu öldürmeyi düşündüm. Suçu seve seve üstleneceğim bir cinayet.

Ama ölüm hızlıdır.

Ve cezasının uzun, çok uzun sürmesini istedim.

Ben de kendimi onun düşündüğü gibi bir yük getirdim. İkimizi de burada tutarak beni cezalandırdığını sanıyordu. Aslında sadece kendini cezalandırıyordu ve ben de bundan zevk alıyordum.

izliyordum. Bunu babamın bize zorla oynattığı oyunun bir çeşidi olarak düşünün. I sonunda kazandım. Lenora'yı odasında tutmayı tercih ettiğim süre elli yıldan fazlaydı.

Ama bu sadece kız kardeşime olan düşmanlığım ile ilgili değildi. Kalmamın asıl nedeni oğlumun beni aramaya gelme ihtimaline karşı orada olmak istememdi. I Eğer gidersem nerede olduğumu asla bilemeyeceğinden ve dolayısıyla beni asla bulamayacağından korkuyordu.

Bir gün yeniden bir araya gelebileceğimiz fikri benim için beklemeye değermi.

Bu yüzden çok şey yapabilecek durumda olmama rağmen umutsuz görünmeye devam etmeyi seçtim. Şaşırtıcı bir şekilde, siz gelmeden önceki birçok hemşirem de dahil olmak üzere tek bir kişi bile fark etmedi. O kadar çok ki çoğunun adını ve yüzünü unuttum. Sanırım ben de onlar için unutulabilir biriydim, çünkü çok azı beni dikkate aldı. Evet, onlar Beni hayatta tutmak gibi temel bir görevi yerine getirdiler. Ama sadece bir avuç insan bana gerçek bir insanmışım gibi davrandı. Düşünceleri, duyguları ve merakı olan biri. I Sanırım bunda sessizliğimin de küçük bir payı var. Biri kolayca görmezden gelinebilir konuşmuyor. Ben de öyleydim.

Tabii ki, neredeyse tüm hemşireler benden korkuyordu. Onları suçlayamam, gerçekten. Etrafımda dönen tüm söylentilere dayanarak ben de korkardım. Önceki hemşirelerin hiçbirisi gerçekle ilgilenmiyordu. Hatta onlar bile Biraz nezakete ya da sohbete layık olduğumu.

Mary ortaya çıktığında her şey değişti. Zavallı, tatlı Mary. O da beni gören bir başka kişi. O da senin gibi meraklıydı. O kadar ki, kullanmayı öğrenmem ve sonunda hikayemi yazmam umuduyla o daktiloyu satın aldı.

Senin de bildiğin gibi yaptım.

Keşke aynı şeyi senin için de yapabilseydim Kit. Gerçeği bilmeyi hak ediyordun. Yine de seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

Baba. Bu yüzden oyaladım, kaçtım ve yanlış yönlendirdim. gün öğren.

Sonunda gerçeği öğrenme şeklin ve sonrasında yaşananlar için gerçekten üzgünüm. Bunu hak etmedin. Bununla bu kadar iyi başa çıkmış olman karakteriniz hakkında çok şey söylüyor.

Mary'nin bana daktilo yazmayı öğrettiği sıralarda olağanüstü bir şey oldu.

Bana Walkman adında harika bir cihaz verilmişti. Yanında bir kaset vardı. Hope's End'in yeni hizmetçisi Jessie'nin yüksek sesle okuduğu kitap. Her ne kadar geceleri gizlice okusam da, tabiri caizse açık havada bir kitabın tadını çıkarabilmek güzeldi. I hikayenin ne hakkında olduğu umurumda değildi. Sadece iyi bir hikayenin anlatılmasından hoşlanıyordum.

İlk kasetin yarısında kitap durduğunda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Bir an John Jakes'in Kuzey ve Güney kitabını dinliyordum. Sonra Jessie'nin anlatımı bitti ve normal konuşma başladı.

"Dinle, senin Lenora Hope değil, onun kız kardeşi Virginia olduğunu biliyorum. Senin hakkında çok şey biliyorum. Sanırım herkesten daha fazla."

Ve böylece Jessie ile aramızda, bölümler arasına sıkıştırdığı mesajlar aracılığıyla yürütülen tek taraflı bir konuşma devam etti.

"Ailenizi öldürdüğünüzü sanmıyorum. Öldürmüş olsan bile, bana anlatılanlara göre, bunu hak etmişler. En azından baban öyle yaptı."

"Mary'ye söylemedim ama hareket edebileceğinden ve muhtemelen konuşabileceğinden oldukça eminim. Ben

Sesinizin neye benzediğini merak ediyorum."

Sonunda en önemli mesaj geldi. "Bu arada, ben senin torunum."

Jessie bana Marcel adındaki babası hakkında her şeyi anlattı. Bayan Baker ve kocasıyla sevgi dolu bir evde büyüdü. Hokey oynamış, okumayı sevmiş ve çok başarılı olmuş.

resim yapmaya başladı. Üniversiteden sonra Toronto'da reklam sanatçısı olarak iş buldu. Otuzlu yaşlarına kadar evlenmedi, bu yaşlarda bir arkadaşıyla tanıştı ve ona aşık oldu.

Sanatçı. Jessie adında bir çocukları oldu ve birlikte mutlu bir hayat sürdürdüler, her şeyin tadını çıkardılar.

Marcel 1982'de hastalıktan vefat edene kadar.

Onun ölümünden sonra Jessie'ye Marcel'in ailesi hakkındaki gerçeği, her zaman büyükanne olarak tanıdığı Bayan Baker söylemiştir. Biraz dedektiflik çalışması yapan Jessie Hope's End'in bir hizmetçiye ihtiyacı olduğunu öğrendi ve iş için başvurdu. Niyeti benim kim olduğum ve ailemi gerçekten öldürüp öldürmediğim hakkında bilgi edinmeye çalışmaktı. herkes söyledi.

Sonunda bulduğu şey bendim.

Oğlumla tanışma fırsatı bulamadığım için üzgün olsam da, hayatın her zaman en büyük dileğinizi yerine getirmediğini biliyorum. Ama mutluluk yine de içeri sızabilir ve şimdi torunumu tanıyabildiğim için çok mutluyum. Eminim ki çıkardığın sesler Gece boyunca duyduğum tek kişi Jessie'ydi, sabahın erken saatlerinde odama gelir ve kaçmak için planladığımız yolları fısıldayabilirdik. Bu planlar Mary'nin öldürülmesi, sizin gelişiniz ve Hope's End'in nihai çöküşü. (Bu arada o yerden iyi ki kurtulduk!)

Bayan Baker vefat ettiğinde Jessie de Kanada'ya dönmek zorunda kaldı. Başka bir Hayal kırıklığı. Keşke Bayan Baker'a oğlumla ilgilendiği için teşekkür edebilseydim, her ne kadar oğlum benim çocuğum olmaktan çok onun çocuğu olmuş olsa da.

Evinizden kaybolduğum gün Jessie'nin pencereye geldiği gündü. Onu içeri aldım ve bana hemen yeni planımı anlattı.

Böylece oradan ayrıldık ve aceleyle Jessie'nin kaldırım kenarına park ettiği arabasına gittik. İçeri girdiğimizde bana üzerinde gerçek adımın yazılı olduğu sahte bir pasaport verdi.

"Nereye gitmek istiyorsun büyükanne?" dedi.

Ön camdan baktım, şimdiye kadar hiç deneyimlemediğim bu büyük dünyayı seyreliyordum.

"Her yerde," dedim.

Havaalanına ulaştığımızda, Paris'e kadar daraltmıştım. Şimdi bu mektubu Eyfel Kulesi manzaralı en üst kattaki bir daireden yazıyorum.

Lütfen seni o şekilde terk için bana kızma. Sana yalvarıyorum. Hayat bize böyle davrandı, senin ve benim kızacak yeterince şeyimiz var. Birbirimize karşı böyle olmayalım.

Sana söylemek istedim, canım. Söylemedim çünkü gitmeme izin vermeyeceğinden ya da benimle ilgilendiğin süre boyunca senden bu kadar çok şey sakladığım için kızacağından korktum. Ve evet, bencilce torunumla biraz yalnız kalmak istedim.

Unutma, o aynı zamanda senin yeğenin. Onunla vakit geçirmeyi de hak ediyorsun.

Tıpkı sizin de sonunda başkasına değil, sadece size ait olan bir hayatı yaşamayı hak ettiğiniz gibi.

Bu amaçla, Paris'e iki adet tek yön uçak bileti ekledim. Biri senin için, diğeri de bu mektubu paylaşacağından emin olduğum Archie için. Uçuşunuz Şubat'ın ilk günü yola çıkıyor. En büyük umudum ikinizin de o.

Tekrar görüşene kadar!

Virginia

VIRGINIA HOPE 101 YAŞINDA ÖLDÜ

ROMA (AP)-20. yüzyılın en sansasyonel suçlarından birinin kilit ismi Virginia Hope, Pazartesi günü İtalya'nın Amalfi Sahili'ndeki Porto Vergogna'daki villasında öldü. 101 yaşındaydı.

Hope'un varlıklı ebeveynleri Winston ve Evangeline Hope ile birlikte öldürüldüğü iddiası 1929'da büyük bir heyecan yarattı ve 54 yıl sonra Hope'un hala hayatta olduğu ve ablası Lenora'nın kimliğine bürünmek zorunda kaldığı ortaya çıktığında şok edici manşetlere neden oldu. Dilsiz ve felçli olduğu düşünülen Hope, onlarca yıl boyunca durumunu taklit ettiğini itiraf ettiğinde daha da büyük bir şöhret kazandı.

Çok satan anı kitabı *Still Life*'ta "Yüzyılın en büyük aldatmacasını mı gerçekleştirdim?" diye yazdı. "Sanmıyorum. Ama en azından ilk onda olduğuna inanmak istiyorum."

Bu zekâ ve palavra karışımı onu, izleyicilerin magazinél hikâyesinin ayrıntılarını yalayıp yuttuğu talk show programlarının sevilen bir demirbaşı haline getirdi. David Letterman'ın, onlarca yıl konuşamazmış gibi davrandıktan sonra neden konuşmaya bu kadar hevesli olduğunu sorması üzerine Hope, "Kaybettiğim zamanı telafi ediyorum hayatım," diye cevap verdi.

Hayatının son dönemlerindeki tadını çıkarmadığı zamanlarda Hope zamanını dünyayı gezerek geçirmiş, Antarktika da dahil olmak üzere yedi kıtayı ziyaret etmiş ve bir süre bunu yapan en yaşlı kadın olma rekorunu elinde tutmuştur.

Hope' torunu Jessica Oxford ve eşi Robert; torununun torunu Mary Hope Oxford; ve sadık dostu, bakıcısı ve yol arkadaşı Kittredge McDeere yalnız bırakmadı.

Teşekkür

Kapakta benim (takma) adım yer alsa da, bu kitap perde arkasında çalışan pek çok kişinin sıkı çalışması ve özverisi olmadan var olamazdı. Muhteşem editörüm Maya Ziv'e, Dutton ve Penguin Random House'daki Emily Canders, Stephanie Cooper, Caroline Payne, Lexy Cassola, Amanda Walker, Ben Lee, John Parsley, Christine Ball ve Ivan Held gibi inanılmaz insanlara teşekkür ederim. Dutton ailesinin bir parçası olmak bir yayıncılık rüyasının gerçekleşmesi demek.

Aynı şey menajerim Michelle Brower, Trellis Literary Management ve Aevitas Creative Management'taki herkes için de söylenebilir.

Bana gün yardım eden, destek olan ve ilham veren birçok aile üyesine, arkadaş'a ve diğer yazarlara teşekkür ederim. Kitap yazmak uzun ve yalnız bir süreç olabilir ve yazı mağaramın dışındaki varlığınız bana tahmin ettiğinizden çok daha fazla yardımcı oluyor. Bir kez daha başka bir kitap yaratmanın stresini, baskısını ve evet, keyfini yaşamama yardımcı olan Michael Livio'ya özel teşekkürlerimi sunuyorum. Bunu gerçekten sensiz yapamazdım.

Ayrıca hastanelerde, huzurevlerinde ve hastaların evlerinde çalışan çok sayıda hasta bakıcıyı da selamlamak istiyorum. Bu çoğu zaman adı duyulmamış kahramanlar her gün hastaları iyileştiriyor ve acı çekenleri teselli ediyor, işlerini özenle, onurla ve gururla yapıyorlar. *Önemsiyorsunuz.* Teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Riley Sager, son olarak *Survive the Night* ve *The House Across the Lake* olmak üzere yedi romanıyla *New York Times*'in en çok satan yazarıdır. Pennsylvania doğumlu olan yazar, şu anda Princeton, New Jersey'de yaşamaktadır.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.